NEBESKÁ PAST
Thomas H. Block

Je načase poděkovat těm přemýšlivým čtenářům,
kteří mě podněcují slovy i dopisy.
Zvlášť srdečný dík patří EFB.

Oběma otcům, Benovi a Hankovi,
kteří vychovali vděčné děti -
Bůh dej věčné odpočinutí jejich duším.

"Věda, svoboda, krása, dobrodružství. Co víc můžete od života chtít? V letectví se spojují všechny prvky, které miluji."

CHARLES A. LINDBERGH

"Nikdy nepoznáme své skutečné poslání a osud, dokud se sami nenaučíme brát všechno jako pošetilost, která povznáší duši."

SIR WALTER SCOTT

1. KAPITOLA
Když z přehrávače zazněly úvodní takty Čajkovského Pochodu otroků, zahnul Michail Larionov se svým bílým fordem za roh a vjel na širokou dopravní tepnu. Zařadil se do patřičného pruhu, natáhl se, seřídil výšky a basy na ovládání přehrávače a pak se pohodlně usadil v sedadle.
Tohle je horší než v Moskvě při jarním tání. Michail Larionov věděl, že bulvár Sepulveda ho povede většinu cesty do Hermosa Beach, pak už bude muset projet jen několika krátkými bočními uličkami, aby se dostal k restauraci, kam si měl přijít pro instrukce. Larionov pohlédl na své nové americké hodinky. Bylo deset minut po šesté, takže měl dost času přestát šílenství losangeleské dopravní špičky a dojet včas na místo schůzky, kterou sjednala Okunova kancelář.
Ten "Lou Gehrig" se neukáže, je to jenom zbytečná ztráta času. Autobusy a nákladní i osobní auta se tísnily kolem Larionova diplomatického vozu, všichni spěchali k další křižovatce. Čajkovského hudba na kazetě nabírala tempo, ale rychlost silničního provozu se mu nepřizpůsobila. V nejlepším případě dosahoval Larionov průměrné rychlosti sotva deset kilometrů za hodinu. Nesmyslná vyjížďka. Rozsvítil světla, protože slunce už kleslo za vysoké budovy lemující bulvár a stíny se s každým dalším kilometrem prodlužovaly. Až se dostane k restauraci, bude už tma. Je to jen hloupé plýtvání časem.

Ale plýtvání časem byla věc, která Larionovi nevadila. Jeho funkce tlumočníka na sovětském konzulátě v Los Angeles byla důvodem k cestování, k poznávání - více méně k utrácení času na nejrůznějších zajímavých místech světa. Začínal v jižní Africe, další zkušenosti nabral v Jižní Americe a ještě víc pak ve Spojených státech. Amerika ho uchvátila - úpadkem, absolutním blahobytem a samozřejmě postoji lidí. Především ženy se projevovaly způsobem, který Larionov považoval za ohromující. Než se dostal ke své tlumočnické profesi, slýchával od svých kolegů v ústavu dost poznámek a historek o ženách ve Spojených státech, a zvlášť v Kalifornii. Brzy po příjezdu rychle zjistil, že většina byla pravdivá.
Pro ženy, na které Larionov narazil, bylo jeho postavení "sovětského státního úředníka" fascinující. Přirozeně, snažil se, aby jeho profese vypadala daleko exotičtěji než skutečná práce řadového zaměstnance, kterým byl. I za tu krátkou dobu, kterou pobýval v Los Angeles, Larionov poznal, že ženy zde jsou skutečně bez zábran jak po stránce sexuální, tak i společenské. Po té hloupé a zřejmě zbytečné schůzce, na kterou partner známý jenom jako Lou Gehrig, který slíbil širokou škálu bezcenných informací, stejně nepřijde, chtěl Larionov zamířit do taverny v Santa Monice, kde ho měla čekat dlouhonohá kráska s kaštanovými vlasy, se kterou se seznámil den předtím. Ten večer ho určitě čeká něco, co stojí za to, i když se ta bláznivá schůzka neuskuteční.
Larionov zastavil u semaforu. Čekal, až naskočí zelená, a uvažoval o významu zjevného pseudonymu Lou Gehrig. Brzy si vybavil, že skutečný Lou Gehrig byl slavný americký baseballový hráč z třicátých let - což možná znamenalo, že muž, který se mu tak v telefonu představil, byl stejně starý jako jeho idol. Jenom další užvaněný starý dědek. Na semaforu naskočila zelená a Larionov se rozjel.
Jakmile se ocitl mimo provoz bulváru Sepulveda, zrychlil jízdu a brzo se dostal k restauraci. Na výrazném červeném neonu svítil znak janovské italské kavárny a zářil ve tmě, která ho obklopovala. Larionov stočil vůz na parkoviště, zamířil k volnému stání v zadní části, jak bylo domluveno, pak vypnul motor. Rozhlédl se kolem sebe.
Restaurace sama se mu zdála útulná, úhledná a pravděpodobně docela oblíbená, i když stál příliš daleko od hlavních dveří, než aby viděl přicházet a odcházet hosty. Larionov už měl hlad a rád by si dal některou z amerikanizovaných italských pochoutek. Znovu pohlédl na hodinky. Osmnáct padesát dva. Jestli se dost brzo zbaví toho podivného Lou Gehriga - nepředpokládal, že spolu zajdou do restaurace, Gehrig měl přijít k Larionovu autu na parkovišti - bude mít dost času sníst ještě talíř špaget, než se vydá na schůzku s Vicky. Bude do konce moci zaúčtovat dnešní večer do nákladů; pár dolarů jako úplatek za "péči o případného informátora" je docela dobrá záminka, jak vyždímat pár rublů z Okunovy kanceláře.
"Jmenuji se Lou Gehrig."
Ten hlas Larionova vyděsil a on se prudce otočil na sedadle. Jak předpokládal, muž, který stál několik metrů od otevřeného okna na straně řidiče, byl dost starý, aby mohl být jeho dědečkem. Stařec evidentně přišel k jeho autu z temnoty za parkovištěm.
"Ano, pane Gehrigu..." odpověděl Larionov a pozorně se na starého muže zadíval.
Nechtěl však říct víc pro případ, že by to byla past. Ale i když si to nechtěl přiznat, věděl, že na to, aby na něho policie chystala past, je příliš bezvýznamným pracovníkem konzulátu. Zřejmě bude tento kontakt přesně tím, čím má být: někdo chce vyměnit informace za peníze.
"Reaguji na váš telefonní hovor."
"Kdy jsem volal?"
"Dnes ráno v deset čtyřicet sedm."
To bylo předem sjednané poznávací znamení uvedené v informaci z konzulátu, i když podle toho, co řekl Okun, stařec volal už někdy včera večer. Larionov starce bedlivě pozoroval, ale ve tmě toho moc neviděl. Muž měl na sobě světlý svrchník, na pohled z kvalitního materiálu, a neměl klobouk.

"Správně, v deset čtyřicet sedm. Mohu nasednout?"
Muž ukázal na vedlejší sedadlo.
"Ovšem."
Larionov počkal, až muž obešel vůz a pak vklouzl na sedadlo vedle řidiče. V slabém odlesku neonu janovské restaurace bylo teď zblízka vidět, že je mu přinejmenším sedmdesát. Podle vrásek na tváři, bílých vlasů a úhledně zastřiženého kníru Larionov usoudil, že ví, s kým mluví: je to jen další z těch starých papriků, kteří takové věci provádějí více méně pravidelně - možná nějaký penzionovaný armádní důstojník, který si myslí, že na jeho bolesti a stesky nestačí nemocnice pro veterány.
"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se Larionov a nervózně poposedl ve snaze mít to za sebou co nejdřív.
Bláznivý, senilní dědek. Věděl jsem, že tu s ním budu jenom ztrácet čas; není divu, že ten zatracený Okun nechtěl přijít sám.
"Vypadáte velmi mladě."
"Pracuji na konzulátě už nějaký čas. Ujišťuji vás," řekl Larionov, "že vám mohu pomoci."
Stařec seděl tiše a díval se přímo na něho. Mlčení a starcův pohled začaly být brzy nepříjemné.
"Jsem oprávněn s vámi jednat," dodal na obranu Larionov.
"Jste oprávněn jednat?"
"Jistě," lhal Larionov. "Proto jsem přijel."
Trochu se napřímil; něco v chování toho starého naznačovalo, že je v něm něco jiného, než co je patrné na první pohled - možná, že to vůbec není senilní dědek, možná mu skutečně může poskytnout užitečné informace. Okun půjde do vývrtky, jestli poslal Larionova na jednání, které může být pro Moskvu důležité.
"Jste poskok, kterého poslal velký šéf, aby za něho udělal nudnou pochůzku, nebo jste skutečně klíčovou součástí sovětského úřadu?"
Larionov se odmlčel, protože nevěděl, co říct; tak ho ta neomalená otázka popudila. Nakonec se ovládl a odpověděl tak, jak si myslel, že je na místě.
"Možná nejsem předseda vlády nebo šéf KGB, ale mám naprosto jistě takové postavení, abych s vámi mohl jednat."
"Chápu." Stařec pomalu kývl. "No, jestli jste přesvědčen o tom, že spolu můžeme jednat..."
"Ano, ovšemže můžeme," řekl Larionov a doufal, že jeho tón nezní příliš nedočkavě.
Viděl teď, že stařec je připraven pokračovat, ať už mu řekne cokoliv.
"Takže tohle je pro vás."
Muž pomalu sáhl do kapsy kabátu. Když vytáhl ruku, měl v ní malou pistoli.
"Co..." víc se Larionovi nepodařilo ze sebe vypravit - protáhlý černý válec kolem ústí zbraně, o kterém instinktivně tušil, že je to tlumič, mířil přímo na jeho hruď.
Uslyšel první ze dvou tlumených výstřelů, ale necítil už nic, protože mu kulka pronikla přímo do srdce. Zhroutil se na přístrojovou desku svého forda. Michail Larionov byl mrtev.

Alex Caldwell seděl nervózně ve svém sportovním voze Fiat Spider na bočním výjezdu z kalifornské dálnice l, nedaleko hranice města Laguna Beach. Zapálil si už pátou cigaretu za poslední půl hodiny, ty předchozí čtyři vykouřil z necelé poloviny a pak je zamáčkl do malého popelníku pod přístrojovou deskou temného vozu. Ten mizera má zpoždění; kde sakra vězí? Caldwell sledoval reflektory každého auta projíždějícího po silnici, ale žádné z nich nezatočilo k slepé uličce s výhledem na záliv Santa Catalina a Pacifik.
Kolem prosvištěl bez zpomalení další vůz a pak ještě jeden. Caldwell se zapřísahal, že nebude čekat už víc než pět minut - dokonce šel tak daleko, že nastavil na svých náramkových hodinkách zvukový signál - ale ještě když manipuloval s jemnými tlačítky, věděl, že bude-li třeba, protáhne svůj pětiminutový limit až do svítání. Poprvé od počátku svého jednání se

starým mužem byl Caldwell na něm naprosto závislý - na člověku, jehož jméno sotva znal. Věděl, že nemá jinou možnost než čekat. Asi jsem se zbláznil. Jestli se ten stařec neukáže, Alex Caldwell se stane zločincem na útěku pro nic za nic.
Možná zabloudil, možná nenašel správnou cestu. Ještě jednou se podíval na hodinky a stiskl tlačítko ukazující přesný čas místo vteřinovky, která odměřovala čas jeho pětiminutové lhůty. Dvacet jedna dvacet tři. Caldwell spoléhal na to, že touto dobou bude mít své peníze a bude už pěkně daleko na své dávno naplánované cestě do Ria. Ale místo toho, aby ujížděl na jih a nechal za sebou ubíjející počítačovou práci, kterou se naučil nenávidět, byl nucen dál sedět v temném autě a čekat na peníze - a být tak lákavým cílem pro policii, kdyby se snad náhodou některý z dalších softwarových specialistů během několika posledních hodin vrátil do kanceláře a přišel na to, co udělal.
Někde v dálce se objevily další reflektory a pomalu sjížděly po hlavní silnici. Caldwell je soustředěně sledoval, visel na každém jejich pohybu. Když auto zahnulo za roh, začalo zpomalovat. Pak se najednou jeho světla obrátila přímo k němu.
Během několika vteřin se reflektory ocitly tak blízko, že ozářily Caldwellův fiat. Kdyby to byla policie, Caldwell měl v plánu vysypat připravenou řeč o problémech s vozem - ale věděl, že by ho prozradila jeho nervozita. Než si mohl začít dělat starost s touto možností, přijíždějící auto zastavilo asi dvacet metrů od něj a dvakrát blýsklo světly. Po krátkém intervalu vůz pokračoval v cestě vpřed.
Je to on konečně, sakra! Caldwell vyskočil z fiatu a zůstal stát na silnici, očekávaje, že starý muž zaparkuje vedle něho.
"Jdete pozdě!" vykřikl Caldwell do otevřeného okna na řidiče bílého forda.
"Dřív to nešlo. Velký provoz."
Stařec zastavil bílý ford před Caldwellovým fiatem, pak vystoupil z vozu a kráčel k mladému inženýrovi.
"Omlouvám se. Nikdy jsem si na takový ruch nezvykl."
"To je ale nejstupidnější výmluva, jakou jsem kdy slyšel. Měl jste vyjet dřív."
"Máte pravdu."
Stařec pomalu kráčel ke Caldwellovu fiatu ve tmě, pohyboval se opatrně, jako by nechtěl narazit do vozu, než si jeho oči zvyknou na temnotu ozařovanou jenom slabým světlem měsíce. Přejel rukou po kapotě.
"Líbí se mi váš vůz."
Stařec byl rozhodnut pořídit si také sportovní auto, hned zítra, jakmile dorazí do Los Angeles. Teď si to může dovolit.
"Nepřišel jsem si povídat o autech."
"Promiňte."
"Dejme se do toho."
I v mdlém svitu půlměsíce stoupajícího nad západní obzor Caldwell viděl provokativní starcův úsměv, úsměv, který mohl naznačovat cokoliv od sebevědomí až k sarkasmu. Starému muži bylo alespoň sedmdesát, ale vyhlížel dost mladistvě a kromě toho, že byl trochu upovídaný, nepůsobil ani trochu dětinským dojmem.
"Kde jsou mé peníze?" zeptal se Caldwell, přecházeje přímo k věci.
"Přinesli mi je před několika hodinami, tak jak slíbili." Stařec kývl hlavou směrem k fordu. "Vaše peníze jsou ve voze. Napřed mi ale povězte, jak všechno proběhlo."
"Dobře, proboha. Říkal jsem, že to bude bez problémů." Caldwell nervózně přešlápl. "Dejte mi ty prachy. Ať můžem vypadnout."
"Ovšem dohoda je dohoda. Potřebuji všechny podrobnosti, jinak mě čekají pořádné nepříjemnosti. Musím mít detailní zprávu, jak jsme se dohodli."
"Všechno šlo přesně podle plánu. Stačí vám to?"

Caldwell se neustále rozhlížel kolem, očekávaje, že po temné silnici uvidí každým okamžikem přijíždět policii, FBI, nebo dokonce celou kavalerii. Jasně si uvědomoval, že na něco takového nemá nervy.
"To je všechno? Pro mne to stačí." Stařec mávl rukama s dlaněmi nahoru, aby ukázal, že takové věci pro něho nic neznamenají. "Ale pro ty hlavouny, kteří mi dali peníze, to asi stačit nebude. Když chtějí zprávu, dejte jim sakra zprávu. Nekomplikujte to, když už se blížíme k definitivnímu závěru."
Stařec stál vzpřímeně, se svrchníkem pevně utaženým ve vlhkém nočním větru, který foukal z prázdné černoty oceánu do vnitrozemí. Pohlédl vpravo přes osamělé stromy směrem k Pacifiku. V měsíčním světle bylo vidět vlnící se hladinu.
"Na to nemám čas..."
Caldwell vykročil k bílému fordu. Na okamžik uvažoval, že otevře dveře vozu, najde své peníze a zmizí. Vlastně už udělal půl kroku směrem k vozu, ale něco v mužově chování ho varovalo před dalším pohybem. Stařec měl pravdu; měli by s tím skončit způsobem, na kterém se dohodli. Ale když už o tom měli hovořit, byla tu ještě jedna nezodpovězená otázka, na kterou měl Caldwell v úmyslu se zeptat.
"Co s tím softwarem chcete dělat?"
"Řekl bych, že prodat."
Stařec pokrčil rameny, dávaje najevo nezájem o tuto stránku věci.
"Komu?"
"Kolik je vám let?"
"Copak nemůžete odpovědět na jednoduchou otázku a nedávat mi další?"
"Kolik je vám let?" opakoval stařec.
"Třicet čtyři, když to chcete vědět."
"Třicet čtyři. Jste mladý, a proto kladete otázky, které byste neměl. Není to vaše věc, a není to ani moje věc. Jsem dost starý na to, abych věděl, na co se nemám ptát. Vybrali vás, protože se vyznáte v počítačích. Mě vybrali, protože vím, že se nemám ptát na to, na co nemusím znát odpověď."
"Fajn." Caldwell si povzdechl, pak odstoupil od bílého forda. Stařec měl zase pravdu; jestli někdo chce software a kódovací tabulku počítače pro válečné simulace ministerstva obrany, pak už ho nemusí zajímat, co s tím chtějí dělat. Možná ten zatracený krám budou chtít půjčovat a promítat ve videohernách, ať si děcka zkusí použít proti Rusům nukleární bombu.
"Všechno probíhalo tak, jak jsem plánoval. Dnes ráno jsem zkopíroval softwarový balík a kódovací tabulku do dalšího počítače, zatímco se předpokládalo, že dělám výstupní analytickou kontrolu hardwaru. Přepravní firma vyzvedla počítač podle rozvrhu."
"V kolik hodin?"
"Ve čtvrt na dvanáct."
"A co počítač ministerstva obrany? Pracoval na něm někdo po vás?"
"Jistě, ale už jsem vám přece říkal, jak se to provede, všechno bylo plánováno jako hardwarová kontrola. Jediná dobrá věc na našem starém Digitexu je, že se strašně rádi drží svých zatracených plánů."
Caldwellovi blesklo hlavou, jak vlastně získal nenávist ke společnosti, pro kterou pracoval. Napadlo ho, že zřejmě za to může spíš on sám než firma - ale o takových věcech bude moci uvažovat trochu víc až na prosluněných plážích Ria. "Právě proto jsem vám říkal, že pro přetažení bude nejlepší dnešek. Na stroji se bude provádět výhradně testování hardwaru. O jakoukoliv softwarovou rutinu se nikdo nebude pokoušet až do pondělního rána."
"A kdyby ano?"
"Tak nastane boží dopuštění, protože ten zatracený krám ani nepípne. Nenastane patřičné spojení mezi vstupem dat a existujícím softwarem."
"Mluvte anglicky, ano?"

"To znamená, že i když fyzikální tvar softwarových balíků obou strojů je identický - jako většina firem i Digitex dělá všechno ze stejných polotovarů - jazyky jsou zcela odlišné, a proto je třeba použít kódovací tabulky. Když v pondělí ráno zapnou počítač ministerstva obrany s tím, co jsem do něho dal dnes odpoledne, software bude mluvit o automobilových blatnících a nápravách, i když heslo na vstupu bude chtít vědět něco o profilech řízených střel a síle vojenských oddílů."
"Výborně. Zůstává datum předání počítače ministerstva obrany stejné?"
"Pokud vím ano." Caldwell vytáhl další cigaretu a sáhl po zápalkách. V té chvíli mu stařec položil ruku na rameno. Caldwell podrážděně vzhlédl. "Co se děje?"
"Nezapalujte si, mohl byste na nás upozornit." Starý muž ukázal na hlavní silnici v dálce, kde projíždělo osamělé auto. "Nerad bych, aby to znělo melodramaticky, ale mohl byste poskytnout nějakému poldovi důvod, aby sem začal strkat nos."
"Promiňte."
"Kromě toho kouření škodí zdraví." Stařec se přátelsky usmál. Poplácal Caldwella po rameni.
"To je fakt." Caldwell odhodil nezapálenou cigaretu na zem. "Až se dostanu do Ria, nechám toho svinstva definitivně."
"To je rozumné. Kdy odjíždíte?" Stařec promluvil, vykročil směrem k bílému fordu a kývl na Caldwella, aby ho následoval.
"V půlnoci letím s USAir do Pittsburghu, pak jedu půjčeným vozem do Filadelfie a dalším letadlem do Miami." Teď, když to měl Caldwell skoro za sebou, začínal cítit větší sebejistotu a byl ochoten svěřovat se. "Rezervoval jsem letadla na různá jména. Bude jim to trvat zatraceně dlouho, než najdou moji stopu, i když se o to pokusí."
"Zdá se, že jste myslel na všechno."
"To jo."
"Dobře." Stařec nadšeně přikývl. "No, myslím, že mám dost informací, abych udělal šéfům radost." Otevřel dveře forda a nastoupil. "Pojďte si sednout vedle mne. Peníze mám pod předním sedadlem." Stařec sledoval, jak Caldwell rychle obešel vůz, otevřel dveře na druhé straně a chystal se nastoupit.
"Zbývá mi sotva hodina, než odtud vypadnu..." Caldwell se zarazil uprostřed věty, když spatřil předmět, který držel muž v ruce. I v slabém měsíčním světle a temném interiéru bílého forda - v tu chvíli si uvědomil, že se při otevření dveří nerozsvítilo vnitřní světlo ve voze - pistole s tlumičem mu připadala stokrát větší než ve skutečnosti. "Co je to?"
"Vy mi chcete říct, že nevíte, co to je?" Stařec mírně mávl pistolí, ne však natolik, aby hlaveň mířila dál než pár centimetrů od Caldwellova srdce.
"Já... nerozumím..."
"Klid. Poslouchejte, nebo si dělejte poznámky." Stařec se ušklíbl. "Absolvent univerzity jako vy by to měl zjistit zcela snadno a nebude zapotřebí žádný test, abyste to nabifloval. Tentokrát ne." Stařec rychle přejel pohledem okolí vozu a ostře se na Caldwelh zadíval. "Jmenuji se Thomas Nicholleti. Byl bych rád, kdybyste si na příštích několik minut přestal myslet, že jsem jenom další naivní kretén."
"Já jsem si ne..."
"Pracuji pro člověka, se kterým jsem se setkal v New Yorku," pokračoval Nicholetti, "z jednoho důvodu. Potřebuji peníze."
"Rozdělím se s vámi o svůj podíl." Ještě než Caldwell dopověděl, bylo mu jasné, že jakákoliv nabídka na dělení je nesmysl.
"Někteří z nás," pokračoval Nicholetti, jako by jeho partner neřekl ani slovo, "nemají takové náročné plány na odpočinek s roční rentou v určité výši. Jestli nám bude dopřáno žít o mnoho déle, než jsme si představovali, dojdou nám peníze. Las Vegas je skvělé místo, ale potřebuje velké peníze."

"O čem to sakra mluvíte? Řekněte mi, co chcete?" Caldwell se usilovně snažil zachovat klid a mluvit tak lhostejně, jak jen může člověk, na něhož přímo míří pistole. Ale i při nejlepší snaze ze sebe prudce chrlil slova a hlas mu přeskakoval.
"Tak vy jste na to ještě nepřišel?" Nicholetti potřásl nevěřícně hlavou. "No, protože vás to tolik zajímá, povím vám něco o své práci." Nicholetti začal poprvé za dlouhou dobu své kariéry cítit uspokojení sám ze sebe a dopřál si další minutu, aby potěšil svou samolibost. "Jsem už v důchodu, víte. Ale v posledních pětatřiceti letech jsem byl tím, čemu se v televizi říká nájemný vrah. A to zatraceně dobrý." Sledoval, jak ústa mladého muže doslova poklesla a jeho oči se ještě víc rozšířily. "Už vám někdo řekl, že vypadáte jako sova, když se takhle tváříte?"
"Co chcete dělat?!"
"Ještě vám to není jasné?"
"Ach Bože, pomoz mi..." Caldwellova slova byla sotva slyšitelná, jednotlivé slabiky splývaly, protože jeho hlas se roztřásl hrůzou.
"Většina lidí v mém povolání se netěší velké pozornosti sdělovacích prostředků. Televizní seriály z nás dělají naprosté idioty, jako bychom byli schopni zastřelit jednoho, maximálně dva lidi, než nás poldové dostanou. Ale je to jinak." Nicholetti se dostal do varu, měl opravdovou radost sám ze sebe, z možnosti říkat nahlas věci, na jejichž vyslovení čekal větší část života. "Zbavoval jsem se lidí naprosto pravidelně a nikdy se ke mně polda ani nepřiblížil. Policajti nejsou tak chytří - ale jedna věc, kterou mají, jsou vyhlídky na dobrý důchod. Kdybych měl tak vydatný fond já, nebyl bych teď tady."
"Ale co jsem udělal?" Caldwell nevěděl, jestli se má na starce vrhnout nebo prostě čekat a dál na něho naléhat.
"Díky za dobrou práci." Ještě když Nicholetti mluvil, zvedl mírně pistoli, jemně stiskl spoušť a interiér bílého forda naplnil dutý tlumený zvuk zbraně.
Alex Caldwell dostal kulku přímo mezi oči. I on byl mrtev dřív, než jeho tělo narazilo na přístrojovou desku.
Nicholetti stáhl tlumič pistole a zastrčil ho zpátky do kapsy kabátu, pak očistil pistoli kapesníkem. Položil ji na přístrojovou desku před sedadlo řidiče.
Je pravda, co řekl minulý týden ten mladík. Nicholetti vystoupil z vozu, přešel k zadnímu sedadlu bílého forda a odkryl tělo mrtvého pracovníka ruského konzulátu, které předtím leželo na podlaze pod pokrývkou. Vytáhl mrtvého Rusa ven a pak ho zasunul na sedadlo řidiče. Když bylo mrtvé tělo náležitě umístěno za volantem, Nicholetti vzal z přístrojové desky pistoli a pečlivěji naaranžoval Rusovi do ruky. Pak sevřel jeho prsty kolem spouště, pažby a hlavně.
Z kapsy kabátu pak vytáhl další pistoli. Otřel ji a pečlivě umístil do ruky mrtvého počítačového specialisty. Už mě ty pitomosti unavují, řekl si Nicholetti téměř hlasitě a zamručel námahou. Nakonec ustoupil od scény, kterou vytvořil.
Dva muži na předních sedadlech bílého forda teď seděli tváří v tvář, se střelnými ranami v takových místech, aby vzbudily dojem, že smrtící ránu vypálil ten druhý. Obě zbraně byly ve správných rukách, pomyslná dráha kulky a sevření prstů takové, jaké bylo zapotřebí pro náležitý směr policejního pátrání. Policajti nejsou tak chytří.
Nicholetti se obrátil a rychle kráčel po prázdné silnici směrem k vlastnímu autu, které před několika hodinami zaparkoval asi kilometr a půl odtud. Všechno, co musel ještě udělat, bylo naposled zatelefonovat, aby zjistil, kde ten šikmooký uložil druhou polovinu jeho peněz. Pak bude moci zamířit zpátky do Las Vegas a začít tam žít život, na který si vydělal po své poslední práci. Jo, ten student měl pravdu. Už jsem na podobné svinstvo starý. Ujížděl po silnici, aniž se ohlédl za vozy s mrtvými těly, jež sestavil do úhledného aranžmá pro policii, která je najde snad během několika dalších hodin. Přísahám, že tentokrát to bylo naposled. Už jsem starý.

2. KAPITOLA

Letuška Kathy Davisová stála v přední kuchyňce proudového dopravního letadla připravena uvést na palubu cestující, prohlížela jejich seznam a zabývala se posledními přípravami na let bez mezipřistání do Japonska. "Dodali už do zadní kuchyně ty šálky?"

"Určitě." Letuška Claudia Novello nepřítomně pohlédla na vedoucí letušku. "Myslím, že už tam musí být."

Kathy si povzdechla - bude to pro ni dlouhá, dlouhá noc. Kromě Claudie, která se věnovala práci pro Trans Continental Airlines fyzicky sedm let a psychicky sedm minut, další personál pro dnešní večerní cestu do Osaky sestával ze dvou nově najatých letušek a jednoho homosexuálního mladíka. Z těch všech byl bezpochyby nejspolehlivější Fred - pokud nepronásledoval nějakého mladíka v těsných džínách - a nejméně spolehlivá Claudia. "Bylo by možná nejlepší, kdybys tam zašla a podívala se po těch šálcích sama. Nerada bych žádala pasažéry v druhé třídě, aby pili přímo z láhve."

"Dobře, já to zkontroluju." Claudia si přejela špičkou jazyka čerstvě nanesenou jasně červenou rtěnku, když přemýšlela o tom, co se od ní čeká dál. "Ale co když tam ty šálky ještě nejsou?"

"Tak použij terminál v zadní kuchyni. Zavolej zásobování - kód je LAXCTR. Řekni jim, že bez šálků nemůžeme letět."

"Zatraceně. Nerada používám terminál." Claudia se začala tvářit rozmrzele. "Nemohla bych se prostě vrátit sem a říct to tobě nebo třeba jít dovnitř a zavolat je telefonem?"

"Ne. Už se blíží čas odletu, brzo budou nastupovat cestující. Kromě toho bych chtěla mít o tom doklad pro případ, že by došlo ke zpoždění." Kathy věděla, proč Claudia nechce použít palubní terminálové spojení - vyžadovalo to, aby si pamatovala několik speciálních kódů adres a schopnost bezchybně napsat na klávesnici počítače slova, která se objeví na obrazovce. "Kód na zásobování je LAXCTR," opakovala. "Fred s tím umí zacházet, pomůže ti."

"Dobře." Claudia váhavě přikývla, pak se obrátila a vyšla směrem k zadní části prázdného letadla.

Kathy se dívala, jak Claudia mizí za zataženým závěsem, který odděloval malé oddělení první třídy od prostornější kabiny druhé třídy. Možná to jinak nejde. I když Kathy věděla, že klame sama sebe, dovolila, aby ji bodl osten žárlivosti na Claudii a jí podobné. V podstatě bezmyšlenkovité automaty, které životem proplouvaly s prostoduchou nevinností, a přitom se nezdálo, že by je něco trápilo - a v mnohých směrech od života dostaly stejný příděl jako kdokoliv jiný, ale bez všeho trápení a bolesti. To přece bylo záviděníhodné. Vzpomněla si na slova písně, kterou slyšela v rádiu, když odpoledne přijížděla k letišti. Chtěla bych teď nevědět to, co nebudu vědět pak.

"Všechno připraveno k nastupování?"

Kathy nasadila profesionální úsměv pro zástupce aerolinií, který strčil hlavu do dveří kabiny, aby zjistil, jestli jsou připraveni. "Samozřejmě." Sledovala mladého muže spěchajícího zpátky k můstku spojujícímu letadlo s letištní budovou. Za další minutu nebo dvě se pohrnou na můstek proudového letounu cestující z Los Angeles, vstoupí na palubu a začnou jako obvykle klopýtat jeden přes druhého, když budou zmateně hledat svá místa. Kathy nikdy nepřestalo udivovat, jak se cestující tlačí, strkají a tísní na můstku a cpou se do letadla, i když do odletu zbývá celá půlhodina. Bylo to, jako by si pasažéři mysleli, že nastupují do metra, jehož dveře se každým okamžikem uzavřou.

V kuchyňce zazvonil palubní telefon a Kathy se po něm natáhla. Byl to druhý pilot, objednával kávu pro kapitána Blancharda a pak i pro sebe, jako by ho to napadlo až nakonec. Kathy věděla, že jí příprava kávy potrvá několik minut - než se Caludia vrátí zezadu, protože každým okamžikem začnou nastupovat cestující. Druhý pilot - Clancy, mladý muž s buclatou

tváří, jehož křestní jméno zapomněla - letěl s Kathy během posledních několika měsíců už poněkolikáté. Dnes se zdál mnohem upjatější a nervóznější, než si ho kdy pamatovala - a Kathy moc dobře věděla proč. Ten Blanchard je prostě idiot. Ale než se mohla začít vzrušovat nad nutností pracovat s kapitánem Blanchardem po celých příštích šest dní, kdy budou cestovat různými směry po Orientu, Kathy celý problém pustila z hlavy. Raději ještě jednou zkontrolovala kuchyň.
Spokojena s tím, že všechno je na svém místě, pohlédla do malého zrcadla vzadu, aby zkontrolovala i svůj zevnějšek. To, co uviděla v zrcadle, by se náhodnému pozorovateli zdálo příjemné. Úhledné, dozadu svázané plavé vlasy, jemné rysy tváře s hladkou pletí a jen jemným nánosem pudru, rtěnky jen tolik, aby byla přitažlivá, ale ne vyzývavá. Hezká žena. A navíc sexy, jak jí v životě řeklo mnoho mužů. Ale v malém zrcadle kuchyňky Kathy viděla i něco jiného.
Za prvé si uvědomila, že příliš rychle stárne - což byla skutečnost, kterou ani její mladistvý zevnějšek dlouho neukryje. Bylo jí devětadvacet, tedy téměř o deset let víc, než kolik bylo nejmladší letušce pracující s ní na této výjimečné cestě. A pak tu byl stupňující se splín, melancholie, kterou vždy přítomný Kathyin úsměv jen stěží zakrýval, I když nezaujatý pozorovatel by se na to díval jinak, Kathy měla pocit, že v její prospěch nesvědčí nic podstatného. Absolutně nic.
Ustoupila od kuchyňského zrcadla a zaujala pozici v přední části u vstupních dveří. "Vítám vás na palubě. Můžete mi prosím ukázat letenku?" Jako vždy stála v čele nadouvajícího se davu na můstku postarší dvojice - což byl velmi přirozený jev, protože starší lidé častěji než většina ostatních cestujících mívají zoufalý strach, že přijdou pozdě. "Vaše místa jsou v zadní kabině, asi uprostřed na pravé straně."
"Děkujeme."
Když pár prošel, Kathy se začala věnovat obvyklé rutině: kontrolovala letenky, odpovídala na dotazy a ukazovala, kam si cestující mají uložit zavazadla. Odbavila asi osm pasažérů, když ho poprvé uviděla.
Stál o šest metrů dál na můstku a věnoval pozornost ženě vedle sebe. Jeho tvář byla opálená, ale mnohem starší, než by si ho představovala. Prvních pár okamžiků se Kathy nemohla ani pohnout, myslet, sotva byla schopna dýchat, až jí žena stojící u vstupu násilím strčila do ruky letenku a probudila ji k životu. "Ach ano, zadní kabina, třetí řada vlevo." Zvedla oči právě včas, aby se setkala s jeho pohledem.
Ron Jennings se ocitl mezi svou ženou Barbarou a dospívající dcerou Charlene a postupoval po můstku směrem do letadla. Byl zrovna uprostřed věty, vysvětloval manželce, co si představuje, že by mohli dělat ve volném čase v Ósace, když uviděl Kathy. Před ním bylo ještě asi tucet lidí, ale najednou jediné, co viděl, byla právě ona.
"Rone, co je?"
"Já... znám tu letušku," podařilo se mu konečně odpovědět na otázku své ženy. Všemohoucí Bože. Kathy. Létal jen zřídka a společnost Trans Continental se v posledních letech tak rozrostla, že si nikdy nepomyslel, že by mohla být na palubě letadla, kterým poletí. Ron mlčky postupoval kupředu, žena a dcera nyní kráčely před ním. Nakonec došlo k okamžiku, kdy měl překročit práh a vstoupit do letadla. Barbara podala letušce letenky a napůl se otočila k manželovi, aby mu něco řekla.
"Dobrý večer. Vzpomínáš si na mne?" řekl konečně Jennings Kathy, když hledal vhodná slova. Uvědomil si, že žádná neexistují.
"Jsem ráda, že tě vidím," odpověděla Kathy automaticky, nevědouc, jestli je to dobře, nebo špatně, protože se marně snažila vyznat se ve vlastních pocitech. "Samozřejmě že si tě pamatuji." Všemohoucí Bože. Ani ona nepředpokládala, že se ještě s Ronem setká. Držela pevně v ruce letenky Jenningsových a zkoumala je mnohem déle, než bylo třeba, aby získala čas a mohla nabýt zas rovnováhu. Ale než byla schopná znovu promluvit a podívat se na Rona

a jeho rodinu, zazvonil za ní palubní telefon. Vítané přerušení. Kathy po něm sáhla a zvedla ho. "Haló?"
"Tady kapitán Blanchard. Vrátila se už druhá letuška do kuchyně?" zeptal se hluboký autoritatvní hlas s neskrývaným podrážděním. "Pořád čekám na tu kávu."
"Ne, pane, ještě se nevrátila. Už to nebude trvat dlouho." Kathy opatrně zasunula telefon do vidlice, pak se obrátila k zástupu u vchodu. "Promiňte mi zdržení. Teď se prosím usaďte a já se k vám brzy vrátím a popovídáme si, hned jak budu moci. Máte první třídu, první dvě řady vlevo." Kathy ukázala Ronově manželce sedadla a pak se odvrátila, když se Ron protáhl kolem ní za manželkou.
Kathy zůstala stát na svém místě u vchodu, dál kontrolovala letenky nastupujících a celou tu dobu se důsledně vyhýbala pohledu na levou přední část. Ale i když se tam nepodívala, cítila Ronovu přítomnost, věděla, že není daleko od ní - stejně jak to poznávala mnoho let předtím. A kromě toho cítila také něco jiného: stupňující se strach, který se v ní šířil, jako by se v ní rozlévala láhev kyseliny. Bože, prosím, pomoz mi, abych to zvládla. Když vedoucí letuška Kathy Davisová stála v ústí kabiny pro cestující letu 42, tušila, že dnešní let do Japonska bude asi v její kariéře u aerolinek letem nejhorším.

Generálporučík Peng Ming přecházel po své kanceláři sem a tam, občas se zastavil, aby vykoukl škvírou v okně se zataženými žaluziemi, protože očekával příjezd velvyslance. Peng se v posledních několika minutách podíval na hodinky snad po desáté, přestože plně chápal, že i když je skoro jedna hodina ráno, bude to velvyslanci trvat téměř deset minut, než se dostane ze sídelní části v Kennedy Center na čínské velvyslanectví ve washingtonské čtvrti Georgetown. Velvyslanec nemá jinou možnost, musí jít do toho se mnou. Peng si dopřál další okamžik opatrného optimismu - což byl pro něho podivný pocit, protože se považoval za krajního pesimistu, který vždycky očekává nejhorší a je na to připraven. Věděl však, že právě proto dosáhl hodnosti generálporučíka čínského letectva už ve věku devětačtyřiceti let. Tím, že byl připraven na nejhorší, podivuhodně přesně odhadoval vývoj, kterým prošla Čína v posledních třiceti letech. Zmýlil se jen výjimečně.
Zvuk zatáčejícího velvyslaneckého vozu přivedl Penga okamžitě zpátky do reality a on znovu mezi žebry zahlédl, jak velvyslancův vůz vjíždí do garáže po straně budovy. Ještě pár minut. Peng se zhluboka nadechl, aby se uvolnil, pak se usadil u stolu a pohlédl na počítač.
Na okraji desky stolu z růžového dřeva stál počítačový monitor. Na něm zelenými znaky na černém pozadí svítila nabídka kódů a symbolů. Pod ní uprostřed obrazovky osamoceně stály dva řádky textu:

DEKÓDOVANÝ SIGNÁL:
HORNÍ ZAŘÍZENÍ ODJIŠTĚNO
DOLNÍ ZAŘÍZENÍ ODJIŠTĚNO

Peng stiskl příslušné klávesy klávesnice před sebou, aby zprávu otestoval. Na okamžik zmizela z obrazovky, pak se objevila přesně ve stejné podobě jako předtím. Testovací a ověřovací postup byl ukončen, a tak Peng věděl, že dostal zprávu sotva jednu nebo dvě sekundy poté, co dané záležitosti proběhly v Kalifornii - a stejnou zprávu, kterou vidí plukovník Qi na základně v Jangčou.
Na stole zazvonil zvonek a Peng sáhl po spojovacím tlačítku místního telefonu. "Ano."
"Generálporučíku, navštíví vás velvyslanec," oznámil ze sluchátka lhostejný hlas. "V hlavní jednací místnosti."
"Ovšem. Řekněte prosím velvyslanci, že už jdu." Peng uvolnil tlačítko spojení a zvedl se. Nepřekvapilo ho, že se mu třesou nohy, a potřeboval okamžik na to, aby si ověřil, jestli na něm není znát napětí, které pociťoval. Zrcadlo mu ukázalo, že navenek působí klidně, což byl

dost pozoruhodný rozpor, vzhledem k tomu, že se mu svíral žaludek a tuhly svaly na končetinách.
Při pohledu do zrcadla se krátce pokochal pohledem na označení, která měl našita na obou ramenech své hnědé uniformy. Malé, ale nápadné znaky hodnosti ho naplňovaly pýchou, protože až do doby před několika lety nebylo dovoleno nosit žádné označení hodnosti. Byla to politika, se kterou Peng nikdy nesouhlasil, třebaže jeho dobrý instinkt mu říkal, aby to nedával ani trochu najevo.
Během nejhorších let řádění Rudých brigád dosáhla Maocetungova snaha o dokonalou uniformitu naprostého vrcholu. Všichni lidé v Číně se ze strachu z represí stejně oblékali a snažili se i stejně vypadat, včetně příslušníků armády. Protože odlišení hodností bylo považováno za kapitalistický prvek, byla i v letectvu hierarchie založena pouze na znalosti osob - obyčejný voják poslouchal příkazy jen těch důstojníků, které osobně znal. Uniformita byla typickým rysem Maovy politiky: vypadala dobře na papíře, ale ve skutečnosti nestála za nic, což by řeklo každé malé dítě, kdyby to vůbec někdo v zemi mohl vyslovit. Teď bohudíky byl Mao konečně po smrti, Banda čtyř byla zdiskreditována a nejhorší jevy i důsledky Maovy politiky už alespoň měli za sebou.
Mao by se obracel v hrobě, kdyby nás teď viděl. Musíme jít dál, velvyslanec nemá jinou možnost. Peng vyšel z kanceláře a kráčel chodbou k hlavní konferenční místnosti. Bude muset do toho jít se mnou, je to jediná logická věc. Na něco jiného je už pozdě.
Peng se zastavil před dveřmi jednací místnosti a na okamžik zaváhal, než vstoupil. Věděl, že poprvé za svoji kariéru jedná sám za sebe, že daleko překročil šíři a měřítko svých pravomocí. Ale uklidňoval se, že to dělá výhradně pro blaho Číny. Posílen tím vědomím otevřel dveře a vešel dovnitř.
Velvyslanec Li Jing-ti stál u protější stěny a díval se z okna. Po několika okamžicích ticha promluvil, aniž by se obrátil k muži, který stál za ním. "Musíme se od Západu mnohému naučit," řekl konečně.
"Prosím?"
"Například," pokračoval Li a pořád se neměl k tomu, aby se odvrátil od okna otevřeného do temnoty bočního dvora ambasády, "lidé ze Západu jsou mnohem lepší ve společenských záležitostech než my na Východě. Lidé na Západě mají schopnost měnit to, čemu říkají práce, v zábavu, zatímco my máme přirozený sklon měnit to, čemu říkáme zábava, v práci." Li se pomalu obrátil a konečně stál tváří v tvář muži, se kterým mluvil. "Dnešní večírek byl přesně takový." Měl na tváři stále neutrální výraz, i když hovořil s mužem, kterého si nijak nevážil.
"Lituji, že jsem vás musel zavolat," pronesl Peng s úklonou. Dalo se očekávat, že velvyslance jeho žádost o schůzku nepotěší, a také mu jistě vadí, že v nejmenším netuší, proč se sešli. Peng si byl však zároveň jist, že to, co musí Liovi říci, ho brzy přinutí zapomenout na večírek v Kennedy Center. "Je to naléhavé."
"To jsem předpokládal." Li se natáhl, aby sebral dýmku z blízkého stolu u pohovky, ve které obvykle sedával, ale přitom zůstal stát na místě a neposadil se.
I v jemném nažloutlém světle, které osvětlovalo hlavní konferenční místnost, viděl Peng tvrdý výraz ve velvyslancových očích. Stařec, který oslavil před několika týdny dvaasedmdesáté narozeniny, ho poněkud děsil. Velvyslanec byl o hlavu větší než většina lidí na čínském velvyslanectví - a skoro o dvě hlavy větší než Peng.
Ještě horší byl Liův zvyk stát ztuhle a vzpřímeně, kdykoliv s někým jednal, což způsobovalo, že se všichni cítili, jako by je káral. K hrozivému vzhledu podstatně přispívala také Liova hlava - naprosto holá lebka starce, huňaté obočí a vrásčitá tvář s tenkým černým knírkem. Peng dobře věděl, proč Liova moc v každém politickém údobí byla tak legendární - říkalo se, že dokonce sám Mao měl obavy, když měl s Liem jednat.
"Mohu vás prosím požádat, abyste přepnul počítač na interní kanál číslo tři?"

"Jak chcete." Li přešel místnost ke zdobené desce z růžového dřeva na druhé straně. Sáhl dolů a ťukl do patřičného tlačítka centrálního počítače velvyslanectví. Pohlédl na Penga a mlčky čekal, až se obrazovka rozsvítí.
V rychlém sledu se obrazovka počítače zaplnila stejnými informacemi, které Peng už viděl předtím, což ho uklidnilo. Teď jen doufal, že se situace v Kalifornii výrazně nezmění, zatímco se bude pokoušet velvyslanci celou věc vysvětlit. "Vzpomínáte si na náš rozhovor ohledně americké přítomnosti na Východě a o mé práci týkající se našich budoucích vojenských možností?"
"Přes pokročilý věk mi paměť slouží dobře jako vždy."
"Během posledních čtrnácti měsíců jsem prozkoumal možnost získat... přesnější... informace o tom, co by Američané mohli dělat v případě různých krizových situací na Východě."
"K čemu je dobrá taková informace?" zeptal se Li. Pohrával si s tím mužem, provokoval ho a přitom se bavil jeho rozpaky. "Američané se stali našimi spolehlivými spojenci. Američané a Číňané jsou teď nejlepšími přáteli a mělo by to tak zůstat."
"Žádný nepřítel není nepřítelem navěky. Ale přítelem také ne. Když budeme vědět předem, co si Američané myslí, mohlo by nám to pomoci nahradit některé vojenské materiální a vědecké nevýhody, které ve srovnání s nimi máme."
"Myslím, že si děláte klamné iluze."
"Být připraveni neuškodí." Peng přesunul váhu z nohy na nohu - nejraději by byl, kdyby si oba sedli a on mohl záležitost objasnit v pohodlnější poloze. "Vysvětlování mi zabere několik minut. Neposadil byste se?" zeptal se Peng a ukázal na skupinu pohovek a křesel uprostřed místnosti.
"Ne."
Peng váhavě pokračoval vestoje. "Během pátrání po informacích jsem v Kalifornii narazil na mladého muže, se kterým se dalo jednat. Ten mladík je nepříliš významným pracovníkem počítačového střediska pracujícího pro americké ministerstvo obrany."
"Počítačové zbraně?"
"Spíš naopak." Peng se odmlčel, doufaje, že vzbudí patřičný dojem, až oznámí to, k čemu se namáhavě propracoval. "Počítač s válečnými simulacemi."
"Simulace?" Na velvyslancově tváři se objevilo podráždění. "Vy jste mě odvolal z důležité diplomatické schůzky, abyste se mnou diskutoval o válečných hrách?"
"Chci vám říct," ozval se hlasitěji Peng a snažil se, aby to znělo energičtěji, i když ve skutečnosti měl smrtelný strach, že ho Li nevyslechne, že ho snad může i odvolat z postu vojenského atašé ve Washingtonu a poslat zpátky do Číny dřív, než mu to vysvětlí, "že válečné simulace samy o sobě nejsou důležité. Důležité je však to, že software toho počítače je vytvořen na základě současného amerického vojenského uvažování o tom, co by se mohlo odehrát v různých válečných scénářích vnáší části světa!"
"Chápu." Li pomalu přikývl, pak odložil dýmku zpátky na stůl. Odvrátil oči od generálporučíka a v duchu začal probírat možnosti. Možná se ten pidimužík přece k něčemu dostane. Konečně zvedl oči. "A co bezpečnost? Američané jistě vědí, jak cenné takové údaje jsou."
"Přirozeně jsou zde určité bezpečnostní aspekty, protože ta počítačová firma pracuje pro ministerstvo obrany - ale v tom případě jsme měli mimořádné štěstí. Vzhledem k tomu, že počítačové informace byly určeny pro počítač používaný výhradně pro procvičování válečných simulací, bylo bezpečnosti věnováno mnohem méně pozornosti, než informace samy skutečně zasluhovaly." Peng byl teď vzrušen, ale nechtěl to dát na sobě znát - mohla by to být taktická chyba v jeho strategii získat souhlas velvyslance a zapojit ho do plánu.
"Takže chcete říct, že jste zjistil, že Američané v tom mají byrokratický zmatek. Co by mělo být potenciálně tajnou informací nejvyššího stupně, leží relativně nechráněno v počítači, který nepovažují za nic nebezpečného."

"Přesně tak!" Peng bouchl rukou do stolu. "To je jediný důvod, proč jsem měl naději získat tam přístup. Software v počítači je tak cennou informací o americkém vojenském myšlení a bojových leteckých operacích, že nám umožní získat výraznou výhodu. Z toho, co jsem zatím viděl, vím, že naši analytikové budou schopni s velkou přesností předvídat americké reakce na různé vzdušné vojenské akce na Východě. Dovedete si jistě představit, jaký má taková informace význam."
"A jaký máte plán, abyste získal přístup k tomuto softwaru válečných simulací?"
Peng se zhluboka nadechl, pak si setřel z čela kapičky potu. "Už jsem to udělal," řekl. Jeho hlas se ztišil až na šepot.
"Už jste to zařídil! A jak?"
Peng udělal bezděčný krok zpátky, když na něho Li pohlédl. "Vlastně to dělám právě teď."
Generálporučík Peng Ming mávl rukou směrem k obrazovce počítače. Text, který se na ní objevil, byl přesně takový, jaký měl být. "Podařilo se mi získat někoho, kdo umístil vojenské informace a jejich kódování do jiného počítače. Ten druhý počítač bude už brzy v našich rukách."
Li okamžik mlčel, aby dal dohromady myšlenky, a během té chvilky se mu podařilo skrýt svůj údiv. Nakonec se mírně pousmál a potřásl hlavou. "Vaše tvrzení vyvolávají víc otázek, než na kolik odpovídají. Očividně je všechno mnohem obsáhlejší, než je možné vyjádřit několika slovy." Velvyslanec Li Jing-ti vykročil ke skupině křesel uprostřed místnosti. "Posaďme se. Chtěl bych slyšet všechno, co mi k tomu můžete říci."

3. KAPITOLA

Když se Ron Jennings přesunul zpátky ze sedadla 2B v nekuřácké sekci letadla na sedadlo 4D v kuřáckém oddělení, udělal to odměřenými pohyby muže, který ví, že potřebuje maximálně využít každý míjející okamžik. Zamířil zpátky chodbičkou dál od své ženy a dcery ze tří důvodů: jednak aby si vykouřil jednu ze dvou přidělených cigaret, protože už byl po večeři; za druhé, aby se vyhnul sledování filmu - starého filmu s Robertem Redfordem, který už jednou s Barbarou viděl - jenž se právě začínal promítat v oddělení první třídy v setmělé kabině proudového letadla; a za třetí, aby zůstal pár minut o samotě a mohl znovu promluvit s Kathy.
Letuška Kathy Davisová postupovala slabě osvětlenou uličkou a předstírala, že vůbec nespěchá, když kontrolovala každého z devíti cestujících první třídy v přední kabině sedmsetosmdesátsedmičky. Stařec a dospívající chlapec ve třetí řadě nalevo naznačovali, že nechtějí nic, zatímco holohlavý muž na sedadle vpravo u okna si sundal sluchátka a kývl na ni, aby přišla k němu.
"Dal bych si něco k pití. A moje žena také."
"Co byste si přál?" Kathy vzhlédla na Rona, který seděl přímo za mužem ve třetí řadě a předstíral, že si jí nevšímá. Už celé tři hodiny zoufale toužila mluvit s Ronem, a poslední věcí, kterou by si teď přála, bylo zaplést se do rituálu, který teď měl začít.
"Abych řekl pravdu, nevím."
"Co nám můžete nabídnout?" zeptala se žena sedící vedle něho povýšeným hlasem, když si také stáhla sluchátka.
Kathy se obrátila přímo k ní, protože žena byla v této dvojici očividně vedoucí osobností. Bylo jí kolem padesáti, byla dost nevkusně oblečená, ověšená šperky a přitloustlá. Na prstech měla tři velké smaragdy a kolem krku tolik zlata, že by se zcela jistě nikdy nevynořila na hladinu, kdyby havarovali na moři. "Na palubě máme běžný sortiment - sladké šery, amaretto, koňak..."
"To není nic zajímavého," přerušila ji žena.
"Asi máte pravdu." Zatraceně. "Mohla bych vám namíchat něco exotičtějšího, kdybyste chtěla."

"Jako co například?"
Kathy předstírala, že pozorně zkoumá ženu, jako by jí chtěla pomoci vybrat šaty na královský čajový dýchánek. Pokračovala ve výčtu míchaných nápojů, které mohla připravit v malé kuchyňce letadla, a její myšlenky byly celou tu dobu u Rona a jeho rodiny. Ještě sedm hodin. Bože, pomoz mi. Jedinou útěchu jí přinášela skutečnost, že už byla téměř jedna hodina ráno losangeleského času a že většina cestujících rychle usne, jakmile skončí film - vlastně pár jich už spalo.
Když Kathy probrala potenciální drinky, manželé ve třetí řadě si vybrali směs šampaňského a chambordu s ledem pro oba. Za pár minut se Kathy vrátila do kuchyňky, smíchala oba nápoje a přinesla je zpátky do třetí řady.
"Děkujeme."
"Není zač." Kathy pohlédla přes opěradlo sedadla zase zpátky k čtvrté řadě. Přestože světlo v kabině vycházelo jen z čtecích lampiček, Ronova tvář výrazně vystupovala. Jak si uvědomila během prvních několika okamžiků, kdy nastupoval na palubu, očividně zestárl - ale jinak vypadal stejně přitažlivě jako vždy. Vidět Rona zase po všech těch letech v ní vzbudilo zmatenou řadu pocitů, zčásti příjemných, ale také nepříjemných. Bez ohledu na to Kathy věděla, že s ním musí mluvit a že na to nemá víc než příštích několik minut. Byla to jejich první, a možná i poslední šance být spolu ještě kdy o samotě.
"Jestli si už nic nepřejete, nechám vás bavit se filmem." Aniž čekala na jejich odpověď, vykročila Kathy k poslední řadě sedadel první třídy. Muž na druhé straně uličky na sedadle 4A - slepec, jehož bílá hůl byla položena přes prázdné sedadlo vedle něj - byl jeden z těch, kteří už spali, přestože měl ještě nasazena sluchátka. Kathy se od něho odvrátila a zamířila k Ronu Jenningsovi v sedadle 4D.
"Všechno v pořádku?" zeptal se Jennings a nervózně si pohrával s nezapálenou cigaretou. Chránil tu cigaretu jako křehkou vzácnost a váhal si ji zapálit příliš brzy.
"Usadili se a vypadají spokojeně." Kathy nasadila profesionální úsměv a postavila se k jeho sedadlu. "Tvoje rodina taky. Nechala se unést filmem." Kathy si uvědomila, že nikdy předtím nepoznala Ronovu manželku osobně, přestože fotografii té ženy viděla bezpočtukrát ve sportovních magazínech a dvakrát i na národním televizním okruhu. Kathy si někdy představovala setkání s Barbarou. Barbara by byla zdrcena, ale její spravedlivé rozhořčení by jí Rona ještě víc odcizilo. Co se týkalo jí samé, Kathy, byla by samozřejmě zničena. Nechtěla přece rozbíjet někomu domov - ale přirozená láska a vášeň mezi ní a Ronem se nedala zastavit. Ron by opustil Barbaru a Kathy by zaujala patřičné místo po boku muže, jehož milovala.
Hezká fantazie, pomyslela si Kathy. Tohle je však reálný svět. Slavná Barbara Jenningsová sedící se svou dcerou v první třídě - s Ronovou dcerou - naprosto nedbala na fakt, že její manžel sedí v těsné blízkosti ženy, kterou měl před lety v srdci, v mysli i v posteli celých osm dlouhých měsíců, a důvěrně si s ní povídá. Kathy věnovala Barbaře jeden z krátkých zkoumavých pohledů vyhrazených pro soupeřky. Věděla, že Barbaře musí být skoro padesát - tedy skoro o dvacet víc než je jí, ale její legendární kondice z golfu způsobila, že měla skvělou postavu. Barbara nebyla atraktivní žena; její vyrovnané irské rysy a sluncem vybělené vlasy po ramena jí dodávaly nádech vlídnosti. Byla ten typ, který po ránu stráveném na golfu bude i u pokladny v pekařství vypadat báječně. "Jak si manželka zranila paži?" zeptala se Kathy a ukázala ve směru, kde před nimi seděla Barbara s pravou paží ovázanou bandáží, která se táhla od zápěstí až nad loket. "Netušila jsem, že golf může být tak nebezpečný."
"Byl to tenis," odpověděl Jennings nedbaje na ironii. "Hrála minulý týden s Charlene. Uklouzla - a nějak nešikovně dopadla na ruku. Nemá ji zlomenou, jen naraženou. Doktor říkal, že může letět, když si ji pevně ováže."
"Aha." Při vyslovení jména dcery Kathy na ni také pomyslela. Charlenin vzhled byl pro ni překvapením - za posledních šest let dívka vyrostla z neohrabaného dítěte, které Kathy jednou

z dálky viděla, až k téměř dospělé dívce. Kathy věděla, že jí teď bude asi šestnáct. Byla vysoká a krásná, spojovaly se v ní otcovy i matčiny rysy. Měla také náznak neklamné vyrovnanosti a sebedůvěry, která obvykle dívkám toho věku chybí. Zdálo se, že stejně jako matka i ona by mohla být dobrou hráčkou golfu.
Kathy sledovala s rostoucí žárlivostí už dřív, jak matka i dcera mají společnou rtěnku, chichotají se spolu nějakému důvěrnému žertu a sedí vedle sebe s klidem dvou lidí, kteří spolu strávili život. Kathy si uvědomila, že ty dvě ženy se dělí i o Rona Jenningse. Ti tři byli rodina a vždycky tomu tak bude, bez ohledu na to, co se před šesti lety stalo mezi ní a Ronem.
"Už jsem ten film viděl." Jennings mávl volnou rukou k míhajícím se postavám na obrazovce v přední části kabiny, pak vytáhl krabičku zápalek. Byl čas na cigaretu, nemohl už déle čekat. Když si zapálil, nechal se unášet hučením motoru letadla a zhluboka vtáhl. Konečně znovu promluvil. "Barbara ten film taky viděla, ale chtěla se na něj podívat ještě jednou."
"Mám Redforda ráda." Kathy nakonec vklouzla do prázdného sedadla vedle Rona a dávala si pozor, aby na něho moc nehleděla. Jeho krátké vlnité kaštanové vlasy na spáncích už dost šedivěly. Rýhy na čele měl hlubší, rysy tváře unavenější. Přesto se jí zdál neuvěřitelně přitažlivý, tak jako vždycky. Výrazné opálení - spíš do ruda než do hnědá - úžasně zvýrazňovalo jeho tmavé oči. Ty pronikavé oči byly pro ni stejně nepříjemné jako před lety.
"Vypadáš skvěle. Máš pěknou barvu."
"Žijeme teď na Floridě."
"Slyšela jsem. Řekl mi to před pár lety Sonny Bellman. Někam tam za tebou jel."
"Ano, vzpomínám si. Jak se mu daří?"
"Výborně. Je teď kapitánem na sedmsetdvacetsedmičce."
"Byl to dobrý pilot." Ti dva spolu létali alespoň tucetkrát s Bellmanem na místě druhého pilota - stal se něčím jako neoficiálním důvěrníkem jejich osmiměsíčního vztahu.
"Je i dobrý kapitán. Letěla jsem s ním asi před rokem, těsně předtím, než mě přeřadili do mezinárodní divize."
"Když mluvíme o kapitánech, kdo je kapitánem tady? Viděl jsem ho, když mířil k toaletě, ale nevzpomínám si, jak se jmenuje."
"Alvin Blanchard. Je už dost starý. Pracuje v mezinárodní divizi už spoustu let - ještě dlouho před fúzí s Centralem. Možná proto si na něho nepamatuješ."
"Možná."
"Udržuješ styky s někým z pilotů v tuzemské divizi?"
"Moc ne." Jennings se už rozhodl nepouštět se do diskuse o takových věcech, o pocitech, že piloti, kteří odešli ze společnosti ze zdravotních důvodů, mají velmi málo společného s aktivními piloty. A co víc, pevně si slíbil, že se z něho nestane nostalgická pijavice jako z některých pilotů, kteří museli skončit s létáním.
"To je špatné." Kathy se přiměla vyslovit své konstatování stejně optimistickým tónem, jakým obvykle mluvila s cestujícími, ale kdyby ty dva někdo v té chvíli sledoval, určitě by ji prozradily její oči. Kathy sledovala Ronovy pohyby s cílevědomým soustředěním, pozorovala jeho gesta a způsoby - jak držel hlavu, jak se na ni díval - a přitom se jí vyrojila řada vzpomínek na společné chvíle.
"Mám teď jiné zájmy. Konečně jsem koupil loď, i když trochu menší, než o jakých jsem ti vyprávěl. Trochu rybařím."
"Hraješ golf?"
"Ne." Jennings pokrčil rameny; odešel z golfového klubu krátce poté, co ze zdravotních důvodů musel zanechat práce - dělat jenom panáka doprovázejícího královnu profesionálního golfu ho zbavilo veškerého nadšení pro hru, které kdysi míval, zvláště když se teď nemohl vymlouvat na nedostatek času na trénink, kterým by zdůvodnil vysoký počet úderů. "To je Barbařina parketa, ne moje."

"Pořád hraje? Nesleduji golf, ale nevzpomínám si, že bych ji viděla v některém z ženských golfových turnajů." Kathy velmi dobře věděla, že Barbara zanechala profesionální dráhy v golfu, ale nechtěla prozradit, že toho tolik ví o tom, co se stalo v Ronově životě.
"Barbara toho nechala - brzo poté, co aerolinky usoudily, že bych toho měl nechat já."
Jennings měl pořád na tváři neutrální výraz.
"Opravdu? A proč?"
"Zeptej se jí."
Kathy pochopila, že se změnilo jen velmi málo navzdory rokům, kdy se neviděli. Teď například si byla jistá, že Rona popudil obrat konverzace a nechce jí říct, co si opravdu myslí - což zřejmě mělo naznačit, aby se Kathy starala o sebe, nebo možná byly mezi ním a Barbarou ještě jiné problémy. Ať tak nebo tak, věděla, že brzy odpověď nedostane. "To je v pořádku, jen mě to napadlo."
"Fajn."
Až na to, že byl o pár let starší, zdálo se, že se bývalý kapitán Ron Jennings nezměnil ve srovnání s mužem, kterého tak vášnivě milovala, s mužem, který se z vlastní iniciativy vyvlékl z jejich vztahu a z jejího života, když u něj lékař zjistil při každoroční prohlídce srdeční poruchu. Když teď viděla Rona Jenningse sedět s rukama jen pár centimetrů od jejích, připadal jí jako anachronismus plný rozporů - jako návštěvník z minulosti, jako část významného nekonečného snu, na nějž už téměř zapomněla a který jí najednou znovu vstoupil do života během bezděčného odpoledního zdřímnutí. Nevěděla, jak si má s tímto hostem poradit, ale bylo jí jasné, že by se o to měla pokusit. "Ráda ti povím všechny novinky u našich starých Trans Continental za poslední roky."
"Prima." Jennings nevěděl, jestli je chce doopravdy slyšet, ale bylo mu jasné, že nemůže jen tak uniknout - ničemu ze své minulosti, ničemu z Kathy. Pokušení poslouchat ji bylo příliš silné.
Oba zůstali chvíli tiše sedět. Mezi nimi se zvedal obláček cigaretového kouře, stoupal v širokých, líných kruzích, až dosáhl výšky, kdy ho odnesl proud vzduchu z ventilátoru v kabině. Kathy se ještě jednou ohlédla, aby se přesvědčila, že plastiková přepážka mezi první a druhou třídou zůstává pevně uzavřena. Nechtěla, aby někdo nepozorovaně naslouchal. "Byla to dlouhá doba."
"Ano." Jennings nevěděl, co dodat ke klišé, které v podstatě říkalo vše.
"Někdo, mi říkal, co se ti stalo u prohlídek, ale pak jsem našla lístek, který jsi mi nechal ve schránce."
"Chtěl jsem, aby sis to napřed přečetla." Jennings poposedl v měkce čalouněném křesle, nervózně přejel prsty po opěrce a každých pár okamžiků potáhl z cigarety v druhé ruce. Chvíli zkoumavě hleděl na mladou letušku, jejíž jemné rysy osvětlovala záře svítící obrazovky. Nakonec se odvrátil. Pokoušel se vzpomenout si, co jí to vlastně napsal, ale nedokázal si vybavit přesné znění dopisu.
"Když jsi chtěl, abych si vzkaz nejdřív přečetla, měl jsi mi ho dát osobně."
"Víš přece, že jsem to nemohl udělat." Tvrzení, že z něho golf udělal vdovce, bylo Jenningsovým racionálním odůvodněním záležitosti s Kathy, i když si teď uvědomoval, že mohl stejně tak připsat celou záležitost dočasnému pominutí smyslů nebo neblaze proslulé krizi muže středních let. Ale bez ohledu na to, jak hluboce Kathy miloval, věděl, že se věci pro oba změnily. Uplynulo šest let od doby, kdy jí napsal dopis na vysvětlení, vložil ho do její schránky u společnosti a naposled vyšel z místnosti pro posádku společnosti Trans Continental. Minulo šest let od okamžiku, kdy byl nucen odejít z aerolinií do důchodu kvůli tomu, co lékaři označili jako slabé srdce. Uběhlo šest let od doby, co se Barbara dobrovolně vzdala své pozice v golfovém světě, aby zůstala doma s ním.
"Ten lístek není asi to pravé, k čemu bychom se měli vracet, promiň mi to." V Kathyině tónu bylo slyšet stopu hořkosti, která překvapila i ji samotnou.

"Udělal jsem, co jsem udělat musel. Udělal jsem to, o čem jsem si myslel, že je správné."
"Nemyslela jsem to tak, jak to možná vyznělo." Kathy se k němu naklonila. "Jsem ráda, že jsi mi napsal. Tehdy to pro mne hodně znamenalo."
"Máš ho ještě?
"Co?"
"Ten dopis?" Jenning se sám divil, co ho to napadlo za podivnou otázku. Změnil téma. "Jak se ti líbí lítat na sedmsetosmdesátsedmičce?"
Kathy ho ignorovala a vrátila se zpátky k původní otázce. "Dlouho jsem ho schovávala. Možná až moc dlouho. Byla jsem přesvědčena, že je to všechno, co mi zbylo. Vyhodila jsem ho, až když jsem se přestěhovala z Chicaga."
"Ty ses odstěhovala z Chicaga?" Aniž se musel Jennings namáhat, byl schopen zcela jasně vybavit si její byt - něco, na co nemyslel už celá léta. Dvě mohutná čalouněná křesla před arkýřovým oknem, kde spolu sedávali a sledovali ruch dole na ulici, a postel u protější stěny. Mohl to místo slyšet, vidět ho i cítit. Chtěl jí to říct, ale nevěděl jak. "To mě překvapuje."
"Nepřekvapí tě to, až ti řeknu proč. Přestěhovala jsem se, protože jsem se vdala."
"Ale?" Jennings věděl, že by jí měl gratulovat, ale nebyl schopen ze sebe vypravit slovo.
"Nijak jsem neomládla." Kathy si shrnula pramen plavých vlasů, které jí rámovaly oválný obličej s modrýma očima. "Když jsi mi napsal ten dopis, bylo mi třiadvacet. Teď je mi dvacet devět."
"Rozumím." Ale Jennings vůbec nerozuměl - slyšel ta slova, ale odmítal je přijmout, protože nic z toho nedávalo smysl. Skutečnost, že teď byla vdaná, by pro něho neměla být ničím jiným než dalším bodem konverzace, ale kupodivu nebyla. Stále upřímně miloval svou ženu tak jako vždycky - byl si vždycky, s výjimkou těch let, kdy Barbara věnovala veškerý čas golfovému turné a bývala občas celé týdny mimo domov, mimořádně blízký se svou ženou; měli dobré manželství - ale chvíle sezení vedle Kathy ho přivedla zpátky ke všem těm vzpomínkám na doby, kdy i ji vřele miloval. "Kdo je ten šťastlivec?" zeptal se konečně.
"Nikdo z aerolinek. Jmenuje se Jason. Jsme spolu čtyři roky. Je architekt. Žijeme v Los Angeles."
Oba se odmlčeli, v každém z nich se začal odvíjet nový tok myšlenek a přitom si připravovali obranu pro případ potřeby v dalším vývoji konverzace. "Jak dlouho jsi říkala, že lítáš na mezinárodních trasách?" Jennings mávl po velké temné kabině proudového letadla Consolidated v usilovné snaze změnit téma a začít mluvit o tom, co slyšel a četl o tomto letounu. Nová dálková, verze 787 byla určena pro transkontinentální lety. První letoun získali o něco víc než před rokem. V důsledku toho, že vzniklo nové mezinárodní konzorcium, které podpořily finanční a technické vstupy Boeingu, McDonnella Douglase a Airbus Internationalu, se stala sedmsetosmdesátsedmička společnosti Consolidated Industries jednoznačnou ukázkou nejmodernější technologie. V současnosti měla Trans Continental asi tucet nebo i víc těchto strojů, většina z nich létala na dlouhých trasách, jako byl i tento nonstop let z Los Angeles do japonské Osaky.
"K mezinárodní divizi jsem přešla před osmi měsíci."
"Jak se ti to líbí?"
"Je to skvělé," řekla Kathy, nezmiňujíc se o faktu, že v tomto okamžiku se jí nezdá skvělé nic, že právě teď má spíš opačné pocity. "Líbí se mi práce v první třídě. Po téměř deseti letech mám konečně takové postavení, že si mohu vybírat lety, jaké se mi líbí."
"Mají piloti rádi tenhle stroj?" I když se Jennings nedotkl jakéhokoliv letadla už šest let, jeho instinkt pilota způsobil, že začal hodnotit letadlo, sotva se ocitl na jeho palubě. Byl to dlouhý aerodynamický stroj s kabinou stejně širokou jako v letounech, s nimiž naposled létal - s jednou uličkou a sedadly po stranách, ale tohle letadlo bylo alespoň o patnáct metrů delší. Ale čeho si všiml nejdříve, bylo to, co tu postrádal: víc než dva motory. V dobách, kdy Jennings létal pro Trans Continental, bylo nepřípustné létat přes rozlehlé vodní plochy s letadlem, které

nemělo alespoň tři motory, bylo to považováno za nerozumné - většinou tehdy létala široká proudová velkoletadla, jako 747 a DC10. Teď aerolinky posílaly na dlouhé trasy přes Atlantik a Pacifik stroje jako European Airbus, Boeing 767 a teď i Consolidated 787 jen s jedním motorem na každém křídle.
"Řekla bych, že počítáš motory," ozvala se s úsměvem Kathy.
"Je to na mně vidět?"
"Ano. Vždycky to tak je. Piloti ve výslužbě reagují vždy stejně, zdá se jim, že nemáme s sebou dost motorů."
"A není to pravda?" Jennings vyhlédl ven na obrovský motor v pravém křídle letadla. Byl to, jak si přečetl, motor Rolls Royce schopný vyvinout daleko větší výkon, než byl výkon dvou motorů dohromady na menším boeingu, se kterým létal jako kapitán naposled. "Copak jsou motory tak spolehlivé?"
"Ano." Kathy pokračovala v líčení toho, co slyšela o technických aspektech velkého letounu, zatímco Ron se zmínil o několika faktorech, které podporovaly názor, že pro lety nad oceánem je dobré mít víc než dva motory. Nebylo to nic víc než běžná konverzace, která oba těšila, protože se týkala oblasti, již důvěrně znali. Když vyprávěl Kathy o současném výpadku všech čtyř motorů, ke kterému došlo u Boeingu 747 British Airways před několika lety, kdy letěl hustým oblakem sopečného popela, přikyvovala při jeho slovech, ale sotva je vnímala. V té chvíli se opřela v sedadle a oddala se pocitu, že oni dva spolu zase sedí v jejím bytě v Chicagu, povídají si jako vždy a cítí totéž jako tehdy.
"Už chápeš moje stanovisko?" zeptal se Jennings.

"Vždycky chápu tvoje stanoviska," odpověděla Kathy. Dotkla se v žertu jeho paže a usmála se, ale dávala si pozor, aby ho nedržela dlouho. Uvnitř ji něco zabolelo.
"Jasně." Jennings se na oplátku upřímně usmál. Posledních několik minut s Kathy ho potěšilo - bylo to v mnoha ohledech stejné jako tenkrát. Ale někde hluboko uvnitř ucítil chladné bodnutí úzkosti. Barbara nebyla daleko a pro jeho rovnováhu a rozpoložení mysli bylo zrovna tak nepříjemné, když si uvědomil, že nejsou daleko otázky o jeho fyzickém stavu. Jennings měl v úmyslu vyhýbat se těmto otázkám, jak dlouho jen bude možné.
Nerad hovořil o tom, čemu lékaři říkali jeho zdravotní stav. Podle jejich zatracených přístrojů s nekonečnými výstupy plnými klikyháků a sloupců čísel ho prostě jeho tělo zradilo téměř po všech stránkách, po kterých mohlo, kromě té poslední. Říkali, že má slabé srdce, které může každým okamžikem přestat pracovat - nebo může chabě fungovat dalších dvacet nebo třicet let.
Pokud se Jenningse týkalo, bylo to téma, kterému se chtěl každopádně vyhnout. Přestože v posledních několika letech ho postihlo několik slabých záchvatů bušení, závratě a nevolnosti, byla to znalost jeho zdravotního stavu, a ne jeho skutečné projevy, co ho znepokojovalo. Nechtěl nic z toho nafukovat a zcela jistě nechtěl nic z toho sdílet s Kathy, Barbarou nebo někým jiným. Stejně jako v tom starém filmu George Romera se i on stal jedním z živých mrtvých. "Jestli mě na chvilku omluvíš, půjdu do umývárny."
"Jsi v pořádku?" zeptala se Kathy a nechala ho projít kolem sebe do uličky.
"Jo, kruci," prudce odvětil Jennings. Aniž čekal na odpověď, obrátil se a kráčel dozadu. Rychle urazil pár metrů mezi svým sedadlem a toaletou první třídy a byl rád, když viděl, že znamení na dveřích toalety ukazuje volno. Ale ještě než vstoupil, odhrnul závěs oddělující první třídu od druhé a nakoukl kuchyňkou druhé třídy do dlouhé střední části.
Letadlo bylo poloprázdné a letušky vzadu právě dokončovaly obsluhu u večeře. Brzy se začne promítat film v druhé třídě, na který se pravděpodobně bude dívat asi polovina cestujících, zatímco druhá polovina bude spát. Jennings pohlédl na hodinky: byla jedna hodina deset minut v noci losangeleského času, ale nebyl ani trochu ospalý. Spustil závěs, obrátil se k toaletě, otevřel dveře a vešel dovnitř.

"Všemohoucí Bože..." To, co spatřil v umývadle, způsobilo, že se v šoku musel opřít o pažení.
V nerezovém umývadle spočívala amatérsky vyrobená bomba, válečky trhaviny byly připevněny k malé krabičce mezi nimi, dráty byly přelepeny černou páskou, která upevňovala zařízení na místě. Nad bombou na zrcadle bylo něco napsáno. Text se skládal ze slov a písmen vystříhaných z novin a nalepených na list papíru. Když Ron Jennings přejížděl očima znovu a znovu po zprávě na zrcadle, začal se mu zvedat žaludek a cítil, jak mu v hrudi začíná srdce divoce bušit.

JEDNÁ SE O ÚNOS. NEDOTÝKEJTE SE
TÉTO BOMBY ŘÍZENÉ RÁDIEM,
JINAK EXPLODUJE.
NA PALUBĚ NĚKOLIK ÚNOSCŮ
S DALŠÍMI TŘEMI BOMBAMI.
DALŠÍ INFORMACE ZA HODINU.

4. KAPITOLA
Když Ron Jennings objevil v umývadle na toaletě první třídy letu 42 Trans Continental bombu, zůstal několik vteřin stát, než se rozhodl, co udělá dál. Zůstat klidný. Všechno promyslet. Jennings se naklonil a pozorně studoval kompaktní balíček sestávající z řady drátů a dvou kusů trhaviny a doufal, že najde nějaký zjevný důvod, který ukáže, že tato věc je pouhý nejapný žert. Bohužel, čím déle se díval na pečlivě sestavený balíček, tím víc se mu zdálo, že ta věc je zatraceně skutečná.
Bomba sama byla složitou spletí drátů a několika malých krabiček, které zřejmě obsahovaly elektroniku. Všechno bylo připevněno ke dvěma žlutým válcům velikým jako plechovka od koly. Jennings začínal mít dojem, že žluté válce obsahují výbušninu, zatímco příslušenství kolem nich tvoří rozbušky a nějaké pojistné zařízení.
Jennings se přestal věnovat bombám a obrátil se. Otevřel dveře toalety a vyšel do chodbičky letadla. Chvíli počkal, aby se jeho oči přizpůsobily relativní temnotě kabiny, než pokračoval v cestě, protože film v oddělení první třídy byl v plných obrátkách a několik cestujících, kteří nechali předtím svítit čtecí lampičky, je už zhaslo. Všichni v první třídě soustředěně sledovali film s Robertem Redfordem, nebo spali. Jennings přistoupil k sedadlu, kde na něho čekala letuška Kathy Davisová. "Musím ti něco ukázat."
"Co?"
"Na toaletě."
"To má být vtip?"
"Ne." Jennings nevěděl, co dodat, protože v doslechu bylo příliš mnoho uší. "Je tam něco, co bys měla vidět."
"Něco není v pořádku?" Z Kathyina hlasu zaznělo mírné podráždění, protože poslední věcí, kterou by teď potřebovala, bylo marnit pár posledních vzácných chvil s Ronem nad nějakým stupidním problémem s letadlem. "Došly nám zas zubní pasty..."
"Je to... něco, o čem bys měla vědět - problém s instalací."
"Nejsem instalatér. Jestli mě paměť neklame, myslím, že jsme na tenhle let s sebou do posádky ani žádného instalatéra nevzali."
"Zatraceně." Jennings se kousl do rtu, aby se ovládl. "Je to něco, co bys mohla zvládnout. Umývadlo netěsní. Myslím, že je to ventil, který potřebuje utáhnout."
"Ventil? To myslíš vážně?"
"Ano."
Kathy na něho zmateně pohlédla. "Nevyznám se ve ventilech. Jestli tam opravdu něco protéká, zavolám druhého pilota, aby se na to šel podívat."

"Ne, můžeš to zvládnout sama." Jennigs se usilovně snažil, aby ji nechytil za paži a neodtáhl s sebou.
"Dobře, když myslíš." Kathy pokrčila rameny, pak se zvedla. Pořád ho podezírala, že se pokouší o nějaký hloupý vtip, ale pak jí něco v Ronově chování řeklo, že v tom bude něco jiného. Následovala ho v cestě dozadu ke dveřím toalety.
"Je to tady, na toaletě první třídy. Jak jsem řekl, malá závada. Možná budeš vědět, jak to spravit." Jennings promluvil tichým hlasem, přece však o něco hlasitěji, než bylo nutné, pro případ, že by ho někdo mohl slyšet. Ale i když byla jeho slova klidná a soustředěná, všichni, kdo ho znali, by z nich vycítili napětí. "Jdi první. Uvidíš, co jsem myslel. Ukážu ti, kde to teče."
"Dobře." Kathy se opatrně protáhla kolem svého přítele, protože už zachytila jeho bezděčné projevy obav. Pokud ji vzpomínky na Rona neklamaly - což by bylo nepravděpodobné, protože na něho v posledních šesti letech nikdy nepřestala myslet nadlouho - něco nebylo v pořádku, něco se dělo, něco, co bylo mnohem horší než netěsnící ventil. Vešla do umývárny a pohlédla do umývadla. "Bože!"
"Tiše," zašeptal napjatě Jennings. Zastoupil vchod na toaletu, aby nikdo z první třídy nemohl vidět Kathyinu reakci. "Ztiš hlas - nechceš přece, aby lidi v kabině zpanikařili, že?"
"Ovšemže ne." Kathy rychle nabyla rovnováhy. Odvrátila se od Rona a rychle četla text na zrcadle, než se k němu zase obrátila. "Myslíš, že je to skutečná bomba?"
"Nevím, nejsem si jistý."
"Já taky ne."
"Připadá mi to jako bomba, ale tak zblízka jsem ještě bombu neviděl."
Kathy znovu pohlédla na změť drátů a výbušnin omotaných tenkými proužky černé pásky a opatrně umístěných do umývadla. "Mohla bych do umývadla napustit vodu a potopit ji. To by ji mohlo zneškodnit."
"Neblázni."
"Máš pravdu. Promiň." Kathy věděla, že je to nesmysl. Co opravdu toužila udělat, bylo utéci co nejdál od té příšerné věci. Věděla však, že žádná vzdálenost v letadle jí nemůže poskytnout bezpečí před touto potenciálně ničivou silou. Místo toho si vybavila slova z havarijního manuálu letadla: Opatrně analyzovat bombu, aby mohla posádka letadla zaslat rádiem přesnou zprávu. Zvlášť důležité je zjistit uspořádání drátů, časového mechanismu atd. Kathy ukázala na žluté válce. "To musí být výbušniny."
"Taky si myslím." Jennings si už všiml, že několik řad drátů vede do zadní části žlutých válců. Některé se táhly pravděpodobně k normálním rozbuškám a některé byly součástí zabezpečovacího obvodu.
"A co je tohle?"
"To musí být anténa. Ta věc má být řízena rádiem." Jennings ukázal na sdělení únosců, ale pak si všiml, že ho Kathy nesleduje. Oči měla upřeny na bombu. "Musíme dál předpokládat, že může udělat přesně to, co říkají."
"Jestli bomba vybuchne, zabije i únosce," vyslovila Kathy nahlas své myšlenky.
"Jo. Možná je jim to jedno. Možná patří k těm fanatikům, kteří chtějí osvobodit politické vězně nebo mají v plánu podobnou pitomost." Jennings si setřel z čela perlící se kapky potu. Jeho úsilí zachovat klid a chladnokrevnost bylo napjato k prasknutí. "Jak sakra dostali ten krám přes letištní kontrolu?"
"Nevím," odpověděla Kathy a pohlédla na bombu. "Nemyslím, že by bylo možné dostat něco tak velkého přes rentgen."
"Já taky ne."
"Co budeme dělat?"
"Musíme to napřed promyslet, než se něčeho dotkneme."

"Jasně." Kathy si nervózně pohrávala s knoflíky saka své hnědé uniformy, když uvažovala nad jejich možnostmi. Přitom si uvědomila, jak silně na její chování působí Ronova přítomnost. Když ho měla vedle sebe, všechno bylo pro ni mnohem snazší, jeho přítomnost jí pomáhala zachovat chladnokrevnost. Byla vždy považována za rozhodnou a inteligentní ženu, ale mít Rona u sebe dodávalo jejímu životu neochvějný klid, který necítila s nikým jiným. Byl to aspekt jejich vztahu, ze kterého si před lety dělali legraci - ji poznamenala jeho zralost, její mladistvý entuziasmus zapůsobil na něho. "Myslím, že bychom měli zamknout dveře toalety. Musíme to zatajit před cestujícími."
"Dobrý nápad." Jennings se varoval připomenout jí, že on sám je, jak oficiálně, tak prakticky, také jen jedním z cestujících. "Měla bys napsat zprávu," dodal místo toho, "připíchnout na dveře nějakou výmluvu, že toaleta je uzavřena vzhledem k prasklé trubce nebo tak něco. To by mohlo stačit, aby lidi nebyli moc zvědaví."
"Vezmu s sebou tu zprávu únosců a ukážu ji kapitánovi." Opatrně se sklonila nad bombu, aby se jí nedotkla, pak odloupla malé kousky pásky, které přidržovaly vzkaz únosců k zrcadlu na toaletě. Když papír strhla, složila ho a zastrčila do kapsy. "Pojďme odtud."
"Dobře."
Jakmile Ron vyšel ze dveří, vykročila zpátky do uličky a zavřela za sebou dveře toalety. Vytáhla z kapsy uniformy malý nástroj podobný šroubováku a uzavřela jím dveře zvenku.
"Hotovo, už se tam nikdo nedostane. Upozornění napíšu později."
"A co teď?"
"Řeknu to kapitánovi."
"Jistě." Jennings se proklínal za to, že nepomyslel na to, co bylo samozřejmé; na nutnost informovat zodpovědnou osobu o tom, že se rutinní let pod jejím velením právě obrátil v děsivou záležitost. "Půjdu do pilotní kabiny s tebou. Možná ti pomůžu."
"Prima. Napřed ale půjdu já a řeknu mu to, pak se pro tebe vrátím." Kathy se obrátila a rychle kráčela temnou chodbičkou oddělení první třídy, její postava na okamžik vrhla stín na obrazovku, když kolem ní procházela. Prošla kuchyňkou první třídy a po několika krocích otevřela dveře pilotní kabiny. Použila klíč na řetízku, otevřela dveře a rychle za nimi zmizela.
Jennings zůstal ztuhle stát uprostřed uličky v zadní části kabiny první třídy. Rozhlédl se po cestujících, pokoušeje se zachytit jakýkoliv signál usvědčující pasažéra patřícího ke skupině, jež na palubu uložila bombu a má v úmyslu "podat další informace za hodinu". V první třídě bylo, jak už věděl, devět cestujících na šestnácti sedadlech. Když nepočítal sebe a svoji rodinu, zbývalo jich šest. Jennings se na každého z nich pozorně zadíval, pokud mu to setmělá kabina umožnila.
V té chvíli byla první řada po obou stranách uličky zcela prázdná Charlene seděla na sedadle 1 A, ale přemístila se o řadu dozadu, když se začal promítat film. V druhé řadě teď tedy seděla Charlene na sedadle vlevo u okna a vedle ní u uličky Barbara. Na druhé straně u okna seděl orientálec středního věku v obleku s vestou. Pokud si Jennings vzpomínal, ten muž zatím neopustil své místo. Mohl snad patřit k únoscům, ale jistě nebyl tím, kdo umístil bombu a připevnil zprávu.
Za ním seděli na sedadlech 3C a 3D blahobytně vyhlížející manželé, který m Kathy před chvíli servírovala nápoj. Jennings vyslechl z jejich rozhovoru dost, když se přesouval do čtvrté řady, aby mu bylo jasné, že ty dva může z podezření zcela vyloučit. Byli pro něho přesně tím, čím se zdáli být.
Proti nim na druhé straně seděl starší muž v obleku s dospívajícím chlapcem vedle sebe. Chlapec vypadal o něco mladší než Charlene, snad mu bylo čtrnáct nebo patnáct - byl na svůj věk velký a statný a tvářil se rozmrzele. Ale muž vedle něho - elegantně oblečený, asi sedmdesátiletý stařec rozehnal jakékoliv podezření, že by ti dva mohli mít něco společného s bombou.

Když se tak Jennings rozhlížel, všiml si, že ani stařec, ani chlapec neprojevují sebemenší zájem o film o detailní záběry na Roberta Redforda. Oba zírali přímo před sebe, sluchátka měli zavěšená a zdálo se, že ani jeden z nich se nezajímá o zábavu v kabině. Jennings se rozhodl, že v žádném případě nemohou patřit k únoscům protože kdyby patřili, byli by nejlepšími herci, které kdy viděl.
Za starým mužem a chlapcem seděl v poslední řadě na levé straně kabiny první třídy muž cestující sám, v saku a kravatě. Bylo mu asi šedesát, byl vysoký, štíhlý, s ostře řezanými rysy. Ale Jennings toho muže okamžitě vyloučil ze zjevného důvodu: byl slepý.
Slepý muž seděl na sedadle u okna a Jennings mu byl dost blízko, aby viděl, co dělal v letadle předtím - četl v Braillově písmu. Kniha ležela otevřena na prázdném sedadle vedle něho, vystupující řady znaků byly viditelné i v mdlém světle kabiny. Tento muž nebyl zcela jistě schopen provést jakýkoliv pokus o únos letadla, pokud by ovšem nebyl dalším skvělým hercem, který umí přesvědčivě předstírat slepotu. Jennings si pomalu zhluboka povzdechl. Byl zcela znechucen svou neschopností zjistit něco o lidech v kabině první třídy, protože nikdo z nich se nezdál být členem skupiny únosců. Jennings se odvrátil.
Ale možná se dívám na špatné místo. Do přední části se mohl dostat někdo z druhé třídy, když se zhasla světla před promítáním filmu. Jennings se obrátil s úmyslem prozkoumat kabinu druhé třídy. Látkový závěs mezi první a druhou třídou zůstal zatažen, takže nemohl do druhé třídy nahlédnout, aniž by ho odhrnul a aniž by na sebe upoutal pozornost. Bojoval s myšlenkou nakouknout za závěs, ale nakonec se rozhodl to neudělat. Asi by tím nic nezjistil a mohl by nějakým způsobem upozornit únosce. Kromě toho si vzpomněl, že část mezi předním a středním oddělením vyplňuje přední kuchyňka pro druhou třídu Jennings by musel projít napřed kuchyňkou, aby dohlédl na sedadla cestujících. To samo by upoutalo až příliš velkou pozornost.
Rozmrzele zakroutil hlavou, pak se znovu obrátil. Z pilotní kabiny právě vycházela Kathy a opatrně zavřela dveře, než se vydala chodbičkou k němu. Po několika okamžicích nasadila zase svůj profesionální úsměv.
"Jsi připraven jít dopředu?" zeptala se příjemným hlasem. "Kapitán Blanchard mi řekl, že tě rád přivítá v pilotní kabině." Očividně předváděla show pro případ, že by je cestující pozorovali. "Jsem si jistá, že ti naše moderní pilotní kabina bude připadat ohromně zajímavá. Piloti mi říkali, že palubní přístroje se velice liší od těch, které se používaly, než jsi odešel na odpočinek," dodala, obrátila se a vedla Jenningse k pilotní kabině.
"Těším se na to." Když Jennings přistoupil k sedadlu své ženy, zastavil se a sklonil se, aby jí mohl něco říct. "Jdu na krátkou návštěvu do pilotní kabiny."
"To je prima, miláčku." Barbara Jenningsová seděla v sedadle u uličky ve druhé řadě a pravou ruku ovázanou těžkým obvazem měla nataženou na prázdném jídelním podnosu před sebou. Charlene seděla u okna a obě ženy měly na uších sluchátka. Barbara sluchátko jen mírně posunula, aby slyšela manžela, čímž naznačila, že neočekává dlouhé přerušení. "Říkal jsi, že znáš kapitána?" zeptala se zdvořile, ale přitom pozorně sledovala obrazovku s filmem.
"Ne, to jsem neříkal. Jenom bych si chtěl prohlídnout pilotní kabinu sedmsetosmdesátsedmičky," lhal Jennings. "Tolik jsem o ní slyšel."
"Hej, tati říkal jsi, že jdeš do pilotní kabiny?" zeptala se Charlene a naklonila se, aby se mohla zúčastnit hovoru. Stáhla si sluchátka a nechala je houpat na krku. "Já bych chtěla jít taky."
"V žádném případě, zlato. Znáš přece pravidla - žádní civilisté v kabině během letu."
"Já nejsem civilista, já jsem taky pilot."
"Nemyslím, že by tvůj studentský pilotní průkaz znamenal velký rozdíl, pokud jde o pravidla. Pokusím se ti domluvit návštěvu v pilotní kabině, až přistaneme v Japonsku." Jennings se přinutil nepřemýšlet o tom, jestli může být takový optimista a počítat s tím, že se vůbec do Japonska dostanou - únosce, ať to byl kdokoliv, měl zřejmě jiné plány.

"S těma stupidníma pravidlama není žádná psina." Charlene nasadila přehnaně zachmuřený výraz, který se rychle změnil v široký úsměv. "Čau, tati," řekla, zvedla sluchátka z krku a nasadila si je zas na uši.
"Měj se." Barbara si také upravila sluchátka na uších a otočila se zpátky k obrazovce.
Jennings ještě okamžik otálel, napadlo ho, jestli by neměl říct Barbaře o bombě. Došel k závěru, že se bude snažit před ní skutečnost skrývat, ale v nitru byl přesvědčen, že to nepůjde - jakmile Robert Redford dohraje poslední scénu, Barbara rychle zjistí, že něco není v pořádku.
Budu jí to muset říct. A brzo. Příští týden oslaví s Barbarou dvacet let manželství - tato rodinná dovolená v Japonsku má být vlastně vzájemným dárkem - a Ron během společného života sotva kdy lhal Barbaře o něčem důležitém, což bylo ovlivněno i jejím talentem zjistit, na co myslí.
Ale vždycky to tak nebylo. Ron cílevědomě Barbaře lhal a dařilo se mu to - během osmi měsíců, kdy udržoval poměr s Kathy. V té době klamal manželku ve spoustě věcí. Teď bylo ironické, jak zrovna Kathy Davisová byla zase tou osobou, která věděla o Ronově životě něco, co Barbara ne - věděla o bombě na palubě letu 42, o únosu. S velkým váháním Jennings nakonec prošel kolem manželky ke dveřím pilotní kabiny. Kathy, která na něho čekala u dveří, je otevřela a postavila se stranou.
"Jdi rovnou dopředu - posádka letu se těší na setkání s tebou," oznámila Kathy, opět jako součást hereckého výkonu pro diváky. Umožnila Ronovi projít kolem sebe, pak rychle zavřela dveře, zamkla ho v pilotní kabině a sama zůstala v kabině pro cestující.
Jennings vstoupil. Celý prostor byl osvětlen ještě slaběji než kabina pro cestující, ale terče světel z palubních přístrojů na panelu mu poskytovaly dobrou orientaci a ukazovaly cíl. Když se Jenningsovy oči konečně přizpůsobily, překvapilo ho zjištění, jak je všechno tolik odlišné, jak se strohý realismus temné pilotní kabiny naprosto liší od plastikového a sametového interiéru kabiny pro cestující. V mnoha ohledech se zdálo, jako by pilotní kabina a kabina pro cestující byly zcela oddělené prostory, jako by je nespojovala stejná konstrukce z oceli a aluminia - konstrukce, která se pohybuje vysokou rychlostí horními vrstvami atmosféry.
"Jenningsi?"
"Ano, pane." Muž na levém pilotním křesle - velký muž s buldočím obličejem a prořídlými šedivými vlasy, což Jennings zpozoroval ve světle ozařujícím mapy - se obrátil. Jeho chování dávalo jasně najevo, že nepočítá s dlouhým představováním nebo úvodem.
"Co se tam vzadu sakra děje? Jak je možné, že jste jediný, kdo našel bombu?" Kapitán Alvin Blanchard se ve svém křesle ještě víc zaklonil, jako by měl v úmyslu Jenningse chytit a odpověď z něho vytřást. Ještě než Jennings vůbec otevřel ústa k odpovědi, Blanchard se ptal dál: "Můžete se mi nějak identifikovat?"
"Jistě." Protože Jennings byl bývalý zaměstnanec aerolinek, který nabídl svou pomoc, spadl jaksi do kategorie neutrálních osob. Pořád vrávoraje ve tmě vytáhl náprsní tašku, otevřel ji v místě, kde měl zaměstnanecký zdravotní průkaz, a podal jí kapitánovi. "Neřekla vám Kathy, kdo jsem? Ona a já... často jsme... spolu létali. Dobře mě zná. Byl jsem v tuzemské divizi, kapitán Boeingu 737 se základnou v Chicagu..."
"Ten zdravotní průkaz je identifikace na pendrek - není tam ani fotografie nebo popis." Blanchard mávl taškou v ruce, ale nepodal ji Jenningsovi zpátky. "Pokud jste naším pilotem, proč nemáte normální identifikační průkaz společnosti?"
"Protože jsem sakra v důchodu!" Jennings odpověděl na kapitánovy provokace, jak nejklidněji dokázal - to znamená vůbec ne klidně. Částečně bylo Jenningsovo podráždění způsobeno bombou, ale velkou většinu mělo na svědomí překvapení nad kapitánovým přístupem. "Neříkala vám Kathy, že jsem ze zdravotních důvodů odešel..."

"Jak dlouho jste v důchodu?" přerušil ho Blanchard. Tón jeho hlasu a způsob, jakým držel náprsní tašku, nasvědčovaly, že testuje Jenningse ohledně jeho leteckého zdravotního průkazu.
"Moc dlouho už nebudu, jestli něco neuděláte s tou věcí v umývadle." Jennings mohl sotva uvěřit, jakým směrem se konverzace obrátila; bylo nepochopitelné, že kapitán zřejmě považuje za věrohodnější papírové potvrzení než osobní záruku jednoho z členů jeho posádky.
"Dobře, to je jedno." Blanchard zavřel náprsní tašku a podal ji Jenningsovi, jako by hráli nějaký druh společenské slovní hry, která ho najednou začala unavovat. "Říkáte, že tam je něco, co připomíná bombu?"
"Ano a navíc zpráva. Ukazovala vám Kathy tu zprávu?" Blanchard napůl přikývl, pak mávnutím ruky pobídl Jenningse, aby pokračoval.
"Je to na toaletě první třídy," dodal Jennings. Když promluvil, pozorně Blancharda sledoval. Být pilotem, který vzbuzuje respekt, je jedna věc - Jennings se tak choval mnohokrát během své kariéry - ale projevovat se agresivně a nerozumně bylo úplně něco jiného.
"Jste si absolutně jist, že je to bomba - nemohla by to být bouda?"
"Ne, je to opravdu bomba. I já bych si rád myslel něco jiného, ale dobře jsem si ji prohlédl - a nemám žádné pochybnosti."
"Chápu." Blanchard pomalu potřásl hlavou a odvrátil se od Jenningse k druhému pilotovi, který seděl na druhé straně temné pilotní kabiny boeingu. "No tak tam jenom neseďte - nějak mi poraďte nebo pomozte, přece vás za to zatraceně dobře platí. Co si o tom všem myslíte?"
První důstojník Richard Clancy se obrátil v pilotním křesle k oběma mužům. "Těžko říct," prohlásil po dlouhém mlčení.
"No to je sakra ohromný!" Blanchard bouchl rukou do sloupku přístrojového panelu mezi sedadly pilotů.
"Tím chci říct," dodal rychle Clancy, "že únosci bývají nevypočitatelní, aspoň podle toho, co jsem o nich slyšel. Nemáme moc možností. Buď to můžeme brát vážně, a pak musíme počkat, abychom se dověděli, co budou chtít, nebo se můžeme pokusit bombu zneškodnit, nebo můžeme celou věc považovat za hloupý vtip."
"To není vtip, to je bomba - řízená rádiem - a leží právě teď patnáct metrů od nás," řekl Jennings, jak nejklidněji dovedl. "Můžeme to brát na lehkou váhu, ale stoprocentně ji tím nezrušíme."
"Takže máme možnost buď domluvit se s únosci, nebo se pokusit bombu zneškodnit." I v mdlém světle bylo jasné, že se Clancy ošívá ve svém sedadle, že mu očividně žádná možnost nepůsobí potěšení.
"Ví někdo z vás něco o tom, jak se zneškodňuje bomba?" zeptal se Blanchard.
"Já ne," odpověděl Jennings a celou tu chvíli se modlil, aby Blanchard neprohlásil, že on ano. Jennings pohlédl na druhého pilota, ale nemusel čekat na odpověď mladého muže, protože už věděl, jaká bude. V záři palubních přístrojů Jennings viděl, že druhý pilot je sotva třicetiletý, s kulatou buclatou tváří a ustupujícími vlasy. Určitě nevypadal jako příslušník oddílu pro likvidaci výbušnin.
"Než jsem začal létat, studoval jsem účetnictví," řekl druhý pilot. Mávl rukou, aby naznačil, že bomby jsou něco, s čím nemá naprosto žádné zkušenosti. "Vůbec bych nevěděl, kde začít."
"No, já zatraceně dobře vím, kde začnu - jdu, se na to podívat sám." Blanchard vyskočil z kapitánského křesla, protlačil se kolem Jenningse a sebral z věšáku v zadní části pilotní kabiny sako a čepici.
"Kapitáne, už je skoro načase podat další zprávu o pozici," řekl Clancy. "Chcete, abych jim řekl o bombě?"
"Ne, nic jim neříkejte. V poslední době devět letů z deseti přichází tak jak tak do styku s bombami, tak to budeme považovat za běžnou událost, ano?" Blanchard pohlédl na druhého

pilota, když si oblékal sako uniformy se čtyřmi zlatými pruhy na každém rukávu a s řadou zlatých křídel nad náprsní kapsou odrážející se ve slabém světle pilotní kabiny. "Neokrádejte mě o čas hloupými otázkami - samozřejmě že jim podáte zprávu o té bombě!" Blanchard sáhl po své čepici. "Řiďte se standardními pokyny. Použijte také terminálové spojení a uvědomte dispečera v San Francisco."
"To je přesně to, co jsem chtěl udělat; chtěl jsem si to jenom napřed probrat s vámi," odpověděl pilot v sebeobraně. Ihned se otočil k přístrojovému panelu a začal se zabývat přípravou na rádiovou zprávu.
Blanchard se otočil k Jenningsovi. "Vy zůstaňte tady v kabině, nikam nechoďte a ničeho se nedotýkejte," řekl. "Vrátím se za minutu." Bez dalšího slova se otočil, vyšel z pilotní kabiny a zamkl za sebou dveře.
Když kapitán vyšel z prostoru pro posádku a první důstojník se zabýval úkoly u rádia, Jennings si zhluboka povzdechl a snažil se uvolnit. Uklidni se, jen klid. Ten chlápek bude potřebovat pomoc, aby si s tím poradil. Zatímco Jennings čekal, rozhlížel se po pilotní kabině, aby viděl, nakolik rozumí modernímu letadlu, jako bylo tohle. Do jisté míry měla pilotní kabina 787 stejnou konfiguraci a rozmístění křesel jako jiné pilotní kabiny, ve kterých strávil tisíce hodin. V mnoha věcech ale tahle pilotní kabina připomínala scifi.
Speciální palubní přístroje byly exotickými variantami těch, které znal před lety. Některé z nich snadno poznával výškoměr, tachometr, ukazatele sklonu a náklonu, magnetický kompas - ale provedení bylo kompletně elektronické. Na místě chvějících se ručiček v kruhových stupnicích byly elektronické digitální ukazatele. Mechanické navigační přístroje chyběly, byly nahrazeny elektronickou grafikou, což způsobovalo, že panel připomínal spíš videohru než zařízení pilotní kabiny, na jakou si vzpomínal. Nejfantastičtější byly obrazovky s navigačními údaji, se záhadnými nápisy na každém ovládacím panelu, z nichž většinu ani nezačal luštit. Elektronická mapa se zakreslenou trasou před oběma piloty byla přecpána nejrůznějšími barevnými symboly - zelenými, červenými, oranžovými, fialovými, žlutými - které vytvářely změť oblouků a čar. Poprvé od svého nuceného odchodu do důchodu si Ron Jennings začal uvědomovat, jak mílovými kroky postoupilo letectví v posledních šesti letech bez něho.
"Tak hotovo," prohlásil druhý pilot a obrátil se k Jenningsovi, který pořád stál ve stínu za kapitánským křeslem. "Už to všichni vědí."
"Co říkali?"
"Co mohli říkat? Příjem, zdravíme a tak dál." Druhý pilot zvedl mikrofon, jako by to byl nějaký odporný špinavý předmět. "Je to jenom falešná představa, kecy. Voláme o pomoc a mluvíme s těmi lidmi, jako by byli pět metrů od nás a připraveni nás zachránit, ale oni nejsou. Právě teď je naše poloha přibližně tisíc kilometrů severozápadně od San Francisca a nejméně tři sta kilometrů od jakékoliv pevniny - co sakra všechny ty hlasy můžou pro nás udělat?"
Clancy nečekal na odpověď, odpověděl si sám. "Leda hovno. Nic než kecy. Mohl bych se zrovna tak pokusit zavolat svoji matku a zeptat se jí, jestli nemá nějaký skvělý nápad. Sedí a mudrují kolem dokola a připravují spoustu žvástů, které nám řeknou - akorát tomu nebudou říkat kecy, budou to nazývat taktika společnosti a postup při zabránění krizové situaci."
"To už vám řekli, že přijdou s něčím takovým?"
"Udělal jsem každou pitomou maličkost podle havarijní příručky. Uvědomil jsem řízení letového provozu, pak jsem poslal přes terminál zprávu o únosu našemu dispečerskému stanovišti." Clancy ukázal na malou elektronickou obrazovku na sloupku mezi sedadly pilotů. "Oba tu zprávu přijali, oba odpověděli tím svým čekejte, ozveme se vám. Myslel byste si, že řeknou alespoň hodně štěstí nebo něco trochu vhodnějšího mezi těmi prázdnými žvásty."
"No, já..."
"Řekl bych, že je to celý úplně posraný," pokračoval pilot nesouvisle. "My tady máme zadky přilepený v hliníkový rouře svištící nad Pacifikem rychlostí skoro tisíc kilometrů za hodinu, a

koho nemáme na palubě, maniaky s bombami, šílence. A zatraceně brzo nám nějakej inkoust začne vykládat, co máme dělat. Jenom kecy."
"Souhlasím s vámi." I když o tom nemluvili přímo, oba už věděli, jak osamělí a zranitelní začali najednou být cestující i posádka letu 42. Stejně tak znepokojující byla skutečnost, že člověk, který byl jednoznačně zodpovědný za jejich bezpečnost a životy, se choval sám podivně, neprojevoval moc rozumu. "Je kapitán vždycky tak... výbušný?"
"Ne." Druhý pilot se odmlčel a pak řekl: "Blacharda jsem nikdy neměl moc rád - to jste možná už zjistil sám. Ale normálně je klidný. Řekl bych, že ty zprávy o bombě ho tvrdě zasáhly."
"Asi ano." Jennings mlčky stál a díval se na supermoderní uspořádání. panelu a palubní přístroje před sebou. I když létal jako pilot třiadvacet let, všechno, co si o té práci pamatoval, začínalo i končilo údajem, že důchodový šek má přijít každý měsíc. Položil druhému pilotovi několik otázek ohledně přístrojového panelu a obrazovky terminálu na pultu uprostřed. Zatímco mu Clancy odpovídal, dveře pilotní kabiny se otevřely a do prostoru vešel kapitán Blanchard.
"Měl jste pravdu," prohlásil Blanchard zachmuřeně a pověsil sako i čepici. "Je to skutečně bomba. Vypadá to jako rádiem řízená rozbuška, tak jak říká zpráva."
"To jsem si myslel," odpověděl Jennings, odolávaje nutkání říct více. "Co myslíte, že bychom měli dělat?"
"Nemáme na vybranou," odpověděl Blanchard, jako by konstatoval samozřejmost. Prošel kolem Jenningse a vklouzl zpátky do kapitánského sedadla. "Musíme souhlasit s tím, co budou chtít. Musíme předpokládat, že bomba je aktivována a že ji únosci mohou spustit zmáčknutím tlačítka z jakéhokoliv místa v letadle."
"A kdybychom odtrhli anténu nebo radiopřijímač od bomby?" napjatě se zeptal druhý pilot. "To by ji nezlikvidovalo?"
"Pochybuji - a jistě bych nedovolil takový druh neuvážené akce v letadle pod mým vedením." Blanchard podtrhl svá slova tím, že ukázal prstem na Clancyho.
"Musím souhlasit s kapitánovým rozhodnutím," řekl Jennings, především proto, aby zmírnil napětí mezi oběma muži. Zvyšující se napětí v pilotní kabině bylo špatným znamením, ale prvním příznivým náznakem bylo, že Blanchard teď mluvil mnohem rozumněji než dřív, možná se uklidnil a začal se ovládat. "Ta bomba vypadá jako pěkně rafinovaná věcička. Z toho, co jsem viděl, si myslím, že je tam nějaká vnitřní spoušť, která by mohla způsobit explozi v případě, že bude kterákoliv část od výbušniny oddělena."
"Správně," souhlasil Blanchard. "A pak tu jsou ještě tři další bomby, se který mi musíme počítat."
"Jak proboha ti lidi mohli dostat tolik bomb přes letištní kontroly?" zeptal se Jennings, i když tu otázku kladl spíš sám sobě než dvěma dalším mužům v pilotní kabině.
"Kdo ví." Blanchard pokrčil rameny. "V každém případě to není důležité. Trčíme tu s těmi bombami bez ohledu na to, jak se jim podařilo dostat je na palubu."

"Jo, ti chlapi mě pořádně nasrali." Druhý pilot potřásl hlavou, pak se obrátil k Jenningsovi. "Doufám, že ti hajzli chtějí něco, co jim můžeme zajistit. Zatraceně jistě je nemůžem dostat z prostředka Pacifiku na Kubu nebo kam by ještě mohli chtít letět."
"Třeba do Ruska?" navrhl Jennings. Až do této chvíle nemyslel na konečný cíl únosců, jen na hrozbu bomby samotné. "Do Ruska? Všemohoucí Bože! Ti ruští hajzli nás sundají zrovna jako to korejský letadlo."
"Nemyslím. Situace korejského letadla byla úplně jiná než naše," řekl Jennings, doufaje, že to bude znít přesvědčivěji, než opravdu cítil. "Řekl bych, že Rusové nás navedou k přistání, zvlášť teď, když příslušná místa o únosu vědí."

"Je to ztrácení času, uvažovat o tom, co se stane." Blanchard se obrátil znovu k palubním přístrojům a rychle je přejel pohledem. "Budeme muset počkat a zjistit, co únosci chtějí."
Aniž se podíval na oba muže, pokračoval v prohlížení ukazatelů přístrojů na panelu. "Předpokládám, že za hodinu dostaneme další informace, což zřejmě znamená, že nás únosci sledují. Od této chvíle musíme být opatrní."
"A co cestující?" zeptal se Jennings. "Máte v úmyslu jim to říct, nebo je do toho zatím nebudete nezatahovat?"
"Už jsem přikázal vedoucí letušce, aby zatím nikomu nic neříkala - ani ostatním letuškám ne - dokud jí to nedovolím. Chci počkat, až dostaneme požadavky únosců, než do toho zasvětíme lidi." Blanchard se obrátil v kapitánském křesle a hleděl přímo na Jenningse. "A očekávám vaši naprostou spolupráci. Nikomu ani slovo - rozumíte?"
"Ano," přisvědčil Jennings na souhlas. "Vrátím se teď do kabiny."
Blanchard mu už nevěnoval pozornost a začal se zase zabývat palubním panelem.
Jennings vyšel z pilotní kabiny a vrátil se do oddělení pro cestující. V sekci první třídy bylo stále zhasnuto při promítání filmu a Jennings kývl na pozdrav manželce a dceři, když procházel kolem jejich řady. Zjistil, že si ho sotva všimly, protože obě upíraly oči na obrazovku: Charlene ho zcela ignorovala a Barbara mu odpověděla jen letmým mávnutím ruky.
Prošel kolem své rodiny dál. Teď jim nemůžu nic říct, teď ještě ne. Ron Jennings prošel zbývající část uličky první třídy až k poslední řadě vpravo. Tam na něho čekala letuška Kathy Davisová.

5. KAPITOLA

Kao Wei na okamžik zavřel oči, opřel si hlavu o křeslo a nechal se unášet myšlenkami na Západní jezero ve městě Changčou. S každým kilometrem, který americké letadlo urazilo západním směrem, si uvědomoval, jaká je v tom hluboká ironie, že ho touha po rodném městě uchvacuje stále intenzívněji. Přestože měli už za sebou víc než polovinu cesty do Changčou - a kdyby všechno probíhalo podle plánu, mohl by do zítřejšího večera sedět v LouWaiLou - touha vidět zas krásu a poklid místa svého rodiště, svého dětství, své životní práce byla větší, než mohl unést. Už brzy.
Kao stiskl víčka ještě pevněji a znovu si začal zpaměti vybavovat menu z LouWaiLou, vybíral a uvažoval nad jednotlivými pokrmy, jako by se právě teď nad ním skláněl číšník. Místo dalšího plastikového podnosu s téměř nepoživatelným západním jídlem si konečně zítra dá jako první chod asi rybu ve sladkokyselé omáčce, ačkoliv ani čerstvý smažený úhoř nebo křupavá voňavá kachna by nemusely být špatné. Bude dost času na všechno. Peng umí držet slovo.
Kao otevřel oči. Ke své úlevě zjistil, že v zadní kabině letadla se nic nezměnilo. Na přední a prostřední obrazovce spuštěné ze stropu se promítal film s poněkud exotickými scénami a Kao si znovu všiml, že většina cestujících v druhé třídě ho pořád sleduje. Film sám byl zřejmě jakýsi dobrodružný příběh, ve kterém měl své místo sport, s jedním typicky americky vyhlížejícím mužem, který mával dlouhým kulatým kusem dřeva, když na něho letěl malý bílý míček - Kao si vzpomněl na slovo baseball označující sport, který hráli. Kaovi připadaly scény filmu, pokud je vůbec sledoval - momenty ze sportu, epizody plné násilí a křiku, jednoznačné vztahy mezi tím mužem a dvěma různými ženami - neuvěřitelně barbarské a trapné. Peng měl pravdu, spojenectví s těmi západními národy a jejich podivnou, hrubou kulturou nemá žádnou dlouhodobou budoucnost.
Kao se ještě jednou rozhlédl po kabině. Někteří cestující spali. Bylo slyšet, jak někde kňourá dítě, zřejmě usínající stejně jako to někdy dělaly dvě děti jeho bratra. Když Kao slyšel něco takového, občas si přál, aby měl také ženu, aby byl také otcem vlastního dítěte. Místo toho

obětoval svůj život práci, státní službě ve funkci ministra distribuce pro oblast Changčou - což bylo rozhodnutí, které ho, s výjimkou toho, že neměl děti, docela uspokojovalo.
Velmi dobře věděl, že jako státní úředník středního věku zaujímá vynikající postavení ve vládě a vede život mnohem pohodlnější a privilegovanější než většina ostatních. Když jeho starý přítel z dětství Peng Ming naznačil, že by mohl potřebovat pomoc s plánem, který by byl pro Čínu velice prospěšný, Kao přirozeně nemohl odmítnout. Žádost vysoce postaveného čínského vládního úředníka, člověka, kterého Kao znal tak dobře, jako by byl z rodiny, byla stejná jako žádost jeho otce nebo bratra. Pomoci Pengovi považoval za samozřejmý úkol, který musel být vykonán co nejlépe a co nejrychleji.
Kao se naklonil dopředu v sedadle a hleděl přímo před sebe. Ze zvědavosti se pokoušel určit, v které části kabiny leží kňourající dítě. Bohužel ve tmě bylo vidět velmi málo. Neboj se, drobečku, všechno půjde hladce. Není důvod k obavám.
Vedle Kaa ležel na prázdném sedadle přenosný počítač a on se natáhl, aby si ho podal. Znovu začal předstírat práci na fiktivní zprávě pro nějakou neexistující obchodní společnost. Jak navrhl Peng, Kao měl být natolik opatrný, aby neprojevoval přílišný zájem o počítač a jeho rozhodující výstupy a spojení s doprovodnou jednotkou v zavazadlovém prostoru letadla. Zacházel tedy se zařízením jako s obvyklým pracovním nástrojem zaneprázdněného vedoucího pracovníka z Tchajwanu, za kterého se vydával.
Ale Kao také věděl, že nemůže zacházet v předstírání nezájmu moc daleko; byl dost opatrný, když si zamlouval místenky na let v Los Angeles, aby si vybral místo v zadní části letadla, v třicáté osmé řadě - v řadě, kde byla všechna sedadla vedle něho prázdná. Tři sedadla, která měl k dispozici jen on, byla dalším znamením, že posel zlého osudu není nablízku a tak to i zůstane.
Když se rozhlédl kolem, aby se ujistil, že ho nikdo nevyruší - zjistil, že cílem amerických letušek je především vyrušovat pasažéry, když by raději chtěli zůstat sami, a zdánlivě je ignoroval, kdykoliv něco chtěly - zapnul malou obrazovku počítače. Tam uprostřed temného obdélníku v prostoru, kde se objevovaly zprávy, byla malými písmeny v angličtině zobrazena poslední z nich:

DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA:
HORNÍ ZAŘÍZENÍ ODJIŠTĚNO
DOLNÍ ZAŘÍZENÍ ODJIŠTĚNO

Kao si pomalu a rozvážně vydechl. Byl skoro čas na jeho poslání. Pohlédl na hodinky, které ukazovaly pořád losangeleský čas. Bylo deset minut po druhé hodině ráno. Z toho, co mu bylo řečeno, věděl, že film v přední sekci letadla skončí za třicet minut. Brzy poté, až se ostatní cestující budou ukládat k spánku, vykoná svůj úkol. Za dalších čtyřicet pět minut Kao Wei přispěje svými silami k tomu, co je podle Peng Minga nejdůležitější ze Čtyř modernizací pro Čínu.

"Podívej se."
Ron Jennings se obrátil v sedadle a hleděl směrem, který mu ukázala letuška Kathy Davisová.
"Co je?"
"Titulky. Skončil film." Kathy si odepnula bezpečnostní pás a začala se zvedat ze svého sedadla u okna ve čtvrté řadě praní třídy. "Musím se vrátit k práci. Lidé budou chtít něco k pití, a kdybych nebyla na místě, mohli by tušit, že něco není v pořádku."
"Dobře." Jennings váhavě uhnul, aby Kathy mohla kolem něho projít do uličky. "Řekl bych, že teď stejně nemůžeme nic dělat. Do té doby, než se únosci ohlásí."
"To je fakt." Kathy vstala a urovnala si sukni, zatímco na obrazovce v přední části kabiny dobíhaly poslední titulky. "Nezbývá nám než čekat," řekla.

"Budu mít oči otevřené."
"Ještě jedna věc," pokračovala Kathy a ztišila hlas. "Když jsem poprvé mluvila s kapitánem Blanchardem o bombě, začal tak šílet, že jsem mu zapomněla dát tu zprávu únosců. Tady," řekla a vytáhla lístek z kapsy a podala ho nenápadně Jenningsovi, "dej to někam."
"Jasně." Jennings vzal papírek a zastrčil ho do kapsy. "Nejradši bych byl, kdyby se ti darebáci alespoň ukázali a řekli, co vlastně chtějí. Už uplynula víc než hodina."
"Musím jít," řekla Kathy a znovu pohlédla na obrazovku. Titulky skončily, a zatímco se dívala, přehrávač se automaticky vypnul a kabina první třídy se ponořila do ještě větší tmy. "Měla bych rozsvítit nějaká světla."
Jennings ji pozoroval, jak rychle kráčí ke kuchyňce vpředu. Po několika vteřinách, když zmizela za rohem, se rozsvítilo několik horních světel a část lidí v kabině se začala probouzet k životu. Ostatní, včetně slepého muže přes uličku vedle Jenningse, spali dál - nebo alespoň spánek předstírali, to Jennings nevěděl jistě. Po chvíli, kdy sledoval cestující v kabině, se obrátil a vyhlédl z okna.
Prostor venku, zčásti osvětlený měsícem, který byl téměř v úplňku vysoko na jasné obloze, představoval obraz naprosté pohody. Z okna ve čtvrté řadě měl Jennings dobrý výhled na velký motor po pravé straně a začátek mohutného křídla, ke kterému byl připojen, především díky světlu proudícímu z oken kabiny letadla. Plochy a křivky aluminiového povrchu křídla se leskly. Špička křídla sedmsetosmdesátsedmičky - záře z jejího zeleného koncového světla na špičce poskytovala výrazný vizuální bod, který byl na inkoustové černi obzoru jasně viditelný - se v důsledku vlivu aerodynamických sil mírně zvedala.
Křídlo samo vypadalo, jako by bylo přilepeno k neviditelné linii, která oddělovala oceán od oblohy nad ním. Všechno se zdálo být absolutně bez pohybu, přestože Jennings věděl, že letadlo míří k Japonsku rychlostí téměř tisíc kilometrů za hodinu a letí ve výšce třináct tisíc metrů. Po několika okamžicích oddechu se Jennings obrátil zpátky do kabiny.
"To je škoda, že ses se mnou nedíval na film, byl skvělý." Barbara Jenningsová, stojící vedle něho, pokynula svému muži, aby se posunul na prázdné sousední sedadlo a ona mohla vklouznout na sedadlo u uličky. Počkala, než se přesunul, sedla si a řekla: "Robert Redford se mi opravdu líbí."
"Mně ne." Jennings pokrčil rameny a pokusil se, aby to znělo lhostejně. Uvažoval, co vhodného by řekl. "Charlene se to taky líbilo?"
"Ano. Taky ho má ráda. Jsem ráda, že ten film mohla vidět; nějak ho zmeškala, když se před časem promítal v kinech." Barbara si shrnula přes rameno dlouhé vlasy a usmála se. "Co kdybys mi koupil něco k pití, chlapče?"
"Jasně, dámo." Jennings se ošil, nevěda, co dělat dál. Zoufale toužil říct Barbaře o bombě, z jakéhokoliv důvodu: jedním z nich byl ten, že mu vždycky dokázala říci ta správná slova, po kterých se pak cítil líp, vždycky ho přiměla dívat se na věci jinak, optimističtěji. Na okamžik ho napadlo, co pozitivního by Barbara byla schopná najít ve faktu, že mají na palubě bandu šílených únosců. "Řekl jsem ti už někdy, jak moc tě mám rád?"
"Ale, ale. To bude problém." Barbara nasadila jeden se svých širokých, bělostných úsměvů. "Četla jsem v Cosmo, že když se padesátileté ženě dostane nevyžádaného projevu přízně od jejího dlouholetého manžela, je třeba zabednit dveře a okna a připravit se na velký vichr. Odkud fouká, kapitáne?"
Jennings rychle potlačil nutkání říct jí pravdu. "Četl jsem v Playboyi, že oslňující blondýny, které právě překročily padesátku..."
"Já jsem bruneta, to asi myslíš někoho jiného."
"...překročily padesátku, jsou v posteli lepší než kdy předtím. Jenom jsem ti chtěl trochu mazat med kolem huby, než se dostaneme do hotelu." Jestli se kdy dostaneme do hotelu.
"Mazat med kolem huby?" zasmála se Barbara. "Posledních deset let jsem do postele honila já tebe." Spustila víčka a nasadila přízvuk rumunské hraběnky: "Víš, že při létání v phrví tšídě

se cítím tak vzhrušená, dahrling. To je fakt," dodala, položila ruku manželovi na nohu a vrátila se ke svému normálnímu hlasu. "Právě jsem ti chtěla říct, abys řekl kapitánovi, že by měl zvýšit tempo, abychom se dostali do hotelu co nejdřív, než můj žár vychladne."
"Asi mu řeknu, aby se pokusil dosáhnout rychlosti světla."
Jennings se usilovně snažil udržet si úsměv až do konce jejich přátelského škádlení. Když pohlédl na Barbaru, připadala mu stejná jako před jedenadvaceti lety, kdy se poprvé setkali. Byla vysoká, s širokými rameny a měla na pohled hezkou postavu - pevnou, ale s patřičnými ženskými křivkami na patřičných místech. Vypadala zdravě a svěže, jak jednou podotkl jeden jeho přítel. Barbara byla vždy optimistická a dobře naladěná, s výjimkou občasných chvil, kdy upadala do horší nálady a Barbara v horší náladě mu připadala jako monstrum ve srovnání s jejím normálním rozpoložením. Už po tisící od začátku jeho vztahu s Kathy ho napadlo, co ho vlastně k nevěře vedlo. Osamění, nuda, sobectví, všechny známé příznaky středního věku. "Měl jsem tě poznat ještě o deset let dřív."
"Jak už jsem ti řekla, nelíbila bych se ti. Všechno, co jsem tehdy chtěla, bylo hrát golf - byla jsem jediná dvacetiletá panna v oddíle. Nebyl čas na shánění chlapů, když lákala pětice holí."
Jennings nepřítomně přikývl a jeho oči sledovaly muže mířícího uličkou k toaletě první třídy. Když se muž - orientálec ze sedadla 2D, stále pečlivě oblečený ve svém proužkovaném třídílném obleku - dostal ke dveřím toalety, sáhl na kliku a zatáhl. Zacloumal klikou ještě dvakrát, než si všiml lístku, který Kathy připíchla na zamčené dveře. Pokrčil rameny, rozhlédl se, pak odhrnul závěs a prošel do šera oddělení druhé třídy, kde se dosud promítal film.
"Co se děje, potřebuješ použít toaletu?" zeptala se Barbara, když konečně opět upoutala manželovu pozornost.
"Ale ne." Jennings si v duchu promítl pár vět, než vybral tu správnou. "Jenom se mi zdálo, že toho člověka znám, to je všechno."
"Ano, mně taky."
"Opravdu?" Teď byla řada na Jenningsovi, aby se ptal.
"Ano, nevzpomínáš si? Pral nám prádlo, když jsme žili v Chicagu - pan Cesmocškrob."
Barbara v dobré náladě pohladila manžela po tváři, jako na konec svého vtipu. Bylo jí jasné, že se Ron nad něčím trápí. Nebylo zapotřebí na něho naléhat, řekne jí to dost brzo. Vždycky jí to řekl, ať tak nebo tak. "Hej, co bude s tím pitím, co jsi mi slíbil?"

"Letuška už jde." Jennings zvedl ruku ve váhavém gestu, aby přivábil Kathyinu pozornost, další z věcí, které neměl chuť dělat.
Kathy tlačila uličkou vozík s nápoji po večeři a zastavila se vedle Ronovy ženy. Kathy si s ženou vyměnila pár slov při nastupování do letadla, když došlo k váhavému představování, ale všechno proběhlo tak rychle a skončilo příliš prudce, než aby Kathy cítila něco jiného než potřebu zůstat v obraně. Zejména proto, že sledovala tu starší ženu posledních pět hodin, poslouchala, jak mluví, viděla, jak využívá drobné manželské výsady, ze kterých se ženy v dobrém manželství mohou těšit. "Co vám dvěma můžu nabídnout?"
"Já si dám skotskou s ledem." Jenningsova tvář mírně zrůžověla; bylo to poprvé, co obě ženy v jeho životě spolu přímo jednaly. Pevně doufal, že to bude naposled.
"Myslím, že si dám vodku s tonikem." Barbara se usmála na letušku a prohlížela si ji. O polovinu mladší než byla sama, a také štíhlejší. Nedalo se říct, že by byla krásná, ale byla přitažlivá. Vypadala jako oduševnělá osoba - možná až příliš citová a upřímná; Barbara takový typ žen velmi často potkávala v minulosti. "Jak je to dlouho, co jste létala spolu s Ronem?"
"Právě jsme o tom před chvílí mluvili," řekla lehce Kathy. Sáhla po sklenici, vložila do ní led, pak vzala láhev skotské. Přípravovala nejprve nápoj Ronovi. "Je to možná sedm nebo osm let, ani jeden z nás si přesně nevzpomíná."

"To bylo tehdy v Chicagu," dodal Jennings a natáhl se pro drink. Věděl, že musí něčím přispět ke konverzaci, jinak by jeho nepřirozené mlčení mohlo vzbudit Barbařino podezření. Na druhé straně v žádném případě nechtěl toho říct moc. Aniž by čekal, až si jeho žena vezme nápoj, Jennings se zhluboka napil ze sklenky naplněné až po okraj, pak rychle ještě jednou. "No, jistě je to milá náhoda, že jste na tomhle letu s námi."
Ron dál seděl bez výrazu a němý, neschopen poradit si se skutečností, že jeho žena a bývalá milenka vedou tuhle jalovou konverzaci. Přinutil se na obě pohlédnout a přímé srovnání ho poprvé přimělo uvědomit si, o kolik je Kathy mladší než Barbara. Bylo neuvěřitelné, jak mu jeho bývalá přítelkyně najednou připadala mnohem bližší věku jeho dcery než jeho ženy což ve skutečnosti samozřejmě byla pravda a on to věděl. Zachvěl se a pak se odvrátil.
"Určitě je to šťastná náhoda, že vás mám tady na palubě," řekla Kathy. "Za ty roky se spousta lidí po Ronovi ptá. Alespoň jim řeknu, že jsem ho viděla, řeknu jim, co dělá."
"Moc toho není." Jennings se zase otočil k nim, zvedl ke rtům skotskou a předstíral, že znovu upíjí. Tentokrát ale udělal ten pohyb jen proto, aby se vyhnul přímému pohledu na jednu nebo druhou ženu.
"To není tak úplně pravda, Ron dělá spoustu věcí."
"Opravdu?" Kathy nechtěla projevovat přílišný zájem, ale bylo to obtížné. "Co třeba?"
"Šťourá se ve spoustě věcí a spravuje a lepí - i když dost často věci, které dává dohromady, se zas rozpadnou." Barbara se rozesmála a pohlédla na manžela.
"Je to tak?" Kathy viděla, že toto téma je jakýmsi druhem opakujícího se žertu, kterým se ti dva škádlí. Byla to další odstrašující připomínka toho, jak je mu ve skutečnosti vzdálená.
"Vlastně si dělám legraci. Většinu času tráví na lodi, buď na ní pracuje, nebo jezdí."
"Ale, opravdu? O lodi mi nic neřekl," lhala Kathy. Co mi váš manžel neřekl, bylo, že mě sváděl místo někoho jiného. "Co je to za loď?" zeptala se a sledovala, jak Barbara nedbale položila ruku na Ronovu paži. To malé gesto jí řeklo vše.
"Osmiapůlmetrová motorová jachta Bertram flybridge," odpověděl Jennings. "Rád vyjíždím na ryby a na to je to dobrá loď. Má taky vzadu pěknou plošinu, ze které se dá skákat, což využívá Barbara a Charlene." Jennings záměrně použil v konverzaci jméno své dcery, jako by to byl magický amulet, který ho měl chránit před tím, co se stalo, ale teď viděl, že to nepomůže. Průběh společenské konverzace ho ničil - svým způsobem by dal přednost tomu, kdyby měl co dělat s bombou v umývárně, než prázdnému žvanění a předstírání, do kterého se zaplétali. "Myslím, že je to pěkná lodička, ale je s ní asi víc práce než užitku," dodal Jennings. Mávl rukou v odmítavém gestu.
"Ach, to bych neřekla." Kathy sklouzly oči stranou a spojily se s Ronovými. "Každý musí dělat něco, aby se udržel v kondici. Všichni se potřebujeme něčím zabývat. Kdybychom neměli žádný zájem, asi by nás čekaly jenom problémy."
"Asi ano." Jennings by se nejraději sesul pod sedadlo; zdálo se mu, že zachytil Kathyin osten vůči sobě, a modlil se, aby to nepostřehla Barbara. Všichni tří se na okamžik odmlčeli a to dalo Jenningsovi možnost trochu si urovnat myšlenky.
"To vy jste zařídila Ronovi návštěvu pilotní kabiny?" zeptala se Barbara a sáhla po nápoji, který letuška konečně připravila. Usrkla; tonik byl trochu zvětralý. "Vím, že se na to těšil, že ho zajímalo, jak moc se věci v pilotní kabině změnily za posledních pár let."
"Bylo to pro mne potěšení." Kathy ulpěl úsměv na tváři o okamžik déle, než bylo nutné. "Vlastně mě kapitán Blanchard před okamžikem požádal, aby Ron za ním ještě jednou přišel."
"Skutečně?" Jennings neměl v úmyslu chystat nějaké spiknutí proti Barbaře, ale o tu třístrannou konverzaci stál ještě méně. Šel by kamkoliv, i zpátky k Blanchardovi, aby ukončil tohle šílenství. "To mě opravdu těší."
"Týká se to nějakého speciálního navigačního přístroje, který ti chtěl ukázat."
"Ano, to byla věc, na kterou jsem se ptal. Tehdy mi to nemohl ukázat," přidal další lež Jennings. "Půjdu za ním teď."

"Jen jdi." Barbara sáhla pro časopis, který zastrčila do opěradla, když se usadila. "Přečtu si, co nás podle Cosmo čeká." Mrkla na manžela.
Jennings přikývl, protlačil se kolem manželky a ven do uličky. Kathy už tlačila vozík s nápoji zpátky a byla na půl cesty ke kuchyňce, když vyšel. Rychle ji dostihl.
"Co si ty a tvoje žena čtete v Cosmo, co vás tolik zajíme?" zeptala se Kathy, když Ron vstoupil do kuchyňky.
"To není důležité. Co jsi chtěla?"
"Tebe." Vyslovila to; bylo příliš pozdě, aby to vzala zpět.
"Opravdu? Co tvůj manžel?" drsně zareagoval Jennings. Rozhlédl se po malé kuchyňce první třídy, aby se přesvědčil, že je tam nikdo nevidí. Se ztlumenými světly v kabině a s částečně zataženým závěsem kuchyňky byli skryti před Barbařinými a Charleninými zraky.
"Rozvedli jsme se, jsme rozvedeni už dlouho. Proto jsem se odstěhovala z Chicaga."
"Myslel jsem, žes říkala, že tvůj muž žil v Los Angeles."
"Lhala jsem." Kathy ucítila v očích slzy; hráz jejích citů se protrhla a nic je nemohlo zadržet.
"Nikdy jsem si ho neměla brát. To tys byl ten důvod, proč jsem se vdala, klasický případ reakce na zklamání. I o takových věcech se můžeš dočíst v Cosmo."
"Zatraceně, to mi neříkej."
"Tak neposlouchej." Kathy udělala bezděčný krok dozadu a opřela se o přepážku kuchyňky. Pomalu zavrtěla hlavou. "Byla jsem do tebe příliš zamilovaná." Po tváří jí skanula první slza. "Pak jsi mě opustil. Myslela jsem, že mi to pomůže dostat se z toho, když ses ukázal jako mizera."
"Co jiného jsem měl dělat?" Jenningse napadlo, jestli vypadá tak zmateně a bezmocně, jak se cítil.
"Ale víš co?" pokračovala Kathy a začala otevřeně plakat. "Nedostala jsem se z toho. Vůbec ne. Ani na minutu."
"Neplač."
"Neříkej mi kruci, co mám dělat."

Byl čas. Kao Wei uložil přenosný odpalovací počítač na klín a pečlivě stiskl patřičná tlačítka. Během několika vteřin výstup na malé obrazovce počítače zmizel a za pár dalších okamžiků byl vystřídán následující zprávou:

DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA:
HORNÍ ZAŘÍZENÍ - PROBÍHÁ ODPOČÍTÁVÁNÍ - 30
DOLNÍ ZAŘÍZENÍ - PROBÍHÁ ODPOČÍTÁVÁNÍ - 30

Jakmile se objevila nová zpráva, Kao odložil počítač na prázdné sedadlo uprostřed, odepnul si bezpečnostní pás a vstal. V zadní kabině letadla svítilo jen několik světel; většina cestujících se po filmu rychle uložila k spánku. Dalších pár četlo, tři nebo čtyři si povídali, ale jinak se zdálo, že nastal nejvhodnější čas pro další stadium Pengova plánu.
Maximálně za třicet minut, uvědomil si Kao, když se podíval na hodinky. Byly přesně tří hodiny ráno losangeleského času. Nejpozději do tří třiceti se bude muset změnit kód, jinak dojde k aktivaci spouštěcího mechanismu v nákladovém prostoru. Času je víc než dost, všechno půjde hladce, říkal si Kao, když vystoupil do opuštěné uličky a vydal se dopředu. Jen klid, neměly by být problémy.
Oddělení druhé třídy letadla bylo poloprázdné, což poskytovalo spícím pasažérům dost prostoru, aby se mohli natáhnout. Kao tiše míjel řadu za řadou, rychle se dostal do zadní kuchyňky druhé třídy, prošel jí, aniž pohlédl na další personál, jednoho muže a jednu ženu, kteří tam stáli a uklízeli po posledním servírování nápojů.

Další skupinu sedadel tvořilo nekuřácké oddělení druhé třídy a situace tam byla stejná jako v zadní části první třídy. Žádný z těch několika cestujících, kteří měli rozsvíceny čtecí lampičky, nezvedl oči, aby pohlédl na Kaa, když procházel kolem.
Vedle něho byla přední kuchyňka druhé třídy - a kdyby bylo nějaké místo, kde by Kao očekával předčasnou konfrontaci, bylo by to tam. K jeho příjemnému překvapení byla kuchyňka prázdná. Odhrnul závěs, který odděloval druhou třídu od první.
Rychle prozkoumal prostornou kabinu první třídy. Stejně jako vzadu svítilo i tam jen několik slabých lampiček - přestože většina cestujících byla vzhůru. Ale když Kao zjistil, že není důvod, který by ho zadržel, pokračoval v cestě vpřed za svým cílem: ke dveřím pilotní kabiny.
Letuška Kathy Davisová dosud stála opřena o pažení kuchyňky, když kolem ní prošel orientálec a ramenem se přitom dotkl závěsu. Kathy si rychle otřela slzy a vykročila za ním, nechávajíc Rona v kuchyňce samotného.
"Pane - přejete si, prosím?"
Kao Wei udělal ještě krok a zastavil se před dveřmi pilotní kabiny.
"Ano." Jeho angličtina byla docela dobrá a měl připravena slova odpovědi, která si stokrát předtím opakoval. "Jsem přesvědčen, že pilot si bude přát vidět mě. Mám informaci, že čeká už víc než hodinu na moji zprávu."
Kathy zůstala stát v šoku s otevřenými ústy. Přestože čekala, kdy se únosci objeví, skutečný okamžik odhalení ji ochromil víc, než si představovala, že je možné. Z neurčitého problému, který byl teď doslova uzamčen za dveřmi toalety, se najednou stala realita, únosce z masa a kostí dostal tvář anonymně vyhlížejícího Číňana.
"Do pilotní kabiny nemůžete."
Kao neřekl nic - byl připraven na takový druh potíží. Po dlouhém mlčení ukázal na kuchyňku první třídy s částečně zataženým závěsem.
"Možná by bylo lépe, kdybychom si promluvili v soukromí."
"Ano." Kathy couvla zpátky do kuchyňky, únosce za ní. Kao byl zaskočen, když vzadu uviděl vysokého, mohutného muže. Vypadal jako typický Američan, s brunátnou pletí a rezavými vlnitými vlasy. "Na palubě je mnoho bomb," rychle oznámil Kao tichým, ale pevným hlasem. "Vybuchnou během třiceti minut, pokud nedám ostatním ze své skupiny informaci, že souhlasíte s naším plánem. Bomby vybuchnou okamžitě, jakmile se někdo z vás pokusí o násilí na mně."
"Co chcete?" Jennings ustoupil o kousek dozadu, aby dal najevo, že si nehřeje žádnou konfrontaci s únoscem. Muž sám - malý štíhlý Číňan středního věku s nepopsatelnými rysy se zdál pro roli únosce dost nevhodný. "Kam chcete, abychom letěli?"
"Vy jste pilot?"
"Ne."
"Musím mluvit přímo s pilotem - s kapitánem," dodal Kao, vybavuje si výraz označující pilota, který je velitelem letadla.
"Použijte tento telefon." Kathy se třásla ruka, když vytahovala sluchátko z vidlice a vytáčela pilotní kabinu. Ozval se kapitán Blanchard; rychle mu vysvětlila situaci a předala sluchátko únosci.
Jennings napjatě vše sledoval a pokoušel se i poslouchat, ale slyšel jen útržky konverzace, protože únosce se od něho odvrátil. Zdálo se, že únosce opakuje to, co už řekl jim dvěma. Něco o cíli cesty, o dodržování jakýchsi instrukcí. Konečně únosce podal sluchátko zase Kathy.
"Ano?" řekla Kathy, když si je přitiskla k uchu.

"Přiveďte toho muže do pilotní kabiny." Blanchard promluvil sevřeně, bez jakéhokoliv úvodu.

"Ale to není... nejsme..." Kathy byla ohromena kapitánovým rozhodnutím, protože se nesrovnávalo se základními principy jednání v obdobných situacích. "Nemůžeme přece..."
"Poslechněte," přerušil ji Blanchard prudce. "Já jsem kapitán a já rozhoduji, co budeme dělat, a konec." Odmlčel se na chvíli, aby si jeho slova patřičně uvědomila. "Na palubě je celá skupina únosců a tolik bomb, že jsou schopné nás rozmetat až na oběžnou dráhu, sakra. Ten únosce sdělil jejich požadavek, který je zcela jednoduchý: chtějí se dostat do vnitrozemí Číny. Muž, který stojí vedle vás, má přesné souřadnice místa, kam chtějí doletět, a je ve spojení s letištěm, na kterém máme přistát - a které je, jak mě ujistil, pro naše letadlo dost velké. Nemám v úmyslu vydávat v nebezpečí nikoho na palubě, jenom abych projevil falešnou odvahu v souladu s postupy doporučenými v příručkách. Nic z toho nestojí ani za hovno, když jste u toho a je to na vás. Přiveďte toho muže okamžitě do kabiny."
"Ano, pane." Když Kathy zavěšovala, ruce se jí třásly tak zoufale, že musela zvednout obě, aby černé plastikové sluchátko uložila do vidlice. "Pojďte za mnou."
Aniž pohlédla na Rona, vedla únosce ven z kuchyňky a směrem ke dveřím pilotní kabiny. Vytáhla klíč, na okamžik zaváhala, ale pak ho zasunula do zámku a pootočila.
Dveře pilotní kabiny se otevřely a odhalily ztemnělý interiér s řadami světel palubních přístrojů na rozměrném přístrojovém panelu před oběma piloty. Kao Wei vstoupil do pilotní kabiny a dveře za sebou rychle zavřel.
"Nemůžu tomu uvěřit." Jennings se objevil za Kathy; oba stáli a zírali na zavřené dveře. Jenningsova tvář byla bílá jako křída. "Tohle bych asi neudělal," zašeptal. "Alespoň ne tak rychle."
"Ani já ne."
Jennings se ohlédl. Nikdo v kabině si zřejmě nevšiml, co se stalo. Ukázal na kuchyňku a následoval Kathy, když tam ustoupila za závěs.
V přední kuchyňce zůstali oba stát dlouho mlčky. Nakonec Kathy přerušila mlčení. "Možná to dopadne dobře, možná je to ta nejlepší možnost."
"Možná."
"Co ostatní únosci? A další bomby?"
"Nevím." Pomalu začala probírat možnosti, počet únosců, místa na palubě, kde mohou být bomby ukryty. Ale ještě než si oba stačili všechno říci, Jenningse zarazil uprostřed věty děsivý zvuk, výkřik, který přicházel z pilotní kabiny.
"Co proboha..."
Kathy neměla na odpověď čas, protože ticho najednou prořízl ohlušující výstřel. Za ním rychle následovaly tři další.
"Ach můj Bože!"
Když Jennings udělal první krok vpřed, letadlo sebou prudce trhlo.
"Drž se!"
"Nemůžu!"
Kathy byla vržena na podlahu kuchyňky; letadlo se naklonilo doleva, pak se najednou propadlo - jako výtah ve výškové budově, náhle porouchaný, jehož kabely se utrhly a ocelová kabina se řítí k betonové ploše dole. Kathy vykřikla, k její panice se přidal sbor výkřiků a jekotu, který najednou naplnil kabinu.
Ztráta kontroly. Jennings teď ležel na podlaze kuchyňky a snažil se vstát, něčeho se chytit, dostat se ke dveřím pilotní kabiny. Ale enormní váha rychle vzrůstajících aerodynamických sil z něho udělala prakticky vězně, znemožňujíc mu udělat víc než zvednout ruce. Marně se pokoušel připlazit se k pilotní kabině.
Rotujeme. Bůh nám pomáhej. Koutkem oka Jennings viděl, jak se z polic v přední kuchyňce začíná sypat ven veškerý jejich obsah - sklenice, láhve, podnosy, kousky jídla, proudy vody a kávy. Několikrát ho zasáhla láhev, sklo nebo tác, předměty se bolestivě odrážely od jeho paží, které zvedal ve snaze chránit si hlavu a obličej.

Ale Jennings věděl, že zranění způsobená padajícím nádobím neznamenají nic ve srovnání s tím, co je čeká za pár okamžiků. Let 42 padal, točil se nevypočitatelným směrem a aerodynamické síly stoupaly mnohem prudčeji, mnohem rychleji, než by konstruktéři mohli předpokládat. Ron Jennings věděl, že jestliže se někdo nechopí řízení letadla, stroj uposlechne dané fyzikální zákony a za pár okamžiků dojde k úplné destrukci. Tichý oceán pod nimi představoval ten nejmenší problém - byli by dávno mrtvi, než by se první kusy letadla dotkly jeho hladiny.

6. KAPITOLA

Wally Poel si utáhl uzel na kravatě a nepřítomně se rozhlížel po sále. Ze svého místa na vyvýšené plošině uprostřed dispečinku letecké společnosti Trans Continental v San Franciscu měl skvělý výhled na tucty pracovních stolů dispečerů, na mapy počasí a snímky ze satelitů po pravé ruce a rozměrnou situační tabuli stavu letu přímo před sebou. Ale nic zatím neříkalo Poelovi víc než dálnopisná zpráva: let 42 má na palubě bombu a je unášen k neznámému cíli.
"Ať jsou ti gauneři kdokoliv, každopádně nepoznají čas - už je to skoro dvě hodiny."
"Možná to patří k jejich plánu." Jeho zástupce dispečer Tom Labitzke postavil na Poelův stůl šálek čerstvé černé kávy, pak se obrátil a pohlédl na situační tabuli v přední části místnosti. Dlouhé horizontální pruhy barevného papíru na ní představovaly postup každé trasy letů a byly vždy vizuálním orientačním vodítkem při jakékoliv konverzací v dispečinku, i když ukazovaly velmi málo konkrétních údajů. "Vzpomínám si, že jsem četl něco o únoscích pokoušejících se vyvést lidi z rovnováhy tím, že nedodržovali vyhlášené termíny. Žvást ‚další informace za hodinu' může být něco podobného."
"Možná jo."
"Mohlo by to být taky dobré znamení. Mohlo by to znamenat, že únosci couvli, že mají jiný plán."
"O tom pochybuju."
"Já vlastně taky." Labitzke pokrčil rameny. "Je to asi jenom toužebné přání, řekl bych."
Poel ukázal na velké hodiny nad středem tabule letů. Byly nastaveny na kalifornský čas a ukazovaly 3.05 ráno. "Nezapomeň, že posádka letu odstartovala z Los Angeles před pěti hodinami. Podle toho, co jsem četl, to znamená, že jejich fyzikální cyklus má teď nejhlubší útlum. To by mohlo vysvětlovat z poždění."

"Jo. To mě nenapadlo."
"Na druhé straně v tom může být něco jiného. Možná únosci usnuli nebo se jim třeba zastavily hodinky." Poel zašátral v kapse černého saka a vytáhl balíček karet. Aniž si to uvědomil, začal je nepřítomně probírat a vytahovat pikové eso, srdcovou královnu a kárového kluka. "Pracuje terminálové spojení pořád normálně?"
"Naprosto. Mám dvaačtyřicítku připojenu k výstražnému signalizačnímu světlu." Labitzke ukázal na červené monitorovací světlo v přední části místnosti. Nyní svítilo. "Posíláme neustále zprávu po datové smyčce, pro kontrolu spojení obvodů. Jestli se na kterémkoliv konci datové spojení přeruší, monitorovací světlo se během pěti vteřin vypne."
"Dobře." Poel vytáhl srdcové eso a položil ho na stůl obrázkem nahoru. Jeho ruka tápala po stole, až nalezla kartu srdcového krále; položil ji obrázkem dolů pod eso. "Poslední zpráva z datového terminálu kapitána Blancharda řekla všechno jasně - to, co se děje, je velmi dobře naplánováno, velmi dobře řízeno."
"Je lepší, když se posádka dostane do styku s organizovanou skupinou než s nějakou divokou bandou teroristů. Pokud jejich požadavky nejsou příliš absurdní, možná by kapitán Blanchard mohl s nimi souhlasit a cestující by se o tom nemuseli až do konce letu dovědět."
"To je až příliš optimistické, než abychom v něco takového mohli doufat." Poel odložil balíček karet, zavřel oči a začal si třít spánky.

"Jak se cítíte?" zeptal se Labitzke. Pohlédl na Poela a snažil se, aby jeho zájem nevypadal příliš dotěrně. Když člověk nemá moc času dát se do gala - a Poel dnes večer neměl - pak kombinace tmavých vlasů, knírku a bradky vypadá neupraveně, až divoce. "Kafe vám nepomohlo?"
"Už je to dobrý." Poel nelhal. Věděl, že už zcela vystřízlivěl, díky několika šálkům černé kávy, které vypil v posledních dvou hodinách, od okamžiku, kdy ho odvolali ze čtvrtletní schůze ‚kouzelníků z Frisca', a v důsledku celkového stresu způsobeného situací s únosem. Poel dorazil přímo z Holiday Innu v centru města poté, co se klubový pokladník nabídl, že Alici odveze domů, a ještě měl na sobě černý oblek a kravatu, které nosil na svých kouzelnických vystoupeních.
"Volal Stark."
"Kdy?"
"Před pár minutami." Labitzke se pokoušel mluvit neutrálně, i přesto že v probíhající firemní bitvě o vedoucí postavení dával jednoznačně přednost Willymu Poelovi. "Řekl bych, že někdo konečně našel Starka a dal mu zprávu o situaci letu 42."
"Řekl jste mu, že už jsem tady?" I bez odpovědi Poel věděl, že jeho přítomnost nebude nic znamenat, že další vedoucí dispečer ve službě neopomene využít žádnou příležitost v boji proti němu. Pro Byrona Starka únos nebo havárie nebyly ničím jiným než další příležitostí ve snaze vyšplhat zas výš na žebříčku hierarchie managementu.
"Jasně že jsem mu řekl, že jste tady, že jste už píchl příchod a převzal řízení celého případu. Řekl, že tak jak tak přijde a že by vám snad mohl pomoct."
"Jo." Poel znechuceně potřásl hlavou - byl dost unavený, takže nebyl schopen skrývat své skutečné pocity tak, jak by měl. "Kdy by měl přijít?"
"Právě teď." Labitzke ukázal na dveře vlevo, které se právě otevřely. Objevil se v nich dokonale oblečený Byron Stark. Muž zůstal stát několik vteřin ve dveřích, zjevně hodnotil situaci, a pak vstoupil.
"Bože, ochraňuj nás," zamumlal Poel. Urovnal si černé sako a vstal, aby vypadal trochu důstojněji. Bylo to, jak Poel věděl, v podstatě zbytečné gesto, protože Byron vždy vypadal jak vystřižený z reklamy na nejelegantnější pánskou konfekci. Jak sakra někdo může takhle vypadat ve tři ráno. Poel stál na svém místě na vyvýšené plošině vedoucího dispečera ve službě a čekal, až Stark dojde k němu.
"Wally, jaká je situace?" Byron Stark vystoupil po čtyřech schodech, které vedly k plošině velitelského pultu, s přesně nedávkovanou směsicí sebejistoty a zájmu. Podařilo se mu vzbudit svými pohyby a chováním dojem, že jeho příchod na scénu je dalším nutným krokem k čemukoliv, co bude znamenat definitivní vyřešení probíhajícího problému.
"Co jsi zatím slyšel?" Poel nerad mluvil vyhýbavě, ale na vlastní kůži poznal, že je nejlepší nebýt vůči Starkovi příliš vstřícný.
"Že let 42 byl unesen, že je momentálně asi pět hodin na východ od japonského pobřeží, že kapitán Blanchard si myslí, že únosci jsou dobře organizovaná skupina, která má v úmyslu situaci řídit velmi promyšleně." Na Starkově tváří se objevil náznak úsměvu, i když ne takový, aby ho někdo podezíral, že není patřičně vážný. Teď byl na řadě on, chtěl ukázat svému oponentovi, že už se postaral o získání veškerých informací, které potřeboval.
"Pochopil jsem, že s výjimkou objevení bomby a zprávy od únosců hned na počátku nedošlo s únosci k žádnému kontaktu."
Poel v duchu zaúpěl. "To je všechno," procedil mezi zuby a pohlédl na tucet mužů pracujících v prostoru dispečinku. Jeden nebo snad několik z nich patřili k Starkovým stoupencům; očividně to byli oni, kdo ho zavolali, kdo ho stručně informovali. "Teď čekáme. To je všechno, co můžeme dělat."
"Uvědomil jsi společníky, oddělení pro styk s veřejností a právníky?"
"Mám si srát do vlastního hnízda?"

"Fajn." Stark nepřipustil, aby se ho dotkl Poelův konverzační obrat - chování člověka z nižší třídy se nikdy příliš neuchýlilo od jemného nánosu uhlazenosti, kterou se mu dařilo předstírat. "A co zainteresovat vládu. Kde si stojíme v té aréně?"
"Jsme ve stadiu obvyklých keců. FAA, FBI, CIA a stovky dalších zkratek nás uvědomily, že jsou v plném nasazení - ať už to znamená cokoliv." Poel zatraceně dobře věděl, co to znamená v pravém slova smyslu: to, že každá z těchto organizací popíše na závěr tohoto incidentu tolik papíru, že jeho tíha snadno převýší brutto váhu letadla.
"Výborně." Stark tleskl rukama v souhlasném gestu, které kdysi viděl v televizi a přijal za vlastní. "A co pátrání a záchranáři?"
"Bylo informováno vojenské letectvo, námořnictvo, skautské oddíly." Poel se musel snažit, aby se ovládl; ve skutečnosti měl největší chuť vylít šálek vychladlé kávy na Starkův šedý oblek, prvotřídní kravatu a naškrobenou košili od Van Heusena, aby tomu chlapovi dal to, co si zaslouží. Místo toho pohlédl na papíry před sebou. "Japonci vyhlásili pohotovost. Stejně tak Rusové, protože zatím nevíme, kam ti gauneři chtějí dvaačtyřicítku zatáhnout."

"To je fajn," váhavě řekl Stark a litoval, že on nebyl ten první, kdo zvedl telefon, a nemohl zavést tyto obvyklé postupy sám. "Jistě nechceme mít na svědomí něco jako další korejské letadlo."
"Jsem rád, že souhlasíš," odpověděl chladně Poel.
"Ale existuje vůbec způsob, jak bychom si mohli ověřit, že byla skutečně uvědoměna správná místa v Sovětském svazu? Můžeme od nich dostat nějakou konkrétní odezvu na tu záležitost?" Stark hovořil natolik hlasitě, aby ho mohli slyšet ostatní dispečeři u své práce.

"CIA - nebo ministerstvo zahraničí, už si nevzpomínám - mě ujistilo, že se o všechno postarali." Poel nervózně přešlápl a všiml si, že se nějak nechtěně dostal do obranného postavení ve vztahu k Rusům. Stark už mu to udělal zase, tlačil ho do pozice, kdy jako by měl sám zodpovídat za to, co ti zatracení Rusové udělají. "Nevím, co ještě by mohli očekávat, že se nám odtud podaří zařídit."
"Co kdybychom jim zavolali? Co kdybychom si to ověřili sami?" Stark si uhlazoval pečlivě upravené vlasy a čekal na odpověď.
"Zavolat jim? Rusům? Děláš si srandu? Jak to mám sakra udělat?" Poel nevěřícně zíral na muže.
Stark počkal, až zjistil, že je pozoruje několik dispečerů, zajišťujících publikum, které potřeboval. "Co jsi říkal?" řekl s hraným překvapením, aby vyprovokoval reakci.
"Pokud nemáš předčíslí moskevské oblasti, nevím sakra, jak se s nimi spojit. Komu si myslíš, že bych měl volat, ministrovi přes únosy?"
"Ale Wally, nebuď přece tak sarkastický - tohle je vážná věc."
"Vážná věc! Co mám Moskvě říct, že volá společnost Trans Continental a že jim nabízíme sto tisíc kilometrů letů zdarma, když nám nesestřelí naše letadlo!" Když Poel mluvil, rozčilen víc, než by měl být, najednou si uvědomil, že znovu naletěl, že se v důsledku únavy a napětí stal až příliš snadným cílem. Toto soupeření mezi ním a Starkem o získání funkce ředitele odboru po Ricku Dunlapovi se začalo stávat běžnou rutinou už od chvíle, kdy byl před pěti měsíci oznámen Dunlapův blížící se odchod do důchodu.
"Volat Moskvu?" Stark se krátce usmál. "Jistěže ne. Jen jsem myslel, že bys možná mohl zavolat sovětské velvyslanectví ve Washingtonu nebo sovětský konzulát v San Franciscu." Pohlédl dolů na dispečery, aby se přesvědčil, jestli dosáhl dojmu, jakého chtěl, ale s nevolí zjistil, že většina dispečerů mu nevěnuje pozornost - všichni sledovali Toma Labitzkeho, který se k nim hnal s novou zprávou z tiskárny terminálu v sousední místnosti.

"Průšvih," řekl Labitzke, když vyskočil na schody k ovládacímu pultu a hodil papír dolů před dva vedoucí dispečery ve službě. "Automatický výstup - zpráva o stavu."
"Panebože." Wally Poel dvakrát přelétl očima krátkou zprávu na počítačovém formuláři, než znovu pohlédl na Starka. Oči jeho rivala zůstávaly bez výrazu, ale hleděly stále na vytištěná slova. Poel se obrátil zpátky, aby si ještě jednou přečetl automatické hlášení, údaje, které byly právě poslány přes satelit přes půl Pacifiku z komunikačního zařízení terminálu letu 42 a sdělovaly dispečerskému centru v San Franciscu všechny abnormální letové charakteristiky.

LET 42:
PROBÍHÁ KLESÁNÍ V MAXIMÁLNÍ MÍŘE SMĚROVÉ PARAMETRY NESTABILNÍ VÝŠKOVÉ PARAMETRY NESTABILNÍ

ÚHEL NÁKLONU PŘEVYŠUJE PŘÍPUSTNÝ LIMIT RYCHLOST LETU PŘEVYŠUJE PŘÍPUSTNÝ LIMIT

Li Jing-ti se odvrátil stranou, když přinesli jídlo. Vyhlížel z okna. Přes částečně rozhrnuté závěsy, které jinak zabraňovaly výhledu z jednací místnosti v prvním patře čínského velvyslanectví ve Washingtonu i do ní - závěsy byly bezpečnostním opatřením, které si vyžádaly před několika měsíci kontrolní bezpečnostní orgány z Pekingu - viděl jen záblesk ranní oblohy.
"Jasný den," podotkl, když se na stole před ním ocitl poslední chod.
"Dobré znamení." Generálporučík Peng Ming seděl na protější straně vyřezávaného mahagonového stolu. Počkal, až dvojice obsluhujících opustila jednací místnost, a zavřel za nimi dveře, než znovu promluvil. "Všechno jde dobře a všechna znamení jsou příznivá. Štěstěna je našemu plánu nakloněna. V čase, kdy se budeme chystat k zaslouženému odpočinku, budeme mít pevně v rukou další důležitý klíč k obraně Číny."
"Snad." Li se obrátil na židli a zvedl obočí, aby ukázal, že považuje Pengova slova za příliš opovážlivá: oba věděli, že to je jejich plán jen do té doby, pokud všechno půjde perfektně, ale že při prvním náznaku potíží v tom zůstane generálporučík sám. "Mohu jen doufat, že jste si nevzal příliš velké sousto."
"Plán funguje bezvadně," řekl Peng a nereagoval na velvyslancův náznak, že by to byl on, kdo by se mohl nakonec stát obětí. "Západ pozná, že už nejsme národem, se kterým je možné zahrávat si - někdy na to zdá se zapomínají. Byl to právě ten jejich Napoleon, který před mnoha lety řekl: ‚Až se Čína probudí, celý svět se bude třást.' A teď se konečně probouzíme. Brzo se začnou třást."
"Snad."
"Pokrm, který jste pro nás objednal, má velmi jemné aroma," prohlásil Peng, předstíraje, že ho netrápí, co se děje na obrazovce počítače, k čemu právě v tomto okamžiku dochází nad Pacifikem. Poslední věcí na světě, po které teď toužil, bylo sednout si k jídlu, ale neexistovala možnost, jak se vyhnout velvyslancovu přání. "Mohu vám nalít čaj?"
"Jistě." Li sledoval, jak se jeho malý zdobený šálek plní horkou nazlátlou tekutinou. Věděl už, že kuchař poslal nahoru speciální druh čajových lístků, které s sebou Li přivezl při své poslední cestě do Šengdu. Ještě než zvedl šálek ke rtům, tušil, že chuť bude stejně lahodná, jak si ji pamatoval.
Pak Li zvedl pár slonovinově bílých jídelních tyčinek, které mu věnoval už víc než před dvanácti lety sám předseda Mao. Začal opatrně ochutnávat pokrm na malém talíři. Kousky dušené kachny v kombinaci s houbami, bambusovými výhonky a jarní cibulkou byly samozřejmě delikátní. I přesto, že teď bylo sotva čtvrt na sedm ráno washingtonského času, Li

zvolil jako snídani právě toto jídlo vzhledem k jeho výživné hodnotě a stabilizujícímu vlivu na jejich chování. Jestliže budou muset několik dalších hodin trávit čekáním, pak nejlepší, co mohou dělat, bude dobře a často jíst.
"Není divu, že lidé ze Západu mají těžkostí s jasným myšlením," ozval se Peng, když rychle spořádal svůj talíř jídla, zjišťuje přitom, že byl daleko hladovější, než si myslel. "Podívejte se, čím se živí. Obrovským množstvím sladkého pečiva, enormními dávkami slazené kávy, slepičími vejci, vepřovým - a všechno to je sotva uvařené."
Li přikývl, avšak neřekl nic. Dojedl poslední kousek svého pokrmu a odložil tyčinky.
"Vynikající," prohlásil, zvedl se a zamířil ke stolu, na kterém stál monitor počítače. "Jaký je současný stav?"
Peng přistoupil k Liovi a znovu pohlédl na výstup. Oba řádky textu zůstávaly stejné, jako byly před šestnácti minutami, těsně předtím, než obsluha přinesla snídani.

DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA:
HORNÍ ZAŘÍZENÍ - PROBÍHÁ ODPOČÍTÁVÁNÍ 14
DOLNÍ ZAŘÍZENÍ - PROBÍHÁ ODPOČÍTÁVÁNÍ 14

"Abych si osvěžil paměť, ta čísla vpravo znamenají zbývající počet minut?" zeptal se Li, třebaže už znal odpověď. Byl to taktický manévr ptát se znovu a znovu na základní otázku především po spánku nebo po jídle, protože tušil, že chemické změny v těle by mohly dát podnět k odlišné reakci, kdyby první odpověď osoby byla záměrně klamná. Byla to teorie, která mu při nejedné příležitosti přinesla ovoce.
"Správně. Jak horní zařízení, které je umístěno v umývárně letadla, tak i spodní zařízení, které je přepravováno jako spoluzavazadlo, vybuchnou ve stejném okamžiku."
"Váš způsob, jak dostat na palubě bombu do umývárny, byl skutečně rafinovaný," přerušil ho Li s narážkou na šokující detaily, které mu generálporučík sdělil před necelou půlhodinou.
"Ale jak jste si mohl být tak jist, že bomba poslaná jako registrované spoluzavazadlo - spodní zařízení, jak tomu říkáte - unikne odhalení při letištní kontrole?"
Peng nasadil malý bezelstný úsměv, protože viděl příležitost vysvětlit další aspekt svého dokonalého plánu. "Náš úspěch byl zaručen důkladným průzkumem letištních kontrolních procedur a správným výběrem materiálu."
"Vysvětlete mi to prosím."
"Zavazadla, která si cestující neberou s sebou na palubu, se ukládají do spodního prostoru, který je během letu nepřístupný, takže se bezpečnostní personál přirozeně o něj tolik nestará."
"Přirozeně." Li pozorně poslouchal.
"Malý zájem o registrovaná zavazadla přepravovaná ve spodním prostoru je ještě častější u letů, kde se možnost výskytu teroristů považuje za nepravděpodobnou."
"Jako třeba na trase ze Spojených států do Japonska?"
"Přesně tak."
"A volba správného materiálu?" zeptal se Li. "Co tento faktor? Které druhy materiálů jsou ty pravé?"
"Nový druh plastických trhavin, které naše armáda vyvinula v poslední době jen ve velmi malém množství. Je vysoce kultivovaný, mimořádně drahý a naprosto nepodobný typům, na jejichž zjištění jsou letištní bezpečnostní postupy a přístroje nastaveny. To se projeví především pří náhodných kontrolách, které se někdy dělávají u registrovaných zavazadel na trase do Japonska."
"Chápu." Li souhlasně přikývl.
Peng se znovu usmál, tentokrát otevřeně. Na obrazovce před ním se čísla v obou sloupcích vpravo najednou změnila. "Třináct," oznámil Peng, když stará čísla bylo nahrazena novými.

"Takže to je počet minut, které zbývají, než bude letadlo těmi dvěma bombami naprosto zničeno?"
"Ano, ale k tomu nedojde," rychle dodal Peng. "Kao Wei se vrátí každým okamžikem z pilotní kabiny, odstraní přenosný detonační počítač na svém sedadle a vyťuká příkaz ke zrušení odpočítávání. Počítač vyšle příslušné kódy do autospínače v registrovaném zavazadle a současně bude tato informace předána nám."
Li obrátil hlavu ke generálporučíkovi a lehce se zamračil. "Jste si jist, že se nemůže stát nic jiného, že nejsou žádné jiné možnosti, že úspěch plánu nebo totální zničení letadla s veškerými důkazy proti Číně jsou jedinými alternativami?"
"Absolutně."
"A jste si jist, že ty bomby budou stačit, aby letadlo zničily?"
"O tom nepochybujte." Peng promluvil sebejistě, protože spolu s plukovníkem Qi dohlížel na jejich montáž. Věděl, že výbušniny, které byly umístěny do umývárny, by na celou práci pravděpodobně nestačily, ale rozměrný kufr, který Kao přihlásil jako zavazadlo, stačit bude. Kufr nejenže obsahoval bateriemi napájený vysílač, jehož signál čínský satelit právě obdržel a umožnil další počítačový přenos, ale obsahoval také dost výbušnin, aby rozmetal kusy letadla do všech stran oceánu. Případným vyšetřovatelům by pak zbyla nevysvětlitelná havárie. Tak jako se to kdysi stalo Boeingu 747 společnosti Air India, kdy mohutná exploze nad oceánem nezanechala žádnou stopu - Peng tu věc důkladně studoval. "Jestli se to Kao Weiovi nepodaří, veškeré důkazy o naší akci budou navždy zničeny explozí. Nemůžeme nic ztratit. Můžeme jen získat."
Li se mírně předklonil a hleděl na obrazovku počítače. Třebaže by to nikdy nikomu nepřiznal, věk počítačů byla éra, na kterou nebyl naprosto připraven. Dlouhý pochod, Velký skok, Kulturní revoluce byly zvláštními údobími, ale takovými, kterým se úspěšně přizpůsobil. S počítači to bylo jiné; Li měl pocit, jako by v té malé černé krabici byli sami bohové, píšící své vrtochy fluorescenčními znaky, které tančily po obrazovce - a že tito bohové nejsou jeho bohy. "Jaký signál uvidíme, až se Kao Wei vrátí z pilotní kabiny a zaznamená kód pro ukončení odpočítávání k výbuchu?"
"Počítač oznámí dekódovaná zpráva, horní a dolní zařízení zajištěno."
"A jaký signál uvidíme, když odpočítávání bude pokračovat a bomby skutečně vybuchnou?"
"To se nestane," odpověděl Peng.
"To říkáte vy. Ale já vyžaduji, abyste vyhověl hloupému starci s jeho pošetilými otázkami. Jaká bude zpráva uvědomující nás o zničení letadla?"
Peng se na okamžik zamyslel, pak ukázal na obrazovku. "Jakmile čísla odpočítávání dojdou k číslu jedna, budou odpočítávat vteřiny od šedesáti. Bude se objevovat počet vteřin zbývajících do výbuchu. Při nule dojde k explozi."
"A pak?" Li neustále hleděl na jasně zelenou zprávu, napsanou na katodové trubici před sebou; čísla na obou výbušných zařízeních se změnila na dvanáct.
Peng pomalu vydechl. "Nezapomeňte že u větší bomby v registrovaném zavazadle je navíc radiovysílač. Je jediným spojením s naším orbitálním satelitem a rádiové spojení přes satelit nám poskytuje tyto počítačové zprávy. V okamžiku, kdy spodní zařízení exploduje, vysílač v letadle bude zničen. Na obrazovce našeho počítače se objeví zpráva signál ukončen."
"Rozumím." Li se dál tvářil bezvýrazně, jen pár kapek potu na jeho lysé lebce bylo důkazem toho, že v dalších několika minutách očekává něco zvláštního.
"Ale takový signál se neobjeví - Kao Wei bude deaktivovat bombu každým okamžikem."
"Uvidíme."
"Ano. Teď musíme čekat." Ale přestože tvrdil opak, Peng začal mít strach, jestli snad skutečně něco neselhalo. Stovky jejich pečlivě promyšlených kroků říkaly, že Kao Wei už měl být zpátky z pilotní kabiny, že do přenosného detonačního počítače měl už být naťukán kód pro ukončení odpočítávání a že bomby by se už měly vrátit do svého pohotovostního, ale

bezpečného stavu. Generálporučíka Peng Minga to v posledních minutách začalo silně znepokojovat. Co se tam jenom mohlo stát?

7. KAPITOLA

Ron Jennings se plazil po podlaze přední kuchyňky letadla, pokoušel se vzdorovat aerodynamickým silám a propracovat se ke dveřím pilotní kabiny. Výkrut doleva, zastavení a ještě rychlejší pád. Bože, pomoz nám.

Letuška Kathy Davisová ležela na druhém konci kuchyňky a zakrývala si tvář v marném pokusu chránit se před předměty, které létaly všude kolem ní. Vzhlédla právě v okamžiku, kdy nejtěžší, nejnebezpečnější předmět, další kávová konvice, byla prudce stržena z police a řítila se dozadu do kuchyně. "Rone, podívej se!"

"Kristepane!"

Zdálo se, jako by kávová konvice - zářivý kus hliníku s dlouhým proudem horké tekutiny za sebou - visela několik okamžiků v prostoru mezi nimi, jako by se rozhodovala, kterým směrem se má vydat. Jennings, který se snažil dostat ke dveřím pilotní kabiny, pustil držadlo a nechal se dynamickými silami akcelerace vrhnout zpátky k zadní stěně kuchyňky. Narazil do zadního sklolaminátového panelu, právě když kávovar dopadl na zem pár centimetrů od jeho nohy. Horká káva vystříkla opačným směrem a vařící tekutina se rozlila dál od místa, kde ležel on a Kathy.

Jennings neztrácel čas pokusem dostat se znovu ke dveřím pilotní kabiny, protože věděl, že ho zbývá málo. Cítil pulsující vibrace vzduchu o vysoké rychlosti, které zmítaly letadlem - sedmsetosmdesátsedmička se pohybovala příliš divoce, prudce klesala dolů - a přece ještě dál zrychlovala svůj bezuzdný let ve spirále unášející je rychle k oceánu pod nimi.

"Rone, honem!" Kathy se zvedla, obě paže pevně zaklesnuty do police, již používala pří podávání večeře a která zůstala zčásti vysunutá. "Běž do kokpitu!"

Jennings neodpověděl. Místo slov se rychle zvedl ze země a jediným plynulým pohybem plným energie překonat sílu, která se ho pokoušela znovu srazit dolů a dozadu, se vrhl ke dveřím pilotní kabiny.

Chyť je, teď! Soustředil veškeré své úsilí, všechny své myšlenky na jediný úkol - uchopit kliku dveří pilotní kabiny, protože věděl, že pokud se mu to nepovede, bude zase odmrštěn na boční stěnu. Když se vrhl kupředu, oběma rukama se mu na okamžik podařilo kliku dveří sevřít - ale levá ruka mu zase sklouzla, jakmile sebou letadlo prudce trhlo jiným směrem.

Rozbijeme se, Bůh nám pomoz!

Pravou rukou stále křečovitě svíral dveře, ale zvraty letadla mu znemožňovaly udržet rovnováhu, házely jím dozadu a jeho tělo se natáčelo opačným směrem, jak klopýtal přes vlastní nohy. I když se pokoušel zastavit se, nemohl - jeho hlava, ramena a záda tvrdě narážely do sklolaminátového pažení, skoro tak tvrdě, až mu to vyráželo dech. Na prchavý okamžik mu blesklo hlavou, že snad omdlí. Nepustit se - dostat se z toho.

Potřásl hlavou, aby si ulevil, pak otevřel oči. Ještě jsme celí. Něco způsobilo změnu pohybu letadla, ale nebyl to začátek vnitřního rozpadu, jak si Jennings původně myslel - sedmsetosmdesátsedmička se stále prudce otřásala, ale teď se zdálo, že vibračních a náhodných pohybů ubývá. Blanchard to má zas pod kontrolou.

Jennings vrhl letmý pohled dozadu ke kabině pro cestující první třídy. Kromě jasného zářivkového osvětlení, které ozařovalo oblast přilehlou ke kuchyňce, byla stropní svítidla většinou zhasnuta a svítilo jen několik málo čtecích lampiček, které vrhaly ojedinělé kužely světla. Pouze na jediný okamžik v tomto slabém nevýrazném světle měl pocit, že zahlédl Charleninu tvář, pak Barbařinu. V šerém prostoru před ním na okamžik zavířila scéna hysterie a chaosu, jako by tváře ve tmě - jejich výkřiky, jejich volání o pomoc byly zjevením na nějakém děsivém karnevalovém reji duchů.

Zpátky do reality vrhl Jenningse náhlý otřes: letadlo opět zamířilo nosem prudce dolů a jemu to najednou málem zvedlo nohy, jako by změna sil vyvolala na okamžik stav beztíže; Jennings věděl, že nemá čas myslet na kabinu s cestujícími, že jakékoliv zdání opětného získání kontroly nad letadlem je z jakéhosi důvodu opět ztraceno.
"Rone!" Kathy vrávorala kupředu, třebaže pozice v kuchyňce jí lépe umožňovala překonat pohybovou energii, a narazila o sklolaminátové pažení vedle Jenningse mnohem jemněji, než když do něho udeřil před malou chvilkou on. Dopadla na stěnu, otočila se a chytila se Rona, aby získala rovnováhu, jednou rukou kolem jeho ramene, druhou kolem pasu. "Otevři dveře, běž do kokpitu!"
Jennings stál natolik stabilně, že se mohl znovu otočit čelem k zavřeným dveřím. Uchopil kliku a táhl oběma rukama. Okamžitě zjistil, že se v této nekonečné hrůze objevil další problém. "Je zamčeno!"
"Vyraz je!"
"Nejde to!" Jennings táhl s divokou silou bojujícího zvířete, které ví, že jedinou jeho možností je jistá smrt a i když cítil, že dveře trochu povolily v závěsech - bylo mu jasné, že má ještě hodně daleko k tomu, aby je vylomil a získal přístup k palubním přístrojům, k řízení. Do té doby už bude pozdě. "Klíč - dej mi klíč!"
"Cože?" Mladá letuška na něho nechápavě hleděla. Všechno, co v tom okamžiku chtěla, bylo, aby se Ron dostal do pilotní kabiny, aby dal věci znovu do pořádku, aby zastavil kvílení větru, propadání a vibrace letadla; její mysl nebyla schopna uvažovat o něčem jiném.
"Klíč, kruci!" I když na ni Jennings křičel, dál prudce cloumal zamčenými dveřmi - které stále zůstávaly pevně uzavřeny.
"Klíč... mám ho tady... ne..." Kathy prohledávala kapsy svého stejnokroje, ale tam, kde klíč obvykle měla, nenašla nic. Prázdno. "Já... nevím..."
"Najdi ho!"
Kathy pohlédla na podlahu kuchyňky, uvažujíc na okamžik, že jí snad vypadl z kapsy, když začal jejich divoký let. Kuchyňka byla zcela zavalena různými předměty, jídelními podnosy, láhvemi alkoholu a roztroušenými ubrousky. "Nemůžu ho najít..." načala, a v tom si uvědomila, kde je - vzpomněla si, že dala klíč do jedné skříňky s likéry, jako pro jistotu, když se dověděli o únosu. "Počkej..."
"Rychle." Kathy se pustila Rona, ale sotva to udělala, už svého činu litovala. Letadlo, které se řítilo dolů, se najednou prudce naklonilo doleva, právě když udělala první krok, podlaha jí doslova ujela pod nohama a ona se bezmocně řítila vpřed. Chtěla křičet, ale podařilo se jí vydat ze sebe jen krátké zasténání, když čelem narazila do rohu vyčnívajícího pultu kuchyňky. Letuška Kathy Davisová upadla do bezvědomí, ještě než její tělo urazilo zbývající vzdálenost ke kuchyňce, a zůstala ležet v hromadě trosek, zatímco jí z hluboké rány na čele prýštila krev.

V okamžiku, kdy se proudový letoun Consolidated začal propadat dolů, stevard Fred Lyle spěšně vytáhl sedadlo pro personál v zadní kuchyňce druhé třídy, usadil se čelem dozadu a rychle zapnul ramenní popruh. Ach Bože - je to tady. Fredovi se zdálo, že od chvíle, kdy ho první otřes téměř vymrštil z kuchyňky, uplynuly celé hodiny - neměl vůbec tušení, co se děje, věděl jen, že jsou ve smrtelném nebezpečí, že letadlo teď spíš padá, než letí. Věděl také, že celý chaos začal sotva před minutou nebo dvěma. Tak se to stane, takhle tady zemřu.
Naštěstí pro Freda většina předmětů, které se vysypaly z polic v kuchyňce, byly vymrštěny opačným směrem, dál do zadní části. Některé se nicméně dostaly za stěnu kuchyňky a Fred viděl, že značný počet cestujících v zadní části druhé třídy je bombardován láhvemi, sklenicemi a podnosy. I v mdlém světle převážně temné kabiny zpozoroval, že několik pasažérů je zraněno.

Osamělý paprsek měsíčního světla probleskl otvorem v pravobočních dveřích kuchyňky a Fred se obrátil na sedadle, aby se na něj podíval; měsíc byl jediným orientačním bodem, podle kterého mohl určit směr pohybu letadla. Vzápětí si začal přát, aby žádný měsíc nesvítil, protože mu ukazoval takový děs, že mu bylo těžké uvěřit. Obraz měsíce rychle minul jeho zrakové pole a zmizel vzadu za letadlem - jako by nebyl ničím jiným než kulisou na laně, která se příliš rychle odtrhla.
Fred se obrátil ke kuchyňce na druhé straně oddělení. Tam seděla letuška Claudia Novello, připoutaná k sedadlu pro posádku a pokoušející se přestát výkruty. Ale neměla takové štěstí jako Fred, protože na ni spadl celý stoh kovových podnosů.
"Moje vlasy, moje vlasy..." slyšela Claudia opakovat sama sebe, jako by to byl hlas někoho jiného, a ne její vlastní. Uklidni se, krvácíš, dej si něco na ránu... Ale i když se usilovně snažila soustředit se na malou ránu na tváři, kam ji udeřilo něco ostrého - pravděpodobně zlomený roh podnosu, otvírač láhví, kus rozbité sklenice, kterýkoliv z padajících předmětů ležících teď na podlaze kuchyňky - zdálo se, že je schopna myslet jen na jídlo, které se celé vyklopilo do jejích pečlivě upravených vlasů.
"Claudio - vyrovnáváme se!" vykřikl Fred a jeho hlas bylo ve vedlejší kuchyňce sotva slyšet v rachotu letadla a při neustálých zděšených výkřicích lidí z kabiny.
"Pomoz mi!" Claudia setřásala kousky jídla, které ji zasypaly, odstraňovala je, jako by ony samy představovaly to největší nebezpečí. "Pomoc!"
"Stabilizujeme se - vyrovnáváme se - podívej!" Fred ukázal oknem na měsíc, který teď nehybně spočíval uprostřed okna a jeho poloha vzhledem k letadlu se neměnila. Přestože sedmsetosmdesátsedmička stále mířila příliš prudce dolů, alespoň ustal pohyb po spirále.
"Pomoz mi!" Ale ještě když Claudia prosila, část její mysli byla schopná pochopit, co má Fred na mysli. I když nikdy zcela nepochopila princip létání, instinktivně věděla, že Fred má pravdu, že prudké pohyby ustaly. Aniž si uvědomila, co dělá, sáhla na mechanismus zapínání pásu na rameni, protože se chtěla zbavit hromady odpadu pokrývajícího sekci zadní kuchyňky. Ze všeho nejvíc si přála být na čistší straně kuchyňky, tam kde Fred.
"Ne."
Ale už bylo příliš pozdě, protože Fred vykřikl až okamžik poté, co Claudia stiskla knoflík uvolňující ramenní popruhy. Když se šedivé pásy zasunuly do svých držáků nad sedadlem a Claudia se pohnula sotva o pár centimetrů, další mohutná změna směru způsobila, že kabina letadla ujela pod vším, co k ní nebylo pevně připoutáno.
"Podívej se ven!"
Claudia zoufale vykřikla, když si uvědomila, že se teď na okamžik ocitla ve vzduchu, podlahu pod nohama ztratila a strop se řítil k ní. "Frede!"
"Tady!" Fred se naklonil k ní, jak mu jeho zajištěný ramenní pás dovolil, i když věděl, že to nebude stačit k tomu, aby na ni dosáhl. Claudia letěla mimo jeho dosah, protože její tělo ovládl komplex sil, které si s ním pohrávaly, zrychlovaly jeho pohyb k nevyhnutelné srážce s konstrukcí stroje.
Předmět, na který Claudia narazila první, nebyl strop, ale okraj příčky kuchyně, protože byla vržena vlevo nahoru. Její noha narazila na roh přepážky a prudká rána ji zasáhla přímo do pravého kotníku. I přes své výkřiky bolesti mohla slyšet, jak jí praskla kost, která se zlomila právě nad páskem střevíce. "Claudio!"
Malá změna pohybu letadla ji převrátila a mrštila na podlahu. Znovu tvrdě dopadla na pravý kotník a otřásla jím ještě prudčeji. Když se letuška Claudia Novello převrátila zpátky přes hromady nepořádku až k první řadě sedadel cestujících v zadní části druhé třídy letadla, milosrdně ztratila vědomí, protože bolest jejího rozdrceného pravého kotníku začala být nesnesitelná.

V přední části kabiny první třídy se Ron Jennings pořád držel dveří zamčené pilotní kabiny a s hrůzou sledoval, jak letuška Kathy Davisová padá vpřed a řítí se do kuchyňky. "Kathy!" Ale ještě než spatřil krev z trhliny na čele mladé dívky, přinutil se myslet na to, co bylo naléhavější a potřebnější, jestli měl kdokoliv z nich přežít. Najít klíč od pilotní kabiny je naše jediná šance.
Jennings už věděl, že jestliže Kathy neměla klíč v kapse, musí být někde jinde. Vyklouzl jí. Aniž pustil sevření kliky dveří, začal zoufale přejíždět očima po hromadách předmětů u nohou. Je to marné, nikdy ho nenajdu. Ale jakmile jeho pohled sjel ke Kathyinu bezvládnému tělu, které leželo v podivně zkroucené poloze u zadního konce kuchyňky, uvědomil si Jennings něco jiného: Kathy byla příliš opatrná, příliš pečlivá, příliš systematická, než aby ztratila klíč od pilotní kabiny ve skutečnosti byla příliš starostlivá, než aby si ho vůbec nechala u sebe, když došlo k únosu.
Bez sebemenšího zaváhání se Jennings vrhl ke kuchyňce, levou rukou pevně uchopil vyčnívající servírovací pult a pravou začal hrabat v zásuvkách. Klíč. Někde tam musí být. Ukrytý, ale dostupný. Je těžký, takže musí být dole. Jennings intuitivně uvažoval, kam mohla Kathy schovat klíč ve chvilce, kdy se musela rychle rozhodnout, a zatím jeho volná ruka přejížděla z jedné police do druhé. Odhazoval věci, vynechával místa, kde si myslel, že klíč z jakéhokoliv důvodu být nemůže.
Klíč. Byl tam, pod tácem miniaturních lahviček s vodkou. Jennings ho uchopil a prudce se obrátil směrem ke dveřím zamčené pilotní kabiny. Na okamžik zůstal stát, až nabyl rovnováhu, pak se rozběhl zpátky ke dveřím, chytil kliku a zastrčil klíč do zámku.
Dveře pilotní kabiny se rozlétly, srazily Jenningse trochu zpátky a on posunul nohu, aby udržel rovnováhu. Před ním se objevilo slabé světlo z palubních přístrojů, červené kuželové osvětlení centrálního panelu a za oknem se mu zjevil pohled na jasný měsíc v dálce, který se při otáčivém pohybu letadla přesouval zprava doleva.
Převzít řízení. Když Jennings vešel do pilotní kabiny, bylo mu jasné, k čemu došlo: rány, které slyšel, byly výstřely a očividně zasáhly všechny přítomné v pilotní kabině.
Čínský únosce ležel roztažen přes základnu centrálního sloupku, jeho paže byla natažena směrem ke kapitánovu křeslu a půl hlavy mu chybělo, jako by mu ji někdo odřízl sekerou. Všude kolem byla krev a mozková tkáň.
Po jeho levici ležel druhý pilot s tělem nataženým dopředu přes knipl, uprostřed zad velikou červenou skvrnu, která ukazovala, kudy košilí jeho uniformy pronikla kulka. Jennings spatřil roztříštěné sklo na čelní ploše jednoho z přístrojů na panelu druhého pilota, nepochybně ukazující, kam zalétla kulka pak. Je mrtev.
Obrátil se. ke kapitánovi, jehož bílá košile uniformy byla také prosáklá krví na rameni a pravém boku. Také on je mrtev, pomyslel si Jennings, ale právě v tom okamžiku uviděl, že Blanchard otevřel oči a mírně se pohnul ve svém pilotním křesle, když se pokoušel narovnat. Blanchardova ruka svírala knipl před sebou a teď bylo zřejmé, že veškerou silou, která mu zbývala, táhne páku k sobě - a že je sotva schopen přemáhat ubývající silou mrtvou váhu druhého pilota, která tlačila na knipl v opačném směru ve vedlejší části pilotní kabiny.
"Nemůžu to udržet." Kapitánova slova byla tlumená a napjatá a výraz jeho tváře - plný bolesti, naprostého vyčerpání, strachu - ukazoval, že každým okamžikem opět ztratí kontrolu nad letadlem.
"Odsunu ho." Jennings odtáhl únoscovo tělo stranou a zamířil k druhému pilotovi. Uchopil bezvládné tělo pod rameny a táhl ho dozadu. Jakmile ho zvedl, knipl pod pilotovou paží se zbavil jeho váhy, náhle se uvolnil a Blanchardově snaze táhnout druhý knipl k sobě najednou nic nekladlo odpor.
"Pokračujte!" vykřikl Jennings na Blancharda, ale ještě než ta slova vyslovil, bylo příliš pozdě zabránit tomu, co následovalo; kapitán bezděčně trhl pákou příliš daleko a mohutný stroj o zlomek vteřiny později drasticky změnil směr - nos už nemířil dolů, ale příliš nahoru.

"Nemůže to zastavit!" vykřikl Blanchard, když se narovnal v kapitánském křesle. Uvolnil sevření kniplu, ale zdálo se, že to nemá vliv na změnu směru dráhy letadla. "Pomozte stáhněte to dolů," řekl Blanchard slabým a sotva slyšitelným hlasem, když sklouzl níž ve svém sedadle a vzrůstající aerodynamické síly z něho odčerpaly poslední zbytek energie.
Jennings zavrávoral zpátky, když sebou letadlo trhlo a z polohy směřující dolů zamířilo prudce nahoru. Namáhavě se zvedl na kolena a s ramenem přitisknutým k znetvořenému tělu únosce, s pravou rukou pevně zaklesnutou do opěradla sedadla druhého pilota se zoufale snažil dosáhnout dopředu na knipl druhého pilota. Zpomalit. Srovnat nos. Poslední šance.
Jennings vrhl rychlý pohled na ukazatel rychlosti na palubním panelu druhého pilota a ten mu jasně ukázal, co už velmi dobře věděl jeho instinkt. Přestože čísla sama viděl jen jako skvrny, pozice ručičky na elektronickém přístroji říkala vše: byla ve spodní třetině stupnice tachometru a stále klesala.

Až se rychlost sníží na minimum, což bude každým okamžikem, jestli se ten hrozivý úhel stoupání nezmění, pak celé letadlo nemá naději, převrátí se na záda a neovladatelně se zřítí do oceánu dole.
"Chyťte knipl!"
"Kristepane!"
Krvácející tělo únosce se převalilo přes středový sloupek v pilotní kabině a bylo teď vklíněno mezi Jenningse a křeslo druhého pilota. Jennings, pořád na kolenou, protože letadlo mířilo neustále prudce vzhůru, se snažil protlačit kolem nehybného těla, které mu bránilo, ale chyběl mu prostor, kam by mohl zatlačit mrtvého. Okamžitě se ho zbavit. Sáhl dopředu a uchopil únoscovo tělo za jediné místo, na které dosáhl - za mužova zkrvavená ramena a krk. Když jeho tělo zvedal a pak odsouval stranou, ucítil děsuplné teplo kapiček tkáně, které odtrhly výstřely - kousky mozku, svalů, lebky, které mu ulpívaly na rukách.
Jennings se vrhl kupředu, vyskočil z pokleku, lehl si přes pilotovo tělo a zatlačil dopředu knipl. Nic se neděje, silně zpomalujeme, stojíme.
"Vyvážení!" vykřikl Blanchard, když se pokoušel zvednout se a dosáhnout na vlastní knipl. Ale i když jeho řídicí páka byla jen pár centimetrů od něho, kapitán zjistil, že jeho paže už ho neposlouchá, i když se vší silou snaží zvednout ji. "Seřídit sklon... naplno nahoru..."
"Seřídit sklon?" Jennings se na okamžik rozhlédl, zmaten, než konečně pochopil, co Blanchard říká. Kapitán zjevně uvedl do chodu seřízení sklonu naplno nahoru, když se pokoušel dostat letadlo z předchozího propadu, a teď letadlo reagovalo na daný impuls jednoznačně, a proto jeho směr neovlivnilo ani Jenningsovo úsilí při manipulaci s kniplem druhého pilota.
"Elektrické seřízení - tady?" zeptal se Jennings a sáhl na tlačítko, na něž si pamatoval z doby před lety, kdy létal na jiných strojích.
"Ano!"
Jennings stiskl elektrický spínač v levém horním rohu kniplu a ucítil, že se začíná měnit tlak. Zpočátku sedmsetosmdesátsedmička nereagovala příliš rychle, ale nakonec se letadlo začalo vyrovnávat a zastavilo své sebevražedné stoupání, které by v několika málo okamžicích vedlo k nevyhnutelné ztrátě rychlosti a skončilo vývrtkou.
"Mám to pod kontrolou!" zařval Jennings, když nos letadla zamířil dolů a knipl, který držel, se začal chovat přiměřeně.
"Rone, už jsem tu - co mám dělat?"
Barbařin hlas byl jasný a silný a Jennings věděl, že stojí pár kroků za ním. Aniž změnil svou bezpečnou polohu, která mu poskytovala patřičné množství rovnováhy - visel přes tělo druhého pilota s oběma rukama pevně svírajícíma knipl zachytil očima jasný měsíc na jinak černé obloze a využil jeho zářivě stříbřitého světla jako záchytného bodu, aby srovnal nos letadla a pak i křídla.

"Pomoz kapitánovi."
"Je v bezvědomí."
"Vytáhni ho ze sedadla. Opatrně."
"Dobře."
Jennings pohlédl vlevo a viděl, že Barbara uvolňuje Blanchardův bezpečnostní pás a zároveň se usilovně snaží, aby se jeho paže nedotkly ovladačů. Když se jí to podařilo, vtrhlo za nimi do kabiny několik cestujících. Poté, co se všichni dověděli, že byli téměř uneseni, začali pomáhat s vyproštěním kapitána Blancharda ze sedadla a s jeho odsunutím dozadu.
"Tati, já jsem tady taky."
Charlene teď stála po Jenningsově pravici. Hlas měla dutý a třásl se jí strachy, ale zjevně se přinutila strach překonat a dělat něco užitečného. Jennings viděl, že Charlenina levá paže drží horní část těla druhého pilota, aby se znovu nepřeklopila na přístroje.
"Mohla bys chytit knipl?" zeptal se dcery.
"Myslím že ano." Její hlas zněl slabě; držení kniplu byla jasně věc, kterou by radši nedělala.
"Dovedeš to. Jenom ho musíš držet pevně druhou rukou, poletí to jako cessna u nás doma. Udržuj letadlo ve stejném úhlu vzhledem k měsíci, v jakém letíme teď. Potřebuju jenom pár vteřin, abych se dostal do kapitánova křesla."
"Jasně." Váhavě sáhla pravou rukou dopředu a uchopila knipl.
"Hotovo?"
"Ano."
Jennings přenechal knipl druhého pilota své dceři, pak ji na okamžik sledoval. Držela řídicí páku pevně a jistě, věnovala mírné úsilí tomu, aby udržela stroj ve správném směru a sklonu. Jennings uklidněn vycouval od těla mrtvého pilota, pak se vtěsnal do prostoru mezi pilotním křeslem a středovým sloupkem, kde leželo tělo únosce. Někdo už zatáhl Číňanovo tělo do zadní části pilotní kabiny, a tak to Jenningsovi trvalo jen několik vteřin, než se přesunul doleva a vklouzl do volného kapitánova sedadla.
"Tati, už to máš?"
"Ano, můžeš pustit."
Ron Jennings položil obě ruce na kapitánův knipl a začal sledovat přístrojový panel před sebou. Letadlo se ustálilo ve výšce pěti tisíc metrů a tachometr zaznamenával rychlost pět set dvacet kilometrů za hodinu. Jennings seřídil regulátory motorů, aby udržovaly rychlost i výšku. Když prohlížel přístroje, aby zjistil výsledek, Barbara přivedla dopředu další skupinu cestujících a požádala je, aby vytáhli tělo druhého pilota z jeho sedadla a pomohli ho přenést dozadu.
"Máme velké problémy?" zeptala se tichým hlasem Barbara, když se ostatní přemístili s pilotovým tělem dozadu. "Je letadlo vážně poškozeno?"
"Nezdá se mi." Jennings se ještě jednou rozhlédl po elektronických palubních přístrojích. Z toho, co zatím viděl - musel si přiznat, že toho nebylo moc - motory, přístroje, letadlový systém, všechno se zdálo, že pracuje normálně. "Jak to vypadá vzadu?"
"Pár lidí je zraněno. Několik jich nemělo zapnuty bezpečnostní pásy a ostatní zasáhly nějaké předměty."
"A co letušky v kabině?" Jennings pomyslel na Kathy a na to, jak byla vržena na kuchyňský pult a jak potom začala na podlaze krvácet.
"Ještě nevím; zjistím to, až se tam dostanu."
"Fajn." Jennings se odmlčel, pak se trochu v kapitánském křesle pootočil a pohlédl na manželku stojící v šeru pilotní kabiny. "Jak je Blanchardovi a druhému pilotovi?"
"Únosce je mrtev," začala Barbara a položila ruku manželovi na rameno.
"To už vím." Jenningsovým tělem projelo bezděčné zamrazení, jakmile pomyslel na to, jak mu po rukách stékal mozek toho muže, když zvedal jeho tělo a pokládal je stranou.
"A druhý pilot taky nežije." Barbara se odmlčela a stála tiše s očima upřenýma na manžela.

"A Blanchard?" Jennings se od ní odvrátil a vyhlédl ven předním oknem směrem k jasnému měsíci. V dálce na obzoru viděl paprsky měsíčního světla odrážející se na černém povrchu oceánu pod nimi. "Jak je mu?"
"Je pořád v bezvědomí. Musel ztratit hodně krve. Pořád má v sobě kulku buď v rameni nebo v horní části hrudníku."
"Myslíš, že to přežije?" Jennings nervózně přejel rukama po kniplu, když ubíral výkon, aby udržel letadlo v patřičném směru a sklonu. "Co myslíš?"
"Myslím, že na nějaký závěr je moc brzo." Barbara stiskla manželovi rameno a postoupila blíž k němu. Těžký obvaz na její pravé paži se otřel o kovové příčky ramenních popruhů pilotního křesla. "Dám ti vědět, jakmile se něco změní. Ale myslím, že alespoň zatím bys měl zůstat u řízení ty."
"Dobře."
"Co rádio? Nemohli bychom někam zavolat?"
Jennings pohlédl na panel rádia mezi sedadly pilotů. Byl pokryt krví a poprvé zjistil, že do něj vnikla nejméně jedna kulka a že několik panelů je vážně poškozeno.
"Nevím, jak tohle rádio pracuje, ani na jakých frekvencích bych měl vysílat. Nevím, co bylo poškozeno. Jestli Blanchard brzo přijde k sobě, bude vědět, jak je nastavit - a nechce se mi něco měnit, když nemusím."
"Jasně." Barbara Jenningsová pohlédla dolů na nečistotu pokrývající rádio. "Neměla bych to vyčistit? Možná ta krev a špína tomu ještě uškodí, když tam zůstane."
"Jo, jistě, udělej to."
Jennings se odvrátil a soustředil se na přístrojový panel před sebou. Udržovat směr a rovnováhu. Udržovat výšku a rychlost. Udržovat západní směr. Kromě těchto myšlenek neměl Ron Jennings v hlavě vůbec nic.

8. KAPITOLA

Tři muži u řídicího pultu dispečinku společnosti Trans Continental se skláněli nad výstupy terminálového spojení s letem 42 stejně jako v okamžiku, kdy přišla první zpráva o problémech letadla. Automatické zprávy, které byly teď bez ustání předávány řídicímu pultu, několik posledních minut ukazovaly, že letadlo zjevně nikdo neřídí.
Sedmsetosmdesátsedmička střídavě šplhala vzhůru a zase se propadala tak často, že muži na dispečinku to už nebyli schopni spočítat.
"Zase další."
"Sakra." Vedoucí dispečer ve službě Wally Poel kroutil hlavou při sledování údajů o výšce, rychlosti, úhlu náklonu, které se měnily z jednoho extrému do druhého. Od chvíle před osmi minutami, kdy se objevily první výrazné odchylky, se chování letadla měnilo v hranicích svých limitů i mimo ně častěji, než si mysleli, že je vůbec možné. "Takhle dlouho nevydrží pohromadě."
"Consolidated staví pevné stroje," řekl Tom Labitzke. Jako asistent vedoucího dispečera povolaného k řídicímu pultu stál v úctyhodné vzdálenosti za dvěma vedoucími a sledoval obrazovku přes jejich ramena.
"Jednou se při některém z těch manévrů zastaví a udělá vývrtku do moře." Byron Stark pohlédl na druhé dva muže a všiml si, že ani jeden z nich jeho pohled neopětoval. "Tentokrát je s ním konec, to se vsadím."
Ty idiote, ty víš prd, co je to konec.
"Dobře - pět babek na to, že ne." Poel se neobtěžoval věnovat Starkovi pohled; místo toho upíral pořád oči na obrazovku. Nebyl si jist, co se stalo letu 42 před několika minutami, kdy začala ta neuvěřitelná série zvratů - všechno vypuklo bez jakékoliv varovné zprávy z letadla - ale Poel si byl jist, že ať Stark přijde na jakoukoliv příčinu, nutně to musí být nesmysl. Nebo

to byla jenom jeho únava, která způsobovala tento pociť? Všichni, to Poel věděl, se teď na to dívali s podivnou lhostejností - jako by se to nedělo ve skutečnosti, jako by to byla jenom televizní show. I kdyby se o to snažili kdovíjak, Poel si uvědomoval, že toho pocitu se nikdo z nich zcela nezbaví.
"No, Wally, použil jsem výraz sázka, jenom abych podtrhl svůj názor..."
"Podívej se!" Poel ťukl do obrazovky, jeho prsty se zabodly pod číslice, které ukazovaly, že let 42 se vyrovnává. "Pět tisíc metrů, příčný i podélný sklon srovnán, přiměřená rychlost! Blanchard to zas má pod kontrolou."
"Panebože." Labitzke si setřel z čela kapičky potu. "Bylo načase."
"Dlužíš mi pět babek." Poel se odvrátil od Starka zpátky k obrazovce. "Pořád to drží. Má to pod kontrolou."
"Přesně tak."
"Víš, vypadá to, jako by si právě někdo sedl do pilotního křesla," řekl Poel, vyslovuje nahlas své myšlenky, když studoval číslice na displeji terminálu. Pokoušel se představit si sám sebe v pilotní kabině, pokoušel se přijít na to, co se vlastně stalo.
"Co to mohlo být?" ptal se Labitzke. "Kdo ví?"
"S tou sázkou jsem to nemyslel vážně," ozval se Stark neobvykle tichým hlasem.
"Každopádně," pokračoval, vraceje se ke svému obvyklému tónu, aby ho každý na deset metrů kolem slyšel, "jsem rád, že se situace konečně stabilizovala."
"Stabilizovala? Děláš si srandu? Jediná věc, která je v téhle situaci stabilizovaná, je to, že mám u tebe pět dolarů."
"Nerozumím ti." Stark ignoroval zmínku o penězích.
"Dvaačtyřicítka je pořád v průseru. Nemysli si něco jiného."
Stark ještě jednou přečetl parametry na displeji. Všechny byly normální, naprostý opak toho, co viděli během těch divokých akrobatických obratů, které trvaly téměř deset minut.
"O čem to mluvíš?"
Poel se podíval na muže stojícího vedle sebe. Stark byl ve svých modelových šatech obrazem dokonalosti. Dovedl dobře mluvit a znal všechny společenské fráze. Ale hluboko pod povrchem nechápal nic opravdového; neměl cit pro žádnou situaci, vyznal se jen ve světě intrik, ve kterém se pohyboval. Aniž by Wally Poel byl schopen vysvětlit přesně proč, věděl, že let 42 si v té chvíli vzal jen krátký oddechový čas ve svém boji o život. "To nic."

Na samém konci letadla si stevard Fred Lyle připadal, jako by byl na lochnesce, která se právě přehoupla přes vrchol prudkého kopce. Zdálo se, že letadlo visí ve vzduchu nosem kolmo vzhůru - a Fred, který byl připoután proti směru letu na sedadle v kuchyňce, se díval na zbytek cestujících v druhé třídě přímo dolů tím aluminiovým válcem, jehož vězni se náhle stali. Za všechna léta, co pracoval pro Trans Continental, Fred nikdy nepocítil takový strach nebo bezmocnost. Můj Bože, ochraňuj mě.
Ale pak najednou všechno skončilo. Letadlo se v posledním okamžiku svého stoupání vyrovnalo, upravilo opět sklon i náklon a v dalších vteřinách už zase letělo v stabilizované poloze a bezpečné letové výšce. Fred zadržel dech a vyčkával, jestli ta hrůza nezačne znovu. Po půl minutě si konečně troufl sáhnout na tlačítko uvolňující jeho ramenní pásy. Stiskl knoflík, sledoval, jak se pásy zasouvají do svých držáků nad sedadlem, pak se opatrně v kuchyňce postavil.
Skončilo to. Fred se rozhlédl po kabině, v níž zavládl chaos. Na místě obvyklého pořádku, který vždycky v kabině udržoval, byly rozházeny nejrůznější předměty: jídelní tácy, šálky, ubrousky, noviny, časopisy, zbytky jídla, střepy skla, kusy rozbitého plastiku. Divoké manévrování letadla způsobilo, že se otevřelo několik přeplněných horních skříněk a ty vychrlily všemi směry svůj různorodý obsah. Na sedadlech i v uličce byly roztroušeny kabáty, klobouky, malé kubíky a náprsní tašky.

Ale Freda mnohem víc než pohled na kabinu překvapily zvuky. Po ustavičném křiku a kvílení, který zněl poté, co začali rotovat, teď cestující seděli mlčky, jakoby v nějakém transu. Málokdo se pohnul nebo promluvil. Zezadu Fred slyšel vzlyky nějaké ženy a v další sekci kabiny něco, co připomínalo dětský pláč. Kromě těchto výjimek teď všichni seděli jako přimraženi, v naprostém šoku a údivu, ohromeni faktem, že ta hrůza, která tak najednou začala, stejně rychle skončila.
Fred couvl o dva kroky dozadu, sáhl na vypínač světla v kabině. Na stropě zablikaly zářivky a jako by daly signál cestujícím, aby se probudili k životu. Začaly se ozývat hlasy, vzlyky a pláč, nářek a prosby a sílily jako tóny symfonického orchestru. Fred sáhl po mikrofonu palubního rozhlasu na vidlici v kuchyňce a stiskl tlačítko.
"Věnujte mi prosím pozornost..." Nevěděl, co říci dál. "...Pokuste se ovládnout, zůstaňte klidní, zůstaňte na svých místech, pokud můžete, pomozte těm kolem sebe, kteří to potřebují..." Víc než slova působil pouhý zvuk jeho hlasu, jenž uklidňoval víc než stovku lidí, kteří všichni již byli přesvědčeni, že je s nimi konec. "Je to za námi, všechno bude v pořádku, ale musíme vydržet v klidu... pomoci spolucestujícím kolem sebe..."
Scéna v kabině se pomalu měnila. Nejprve se zvedlo několik mužů, pak několik žen a začali pomáhat zraněným. Fred se vrátil k místu, kde v uličce ležela vedle stěny kuchyně Claudia - nějaká starší žena ji už podpírala, jiná se opatrně zabývala jejím deformovaným kotníkem, který již napuchl do dvojnásobné velikostí. Caudia měla zavřené oči, ale pohnula hlavou a rukama.
"Jak to s ní vypadá?"
"Přichází k sobě," řekla první žena, která držela Claudiinu hlavu, a jemně ji pohladila po obličeji. "Vypadá to jako ošklivá zlomenina - máte něco proti bolesti? Myslím, že to bude potřebovat, až se vzpamatuje."
"Vytáhnu lékárničku. Podívám se, co by se dalo použít." Přesto, že Fred měl silné nutkání zůstat u Claudie, věděl, že musí jít dál, že musí zkontrolovat cestující a zbytek posádky. Lidé většinou zůstali na svých místech, zjevně otřeseni, ale jinak nezraněni. "Ne, ještě nevím, co se stalo... bude to v pořádku... zůstaňte prosím na svých místech... brzy k vám promluví kapitán..." Fred opakoval uklidňující fráze a postupoval až ke konci letadla, tu a tam se na okamžik zastavil, aby odstranil z uličky nějaké předměty nebo aby položil někomu ruku na rameno a uklidnil ho.
Zavolat do pilotní kabiny? Ne, nebudu je obtěžovat - kapitán se k nám dostane, hned jak to bude možné. Podat lékárničku, odstranit největší nepořádek, přimět všechny, aby se usadili a připoutali, dát dohromady seznam zraněných, postarat se o nejhorší případy. Když si Fred tento svůj plán promítal v mysli, koutkem oka něco zahlédl: bylo to na podlaze, před prázdnou řadou sedadel směrem k zadní polovině levé části kabiny druhé třídy. Jeho pozornost upoutal záblesk odraženého fluorescenčního světla zářícího z malé obrazovky počítače. Fred po něm sáhl.
Byl to malý přenosný počítač, pořád zapnutý, přes jehož obdélníkovou obrazovku se táhla řada elektronicky vytvořených slov.
DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA:
HORNÍ ZAŘÍZENÍ - PROBÍHÁ ODPOČÍTÁVÁNÍ - 8
DOLNÍ ZAŘÍZENÍ - PROBÍHÁ ODPOČÍTÁVÁNÍ - 8
Ta slova Fredovi nic neříkala a kromě toho už měl v hlavě myšlenky na to, co by měl udělat dál. Odložil malý počítač na prázdnou řadu sedadel, obrátil se a svižně kráčel chodbičkou opačným směrem, aby zkontroloval střed letadla a pak oddělení první třídy. Trochu ho překvapovalo, že dozadu nepřišla Kathy nebo že alespoň nezavolala zadní kuchyňku palubním telefonem, ale pak usoudil, že má asi dost práce vpředu. Teď, když byla možnost vypuknutí hysterie mezi cestujícími málo pravděpodobná, bylo načase, aby se personál v

kabině pro cestující zorganizoval do výkonného pracovního týmu, který si poradí s jakýmikoliv problémy, které by se mohly před nimi vyskytnout.

"Zbývá sedm minut."
"Ano."
"Máte nějakou představu, co se mohlo stát?"
Velvyslanec Li Jing-ti přecházel nervózně sem a tam mezi oknem jednací místnosti a zdobeným stolem z růžového dřeva, na kterém stál monitor.
"Ne."
Generálporučík Peng Ming stál bez pohnutí vedle stolu, oči upřené na počítačovou obrazovku a pokoušel se vypadat mnohem klidněji, než se ve skutečnosti cítil. "V tomto okamžiku nemám nejmenší tušení. Na palubě musely nastat problémy."
"To přinejmenším."
Li připustil, aby do jeho hlasu pronikly obavy a hněv vůči muži, který byl za vše v podstatě zodpovědný. Věděl, že Pengova jediná šance, jak beztrestně vyváznout z případného nezdaru svého plánu, je jeho úspěch. Ale s každým míjejícím okamžikem se naděje na příznivý výsledek stávala méně pravděpodobnou.
"Ale i když odpočítávání dojde k závěru, bude to lepší, než kdybychom neudělali nic," prohlásil Peng, jako by četl velvyslancovy myšlenky.
"Snad."
"Jakmile odpočítávání dosáhne nuly, explodují obě bomby. To odstraní jakékoliv důkazy o tom, že s tím má Čína cokoliv společného."
"To doufám, už kvůli vám." Jako většina Číňanů, zvláště těch, kteří pronikli dost vysoko v mocenských kruzích, Li a Peng věděli, že mají stejný názor týkající se lidí na palubě letadla: byli k nim lhostejní. V Číně se běžně předpokládalo, že přijít na pomoc cizincům nevyhnutelně znamená velké neštěstí pro člověka i jeho rodinu.
Peng ukázal na obrazovku počítače, kde se číslo změnilo na šestku. "Když odpočítávání dojde k nule, účast Číny bude vymazána. A má rovněž." Peng pohlédl na velvyslance, ale pak se zarazil a nezeptal se ho přímo, jestli by vyžadoval jeho propuštění. Oba věděli, že starý muž má moci víc než dost, aby to udělal, kdyby chtěl.
Velvyslanec přistoupil znovu k monitoru a chvíli před ním mlčky stál. Byl hluboce zamyšlen. Několikrát pokývl hlavou, ale jeho tvář zůstala naprosto bez výrazu. Nakonec se zvedl a ťukl do katodové trubice troubelí své dlouhé dýmky. "Teď když o tom důkladně přemýšlím, věřím, že to všechno je jen měsíc na vodě."
"Ano, dá se to tak vyjádřit, už je to skutečně téměř nereálné." Peng opatrně vyčkával. Zatím se odpočítávání na obrazovce změnilo na pětku.

"Tak jaký by měl být můj zájem?" Li stál s kamennou tváří naprosto nehybně. "Ty malé světelné body, které tu a tam tančí po skleněném stínítku - jsou tyto elektronické symboly jednoznačně mým největším zájmem?"
Peng předpokládal, že uslyší víc, ale žádného pokračování se nedočkal. "Omluvte prosím moji nevědomost," konečně dodal s mírnou úklonou, protože už věděl, že se bude muset zeptat přímo, aby slyšel to, co zoufale potřeboval vědět. "Nerozumím tomu."
"Já také," odpověděl Li. Číslice na obrazovce se změnila na čtyřku a oba muži na ni pohlédli, než se znovu obrátili k sobě. "Sledujeme na obrazovce zcela jasný sled čísel, a abych byl upřímný, mám pocit, že tyto elektronické obrázky se spíš hodí pro malé děti."
"Zajímavý závěr." Peng nervózně přešlápl.
Velvyslanec, který právě došel k vlastnímu závěru o tom, co udělat s Pengem, se teď skoro usmíval - třebaže nic na světě by ho nepřimělo něco takového přiznat. Před chvílí usoudil, že generálporučíka asi špatně hodnotil - že Čína potřebuje víc mužů činu, jako je on, mužů, kteří

si přejí výraznější pokrok, a přitom neberou na sebe víc než opatrně odhadnuté riziko. Jestli alternativní Pengův plán dopadne přesně podle předpokladů, pak nic z toho, co se stane skupině cizinců na druhé straně zeměkoule, se nebude velvyslance týkat.
"Ano, snad je to jen měsíc na hladině," řekl Peng, když konečně pochopil velvyslancovu myšlenku. Ťukl do obrazovky prstem, a sotva to udělal, číslice v odpočítávání přeskočila na trojku. "A když se číslo na obrazovce změní na dvojku, pak na jedničku, pak na nulu, budeme svědky pouze zajímavého, ale nedůležitého experimentu, který konečně dospěje ke svému definitivnímu konci."
"Bude to tak, pokud bude tento závěr jednoznačný."
"Jak to myslíte?"
"Jsem starý muž," řekl Li autoritativním tónem, který nepřipouštěl pochybnosti, že je stále neomezeným vládcem nad Pengovým osudem, "ale připomínám vám, že moje paměť je dobrá. Až číslice na pravé straně dospěje k nule," pokračoval Li a ukázal na obrazovku počítače, "pak zpráva vlevo se také musí změnit."
"Změní se, jakmile..."
Li zvedl ruku, aby generálporučíka zarazil. "Už jsem se rozhodl. Pouze v případě, že zpráva na levé straně obrazovky bude znít signál ukončen, dospěje váš alternativní plán k úplnému a přijatelnému závěru. Teprve pak - v žádném jiném případě - se o tuto záležitost mezi námi mohu přestat starat."
"Ale jistě..."
Velvyslanec Li Jing-ti přerušil Penga ještě jednou. "Vaše budoucí úloha ve vedení Číny závisí výhradně na tom, jestli obdržíme počítačovou zprávu, že signál z letadla byl ukončen."
Obrazovka počítače ukázala číslo dvě.

Když stevard Fred Lyle urazil převážnou část délky kabiny pro cestující, potěšilo ho zjištění, že během divokého letu utrpělo zranění jen několik cestujících. V podstatě to neznamenalo víc než pár tuctů šrámů a podlitin u lidí, které prohlédl, když procházel uličkou, většinou způsobených padajícími předměty.
Několik pasažérů, kteří neměli zapnuty bezpečnostní pásy, přidržovali na sedadlech ti, kdo je měli, a to, co zpočátku vypadalo jako vážná zranění, nakonec ani nestálo za řeč. "Všechno bude v pořádku... pokuste se zůstat klidní, prosím... prosím zůstaňte na místech... ne, nevím, co se stalo, zjistím to... brzy k vám promluví kapitán..." opakoval znovu a znovu, když postával chvílemi se skupinami cestujících, kolem nichž procházel.
Ale Fred byl šokován tím, co se stalo většině posádky letadla. Při průchodu chodbičkou, ve které byla ošetřována letuška Claudia Novello, do zadní kuchyňky druhé třídy musel udělat dlouhou zastávku, aby uklidnil dvě mladé letušky, které přestály ten hrůzný let na svých místech v přední kuchyňce druhé třídy. Jak Debbie, tak i Pam byly ještě upoutány na svých sedadlech a uvolnily své bezpečnostní pásy a zvedly se až na Fredovo přímé vyzvání.
"Jste si jist, že jsme v bezpečí?" Debbie Biedermanová si shrnula dozadu kaštanové vlasy a nervózně zamrkala při pohledu na přítelkyni.
"Jak se to mohlo stát?" zeptala se Pam Jansenová. Tmavé oči se jí naplnily slzami, když viděla, že její béžová uniforma je potřísněna skvrnami od jídla a nápojů, jejichž příval se spustil během nejhorších okamžiků jejich zoufalého letu. "Při výcviku mi říkali, že něco takového není vůbec možné..."
Děti.
"Řekl bych, že možné je všechno. Ať to bylo cokoliv, je to za námi."
"Víte to jistě?"
Jak to sakra mám vědět?
"Naprosto." Fred se natáhl a uklidňujícím gestem se dotkl paže obou mladých letušek. "Všechno bude v pořádku, to vám zaručuju. Pohlédl na obě - bylo jim sotva něco přes dvacet,

roztřesené skleníkové kytky, naprosto bez špetky schopnosti zachovat si sebeovládání - a Fred instinktivně věděl, že obě teď musí něco začít dělat, něco konkrétního a cílevědomého, aby zaměstnaly ruce i mozek. "Protože se všechno vrátilo k normálu, byl bych rád, kdybyste vy dvě daly do pořádku tuhle kuchyni, udělaly seznam škod a seznam potravin a nápojů, které jsou ještě použitelné pro zbytek letu."
"Pořád letíme do Ósaky?" zeptala se Pam, když se rozhlédla po kuchyňce. Zamračila se - mají před sebou alespoň hodinu práce, než budou moci začít počítat, co jím zbylo.
"No, zatraceně jistě nebudem chtít přistát tady." Fred mávl rukou ke kuchyňskému oknu, směrem k oceánu pod sebou. Hladina moře se jasně leskla ve svitu měsíce.
"Aha. Jasně."
"Hned se vrátím." Fred se obrátil a vyšel z kuchyňky, spokojen s tím, že jim dal dost pracovních úkolů, které je zaměstnají a udrží na jejich místech. Předpokládal, že než se k nim vrátí, obě dívky se uklidní natolik, že budou schopné dělat něco užitečného.
Fred odhrnul závěs, prošel kolem umývárny první třídy a vstoupil do oddělení první třídy. Tam zjistil mnohem větší nepořádek než viděl vzadu. Zatímco v části druhé třídy zůstali téměř všichni cestující sedět na svých místech, několik cestujících z oddělení první třídy se potloukalo v osvětleném prostoru kuchyně - nebo dokonce přicházeli do pilotní kabiny a zas z ní vycházeli ven.
Fred byl zmaten, když viděl, jak se cestující chaoticky hemží v relativní temnotě prostoru kabiny pro cestující i v pronikavém jasu kuchyňky. Byl zde zjevně naprostý nedostatek pořádku a systému. Přistoupil blíž a všiml si, že několik pasažérů klečí na zemi a pomáhá jiným, kteří leží na podlaze kousek od otevřených dveří pilotní kabiny.
"Co se tu děje?"
"Děláme si tady piknik," promluvil na něho orientálec v obleku s vestou, jediný z lidí ve vzdálenosti na doslech, který se vůbec namáhal odpovědět. "Co kdybyste místo kladení pitomých otázek trochu pomohl, kamaráde?"
"Co se stalo?" Fred chtěl napřed rozsvítit další stropní světlo, ale místo toho si klekl vedle muže. Hned si uvědomil, že osoba ležící na zemi je vedoucí letuška Kathy Davisová. Oči měla zavřené, na tváři krev a její béžová uniforma byla pokryta velkými rudými skvrnami.
"Ach Bože."
"Chcete vědět, co se stalo? To mi řekněte, člověče." Ken Komura pohlédl na muže klečícího vedle sebe a všiml si uniformy - stříbrných křidélek stevarda a štítku, který byl přišpendlen na jeho hrudi, a vzpomněl si, že toho chlapíka viděl už před chvílí během podávání večeře. "Já jsem jenom platící pasažér, kamaráde. Ale vy jste placený za to, abyste na tohle uměl odpovědět."
"Myslel jsem, co je s ní." Fred podepřel Kathy rameno a pomohl ji zvednout. Kathy se začala hýbat a otevřela oči. Japonec jí už čímsi ovázal čelo, ale provizorní obvaz se uvolnil.
"Dovolte, dám to do pořádku."
"Jasně, frajere." Komura zakusil v posledních deseti minutách mnoho emocí - strach, paniku, zoufalství, opatrný optimismus, euforii - a teď prožíval další - hněv. Jeho letenka první třídy se jaksi změnila na vstupenku do pekla a zpátky. "To jsou ale aerolinky, co tady provozujete."
"Nikdo to neudělal úmyslně."
"Nebuďte moc suverénní, člověče."
"Bohužel máte pravdu." Fred odolal nutkání hádat se s tím mužem a raději se soustředil na úpravu obvazu - což byl ve skutečnosti bílý plátěný ubrousek. Přitom si všiml, že Kathy začíná přicházet k sobě. Opřel ji vsedě o příčku, byla ještě malátná, ale při vědomí. "Co se ti stalo?" Fred ji jemně pohladil po tváří.
"Asi jsem narazila na příčku... ano..." Kathy Davisová, sedíc zčásti vzpřímeně, promluvila tichým, slabým hlasem, který nenechával nikoho na pochybách, že nabyla vědomí teprve před několika okamžiky. "Letadlo je v pořádku?"

"Ano, zdá se."
Kathy zavřela na okamžik oči, pak je zas otevřela. Otočila hlavu trochu vpravo a zpozorovala, že dveře pilotní kabiny jsou otevřeny.
"Zvládl to... díky Bohu."
"Co?" Fred se rozhlédl, netuše, co tím míní. "Jak se cítíš?"
"Už je to lepší." Kathy se dotkla čela, ve kterém už trochu povolila tepající bolest. Podívala se na Freda a pak ukázala ke kuchyňce po levici. "...vždycky říkám, že... kuchyňské pulty... jsou nebezpečné..." Pokusila se o úsměv, ale moc se jí nepovedl.
"Seď klidně, ať nabereš sílu." Fred se jí znovu dotkl, pak vstal. Obrátil se k orientálci, který pořád klečel vedle Kathy. "Vypadá to, jako bychom konečně měli všechno pod kontrolou."
"Jo? To je úžasné." Komura, Američan japonského důvodu druhé generace, který vlastnil v Kalifornii řadu obchodů se suvenýry, měl dost rozumu, aby si uvědomil, že jeho momentální záchvat vzteku polevní, jakmile mu dopřeje trochu času. "Víte co, člověče. Věnujte se svým povinnostem a já se postarám o ni." Komura ta slova vyslovil rázně, ale zaznínal z nich smířlivý tón, který naznačoval, že se zase začal ovládat.
"Díky." Fred se obrátil čelem k otevřeným dveřím pilotní kabiny. Za nimi, proti téměř neskutečnému obzoru osvětlenému měsícem, který odděloval třpytící se moře od černé oblohy, viděl Fred desítky světel na přístrojovém panelu. Barvy červené, modré, zelené, žlutooranžové i fialové se prolínaly a poskytovaly temnému průčelí pilotní kabiny nezvyklou dimenzi.
Když Fredovy oči přivykly relativní tmě prostoru, do kterého se díval - hlavní zdroj světla v přední části letadla v tom okamžiku přicházel z velkého zářivkového osvětlení nad kuchyňkou první třídy pár kroků po jeho pravici - najednou si uvědomil, že muž na levém pilotním křesle není kapitán Blanchard!
"Pokus o únos," řekla Kathy hlasitě, když se odvrátila od krátké konverzace s orientálcem. Dověděla se už dost o tom, co se stalo, když byla v bezvědomí, a chtěla získat Fredovu pozornost, aby mu to také mohla říct.
"Únos!" Fred udělal krok vpřed, zaváhal, pak se otočil, znovu poklekl vedle Kathy a ramenem se otřel o orientálce. "Kdo sedí na místě kapitána - únosce?"
"Ne, ten je mrtev," ozval se Ken Komura dřív, než mohla Kathy promluvit. Ukázal na tělo ležící pár kroků od nich v hlubokém stínu, stočené u prahu hlavního vstupu.
"Ach." Fred chvíli hleděl na únoscovo tělo, než si uvědomil, že vedle něho leží ještě někdo. "A kdo je tam?"
"Druhý pilot."
Tělo prvního důstojníka Richarda Clancyho leželo jen kousek vedle únoscova; Fred se zachvěl, když si uvědomil, o koho se jedná a že i on je mrtev. "A co kapitán Blanchard?"
"Byl postřelen." Komura pohlédl nejprve na stevarda, pak na zraněnou letušku. Protože až do poslední chvíle byla v bezvědomí, neměl příležitost říct jí o kapitánově stavu. "Ale řekli mi, že už se cítí líp."
"Díky Bohu." Kathy se trochu napřímila - začínala se cítit lépe, začínala si myslet, že je schopna zvednout se a opět se ujmout dohledu nad kabinou pro cestující. "To vysvětluje, co se stalo."
"Nechápu." Fred tupě hleděl kolem sebe - od samého začátku té noční hrůzy předpokládal, že se jednalo o nějaký technický problém v letadle. S možností únosu z nějakého důvodu vůbec nepočítal.
"Blanchard a Clancy museli bojovat s únoscem," řekla Kathy, "a to byly výstřely, které jsi asi slyšel."
"Žádné výstřely jsem neslyšel."
"Byl jsi moc daleko vzadu."

"To si pište, kamaráde," řekl Komura, "že se tam střílelo. Zatraceně dobře jsme to tady slyšeli."

"Každopádně myslím, že problémy s letadlem začaly, když se Blanchard pokoušel řídit stroj, přestože už byl zraněn."
"Řekli mi před chvílí, že kapitán je pořád v bezvědomí, ačkoliv se zdá, že se jeho stav zlepšuje," dodat Komura. Ukázal na skupinu tří cestujících, tísnících se u Blancharda, který ležel natažen na podlaze pilotní kabiny vedle prázdného sedadla druhého pilota.
"Ale kdo řídí letadlo?" Fred pohlédl užasle zpátky do pilotní kabiny. Před chvílí mu oči ulpěly na světlech palubních přístrojů a na sedadle pilota. Nyní se díval přímo přes hlouček lidí klečících ve stínu za křeslem druhého pilota.
"Je tam Ron Jennings."
"Kdo?"
"Jennings. To je ten pilot v důchodu, o kterém jsem ti říkala." Kathy se krátce zmínila Fredovi o jeho přítomnosti pří nastupování cestujících na palubu letadla.
"Aha, tvůj... přítel."
"Ano." I když řekl velmi málo, Kathy věděla, že pověděla Fredovi - který byl mimořádně bystrý - příliš mnoho, víc než chtěla. "Jak už jsem ti řekla, Ron odešel do penze ze zdravotních důvodů - kvůli nějakému speciálnímu problému. Neměl by mít problémy s řízením letadla," pokračovala, i když nevěděla, jestli je to pravda, nebo ne.
"Ach, jasně, chápu." Fred párkrát zamrkal, nevěda, co si z toho má vybrat. "Takže on tomu velí?"
"No, asi ano... ale jenom do doby, než kapitán Blanchard přijde k sobě. Pak znovu převezme velení."
"Můžu vám říct už teď," přerušil je Komura, "že ten váš kapitán nebude schopný řídit nic, bez ohledu na to, kdy se vzpamatuje."
"Jak to myslíte?"
"Před chvilkou jsem byl u něho a ukázali mi," pokračoval Komura, "že kapitána trefila kulka sem," dodal a ukázal si na pravé rameno. "A někde tam ještě vězí. V žádném případě nebude moct používat pravou paži - a zřejmě ztratil dost krve, takže bude v každém případě velmi slabý. Ten pilot na odpočinku řídit dovede, a když kapitán přijde k sobě, může mu pomoct s dalšími úkoly. Co se týká toho bývalého pilota, myslím, že je to jako s jízdou na kole - taky to člověk nikdy nezapomene. Nemám pravdu?"
"Jasně." Fred se ohlédl do pilotní kabiny, nemaje tušení, jestli by bývalý pilot mohl mít problém uvědomit si, co má dělat. Určitě to nebyla otázka, o kterou by se teď moc staral, a v každém případě se zdálo, že letadlo udržuje správný podélný i příčný sklon.
"Alespoň v tomhle máme kliku - že jeden z vašich bývalých pilotů si stopl tohle letadlo." Komura viděl, že se Kathy snaží vstát, pomohl jí na nohy a podepřel ji z jedné strany, zatímco stevard ji zachytil z druhé. "Jste v pořádku?"
"Už je to dobré." Kathy trochu zahýbala hlavou, aby se uvolnila, ale začala pociťovat ještě větší závrať. "Možná bych se měla na chvilku posadit."
"Dobrý nápad. Tady." Fred ji vedl do první řady kabiny první třídy a ukázal na volné sedadlo u uličky. "Co kdyby ses postarala o přední část kabiny a koordinaci s kokpitem a já si vezmu na starost všechno vzadu?"
"To zní rozumně." Kathy se slabě usmála; ještě jí chvíli potrvá, než bude schopná se do něčeho pustit, i když v té chvíli se zdálo, že zatím není zapotřebí toho dělat moc. Ron seděl u řízení, letadlo zjevně reagovalo naprosto hladce a únosce byl mrtev. "Už mi neteče krev, že? Musím mít ještě na hlavě ten strašný ubrousek?"
"Ne, krvácení se už zastavilo," řekl Komura a stáhl jí provizorní obvaz. "Ale vaše čelo vypadá jako americká vlajka, víte? Červená, bílá a modrá."

"Měl bych říct cestujícím o pokusu o únos?" přesušil je Fred. Teď si uvědomil, že cestující v první třídě už vědí, co se s mini stalo, protože zčásti to sami viděli a ostatní jim řekli. V druhé třídě však cestující stále nevěděli nic, proč mělo letadlo problémy.
"Myslíš, že bychom opravdu měli?" Kathy se ohlédla k umývárně, kde za zamčenými dveřmi ležela bomba únosců. Jen ona, Ron a kapitán Blanchard věděli, že je na palubě letadla, a Blanchardův poslední příkaz byl, že únos by měl zůstat utajen. Byla zde také možnost přítomnosti dalších únosců a dalších bomb, jak napovídala zpráva u bomby. Ale tato další hrozba vypadala spíš jako bluf, protože během střelby se žádní další únosci neobjevili ani se pak nesnažili převzít řízení. Možná už je opravdu po všem.
"Měli bychom cestujícím něco říct," ozval se Fred. "Musíme jim nějak zdůvodnit, co se stalo. Když to neuděláme, začnou si myslet, že se něco takového může opakovat."
Ken Komura přikývl. "Souhlasím s ním. Cestující by měli vědět, že to byl pokus o únos a že únos byl zmařen - to byl důvod našeho bláznivého létání. Důležité je, že všechny problémy jsou už za námi, takže se nemusíme ničeho bát. To by je mělo trochu uklidnit."
"To je dobrý nápad." Kathy si myslela, že jestli jsou na palubě ještě nějací únosci, mohlo by oznámení o neúspěšném pokusu o únos přesvědčit ty další, aby se už o nic nepokoušeli, uznali porážku a zůstali v anonymitě, aby se pak po přistání mohli dostat z letadla. Pohlédla na Freda. "Postarej se o to, použij pro oznámení palubní rozhlas ze zadní kuchyňky."
"Dobře." Fred se obrátil k odchodu.
"A já pomůžu letušce tady," dodal Komura. Setřel si z obleku několik skvrn od jídla a zaschlou krev. "Jestli bude letuška nebo pilot potřebovat pomoc, vrátím se pro vás."
"Výborně. Díky." Fred se podíval na šaty toho člověka. Kalhoty byly víc špinavě červené než šedé a jeho vesta byla potřísněna skvrnami snad všech možných barev. "O oblek se nebojte - jsem si jist, že aerolinky vám ho zaplatí."
Komura se zasmál. "Vy se o můj oblek nestarejte - až se do toho pustí můj právník, jsem si jist, že si budu moct nechat ušít pár tuctů nových obleků - přinejmenším."
"Ach. Jistě." Fred zdvořile přikývl, pak se obrátil a vykročil uličkou směrem do zadní části letadla. Na okamžik se zastavil, aby zkontroloval Debbie a Pam, které pořád uklízely nepořádek v přední kuchyňce druhé třídy, pak pokračoval v cestě dozadu. Pohyboval se rychle, nezastavoval se, jen říkal stále stejná slova "...za chvíli uslyšíte hlášení palubního rozhlasu... všechno je v pořádku..." cestujícím, kteří se na něho dívali.
Když se dostal do zadní kuchyňky, zastavil se o pár kroků dál, aby se podíval na Claudii. Přišla už k sobě, její stav byl stabilizovaný, ale pociťovala silnou bolest. Hlasitě sténala z řady sedadel, kam byla uložena. Staraly se o ni dvě ženy středního věku s bezmocným výrazem laskavých Samaritánek, které už udělaly všechno, co bylo v jejich silách. "Claudie, všechno bude v pořádku."
Neodpověděla zřetelně, opět jen zasténala. Fred se znovu obrátil do uličky a něco upoutalo jeho pozornost. O pár řad dál se zastavil. Na sedadle ležel malý počítač, který tam už jednou viděl. Z nějakého důvodu, ani sám nevěděl proč, po něm sáhl a zvedl ho.
Displej pořád svítil, na šedivé obrazovce zářila jasná písmena. Něco tu nehraje. Fred studoval ta slova, která byla přesně taková, jako když si počítače všiml poprvé.

DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA:
HORNÍ ZAŘÍZENÍ - PROBÍHÁ ODPOČÍTÁVÁNÍ - 28
DOLNÍ ZAŘÍZENÍ - PROBÍHÁ ODPOČÍTÁVÁNÍ - 28

Zařízení? Ale ještě než se Fred mohl zamyslet nad významem toho slova, všiml si něčeho, co se od jeho posledního pohledu na počítač změnilo. Číslice na pravé straně se teď rychle měnily, prudce se snižovaly, něco se odpočítávalo. Odpočítávalo se v sekundách.

Dvacet. Fred se rozhlédl po řadě, u které stál. Na této řadě bylo něco zvláštního, i když přesně nevěděl, co, nemohl přijít na to, proč se cítí tak podivně při pohledu na počítač, na záhadná slova na obrazovce, na místo, kde stál. Zpátky. Něco není v pořádku. To je jisté.
Patnáct. Snažil se vzpomenout si. Rozhlédl se po cestujících v zadní části druhé třídy - bylo jich tam jen pár a nikdo mu v té chvíli nevěnoval pozornost. Ale to ho neodradilo, protože vždycky zastával stanovisko, že náznaky, mlhavé dojmy, drobné záchvěvy periferních znalostí ve vnímavé lidské hlavě mohou jednoznačně dát dohromady celý obraz, jestliže se jim nebrání. Fred zavřel oči a nechal volně plynout myšlenky, aby zjistil, jaká skrytá zpráva z jeho mozku vyjde napovrch, když ji nebude potlačovat.
Najednou se objevil v jeho paměti obraz muže, který seděl v této řadě! Dokonce se předtím rozhlédl a zjistil jeho nepřítomnost. Fred naprosto jistě věděl, že to byl muž, který se pokusil o únos!
Deset. Teď si vzpomínal na další podrobnosti, vzpomínal si zřetelně na vzezření toho muže - malého orientálce - svižně kráčejícího kolem něho uličkou necelých patnáct minut před tou děsuplnou chvílí zběsilého letu! Únosce - přenosný počítač odpočítává! Ta věc je spojena s bombou!
Pět. Fred stál na místě jako přimražen. Zdálo se, že malý počítač v jeho rukách váží snad tunu. Pomyslel na to, že ho rozbije, ale najednou si uvědomil, že na takovou možnost je příliš pozdě, že by to trvalo příliš dlouho, déle než těch pár vteřin, které zbývaly.
Tři. Elektronická slova ukazovala, že nějaký druh signálu je "dekódovaný". To by mohlo znamenat, že se jedná o primární ovládací panel pro bombu řízenou rádiem. Zastavit to.
Dva. Fred zběsile obrátil zařízení na jednu stranu. Nic. Převrátil ho na druhou stranu, skoro počítač upustil na zem. Na okraji byl malý plastikový posuvný spínač, označený nápisem on/off.
Jedna. Sáhl na vypínač. Zpocená ruka mu po něm sklouzla, pak se trefila. Zatáhl za malý spínač skoro tak prudce, že ho téměř vytrhl z celé jednotky. Nula.

9. KAPITOLA

Nula. Generálporučík Peng Ming zamrkal, když se číslo na počítačové obrazovce změnilo na jedničku, na kterou tak zoufale čekal posledních deset minut. Nechal zpocené ruce nehybně spočívat na desce stolu, nadechl se a čekal na další změnu obrazovky, konečné znamení, které potřeboval, aby se dověděl, že z této situace vyvázne, ať už tuto kolosální chybu způsobilo cokoliv.
"Jak dlouho..." velvyslanec Li Jing-ti stál za generálporučíkem a jeho tělo se naklánělo nad malým mužem, jak se oba zcela soustředili na obrazovku počítače.
"Každým okamžikem." Peng nervózně přejel jazykem po vyschlých rtech. "Nezapomeňte, že se zpráva musí dostat z letadla nahoru k našemu orbitálnímu satelitu, pak dolů na ambasádu do přijímací stanice a teprve pak do našeho počítače." Peng hovořil teď pomalu, jeho projev, hýřící fantazií, byl snahou sladit slova s předpokládanými možnostmi na obrazovce počítače před nimi. Ale ani když skončil, nic se nestalo, na displeji nedošlo k žádné změně.
Li ustoupil o krok zpátky od stolu, jako by se chtěl od obrazovky distancovat. "To nevěští nic dobrého." Velvyslancova slova zněla chmurně.
"Ne, je třeba počítat s malým zpožděním." Peng vrhl na velvyslance kradmý pohled, pak se znovu podíval na obrazovku. "Jsou tam elektronická relé, která se musí přepnout a je tam zabudované zpoždění, aby obvody nemohly spustit nepatřičný poplach v důsledku rušení signálů nebo při momentálním výpadku signálu."
"Takže jak dlouho ještě?"
"Pár vteřin." Ale navzdory vlastním slovům se Pengovi sevřelo srdce a začínal tušit, že s jeho rafinovaným plánem se stalo něco úplně jiného, něco děsivého. "Nechápu, co se mohlo..."

"Podívejte se!"
Peng se otočil zpátky k obrazovce. Zpráva zmizela a v okamžiku, kdy na ni pohlédl, obrazovka počítače byla prázdná. To bylo, jak věděl, předzvěstí změny, nové, aktualizované zprávy. "Věděl jsem, že to vyjde!"
"Ano." Li si opatrně vydechl. "Už je to tu," řekl, když se na displeji začala objevovat nová slova.
"Co..."
"Co to má znamenat?"
"Já... vůbec netuším."
"Lhal jste mi." Velvyslanec Li Jing-ti ustoupil o další krok, ještě víc se vzdaloval od stolu z růžového dřeva a počítače na něm. "Nic takového se nemělo objevit podle toho, co jste mi řekl."
"To není možné."
"Vyžaduji kompletní vysvětlení. Okamžitě."
Ale generálporučík Peng Ming velvyslanci neodpověděl. Místo toho seděl s očima vytřeštěnýma, hypnotizován novými slovy, která se objevila na obrazovce počítače. Nic z toho není možné, k ničemu takovému nemůže dojít, bylo jediné, co ho napadalo, když znovu a znovu pročítal zprávu.

DEKÓDOVANÝ SIGNÁL: AUTOSPÍNAČ ODPOJEN

Nula. Když se na obrazovce malého počítače v zadní části kabiny pro cestující objevilo poslední číslo, dal se do pohybu rychlý sled naprogramovaných příkazů. Z přenosného odpalovacího počítače byl okamžitě vyslán krátkovlnný rádiový signál, který byl vzápětí rozpoznán dvěma oddělenými přijímacími zařízeními umístěnými na palubě letu 42. Oba radiopřijímače - jeden připojený k malé bombě v umývárně první třídy, druhý k většímu výbušnému zařízení, které se skrývalo ve spoluzavazadle ve spodním nákladovém prostoru letadla přijaly úplný povel a zahájily proces jeho vykonávání.
Přesně v okamžiku, kdy tento proces začal, byl počítač v kabině manuálně vypnut. V důsledku toho došlo k náhlému přerušení rádiového signálu k provedení příkazu. Propracované řady relátek, která byla součástí větší bomby v nákladovém prostoru, ztratila svoji sílu a odpadla. Okamžitě však byla uvedena do činnosti sekvenční relé, která vrátila jednotku do stavu dočasného zajištění. Větší bombu v kufru dělila od konečné detonace čtvrtina vteřiny, když byl z přenosného počítače vyslán příkaz k přerušení naprogramovaného postupu, který uvedl zařízení do bezpečného stavu.
Činnost bomby v umývárně byla odlišná. Protože byla malá a přenosná, neměla paralelní obvody, které zajišťovaly, aby celý detonační balík explodoval přesně ve stejném okamžiku - kompaktnost této bomby umožňovala použít jen jednoduchý iniciátor. Malá bomba v umývárně nepotřebovala série komplexních relé, která by v těsném sledu převáděla nosný signál, aby došlo k detonaci masivní nálože. K uvedení do činnosti jí stačil jen jediný rádiový příkaz vypínačem.
Jakmile byl tedy vyslán z počítače v zadní části letadla signál k detonaci, přijímač v malé bombě v umývárně okamžitě převzal zprávu a uzavřel jednoduché relé přesně tak, jak jeho konstrukce umožňovala. Přestože byl pak za zlomek sekundy prováděcí signál zrušen, jakmile byl přenosný počítač vypnut, bylo už pozdě detonaci zabránit. Malá bomba v umývárně oddělení první třídy explodovala.
Letuška Debbie Biedermanová procházela přes přední kuchyňku druhé třídy zprava doleva a prohrabovala se v hromadách nepořádku způsobeného chaotickým letem, aby zachránila, co se dalo. "Zatracenej binec. Nesnáším to."

Paní Jansenová, která pracovala na levé straně kuchyňky, zvedla oči. "Taky si takhle zábavu nepředstavuju." Pam vytáhla ze změti jídla, papíru a plastiku, který se hromadil u zadní přepážky, dvě neporušené miniaturní lahvičky alkoholu. Otřela je, pak lahvičky postavila na plastikový podnos vedle místa, kde klečela. "Všimla jsem si, že se náš drahoušek nesnížil k tomu, aby se spustil na kolena do špíny vedle nás," dodala a sáhla do odpadků, aby vytáhla další lahvičku.
"Jasně. No, ať si trhne."

"Vážně? To bys chtěla?" Pam se obrátila a hleděla na přítelkyni.
"Nebuď blázen. Viděla jsem vibrátory s vybitýma bateriema, který byly zajímavější než on. A možná taky výkonnější." Debbie se zahihňala vlastnímu vtipu.
"Myslíš, že je jenom homouš, nebo na obojí?" Pam se zvedla ze země a přistoupila ke kuchyňskému pultu s podnosem zachráněných likérových lahviček.
"Nejsem si jistá. Slyšela jsem o našem drahým Freddym různý věci."
"A co myslíš?"
"Proč?" Debbie podezíravě pohlédla na svou přítelkyni. "Neříkej mi, že je to s tebou tak zlý. Co se stalo s tím hezounem, se kterým jsem tě viděla mluvit minulý týden na parkovišti?"
"Mark. Dobrý, ale nebyl to můj typ."
"Aha. Ženatý?"
"Říká, že se právě rozved." Pam sklouzla očima z kuchyňského pultu dolů, jako by předstírala, že ještě hledá nepořádek.
"Jo, rozvedenej. To známe."
"Každopádně to není můj typ."
"A přihřátej Fred jo?"
"Vůbec ne. Jenom jsem zvědavá, to je všechno."
"No jasně."
"Myslím to vážně."
"To povídej někomu jinýmu."
"Nejsi..." Pam Jansenová větu nikdy nedokončila, protože v tom okamžiku necelé tři metry vlevo od ní za tenkou sklolaminátovou příčkou umývárny první třídy explodovala bomba. Těžší výztuha střední sekce této přepážky se utrhla a letěla ven uličkou do přední kuchyňky. Než kterákoliv z letušek pocítila první nával strachu, kus kovové výztuhy, ostrý jako břitva - řítící se horizontálně čím dál rychleji - rozřízl obě téměř napůl. Pamino tělo oddělil pod prsy, zatímco Debbii zasáhl v bocích. Jen na okamžik dívky zahlédly část svého těla, jak se prudce žene pryč, než účinky exploze a jejich zranění způsobily, že zavřely oči navždy.
Síla výbušniny, která detonovala v umývárně, působila všemi směry. Nejprve začaly létat vzduchem drobnější součásti, které tvořily interiér umývárny, kusy laminátu, výztuže, pláty kovu, vnitřní vybavení. Když se změť hnala ven, zčásti se začala lámat na menší kousky a střepiny sklolaminátu a kovu pak svištěly ohromnou rychlostí na všechny strany.
Cestující sedící v přední části druhé třídy první nápor exploze zasáhl plnou silou; už jen zvuk samotný - šoková vlna dost intenzívní na to, aby srazila k zemi všechno, co jí stálo v cestě - vytvořil hradbu energie, která byla tak ničivá, že mnohým z těch, kdo seděli kdekoliv do patnácti metrů od místa výbuchu, praskaly ušní bubínky.
V témže okamžiku bylo tucet cestujících shromážděných v přední sekci druhé třídy zasaženo létajícími střepinami sklolaminátu, které jim narážely do tváří, zabodávaly se do krku a ramen. Všichni cestující před řadou číslo devatenáct okamžitě zemřeli následkem traumatických zranění, která utrpěli.
Protože bomba byla malá, její energie se relativně rychle vyčerpala, když se hnala dozadu do kabiny - ne však dost rychle, aby nezpůsobila vážná zranění cestujících od dvacáté řady dál.

Jedna mladá žena v jedenadvacáté řadě okamžitě oslepla na levé oko, protože ji odtržený kovový nýt zatlačil oko hluboko do lebky. Milosrdně omdlela nesmírnou bolestí.
Dítě, sedící v třiadvacáté řadě, které před okamžikem matka uložila na sedadlo do uličky, bylo explozí smeteno a unášeno dozadu. Holčička, pořád připoutaná ke svému dětskému sedadlu, narazila do několika opěradel, než ji váha a setrvačnost mrštily do uličky a zaklínily mezi dvě sedadla. Matka dítěte které se podařilo pevně udržet dítě po celou dobu divokého letu letadla, stačila jen krátce vykřiknout. O okamžik později byla zabita těžkým kusem lišty, který jí zasáhl ramena a zlomil vaz.
Mnozí cestující sedící před zadní kuchyňkou druhé třídy, mezi řadami dvacet tří a třicet jedna, naráželi v důsledku sil exploze jeden do druhého, do opěradel nebo do bočních stěn. Tyto nárazy některým způsobily zlomeniny, několik z nich i omdlelo.
Když se energie výbuchu prohnala zadní kuchyňkou do zadní sekce druhé třídy, rychle slábla. Ti, kdo seděli v dvaatřicáté až čtyřicáté řadě, byli zasaženi silou šokové vlny a ojedinělými kusy létajících střepů, ale zůstali přímým účinkem bomby relativně nedotčeni.
Stevard Fred Lyle, který v okamžiku, kdy bomba vybuchla, dosud stál v uličce s počítačem v rukou, byl stržen dozadu. Udělal kotrmelec a prudce narazil do zadní přetlakové přepážky letadla, naštěstí v takovém úhlu, že mu to jenom vyrazilo dech. Ležel na podlaze vzadu v uličce, lapal po dechu a stále křečovitě svíral malý počítač.
Vpředu v sekci první třídy byly účinky bomby podstatně menší než vzadu vzhledem ke způsobu, jakým byla výbušnina uložena a nasměrována. Přesto i ve většině oddělení první třídy došlo ke značným škodám.
Slepý muž sedící v poslední řadě přední sekce letadla byl prudce stržen do sedadla řady před sebou, když se zhroutila stěna umývárny, která se odlomila od stropu. Byla to náhoda, která ho ve skutečnosti zachránila před dalším zraněním, protože mu poskytla sklolaminátový štít proti dalším účinkům bomby. Jakmile přepážka umývárny povolila, začaly z ní létat smrtící projektily kovu a sklolaminátu, které už neměly před sebou nic, co by je zpomalilo.
Ken Komura stál vedle svého sedadla ve druhé řadě, když došlo k výbuchu, a v okamžiku, kdy ho zasáhla exploze, se otočil trochu stranou. Jeho třídílný šedivý oblek byl proděravěn dávkou sklolaminátových střepin, z nichž větší mu způsobily rány tak velké, že z jeho ramen a hrudi náhle vytryskl příval krve. Komura se zhroutil dozadu, upadl těžce do rohu kuchyňky a zlomil si vaz.
Letuška Kathy Davisová byla sražena k zemi ze sedadla 1B v první řadě, kde se pořád snažila nabrat sílu po předchozím zranění v kuchyňce. Po explozi se od panelů přímo nad ní odrazila sprška úlomků a zasáhla ji. Jeden z těžších kusů kovu ji udeřil do hlavy a způsobil bezvědomí. Její tělo se zhroutilo dopředu tak daleko, jak jí to dovolil bezpečnostní pás.
Manželé sedící ve třetí řadě - kteří se právě vrátili na svá místa z pilotní kabiny, kde pomáhali - byli bombardováni ostrými úlomky kovu, na které se roztříštilo leštěné hliníkové obložení v umývárně. Muže zasáhlo několik střepin do horní části zad a jedna z nich pronikla tak hluboko, že se zabodla do srdce. Jeho žena byla zasažena dvěma kovovými úlomky, z nichž jeden jí prorazil krční tepnu těsně nad krkem. Zhroutila se na sedadle a z její šíje začala tryskat jasně červená krev stékající kolem širokého zlatého náhrdelníku. Vzápětí sklouzla na tělo svého manžela a krev z jejího krku mu proudila do nehybného klína.
Výrostek ve třetí řadě, který byl při výbuchu bomby také sražen dolů ze sedadla, dostal jen jeden přímý zásah: letící kus kovu ho udeřil do levé tváře. Ale většina energie té rány již vyprchala a zkroucený, roztřepený kov neškodně sklouzl po stereosluchátkách, která si před chvílí nasadil.
Chlapec se otočil doprava právě včas, aby spatřil svého dědečka, jak na něho dopadá bezpočet úlomků sklolaminátu a proniká do jeho krku a ramen. Chytil starce a v okamžiku, kdy kolem nich začaly létat další kusy odpadu, se mu podařilo přitisknout ho k sobě a strhnout ho níž na sedadlo.

Tvar nálože v umývadle umývárny způsobil, že hlavní síla exploze směřovala dozadu, i když značná část energie mířila také přímo nahoru. To znamenalo, že síly působící proti ploše stropu letadla byly mnohem větší než ty, které směřovaly do přední části letadla, a způsobily daleko větší škody. Brzy se začaly hroutit panely po celé délce stropu umývárny.
Potrubí s elektrickými obvody zabírající stropní prostor nad umývárnou a svazek různobarevných drátů byly odtrženy, jako by se jednalo o pouhé tenké kusy vlny natažené na pletací rám. Několik drátů dopadlo na zdeformované kusy trosek a to způsobilo změnu napětí uvolněné kovové konstrukce. Hned nato se několik kusů kabelů divoce zkroutilo, téměř všechna světla v kabině zhasla a po různých částech konstrukce začaly nevypočitatelně přeskakovat jasné modré a bílé jiskry.
Energie z exploze se začala konečně vyčerpávat, ale její zbytek se ještě tlačil nahoru a ven. Přímo nad epicentrem výbuchu se aluminiový plášť trupu letadla zeslabil do míry daleko menší, než mohl vydržet. K poškození došlo pouze v jediném malém místě pláště, ale i malá trhlina v podtlakové vrstvě trupu stačila, aby se mohlo stát to, co následovalo.
Prasklina ve vnějším plášti trupu se rychle zvětšovala. Vzápětí tlak vzduchu v kabině - i ve výšce letadla dosahující jen pět tisíc metrů byl přetlak vnitřní kabiny přes 41 kPa - zapůsobil svou vlastní silou ve snaze protlačit trup ven.
Během několika okamžiků se otvor do vnější atmosféry rozšířil z praskliny dlouhé jen pár centimetrů na víc než metr a nakonec se trhání zastavilo u zesíleného příčného nosníku, který byl konstruován právě pro podobné případy. Trup už dále nepraskal, ale náhle se otevírající metrová prasklina způsobila i tak dost škody.
Vzduch v kabině se choval jako jakýkoliv plyn pod tlakem a okamžitě se pokusil uniknout otvorem, aby se vyrovnal s nižším atmosférickým tlakem venku. Rozdíl tlaků byl jedním významným faktorem - při běžné cestovní rychlosti letadla byl tlak okolní venkovní atmosféry přibližně poloviční ve srovnání s tlakem uvnitř kabiny - ale další důležitou skutečností byl velký objem vzduchu v nitru ohromné sedmsetosmdesátsedmičky. Tisíce krychlových metrů stlačeného vzduchu se začalo hnát náhle vzniklým otvorem v plášti letadla z kabiny ven.
Poklidná atmosféra v kabině letu 42 se během několika vteřin změnila téměř v hurikán. Proudění vzduchu nabíralo rychlost, strhávalo s sebou další a další obsah kabiny - pokrývky, polštáře, časopisy, noviny, kelímky, podnosy, zavazadla - všechno, co nebylo odstraněno do bezpečí po předchozím divokém letu.
Obsah všech tří kuchyněk se znovu vysypal, ale tentokrát se směsice předmětů hnala systematicky určitým směrem a nebyla rozptylována pouze náhodně se měnícími silami manévrování letadla. Mnozí cestující byli zasaženi předměty, které se hnaly kolem nich v převážně temné kabině, ale žádný z nich nezpůsobil horší zranění než menší šrámy a podlitiny.
Pasažéři, kteří nebyli zraněni, seděli nehybně na svých místech v strnulém šoku a sotva věřili tomu, co vidí. Celý dlouhý válec kabiny druhé třídy za centrem výbuchu najednou zhasl a jediné světlo, které se nyní objevovalo, pocházelo z děsivých záblesků způsobovaných přerušovaným jiskřením porušených elektrických obvodů v troskách kolem umývárny první třídy a od mdlého svitu měsíce téměř v úplňku, pronikajícího šikmo zezadu okny do pravé části kabiny. Ti, kteří měli odvahu se rozhlédnout, viděli kolem sebe jen bolest, bezvědomí nebo bezmeznou hrůzu svých spolucestujících.
Začali si zase uvědomovat pohyby letadla, které očividně zase zamířilo dolů a propadalo se k oceánu pod sebou. Zezadu někdo vykřikl: "Padáme!" ale nikdo nezareagoval buď proto, že silné výkyvy letadla teď všem připadaly mírné ve srovnání s tím, co zažili před nedávnem, nebo spíš proto, že cestující, kteří byli pří vědomí a bez vážnějšího zranění, se již psychicky připravili na smrt.

Pohyb vzduchu unikajícího z kabiny dosáhl svého vrcholu několik vteřin poté, co se trhlina v trupu zvětšila na maximum. V té době dosáhla maxima i rychlost vnitřního proudění. Teď se hýbaly i upevněné předměty a někteří cestující - ať už byli při vědomí nebo ne - se zmítali na svých sedadlech a jen pevnost jejich bezpečnostních pásů zabraňovala, aby byli vtaženi do rozšklebené díry ve stropě.
Jen tři osoby v sekci druhé třídy neměly bezpečně upevněný pás, když došlo k explozi: dítě dosud upoutané do své dětské sedačky a dva z pracovníků obsluhy zcela vzadu v letadle, Claudia Novello a Fred Lyle.
Dítě, které bylo vrženo zpátky prvotním výbuchem bomby, sjelo ze sedadla a zůstalo ležet v prázdné řadě, ale bylo dosud relativně v pořádku, protože prvotní náraz zachytila pevná plastiková dětská sedačka, ke které bylo upoutáno. Čtyřměsíční holčička ze sebe vydala animální výkřik čistého děsu.
Nápor stlačeného vzduchu pak začal sedačku dítěte zvedat a tlačit směrem k otvoru zejícímu ve stropě. Když se dítě pohnulo kupředu, hnáno zezadu neviditelným proudem vzduchu, vnější plastikový okraj sedačky se zaklínil o rám sedadla další řady. Sedačka s pevně připoutaným dítětem se zastavila asi centimetr od místa, kde by se byla zlomila a byla smetena strašlivým tlakem do jisté záhuby.
Fred Lyle, kterého síla exploze strhla dozadu k nejzazším přepážkám letadla, ležel v uličce, když se stlačený vzduch začal hnát ven. Fred, zcela dezorientován náhlou tmou v kabině a silně omámen pádem, byl by vydán na milost a nemilost nepřirozenému větru, nebýt skutečnosti, že na samém konci letadla za ním už nebylo moc vzduchu - objem stlačeného vzduchu, který se hnal proti němu byl prostě příliš malý na to, aby pohnul s objektem tak velkým a těžkým. Když se Fred začal nedobrovolně sunout vpřed, sáhl po opěrce nejbližšího sedadla a podařilo se mu udržet se.
Claudia Novello neměla takové štěstí. Ležela natažena v řadě těsně za zadní kuchyňkou druhé třídy se svým ošklivě zraněným kotníkem podloženým hromadou polštářků a přikrývek. I když byla v důsledku své omamující bolesti jen napůl při vědomí, výbuch a následující zhasnutí světel v kabině ji přiměly, aby se posadila a začala hystericky křičet.
Kdyby zůstala ležet s tělem níž než opěradla sedadel, byla by schopna vydržet nápor stlačeného vzduchu, protože by ji opěradla zaštítila. Ale v hrůze se vztyčila přímo do proudu vzduchu a co bylo horší, pokrývky kolem své zraněné nohy zčásti vykopla do uličky zmítané větrem.
Síla stlačeného vzduchu strhla přikrývky, jako by to byly jen plachty, a unášela je směrem k rozevírajícímu se otvoru v trupu letadla asi dvacet metrů od místa, kde ležela Claudia; zraněná letuška byla vytržena ze sedadla zároveň s pokrývkami omotávajícími se kolem její nohy, které se nadouvaly a braly ji s sebou. Urazila víc než pět metrů vpřed - přes zadní kuchyňku druhé třídy a do přední části oddělení druhé třídy jako jezdec, kterého za sebou po zemi vleče splašený kůň.
Claudiina levá paže, která divoce tloukla kolem sebe ve snaze zachytit se něčeho, co by ji zastavilo, najednou narazila na tyč uchycující zavazadla pod sedadlem u uličky. V jediném šokujícím okamžiku se Claudiina levá paže vytrhla z kloubu, a protože pokrývky neustále stahovaly její nohu, zle zřízený kotník se zkroutil a rozdrtil ještě víc.
Claudia Novello znovu pocítila vlnu nesmírné, nesnesitelné bolesti. Přesto však - alespoň v tom okamžiku - protože měla levou paži zaklesnutou pod tyčí na zachycení zavazadel, nemohl ji dál odnášet proud vzduchu unikajícího z kabiny.
V tu chvíli nebyl tedy nikdo z cestujících hnán proudem vzduchu k otvoru v trupu, ale mířila k němu řada předmětů. Sklolaminátové panely z blízkostí umývárny první třídy, konstrukční prvky a různé součásti instalace, elektrické i mechanické komponenty byly výbuchem bomby okamžitě vytrženy z místa svého upevnění a jen málokteré z nich zůstaly na místě.

Na druhé straně uličky působila síla výbuchu na předměty upevněné na stěnách přední kuchyňky druhé třídy - na řadu skříněk, polic, trub, chladniček, nádob na odpadky a nejrůznějšího inventáře, tedy převážně na mobilní předměty. Když se setkaly s náporem vzduchu ženoucím se do kuchyňky z druhé strany, snadno se odlomily od několika příchytek, které je udržovaly. Celá sekce kuchyňky se pak začala vlivem síly proudícího vzduchu posouvat.
Během několika vteřin se zhroutily jednotlivé kusy její konstrukce, padaly přes sebe jako hromady klád hnané divokým proudem rozbouřené řeky. Rozpůlená těla obou letušek byla smetena a nesena spolu s podivnou změtí, která se začala kupit na místě, kde se z přední kuchyňky druhé třídy a zbytků umývárny první třídy staly neproniknutelné hromady trosek. Než kdokoliv z cestujících nebo z posádky vůbec poznal, co se stalo, jedinou uličku obou sekcí letadla zcela pokryla hora zkrouceného kovu a úlomků sklolaminátu. Jediné, co bylo možné v té chvíli slyšet, bylo ohlušující kvílení vzduchu, který se dále hnal přes nakupenou směsici a roztřepenou dírou v trupu unikal ven; jediné, co bylo vidět, byly občasné elektrické jiskry, které svědčily o tom, kolik vysokého napětí proniká do té oblasti - do prostoru, který se teď stal jatkami lidského masa a krve.
V pilotní kabině zápasil Ron Jennings s palubními přístroji divoce se vzpínajícího stroje, který prudce zareagoval na explozi. Ihned po výbuchu uslyšel křik své dcery - která stále seděla na sedadle druhého pilota - i své ženy, jakmile sebou sedmsetosmdesátsedmička prudce trhla vlevo a pak hned vpravo. Nedbal na jejich křik, protože se musel zcela soustředit na přístrojový panel, na výškoměr a tachometr, na ukazatele výkonu motorů.
"Rone, hoříme!" Barbara se těžce zvedala na nohy z podlahy pilotní kabiny za kapitánským křeslem, kam upadla hned pří explozi. Zachytila se oběma rukama opěradla a pohlédla dozadu k masakru v tlumeně osvětlené kabině. Po chvíli však začaly věci vypadat jinak, než si původně myslela.
"Cože?"
"Ne, počkej..." Barbara rychle pohlédla na manžela, který se potýkal s kniplem. Nos letadla, jak teď viděla, už srovnal a držel ho v podstatě ve správném směru, několik stupňů vlevo od úplňku, který ozařoval temnotu noční oblohy. Pořád to máme pod kontrolou, letíme správným směrem a držíme sklon i náklon.
"Hoříme? Zatraceně, to snad ne!" Jako pro většinu pilotů bylo i pro Jenningse pomyšlení na nezvládnutelný požár v kabině letadla asi nejhorší věcí, kterou si dovedl představit, protože věděl, že něco takového by absolutně nebyl schopen zvládnout. I kdyby se jednalo jen o malý oheň, musel by s ním něco okamžitě udělat, než by se mu požár vymkl z rukou.
"Ne, spletla jsem se." Barbara se obrátila zpátky do kabiny, rozhodnuta víc než kdykoli jindy pomoci svému muži alespoň přesnými informacemi - věděla, že poslední věcí, kterou teď potřebuje, jsou hysterické nebo nepřesné zprávy o jejich situaci. "Nehoří... jsou to jiskry... elektrické jiskry... někde vzadu..."
Než mohl Jennings odpovědět, uslyšel, že v kabině došlo k poklesu tlaku. Ztrácíme tlak vzduchu v kabině, všemohoucí Bože.
Právě v tom okamžiku všechno, co nebylo v pilotní kabině pevně přivázáno, se začalo hnát dozadu, vzduch kolem nich začala nasávat díra v trupu. Mapy, tužky, manuály letadla, roztrhané letové plány, listy počítačových předpovědí počasí a dalších zpráv byly vytrženy ze svých držáků a hnány ve vířící směsici pryč.
"Rone, pomoc!"
"Chyť se!" Jennings chtěl sáhnout dozadu a přidržet svou ženu, ale nemohl pustit ruku z řídicí páky. Koutkem oka zahlédl, jak se zvedá příručka s provozním řádem společnosti ze svého místa vedle sedadla druhého pilota, letí okamžik vzduchem a pak padá za něho. Vítr v pilotní kabině neustával, ale už viděl, že není tak silný, aby ohrozil Barbaru. Ron cítil její paže, které mu pevně svíraly ramena, tvrdý obvaz na pravé paži, odírající drsně jeho krk, když se jí

podařilo udržet si pozici za jeho palubním křeslem. Charlene byla pořád bezpečně upoutána na sedadle druhého pilota.
"Podívej se!"
Ohromný svazek letových map udeřil Jenningse ze strany do hlavy, vzduch ho vysál z držáku u okna na levé straně, ale jejich váha byla tak nepatrná, že si toho sotva všiml. Všiml si však špíny a prachu, zvedajícího se z podlahy, z koutů a všech štěrbin pilotní kabiny, který vířil a točil se kolem něho ve větru. Prach mu napadal do očí a Jennings musel začít usilovně mrkat, jak se mu zaplavily slzami, které se snažily odplavit cizí předměty ohrožující jeho vidění. Pak stejně rychle jako se proud vzduchu přihnal, zase polevil. Jennigs stáhl jednu ruku z kniplu, aby si vytřel prach a slzy z očí, pak pohlédl na ukazatel tlaku, jen aby si ověřil to, co už věděl - že vnitřní vzduch je vysáván ven nějakým poškozením konstrukce, nějakou dírou v plášti. Teď už v kabině nebyla žádná umělá atmosféra - tlak vzduchu, který byl venku, byl i uvnitř.
"Drž se - musíme se spustit níž!"
Jenings zatlačil na knipl a stáhl zpět regulátory výkonu, aby snížil rychlost. Nevěděl, kolik škody exploze nadělala, ale jestli byla pro palubní přístroje kritická, už se stejně nedalo zachránit. V každém případě se museli pokusit s letounem klesnout, aby se dostali do výšky, kde bude možné snadněji dýchat.
Jennings si opatrně pohrával s řídicí pákou, pak krátce vydechl úlevou - výbuch evidentně přístroje nepoškodil. To a také skutečnost, že se letadlo bezpečně dostalo z předchozího chaotického letu v relativně malé výšce, byly jediné dvě výhody, které získali od okamžiku, kdy celá ta hrůzyplná cesta začala. Musí se jenom spustit o trochu níž.
"Čtyři tisíce devět set metrů."
Hlas jeho dcery vrátil Jenningse zpátky do současnosti a on viděl, že se Charlene pokouší přimět se ke klidu, i když je na pokraji zhroucení.
"Říkej mi pořád výšku," zavolal na ni Jennings. Bylo jasné, že mu chce pomoci, že chce dělat něco užitečnějšího, než jen zbytečně sedět, zatímco se kolem nich hromadí problémy - a vítal její pomoc. "Sleduj taky ukazatele výkonu motorů - řekni mi, jestli jsou v pořádku."
"Kde to je?"
"Na centrálním panelu." Jennings si nemohl dovolit ani na chvíli stáhnout ruku z kniplu, ani sklouznout očima z přístrojového panelu před sebou. Sedmsetosmdesátsedmička klesala dolů v desetistupňovém úhlu, s křídly v rovnováze, s ukazatelem rychlosti ve středu stupnice, přiměřenou vertikální rychlostí - tedy s parametry, které by v každém případě rád udržel.
"Motory se zdají... být v pořádku." Charlene pohlédla na řadu elektronických přístrojů, z nichž žádný jí nic neříkal. Přinutila se podívat se na ně pozorně, přečíst jejich ukazatele, podívat se na polohu ručiček, zkoumat určité druhy indikací, o kterých od svých instruktorů létání věděla, že by mohly znamenat nějaké mechanické problémy. "Vypadá to, že je všechno v pořádku."
"V kabině je kouř - vidím to zcela jasně."
Jenings pohlédl přes rameno směrem, kam mu ukazovala Barbara. Jestli hořeli, bude stejně se všemi konec, ledaže by někdo včas zabránil rozšíření ohně. Ale když Jennings vyhlédl do temného prostoru kabiny - viděl, že oblaka bílého kouře nadouvající se u stropu nejsou příznakem požáru. Vlastně právě naopak.
"Kondenzace, vodní páry. Není důvod k obavám. Z rychlé ztráty tlaku vzduchu."
"Aha."
"Dívej se pozorně. Co se děje vzadu?"
"Nevím. Nemůžu nic říct, je tam tma. Pořád vidím nějaké jiskry, ale jinak je tam černo. Chceš, abych šla dozadu?"
"Ne." Poslední věcí, kterou by si přál, bylo, aby ho teď Barbara opustila; její ruce byly pořád sevřeny kolem jeho krku a ramen a ten dotek ho uklidňoval.

"Tati, tří tisíce sedm set."
"Správně." Jennings pohlédl na přístrojový panel. "Půjdu dolů až na dva a půl tisíce," řekl hlasitě, spíš pro sebe než pro své nejbližší. "To bude dobrá výška."
"Opravdu nehoří - už to vím jistě," řekla Barbara, když zkoumala zadní část letadla.
"Díky Bohu."
"Pořád to tak jiskří, ale jinak nic nevidím. Nic se ani nehýbá. Víš jistě, že bych tam neměla zajít?" Barbara měla ruce na opěradle Ronova křesla; a když se pohnul, cítila přes košili teplo jeho těla a vlhký pot kůže. Modlila se, aby jí řekl, že má zůstat vpředu s ním, ale věděla, že tu nabídku musela vyslovit.
"Ne. Počkej, až to srovnám." Jennings si nemohl vzpomenout na žádný racionální důvod, proč by jeho žena měla zůstat za ním, jen věděl, že ji tam potřebuje. Až dostane letoun zcela pod kontrolu, bude se moci starat, co se děje v kabině cestujících - právě teď byl veškerý jeho zájem soustředěn sem; chtěl udržet svou rodinu, palubní přístroje i knipl tam, kde je může neustále vidět.
"Fajn."
"Tati, klesli jsme pod dva tisíce sedm set metrů."
"Dobře." Jennings pokývl na svou dceru, a když to udělal, uvědomil si, jak se začíná cítit. Tupá směs strachu a touhy přežít, kterou měl, když se původně soukal do kapitánského křesla, pominula a začínaly se vracet jeho staré instinkty pilota. Ovládl ho také pocit, že má věci alespoň zčásti pod kontrolou a není ve vleku nevyzpytatelných událostí toho nočního děsu.
"Dívej se pozorně - řekni mi, kdyby se ti něco nezdálo."
"Dobře." Charlene pro něho znamenala velkou pomoc a Jennings byl rád, že ji má u sebe; oceňoval její snahu víc, než by si býval pomyslel. "Vyrovnáváme." Jennings zatlačil dopředu oba regulátory, ohromné motory okamžitě zareagovaly a letadlo přestalo klesat. Výškoměr ukazoval dva tisíce pět set metrů; sklon podélné osy, vertikální rychlost a směr byly stabilizovány.
"Tati, podívej se."
"Co.
"Tenhle ukazatel." Charlene se naklonila v křesle druhého pilota dopředu a ukázala na jednu ručičku v dlouhé řadě. "Stoupá."
"Sakra."

"Co je to?" Barbara postoupila o půl kroku dopředu a hleděla na ukazatel, ale nic jí to neříkalo. "Co to znamená?"
"Možná že nic." Jennings se znovu podíval na ručičku přístroje na panelu a v tom okamžiku zaregistroval slabé zachvění v kniplu, který mu potvrzoval, co říkala ručička.
"A mohlo by to něco znamenat, že?"
"Jo." Ron Jennings se vyhnul pohledu na Barbaru i na Charlene. "Vibrace levého motoru. Vzrůstají. Myslím, že už to cítím. Museli jsme do motoru chytit nějaké svinstvo z exploze."
"Co se stane?"
"Měl bych zastavit levý motor."
"Je to zlé?"
"Moc ne." Jennings v duchu zaklel při pohledu na přístrojový panel - cítil, jak mu srdce začíná tlouci jako o závod, když se znovu podíval na ručičku vibrujícího motoru. Byla jednoznačně daleko za normálem. Pulzace procházející kniplem mu také připadaly silnější.
"Letadlo může letět jen s jedním motorem," ujistil je.
"Když říkáš."
"Opravdu." Jennings poposedl v křesle kapitána, hleděl přímo před sebe a dál řídil letoun směrem k neviditelné čáře temného horizontu. Věděl, že technicky vzato může letadlo

úspěšně letět jen s jedním ze svých dvou motorů - ale také věděl, že se jim nezmínil o nejdůležitější věci.
Pocit, že poškozený letoun suverénně ovládá, z něho vyprchal stejně rychle, jako v něm vznikl. Protože na místě pilota neseděl už šest let, uvědomit si, že řídit poškozené letadlo jen s jedním motorem přesahuje hranice jeho schopností. Ron Jennings věděl, že by měl z pekla štěstí, kdyby se mu podařilo zvládnout bez problémů stroj, na jehož palubě je všechno v pořádku.
Což ovšem zcela jistě nebylo.

10. KAPITOLA
DEKÓDOVANÝ SIGNÁL: AUTOSPÍNAČ ODPOJEN

Zpráva na obrazovce počítače čínského velvyslanectví ve Washingtonu se nezměnila a v tom okamžiku to velvyslanec Li Jing-ti ani neočekával. Přestože málo rozuměl práci počítačů, váhavě dospěl k závěru, že letoun stále letí a že nemohou proti tomu udělat téměř nic.
"Je možné, že tato zpráva je chybná, že bomby explodovaly tak, jak jsme předpokládali." Generálporučík Peng Ming seděl před stolem s počítačem, ale jeho oči mířily mimo obrazovku a tupě civěly na ozdobné ornamenty na desce stolu. Jeho poslední slova zněla nejistě a hlas se mu chvěl - na důkaz toho, že i on sotva věřil tvrzení, které právě pronesl.
"Nebuďte blázen." Li stál nehnutě za stolem a jeho mysl ubíhala nejrůznějšími směry. "A ani na okamžik nepovažujte za blázna mě." Ustoupil o krok dozadu ke dveřím jednací místnosti, pak zaváhal a obrátil se zpátky k Pengovi. "Oba chápeme, že bomby nevybuchly. To je jasné. Otázkou je proč?"
"Z prostého důvodu." Peng zavřel oči. potřásl hlavou a ještě víc ztišil hlas. Až před okamžikem, po chvíli utrpení, které prožíval nad neočekávanou zprávou, se mu najednou zdálo nad slunce jasné, co se muselo ve skutečnosti stát. "Testovali jsme ty bomby, přijímač v zavazadle, počítačové spojení a spojení se satelitem velmi důkladně a velmi dlouho. Byli jsme si absolutně jisti, že nemůže dojít k poruše, která by způsobila selhání systému."
"Historie mě nezajímá. Zajímá mě pouze budoucnost a reakce, které tato budoucnost nepochybně přinese, jestli se tomuto letadlu s kompromitujícími důkazy podaří přežít."
"Vysvětlím vám to." Peng se zvedl a obrátil se k velvyslanci. Těžké závěsy, které pokrývaly protější okno, byly stále zataženy, ale malou škvírou mezi nimi pronikal tenký proužek ranního světla a narušoval jemně nažloutlé osvětlení jednací místnosti. "Propracovali jsme každou mechanickou a technickou eventualitu; plukovník a já jsme na tomto projektu pracovali řadu měsíců. S čím jsme ale nepočítali, musím přiznat, je lidský faktor."
"Co to znamená?" Li začínal být netrpělivý; měl dva nebo tři nápady, které by snad pomohly, ale žádný z nich neobsahoval víc než záblesk naděje, jak by se Čína mohla vyhnout jakékoliv vině. Z celé záležitosti se mohl stát skandál, ve srovnání s nímž špionážní aféra mezi CIA a Čínou před několika lety s neuvěřitelnou blamáží Larry Wu-Tai China, jeho zatčením, soudem a nakonec sebevraždou - vypadala jako odpolední procházka pekingskými zahradami.
"Automatický spínač byl nastaven na sepnutí za třicet minut poté, co byl spuštěn..."
"To už přece víme."
Ale Peng se nedal odbýt - musel vypovědět celou historii, protože ji teď chtěl dát dohromady, protože ji potřeboval sám slyšet, vnímat ta neuvěřitelná slova naplno. "Odpočítávání může být zastaveno jedině kódem vyťukaným na klávesnici počítače. To samozřejmě víme." Peng se zarazil, pak potřásl hlavou pomalu, jako by zapomněl na vlastní myšlenky.
"Ano?" ozval se do ticha Li. "Pokračujte."
"Ale co jsme si neuvědomili," pokračoval Peng váhavě, "bylo to, že odpočítávací hodiny jsou fyzicky součástí obvodů uvnitř přenosného počítače. Teď vidím, že odpočítávací

mechanismus měl být konstruován samostatně - jako naprosto nezávislý obvod připojený k rádiové jednotce samé a umístěn přímo do zavazadla s bombou."
"A kdyby tento mechanismus byl součástí zavazadla s bombou, jakou by to mělo výhodu?" Li chápal vysvětlování se vzrůstajícími obtížemi, ale komplikovanost celé věci mu dávala jakousi naději, že v tom chaosu technokratického světa a rozporů by se mohlo nalézt řešení, které by jim snad pomohlo dostat se z jejich kritického problému. Vždycky měl pocit, že v mnoha směrech má technika velmi blízko ke kouzlům, a proto může i ona správnými slovy navést mysl potřebným směrem.
Peng sám stál mlčky, neschopen vyslovit jedinou myšlenku, která mu vířila v hlavě: Konečně se mu podařilo zformulovat slova. "Kdybychom konstruovali systém způsobem, o jakém jsem se zmínil - tím správným - pak by nikdo nemohl zastavit odpočítávání."
"A dál?"
"Někdo musel v poslední chvíli najít počítač. Prostě ho vypnul. Odpočítávání se zastavilo a relé pak automaticky bombu zase zajistila."
"Cože?!" Li sotva mohl věřit svým uším.
"Někdo vypnul přenosný počítač." Peng pokrčil rameny, ale na velvyslance se nepodíval.
"Tak se to mohlo stát? Jenom taková maličkost mohla zhatit tento propracovaný plán - pohyb jednoduchého vypínače?"
"Bohužel ano."
Li vykročil ke dveřím, kde byl umístěn vypínač stolní lampy. "Myslíte takto?" řekl a ťukl do vypínače na stěně. Lampa zhasla a jednací místnost potemněla.
"V jistém slova smyslu." Peng přešlápl, velmi dobře znal druh kritiky, jakému bude vystaven v důsledku nešťastné události.

Velvyslanec zachmuřeně znovu rozsvítil a pak zase zhasl. "Takový nepatrný pohyb byl to jediné, co bylo třeba? Ten jediný dotek může stát s miliardou obyvatel přivést do chaosu a potenciálně politicky ho zruinovat?"
Peng neodpověděl.
"Cožpak jsem vám nepřipomínal od samého počátku," pokračoval Li, "jak je Čína závislá na úspěšném zahraničním obchodu - především se Spojenými státy?"
Peng stále upíral oči na velvyslance. Generálporučík konečně otevřel ústa, jako by chtěl promluvit, ale po čtvrtminutě mlčení zase ústa zavřel a odvrátil se. Peng nemohl namítnout nic, protože si až příliš dobře uvědomoval, že nemá co říci, že neexistuje způsob, který m by mohl zmírnit dopad toho, co udělal - nebo přesněji, na co on a plukovník Qi zapomněli.
"Neuvěřitelné." Li ťukl do vypínače na zdi a nechal tentokrát lampu rozsvícenu. Obrátil se ke generálporučíkovi. "Ale předpokládám, že je stále šance, že se mýlíte, že to bylo něco jiného, co způsobilo tento problém, ve kterém se nyní nalézáme."
"Ne." Peng konečně nalezl sílu znovu promluvit, i když si uvědomoval, že znovu potvrzuje vlastní chyby a opomenutí. "Není absolutně žádná naděje, že se mohlo stát něco jiného to je jediná možnost, jíž může být vysvětlena počítačová zpráva, kterou jsme obdrželi. Je to jediná věc, kterou jsem v původním plánu přehlédl. Jsem si tím jist."
"Zrovna tak, jako jste si byl jist vším ostatním?" Ale Li nepokračoval dál, protože bylo zřejmé, že Peng jasně pochopil, co bude následovat - krutě doplatí na to, co způsobil. Pravděpodobně zaplatí tím nejcennějším.
"Všechno ostatní v našem plánu funguje dokonale." Peng se obrátil zpátky k obrazovce počítače. "Proto je stále zcela jasný signál ze satelitu - protože vysílač v zavazadle a jeho bomba jsou připraveny a schopny letadlo zničit. Pouze časoměr byl odstaven z provozu."
Li pohlédl na menšího muže stojícího před sebou s očividným podrážděním. Předpokládal, že je odborník v technice, ale ve skutečnosti to byl technický hlupák. Všichni ti dnešní technokrati byli jen pitomci, protože nikdo z nich nerozuměl ničemu, co přesahovalo jejich

vlastní specializaci. "Abych to pochopil správně. Jeden vypínač se posunul, aby vypnul jednotku, ale všechno ostatní zůstalo stejné?"
"Ano."
"Existuje nějaký způsob, kterým bychom mohli odpálit bomby odtud?" zeptal se Li a ukázal na obrazovku počítače na desce z růžového dřeva. "Je nějaká možnost, jak bychom mohli vyslat signál přes satelit a zajistit tak provedení příkazů?"
"Přál bych si, aby existoval." Peng rozpačitě zavrtěl hlavou. "Ale provést příkaz odtud je absolutně vyloučeno. Jen blízký vysílač vyladěný na správnou frekvenci a kódované sekvence může vyslat příkaz k detonaci."
"Chápu." Velvyslanec zůstal chvíli mlčky stát a jeho oči hleděly přímo na barevný obraz na protější stěně, i když zjevně vnímal jen své vlastní myšlenky. "A co vojenské řešení?" najednou se zeptal Li a znovu se obrátil ke generálporučíkovi.
Peng se začal potit. "Myslíte sestřelit stíhačkou?"
"Jistě."
Peng znovu potřásl odmítavě hlavou. "Už jsem o tom uvažoval."
"A..."
"Příliš riskantní."
"Proč?" tázal se Li.
"Kvůli zpoždění. Do doby, než dáme dohromady patřičný stíhací útok, bude letoun dávno pod ochranou stíhaček jiných zemí. Pravděpodobně Japonska - i když je možné, že ho budou doprovázet americká proudová letadla z jejich japonské základny nebo z letadlových lodí, jestli jsou v této oblasti."
Li souhlasně přikývl; chápal jeho názor. "Bylo by pro nás obtížné vysvětlovat přílet ozbrojené formace našich stíhaček, pokud už bude letoun provázen americkým vojenským letectvem."
"Přinejmenším velmi těžké."
"Ale možná jsme přehlédli nejjednodušší vysvětlení vůbec - že všechno probíhá přesně tak, jak jste plánoval, jen s výjimkou selhání zařízení?" To bylo zdůvodňování, které Li často užíval, a v minulosti s ním měl úspěch: že to bylo zařízení, ne člověk, jehož chyba byla nejméně očekávaná a předvídatelná, a z toho důvodu nejkatastrofálnější. Moderní lidé byli často závislí až příliš mnoho na svých přístrojích - kterým Li v podstatě vůbec nevěřil - a nespoléhali dost na sebe nebo na své intuice.
"Říkáte, že bomby mohly explodovat tak jak tak, bez ohledu na zprávu?" zeptal se Peng. Pohlédl na obrazovku počítače. Zpráva dekódovaný signál byla pořád na svém místě, pořád zářila z obrazovky jasně zelenými písmeny, pořád ho pronásledovala.

"Ovšemže ne. Nemluvte nesmysly," vyštěkl zlostně Li. "Natolik rozumím vaším technokratickým výkladům, abych pochopil, že bomby na palubě ještě neexplodovaly. Není to nulový signál, takže eventualita, že signál je chybný, neexistuje."
"Souhlasím," odpověděl Peng tiše. "Bomby ještě nevybuchly." Pohlédl na obrazovku, pak opět na velvyslance. "Tak jaký druh poruchy zařízení máte na mysli?"
"Ten nejobvyklejší. Snad to byl váš vlastní člověk, kdo vypnul přenosnou detonační jednotku. Je možné, že se ten muž pokoušel zastavit proces odpočítávání, jak se předpokládalo, ale že jednotka na příkaz nereagovala, a on ze zoufalství vypnul celý počítač jako jedinou možnost, jak předejít detonaci."
"Přesně tak!" V hloubi duše Penga na okamžik napadlo, jestli by Kao Wei mohl být tak chytrý a skutečně rychle zasáhnout, zvlášť několik vteřin před mohutným výbuchem. Raději tu úvahu potlačil. "Jsem idiot, že jsem na to nepřišel přesně tohle se muselo stát!"
"Je to jistá možnost." přikývl Li. Podíval se na obrazovku; zpráva na ní se nezměnila. Velmi dobrá možnost.

"Takže jestli jde všechno podle plánu, únosci mají pořád vše pod kontrolou a letadlo stále míří do Jang-čou!"
"Ano."
"Takže se nic nezměnilo."
"Snad. Ovšem nedostatečná kontrola nad bombami na palubě by mohla být další komplikací pro vaše lidi."
"Proč?"
"Předtím jste mi řekl, že vaši lidé mají u sebe jen jednu pistoli - kromě bomb. Pokud cestující a posádka nějak zjistí, že bomba nemůže detonovat, mohli by stejně tak dobře začít uvažovat o odporu, zvláště když bude jejich víra posílena..."
"Americkými stíhačkami! Ovšem!" Peng udeřil rukou o desku stolu.
"Perfektně. Když se k ním připojí eskorta stíhaček, nálada na palubě se naprosto změní." Li věděl, o čem mluví - něco takového mnohokrát viděl během dlouhých nelítostných bojů Dlouhého pochodu. Kdykoliv se mu podařilo postavit třeba jen jeden malý oddíl uniformovaných vojáků do řad svých bojovníků sebraných odevšad, i ti nejdemoralizovanější z jeho mužů bojovali mnohem udatněji, byli-li obklopeni formálními symboly nedotknutelnosti a chrabrostí. Bylo lidskou přirozeností takovým věcem věřit, zvláště když si to zoufale přáli. "Tak co budeme dělat?"
Velvyslanec se obrátil a kráčel k telefonu na opačné straně jednací místnosti. "Musíme udělat to, co zajistí na palubě potřebnou náladu, takovou, aby se zbytek cestujících a posádka cítili bezmocní a nemohli pomyslet na protiútok. Na palubě musí zůstat patřičná rovnováha strachu, naděje a respektu, jinak vaši lidé nemají naději na úspěch." Li už začal uvažovat o novém plánu, proveditelném plánu, jenž by vyřešil alespoň část záhadné rovnice, z níž viděli pouhé zlomky.
"Máte na mysli nějakou speciální akci?" Peng věděl, že nebylo rozumné ptát se, ale už nemohl čekat ani okamžik.
"Velmi brzy se to dovím."
"Mohu vám nějak pomoci?"
"Víte sám, že jste byl až příliš snaživý." Li rychle pohlédl na generálporučíka s neskrývaným výrazem znechucení na vrásčité tváři. Byl nucen jednat s celou řadou hlupáků po celá ta desetiletí, která strávil v politickém životě, a už neměl sílu tolerovat ještě dalšího. "Ale zůstanete nablízku, pro případ, že byste mohl poskytnout potřebné informace."
"Ovšem." Pengův hlas byl mírně optimistický; podle toho, co velvyslanec řekl, usoudil, že pro něho ještě existuje možnost záchrany.
Li bystře zachytil změnu Pengova tónu. "Ale nezapomeňte, že vy a vaši spolupracovníci - ten plukovník Qi, o kterém jste se zmínil, a předpokládám že i další - jste se už projevili dostatečně. Nejlepší vysvětlení zatím je, že zařízení, které jste navrhl, se ukázalo nevhodné, nejhorší vysvětlení pak je, že jste naprosto selhali. Jste prostě banda idiotů." Li se odvrátil a začal rychle listovat v zápisníku.
"Jsem si jist, že se nám podaří najít cestu ven," řekl Peng a snažil se přitom, aby z jeho tónu vymizel sebemenší náznak optimismu.
"Vy jste našel cestu tam - já najdu cestu ven." Li obrátil dalších pár stránek v notesu, než nalistoval soukromé telefonní číslo osoby, kterou hledal, osoby, o které si myslel, že by mohla být schopná pomoci mu zmírnit důsledky zapojení bojových stíhaček, v případě že problém spočívá pouze v elektronice. Při větších problémech bude vývoj situace vyžadovat poněkud rafinovanější Liovo vysvětlení, aby Čína neutrpěla nepatřičnou škodu, která by byla důsledkem jeho kolosální politické chyby.
Velvyslanec Li Jing-ti vyťukal soukromé telefonní číslo americké ministryně zahraničí.

"Jde to těžce, ale aspoň letíme. Nechám ho běžet," řekl Ron Jennings a mávl rukou směrem k ukazatelům pro levý motor letadla.
"Jak chceš," odpověděla Barbara Jenningsová. Stála pořád za ním a dívala se přes manželovo rameno na celou řadu palubních přístrojů na panelu. Ať se snažila jak chtěla, nebyla schopná určit ani momentální výšku a rychlost - natož tak komplikovanou věc jako pulzace levého motoru. Cítila ale problémy motoru sama na sobě, protože jeho nepravidelné vibrace začaly procházet podlahou letadla.
Ron Jennings se odvrátil od manželky a pohlédl k sedadlu druhého pilota, na kterém seděla jeho dcera. "Je něco slyšet v rádiu - cokoliv?" zeptal se Charlene, přestože podle jejího výrazu už viděl, jaká bude odpověď.
"Ne."
"Zkus to znovu."
"Dobře." Charlene si opět nasadila sluchátka, přiložila ke rtům mikrofon a začala vysílat. Vždy po několika okamžicích se odmlčela a čekala na odpověď - která přece musí přijít - než přetočila ladicí knoflíky na centrálním ovládacím panelu na další frekvenci, tak jak ji otec poučil. "Nic. Ani hlásek."
"Zatraceně." Jennings skousl spodní ret a dál řídil letadlo v neměnném kurzu přes nekonečnou hladinu měsícem osvětleného moře pod sebou. Směr byl dva devět nula, rychlost pět set dvacet kilometrů za hodinu, výška dva tisíce čtyři sta metrů. Uplynuly tři nebo čtyři minuty od chvíle, kdy vyrovnal podélný sklon letadla a začal se pokoušet o rádiové spojení. Teď bylo víc než zřejmé, že rádio je nějak poškozeno výbuchem - velmi pravděpodobně jsou vadné kabely k anténám, elektrické obvody nebo přímo řídící obvody - nezbývalo mu nic než uvažovat o jiném plánu. "Musíme zkontrolovat situaci v kabině."
"Mám se tam jít podívat?" Barbara uvolnila křečovité sevření manželových ramenou, ale její ruce pořád spočívaly na jeho propocené košili. Ovázaná paže se opírala o jeho křeslo.
"Ano. Jdi sama, já se budu věnovat řízení. Chci, aby se mnou zůstala Charlene a pracovala s vysílačkou." Jennings se nezmínil o tom, jak se cítí, že se mu nedostává dechu, že mu zrychleně tluče srdce; Charlene přece zůstane v pilotní kabině u rádia a - i když to nechtěl přiznat dokonce ani sobě, může se ujmout řízení letadla, kdyby měl najednou zkolabovat. Ta hrozná možnost se nyní zdála mnohem pravděpodobnější a s každou další minutou se pravděpodobnost ještě zvyšovala. Jennings začal cítil náběh na jeden ze svých záchvatů a v té chvíli vůbec netušil, zda by ho prostě zvládl, nebo zda by skončil tragicky. "Napřed se podívej na kapitána Blancharda."
"To už jsem udělala." Blanchard ležel na zádech vzadu v pilotní kabině, asi dva metry od Barbary. Když Ron hovořil s Charlene o rádiu chvíli poté, co srovnali sklon, Barbara poklekla ke kapitánovi a znovu kontrolovala jeho stav; byl beze změn. "Dýchá, ale ještě nepřišel k vědomí."
"Už nekrvácí?"
"Ne. Rány má ovázané, udělali jsme všechno, jak jsme mohli nejlíp."
"Fajn."
"Můžeš rozsvítit nějaká světla v kabině?"
"Ne, nevím, jak bych to měl udělat. Je tu až moc jističů," řekl Jennings a pohlédl přes rameno na elektrický panel, který byl umístěn nahoře za sedadly pilotů. Tucty malých černých páček vyčnívaly z desky rozvaděče a ukazovaly, že všechny jednotlivé obvody byly přerušeny.
"Bojím se něčeho dotknout, protože kdybych se spletl, mohli bychom mít problémy."
"Chápu."
"Pokud budeme mít dost elektrické energie, abychom mohli letět, nechám věci tak, jak jsou."
"To je rozumné," souhlasila Barbara.

"Nevím, co v tom zmatku funguje, a co ne," pokračoval Jennings. Nechtěl zapínat autopilota, protože nevěděl zcela jistě, jak na to, a i kdyby se mu ten zatracený přístroj podařilo úspěšně zapojit, mohl by eventuálně selhat a ohrozit jejich stabilitu. Jediná rozumná věc, kterou podle Jenningse mohli dělat právě teď, byla zachovat dosavadní způsob řízení, ručně řídit letadlo až do doby, než přijde k vědomí kapitán Blanchard a Jennings se modlil, aby to bylo velmi brzy.
"Jak myslíš." Barbara se ohlédla, podívala se do tmy kabiny, kam se měla vypravit. Kousek zpátky viděla v místech, kde měla být ulička vedoucí dozadu, občasné elektrické jiskření vycházející z hromady zkroucených trosek. "Vzadu se objevují elektrické jiskry."
"Já vím, viděl jsem to. Některý z těch utržených kabelů musí být spojen s konstrukcí. Nevím, které obvody jsou pod napětím a které ne - a nechci riskovat, že nenajdu správné jističe. Jenom musíš být opatrná."
"Neboj se. Poradím si s tím, jako by to byl osmimetrový birdie*." Barbara byla k smrti vyděšena, ale zoufale toužila chovat se klidně - když byl teď na místě pilota její muž, věřila, že budou schopni nějak z toho vyváznout. Kromě toho, když její šestnáctiletá dcera dokáže zůstat klidná, ona to přece zvládne taky.
"Prima, běž," stručně odpověděl Jennings, pokoušeje se mluvit optimisticky. Když to říkal, snažil se zhluboka nadechnout, aby se uklidnil - a zjistil, že nemůže. Místo toho se mu začala točit hlava a ucítil, že se mu mírně zvedá žaludek. Překonal ten pocit silou vůle a brzy se ho skutečně zbavil. Byl tedy zase v pořádku? Netušil.
"Nemáš tady baterku? Pomohla by mi tam vzadu."
"Tady je, mami." Charlene sáhla do boční kapsy sedadla a vytáhla baterku, které si všimla, když se usazovala.
"Děkuju." Barbara si ji vzala, rozsvítila ji, pak nejistě vykročila do tmy za sebou.
Když procházela kolem kapitána Blancharda, ležícího u zadní stěny pilotní kabiny, posvítila mu baterkou do tváře. Oči měl pořád zavřené, ale dýchal pravidelně a do jeho tváře se vrátilo víc barvy, než tomu bylo před chvílí. Barbara tušila, že se kapitán Blanchard brzy probere, i když nevěděla, v jakém bude stavu.
Bez dalšího váhání vyšla pak z pilotní kabiny a vykročila do uličky. Světlo baterky bylo nedostatečné a baterie slabá, ale všude kolem přesto viděla řadu důkazů o chaosu a katastrofě. Měsíc sice svítil dál vysoko na obloze téměř jako úplněk, ale Ron mířil s letounem přímo k němu, a tak okny pronikalo do kabiny pro cestující jen málo světla.
Ani měsíc, ani osvětlení - tma jak v pytli. To, co ještě před půlhodinou tvořilo úhledný moderní interiér nového proudového dopravního letadla, se stalo temnou a chmurnou kobkou. Barbara se zachvěla, pak přejela baterkou obloukem kolem sebe.
Po pravé ruce ozářil úzký pruh světla těla únosce a mrtvého druhého pilota. Vlevo byla kuchyňka první třídy a na jejím konci tělo dalšího muže - orientálce, který původně seděl přes uličku vedle ní a Charlene. Barbara si klekla a obrátila muže tváří k sobě.
Ach Bože. Sotva to udělala, už toho začala litovat. Muž byl zcela jistě mrtev, jeho hruď a nohy byly doslova posety stovkami děr od střepin sklolaminátu, mnohé z nich ještě s plastikem ulpívajícím na jeho chladné kůži. Barbara ucítila nutkání zvracet. Nechala mužovo tělo sklouznout zpátky na podlahu a rychle se zvedla.
Jít dál, nemyslet na to... Udělala další krok dozadu, tenkým paprskem projížděla prostor kabiny pro cestující před sebou. Všimla si také, že s každým jejím krokem na opačný konec letadla výrazně stoupá hlučnost, ozývalo se hlasité svištění a kvílení. Také se zdálo, že je tu mnohem chladněji než v pilotní kabině, i když si tím nebyla jistá, protože se třásla také následkem vzrůstající hladiny adrenalinu podněcovaného strachem.
Během několika kroků se Barbara dostala k další osobě, která byla upoutána v sedadle u uličky v první řadě. Žena. Barbara opatrně odstranila roztroušenou směsici úlomků, která ležela kolem ní, pak ženu zvedla a opřela o sedadlo, aby si ji prohlédla. Byla to mladá letuška,

Kathy, která pracovala v oddělení první třídy - a byla každopádně naživu. Barbara se sklonila, aby jí odepjala bezpečnostní pás a když to udělala, letuška otevřela oči.
"Slyšíte mě?"
"Ano..." Kathy mírně kývla hlavou, sotva si uvědomujíc, co se stalo - jediné, co věděla určitě, bylo, že ji bolí celé tělo, že se jí chce zvracet a že je jí zima. "Co... kde..."
"Nemluvte. Všechno je v pořádku." Barbara jí stáhla bezpečnostní pás, pak ji ještě trochu zvedla v sedadle. "Jak se cítíte - bolí vás něco?"
"Všechno mě bolí." Kathy Davisová se rozhlédla po temné kabině a pak si začala vzpomínat na to, co se stalo: na výstřely, na Rona pokoušejícího se vejít do pilotní kabiny, na svůj pád po nárazu do kuchyňského pultu, na to, jak se těsně před explozí usadila v sedadle. I když si nevzpomínala na výbuch samotný, pamatovala si dost událostí vedoucích k závěru, že všechno způsobila bomba v umývadle na toaletě. "Řídí Ron?"
"Ano."
"Letadlo je v pořádku?"
"Ron říká, že je." Barbara se ohlédla směrem k pilotní kabině, ale na tu vzdálenost viděla jen záři světel z řídicího panelu. "Je někdo zraněn?"
"Tamten muž je mrtev," řekla Barbara a namířila baterku na znetvořené tělo u zadního konce kuchyňky. "Dál jsem se ještě nedostala."
"Půjdu s vámi." Kathy se pokusila vstát, ale ostrá bolest v rameni ji přiměla k zasténání.
"Nemáte něco zlomeného?"
"Myslím, že ne." Kathy Davisová se trochu pohnula v sedadle a začala se zkoumat. Rameno ji bolelo a celá se třásla, ale byla schopna hýbat paží ve všech směrech, přestože ji bolela. Kromě této bolesti a neustálého bušení v hlavě po zranění na čele se zdálo, že je relativně v pořádku. "Nekrvácím na čele, že?"
Barbara namířila letušce do tváře světlo baterky.
"Ne." Pěticentimetrová řezná rána a podlitina byla roztřepená a nateklá, ale neznamenala žádné nebezpečí. "Nevypadá to tak zle.``
"Dobře, takže jsem v pořádku. Pomozte mi vstát."
"Nespěchejte."
"Pomozte mi vstát."
"Nechcete pokrývku?"
Na krátký okamžik Kathy uvažovala, že si vezme přikrývku a přehodí si ji přes ramena, aby si udržela teplo, ale pak usoudila, že by jí jen překážela. "Ne."
"Podejte mi ruku." Barbara podepřela letušku jednou rukou, zatímco v druhé držela baterku.
"Máte slabé baterie," řekla Kathy, když se zvedla na nohy. Stála v uličce a s úsilím se držela opěradla sedadla vedle sebe. Ronova žena ji podpírala z druhé strany. "Potřebujeme nové baterie."
"Potřebovali bychom ty s devítinásobnou životností." Barbara přejela světlem baterky kolem sebe. Přes uličku ležela těla blahobytně vyhlížejícího páru - oba manželé byli také zjevně mrtví, jejich sedadla a koberec kolem nich již nasákl krví. "Bože, to je hrůza." Vysoký kvílivý hluk v kabině byl tak hlasitý, že Barbara musela zvýšit hlas, aby jí bylo slyšet.
"Co se stalo vpředu - jste si jistá, že Ron nepotřebuje pomoc?" zeptala se Kathy a pohlédla k osvětlené pilotní kabině. Viděla siluety lidí v sedadlech pilotů, ale bylo to příliš daleko, než aby poznala, kdo to je.
"Řekl, že má všechno pod kontrolou. Na místě druhého pilota sedí Charlene, pokouší se pracovat s rádiem."
"Kde je kapitán Blanchard?" zeptala se Kathy. Vzpomněla si, že druhý pilot je mrtev a únosce také.
"Pořád je v bezvědomí, i když už začíná vypadat líp a... počkejte..." Barbara natočila světlo baterky do směru, kde uslyšela tlumený zvuk, který přehlušil kvílivý hluk naplňující kabinu.

O dvě řady dál uviděla tmavý, zhroucený obrys, který se najednou začal hýbat. "Podívejte!"

"Rychle." Kathy se už vrátilo dost síly a k sedadlu, kde seděli nějací lidé, se dostala jako první. Začala z nich odstraňovat trosky - kusy panelů ze stropu, roztrhané desky sklolaminátu, zkroucené zbytky trubek a plátů kovu - tak rychle, jak jí to její zraněná paže a rameno dovolily. "Tady, pomozte mi!"
Barbara došla k ní a odhazovala poslední kusy. Na sedadle pod troskami seděli starší muž a chlapec.
"Pomozte mi - pomozte dědečkovi."
Kathy si klekla vedle starce na sedadle u uličky. Vzadu na krku a na ramenou měl množství sražené krve, horní část jeho košile byla potrhaná vlivem výbuchu, který přišel zezadu.
"Nevypadá to dobře," řekla Kathy, vyslovila nahlas svou myšlenku, protože věděla, že ji nikdo z ostatních neuslyší v neustávajícím řevu větru, o kterém si myslela, že proniká otvory v trupu odněkud zezadu. Uvolnila muži bezpečnostní pás a vytáhla ho do uličky, kde ho uložila.
"Dýchá?" Barbara mířila slábnoucí baterkou na starce: zezadu vypadal naprosto beznadějně, ale zepředu se jeho stav nezdál tak strašný. "Co myslíte?"
"Dýchá." Výrostek vyskočil ze svého sedadla a klekl si vedle Kathy a starého muže.
"Nejsi zraněný?" zeptala se Kathy a pohlédla na chlapce.
"Jsem v pořádku. Pomozte mému dědečkovi." Steven Stidham si otřel prach, úlomky sklolaminátu a zaschlou krev z obličeje - měl několik šrámů a podlitin, ale jinak mu přálo štěstí. Vzhledem k jejich umístění na sedadlech zachytil veškerou sílu výbuchu jeho dědeček.
"Přežije to?"
"Žije," řekla Kathy, vyhýbajíc se odpovědi na přímou otázku, aby nemusela říct, že stařec pravděpodobně nevydrží dlouho naživu.
"Okamžitě něco udělejte. Jestli neuděláte, budete toho litovat," prohlásil Steven hlasitě a agresivně. Byl přesvědčen, že musí udělat něco, co by zachránilo jeho dědečka, muže, kterého miloval a uznával daleko víc než kohokoliv jiného, mnohem víc než vlastní rodiče.
Kathy pohlédla na chlapce. Byl velký a silný a měl na krajíčku slzy nebo křik - nebo obojí.
"Odneseme tvého dědečka do kuchyňky, tam ho můžeš uložit a zastavit mu krvácení." Z ran na ramenou a na krku mu stále pomalu vytékala krev. "To je to nejdůležitější. Můžeš použít ubrousky a stolní ubrusy z kuchyně na provizorní obvazy, dokud nenajdu lékárničku."
"Fajn. Už ho beru." Něco dělat, ať je to cokoliv, to Stevenovi vyhovovalo. Obešel letušku a opatrně táhl dědečka temnou a úzkou uličkou posetou střepinami. Napůl ho vlekl, napůl tlačil trochu zvednutého k většímu prostoru kuchyňky, orientuje se podle vzdálených světel z pilotní kabiny.
"Buď opatrný," zavolala na něho Barbara, uvažujíc, jestli ji přes hluk v kabině slyší.
"Pospěšte si s lékárničkou. Rozsviťte nějaká světla na stropě," zoufale a vztekle volal zpátky Steven, když vykročil ze světla baterky do temnoty.
"Hned to bude," odpověděla Kathy za ztrácející se chlapcovou postavou.
"Nemůžeme pro něho nic udělat," řekla Barbara hlasitě, ale přece tak, že ji mohla slyšet jenom letuška za ní. Zamířila baterkou dál dozadu a vykročila.
"Já vím. Ten muž bude mrtev, než se dostaneme zpátky." Kathy se zvedla. Paprsek vydával slabé nažloutlé světlo a nebylo už možné rozeznat nic, co bylo vzdáleno víc než pár kroků.
"Musíme zjistit, jak to vypadá vzadu, to je náš prvořadý úkol."
"Tam se objevovalo jiskření, i když jsem ho už chvíli neviděla. Ron říkal, že jsou tam někde holé dráty pod proudem. Musíme dávat pozor." Barbara se naklonila blíž k letušce, aby ji bylo slyšet v hluku, který je obklopoval.
"Opravdu bychom potřebovali lepší baterku."
"Taky myslím."

"Je tady čím dál větší zima."
"A pořádně vyfukuje."
"Někde v trupu musí být díra, ke které se tlačí všechen vzduch. Proto je tu takový hluk," křičela Kathy.
"Ano, vzpomínám si, že jsme ztratili tlak v kabině, když došlo k explozi bomby - to muselo udělat tu díru. Právě proto musel Ron klesnout s letadlem do bezpečné výšky."
"Rozumím." Obě ženy opatrně kráčely uličkou, k temnému stínu, o kterém myslely, že je to závěs oddělující průchod mezi první a druhou třídou letadla. Hluk, chlad a vítr vzadu v uličce byl mnohem silnější a obě ženy roztřásla zima, jakmile se zastavily. Barbara ucítila na paži Kathyinu ruku, dodávající jí pocit rovnováhy i bezpečí. I ona byla ráda, že se jí drží.
Když přišly dál dozadu, Kathy si první uvědomila, že předmět před nimi ve tmě je nějaká pevná neproniknutelná hmota. Blokoval jim cestu a teď viděla, že je to hromada zkroucených trosek - pevné aluminiové pláty, rozbité kuchyňské police, roztříštěné kusy sklolaminátu, hromady přikrývek a ubrusů, jídelní podnosy, trubky, hadice, svorky a příchytky, které se vršily od podlahy až ke stropu, táhly od zdi ke zdi.
"Ach Bože, ne."
"Ničeho se nedotýkejte." Barbara zahlédla malou jiskřičku. "Mohla by v tom být někde elektřina," vykřikla do svištícího větru, který se hnal kolem nich.
"Nedotýkám se ničeho - kde jste viděla jiskry?"
"Tam." Barbara namířila slabou žárovku patřičným směrem a volnou rukou ťukla na baterku. Trhavý pohyb posunul baterie v pouzdře, takže poskytly malé žárovce poslední přísun napětí a na několik vteřin horu zkrouceného odpadu, ležící jim v cestě, ozářil silný paprsek světla. Barbara zaječela první, za ní následoval silnější a hysteričtější Kathyin výkřik - i když byl většinou ztlumen kakofonií hlasitějších zvuků vytvářených vzduchem ženoucím se přes nahromaděnou změť trosek. Když obě ženy poznaly to, co měly před sebou, prudce vyrazily pryč od místa, které jim osvětlila baterka.
Pár kroků před nimi, podivně zapřena v zelektrizované hromadě předmětů a zkroucených nosníků, byla zkrvavená hlava a horní část těla letušky Pam Jansenové. Oči mrtvé letušky byly vytřeštěné a z jejích úst - otevřených v ztuhlém zkřiveném výrazu a odhalujících několik vyražených předních zubů - ještě vytékal tenký pramínek jasně červené krve.

11. KAPITOLA

Když v přední části dispečinku společnosti Trans Continental zhaslo červené světlo, Wally Poel zaúpěl. "Sakra. Podívejte se," bylo jediné, co se mu podařilo ze sebe vypravit, když ukázal na přední stěnu, kde předtím světlo svítilo.
Asistent dispečera Tom Labitzke se obrátil za gestem svého šéfa. "Ach ne."
"Co to znamená?" zeptal se Byron Stark a popošel o pár kroků, které ho dělily od centrálního řídicího pultu. Stark se právě vrátil z místnosti pro personál, kde se česal a upravoval si kravatu, protože se dověděl, že na dispečinku se má každým okamžikem objevit starší viceprezident Chuck Reckson. Stark byl rád, že se dostal zpátky právě včas, aby zachytil klíčový obrat událostí, ať to bylo cokoliv.
"Je možné, že by to bylo v obvodech našich zařízení?" zeptal se Poel a ignoroval Starkovu otázku.
"Snad. Podívám se na to." Labitzke seskočil z mírně zvýšené centrální plošiny, pak oběhl stůl ke vchodu do místnosti se zařízením vedle hlavní místnosti dispečinku.
"Co znamená to červené světlo?" zeptal se znovu Stark, tentokrát suverénnějším hlasem, a přistoupil k Poelovi. I když v organizační struktuře dispečinku zastávali stejnou funkci, Stark věděl, že oficiálně nemůže Poelovi nařídit, aby mu řekl, co se děje. "Co to znamená?"
"Nemluv na mne, přemýšlím."

Snaží se mě odstavit, musím něco udělat. Protože Poel byl hlavní dispečer, pověřený havarijní službou, bylo jasné, že zodpovědnost má výhradně on, až do doby, než přijede viceprezident. Ale Stark přece nemůže připustit, aby Poel kterého považoval za komedianta, věděl něco, co on neví. "Chápu, že jsi ve stresu, ale myslím si, že od tebe není moc rozumné chovat se tak náladově. Mohl bych ti pomoct, kdybys mi řekl, co se stalo," prohlásil Stark navenek klidným hlasem.

Poel se prudce obrátil. "To zatracený červený světlo znamená, že všechno je úplně v prdeli."
"Dej mi rozumnou odpověď," řekl Stark, zachovávaje stále klid. "Dvě hlavy jsou lepší než jedna. Kromě toho mám právo to vědět."
"Jo, máš hromadu práv." Poel se ostře zadíval na Starka. V tom okamžiku musel potlačit chuť zatáhnout toho chlapa do místnosti pro personál a strčit mu hlavu do záchodové mísy.

Ten blbec mě chce vyprovokovat, přesně tohle má v úmyslu. Pak řekne, že jsem se sesypal pod tlakem havarijní situace dvaačtyřicítky.
"Ano, opravdu mám určitá práva," řekl Stark s nádechem rozhodnosti, protože pocítil, že nastal správný okamžik. "Vlastně zrovna taková práva jako ty. Jenom pro případ, že bys na to zapomněl, dovol, abych ti připomenul, že oba jsme vedoucí dispečeři. Je jenom dílem náhody, že se ti podařilo dostat se sem přede mnou a převzít vedení. Tak nedělej takovou vědu z těch několika minut, o které jsi mě předběhl."
Ale ty bys kruci z toho vědu dělal, kdyby ses sem dostal první. Poel se chvilku dusil vzteky, než se uklidnil. Ale musím přiznat, opravdu bych si přál, abys tady byl první. Pak bych tohle nemusel dělat. Mohl bych být doma s Alicí nebo se opít nebo možná obojí.
"Červené světlo," odpověděl Poel bezvýrazným hlasem teď, když se konečně zase ovládl, "bylo prozatímně připojeno k datovému terminálu dvaačtyřicítky, jak si jistě vzpomínáš. Protože teď nesvítí, mohlo by to znamenat, že spojení s dvaačtyřicítkou je v tahu."
"Och." Stark párkrát zamrkal, když si uvědomil, co to znamená. Tohle byl nový zádrhel. Jestliže let číslo 42 už s nimi nemá spojení přes komunikační terminál, přestávají být za ně tady v San Franciscu zodpovědní. Bohužel to také znamená, že si nebudou moci dělat zásluhy v případě, že by se záležitosti dvaačtyřicítky nějak obrátily k lepšímu. "Co si o tom myslíš?" zeptal se Stark, jen aby získal ponětí o tom, co by měl dělat dál.
"Nějaké dohady nemají smysl - Labitzke už jde." Ale už když Poel ukazoval na mladého muže, chvátajícího k nim, viděl z jeho výrazu, že nese špatné zprávy. "Terminálové spojení se přerušilo?" vyslovil nahlas své tušení Poel.
"Ano. Na vstupu od nich je prostě nula."
"A naše zařízení?"
"Náš konec pracuje perfektně - vypadli jasně oni." Labitzke zpomalil a přistoupil k řídicímu pultu; neměl už skoro co dodat, nemohl říct nic na vysvětlení, co by to mohlo znamenat. "Jenom pro jistotu jsem projel testy spojení k letům 188 a 93 - oba jsou teď v různých sektorech nad Pacifikem. Testy byly v obou případech pozitivní, naše zařízení je v pořádku."
"Máš něco na pásce, poslední zprávu od nich nebo hlášku automatického monitoringů?"
"Ne, bylo to čisté přerušení signálu. Došlo k němu asi před dvěma minutami." Labitzke pohlédl na hodiny na stěně. V San Franciscu byly tři padesát ráno, což znamenalo, že v místech, kde letí dvaačtyřicítka, je asi půlnoc místního času. "Mají tam noc," řekl Labitzke, nic lepšího ho nenapadlo.
"Jo. Tmu jak v prdeli," zamručel Poel. Ti lidé se ocitli uprostřed noci někde nad Pacifikem. A záchranáři budou mít štěstí, jestli se jim podaří objevit alespoň jediný kus vraku. Poel okamžik přemýšlel, jak dlouho NASA a námořnictvo hledali hlavní části raketoplánu Challenger - a k té nehodě došlo třicet kilometrů od pobřeží a s tolika kamerami, záznamovými zařízeními a svědky, že by to člověk ani nespočítal.

"Takže si myslíš, že se zřítili," řekl Stark a jeho slova zněla spíš jako konstatování než jako otázka. Pohlédl znovu na červené světlo na stěně, ale to stále nesvítilo. Let číslo 42 havaroval, teď už se to zdálo jisté - skutečná otázka teď byla, jakou roli v té situaci budou hrát oni.
"Tím si nejsem tak jistý." Poel se rozhlédl po místnosti, ale vyhýbal se pohledu na tváře tuctu dispečerů, kteří seděli na svých pracovních stanovištích. Všichni předstírali, že jejich hovor nesledují, ale každý z nich se snažil zaslechnout každé slovo, které Poel řekl, i když zároveň pokračovali v práci na svých úkolech pro tucet dalších letů Trans Continental. "Sakra, řekl bych, že šli dolů," konečně se ozval Poel. "Není jiný důvod, proč by se terminálové spojení..."
"Ano, taky bych to tak odhadoval," dodal Stark, adresuje svůj komentář spíš dál do místnosti než muži, který stál vedle něho na řídicí plošině. "Musím uvědomit Federální letovou inspekci, řízení letového provozu a záchranáře. Řeknu jím, že jsme si jisti, že dvaačtyřicítka skončila v moři."
"Počkej." Zatímco Stark hovořil, Poela napadlo něco jiného, záblesk naděje, že se dvaačtyřicítka ještě nepotopila. Poel pohlédl na červené světlo na stěně, a i když pořád nesvítilo, zdálo se mu - alespoň v jeho vnitřním oku - že tam světlo přece jen vidí, světlo, které ukazuje každému, kdo se přiblíží dost blízko, že dvaačtyřicítka ještě letí, že se pořád snaží dostat se k cíli. "Počkej okamžik."
"Počkat? Na co?"
Poel neviděl žádný optický klam, věděl, že ve skutečnosti světlo na protější stěně opravdu nesvítí. Ale najednou se mu zdálo, že se přece znovu rozsvítilo. "Možná děláme ukvapené závěry. Možná ten jejich akrobatický let nějak uvolnil anténu datového spojení. Možná došlo k poškození celého zařízení nebo měli elektrickou poruchu nebo..."
"Nebo se možná zřítilo. Víc než pravděpodobně. Určitě." Jakmile si Stark vytvořil na něco vlastní názor, nebyl už ochoten ho měnit. "Jak jsi řekl předtím."
"Možná. Ale jisté to není."
"Ale no tak." Stark postoupil o krok vpřed, aby mohl ztišit hlas na pouhý šepot. "Neblázni. Měli bychom se s tím smířit a přenést se přes to." Stark už přišel na to, že kdyby se dvaačtyřicítka zřítila, mohl by přesvědčit Poela, aby šel domů, a sám by převzal vedení. To, jak si teď uvědomil, by byl důležitý krok - mohl by dosáhnout toho, aby se jeho jméno objevilo v oficiálních zprávách a přehledech, ve zprávách, které budou během dalších několika měsíců znovu a znovu pročítat všichni, počínaje prezidentem společnosti.
"Ne." Poel se ještě jednou zadíval na červené světlo. Pořád nesvítilo, ale teď doslova cítil, že tam někde je. Byla to iluze jako kouzelnický trik - nebo to byl signál jeho intuice? Poel chvíli tiše stál, snažil se vytlačit z mozku všechny myšlenky a nechat pracovat podvědomí.
"Jenom ztrácíme čas."
"Ne." V tom okamžiku Poel ze sebe setřásl svoji skepsi, protože v nitru věděl, že nejlepší kouzelníci jsou ti, kteří v podstatě věří svým vlastním kouzlům. "Myslím si, že ještě nespadli."
"To je směšné."
"Možná." Obrátil se k Labitzkemu. "Kontaktujte příslušné lidi a řekněte jim, že jsme momentálně ztratili terminálové spojení, ale myslíme si, že ještě letí. Jestli se vás zeptají, proč si to myslíme, řekněte, že si nejsme jisti."
"Rozumím." Labitzke souhlasně kývl, i když mu to jasné nebylo.
"Pak zajděte za našimi údržbáři a techniky a řekněte jim, že chci okamžitě přehled všeho, co mohlo najednou způsobit přerušení terminálového spojení - kromě havárie do moře. Zjistíme, jestli z toho něco vyleze."
"Ano, pane." Labitzke sáhl po telefonu a začal vytáčet číslo.
"Ztrácíš čas. Všechny jenom připravuješ o čas," řekl Byron Stark. Pokusil se zachovat neutrální výraz, ale začal se přece jen tvářit kysele; jestli se mu nepodaří Poela odtud hezky

rychle vystrnadit, jeho jméno se na žádné závěrečné zprávě neobjeví. "Budeš vypadat jako pěkný idiot."
Wally Poel se obrátil a ještě jednou pohlédl na červené světlo. Pořád nesvítilo, ale tisíce důvodů ho přesvědčovalo, že musí udělat to, co si předsevzal.
"To je vynikající závěr, Byrone," řekl Poel a stále se díval na stěnu před sebou. "Ale protože mám službu já a říkám, že necháme všechno ještě chvilku běžet jako normálně, nezbývá ti než přidat se k vítězné straně."
"Nemůžeme už nic dělat," odpověděl Stark.
"Omyl. Ty můžeš ještě něco udělat. Něco pro nás všechny."
"Ano? A co?"
Poel neodpověděl. Místo toho prošel těsně kolem Starka a sestoupil z plošiny uprostřed místnosti. Zamířil k technice pro terminálové spojení ve vedlejší místnosti, aby se sám podíval na tiskové výstupy posledních signálů letu 42.
"Počkej. Co chceš, abych udělal?" zavolal Byron Stark na odcházející postavu svého soupeře. Musel na něco přijít, vymyslet nějaký plán, aby se do toho zapojil dříve, než přijde viceprezident Reckson.
Wally Poel dál kráčel původním směrem, ale přece jen napůl obrátil hlavu, aby Starkovi odpověděl. "Byrone, měl by ses jít zase učesat."

Když se kapitán Alvin Blanchard začal probírat z bezvědomí, prvním vjemem v jeho mozku byl neustávající, jednotvárný hluk, který ho obklopoval - známý hluboký tón, který signalizoval, že letadlo stále letí. Usnul jsem, byla první Blanchardova myšlenka, když otevřel oči.
Očekával samozřejmě, že před sebou uvidí svůj řídicí panel, vpravo vedle sebe svého druhého pilota, ručičky a ukazatele přístrojů objevující se na známých místech. Když se však přinutil otevřít oči, viděl místo toho, že se nad ním sklání tvář nějaké cizí osoby.
"Probral se - ano!" vykřikla na manžela Barbara Jenningsová a dál se věnovala zraněnému kapitánovi. Jednu ruku položila za jeho krk, druhou rukou ho uchopila za levý bok a současně ho zvedla a opřela, jak jí to jen její nepohodlně ovázaná pravá paže umožnila.
"Co..." Sotva Blanchard vypustil to jediné slovo, zasténal nesnesitelnou bolestí. Celý pravý bok měl jako v ohni, cítil, jak mu tluče srdce, cítil tepání ve svých bolavých svalech v pravém rameni a paži.
"Nehýbejte se."
Blanchard se nepohnul. Byl pořád dezorientován, i když už začínal vidět ostřeji přístrojový panel pilotní kabiny, čtyři metry od místa, kde ležel. Také si začínal vzpomínat, kde je a proč.
"Letíme... kdo..."
"Nemluvte ještě - seďte klidně."
Blanchard se pokoušel trochu víc se narovnat, ale uvědomil si, že nemůže, a tak znovu klesl do ženina pevného objetí. Letuška Kathy Davisová si v zadní části pilotní kabiny klekla vedle nich, na druhou stranu ke zraněnému. "Nehýbejte se. Budete v pořádku."
"Je... zapnutý autopilot?" Blanchard se snažil dohlédnout za obě ženy, které se mu věnovaly, pokoušel se zachytit pohledem přístroje, které by mu daly informaci, již potřeboval vědět. Ale i když se jeho neostré vidění už skoro upravilo, v temné pilotní kabině nedohlédl tak daleko.
"Autopilot..." řekl ještě jednou a zavřel oči, když ho jako žíravina zalila nová vlna bolesti z jeho roztříštěného pravého ramene.
"Ne. Letí jeden pilot - bývalý pilot, který původně objevil bombu. Ten, který přišel za vámi do kokpitu a řekl vám o ní," řekla Kathy. Mluvila pomalu, uvědomujíc si, že Blanchard nemusí být ještě natolik při vědomí, aby rychle pochopil, aby sledoval všechno, co říká. "Pilot se jmenuje Ron Jennings, určitě si na něho vzpomínáte. Přišel do kokpitu, právě když jste ztratil vědomí. Srovnal letadlo a teď ho řídí."

"Ron našel bombu?" Barbara neustále pevně držela zraněného kapitána, ale podařilo se jí obrátit se stranou a podívat se na mladou letušku klečící vedle ní. "Chcete říct, že Ron věděl o bombě, ještě než explodovala?"
"Ano." Kathy zapomněla, že kromě těch, kdo byli v pilotní kabině, věděli o existenci bomby v umývárně před výbuchem jen ona a Ron. Když pohlédla na Ronovu manželku, viděla i přes ztemnělý interiér zadní části pilotní kabiny na její tváři zděšení. Na okamžik pocítila téměř vítězný pocit své nadřazenosti - pocit, že věděla o jejich kritické situaci něco, co nevěděla ani Ronova žena. Vzápětí jej však vystřídala řada přinejmenším smíšených pocitů, protichůdných pocitů strachu, naděje, hrůzy a rostoucí sounáležitosti s těmi, kdo byli kolem ní. "Kapitán Blanchard přikázal, abych o tom nikomu neříkala. Nikdo o tom neměl vědět."
"Ach." Barbara se ohlédla na siluetu svého manžela. Seděl na levém sedadle, ruce na řídicí páce. "Chápu," odpověděla, třebaže nechápala úplně. Měli v kabině bombu - velmi blízko místa, kde seděla spolu s Charlene - a Ron jí o tom neřekl.
"Bomba vybuchla?" Blanchard se napřímil, zády se teď nešikovně opíral o boční stěnu pilotní kabiny. Nejprve pohlédl dopředu k řídicímu panelu - kde se zdálo všechno relativně normální - a pak dozadu. I když dveře pilotní kabiny byly otevřeny, kabina pro cestující jen pár kroků od něho byla ponořena v naprosté tmě. A také k němu zaznívalo silné hučení větru zezadu.
"Jsou velké škody?"
"Pořád letíme, ale stalo se toho dost." Kathy se zachvěla při vzpomínce na to, co zjistila: na bombu, která vytvořila elektrickou bariéru z toho, co bylo předtím přední sekcí oddělení druhé třídy a kuchyňkou a umývárnou první třídy.
"Jaké jsou škody?" opakoval Blanchard tentokrát naléhavějším tónem. Jeho hlas už zněl pevněji, i když se mu na tváří projevovaly příznaky soustavné bolesti, která ho zachvacovala.
"Jsme odříznuti od zadní části letadla. Úplně. Nemáme tušení, jak to vzadu vypadá."
"A co palubní telefon?"
"Nefunguje."
"Přes trosky není nic vidět? Ani jste nic neslyšeli?"
"Ne, vidět není nic - a je tam tak hrozný hluk, že není ani nic slyšet." Kathy vynechala zmínku o tom, co viděly, protože si to nechtěla sama připomínat. Ale v nitru vůbec nepochybovala, že pohled na znetvořené torzo Pam Jansenové ji bude pronásledovat až do konce života.
"Nějaké poškození konstrukce?" zeptal se Blanchard. Každým dalším okamžikem mu přibývaly síly, ale také vzrůstala bolest. Protože vyvinul veškerou sílu vůle a seděl naprosto klidně, podařilo se mu ovládnout bolest natolik, aby ho nepřemohla. "Ten hrozný hluk musí odněkud přicházet."
"Správně. Zřejmě bude díra ve stropě nedaleko místa, kde vybuchla bomba. Jsme bez tlaku." Blanchard nepřítomně přikývl a myšlenky mu začaly vířit všemi směry. Každých několik vteřin ho sevřel záchvat bolesti a nutil ho, aby zas strnul. Vrátit se na své místo, převzít zas velení. Ale instiktivně věděl, že sám nebude schopen manipulovat s ovládáním. Obrátil se a pohlédl ke křeslům pilotů. "Kdo je na místě druhého pilota?" zeptal se.
"Charlene, naše dcera. Je amatérský pilot. Pomáhá Ronovi," odpověděla Barbara rychle na obranu své rodiny - i když neměla tušení, proč cítí potřebu je bránit.
"Řekněte jí, ať jde odtud."
"Ron ji tam potřebuje - může mu pomáhat."
"Ať okamžitě odtamtud vypadne," řekl Blanchard zvýšeným hlasem. "Pak mi pomůžete do křesla."
"Nemůžete řídit, vaše paže..."
"Vy budete poslouchat mne, sakra. Protože ještě dýchám, to znamená, že tomu tady taky velím. Ten váš pilot v důchodu může prozatím letět, ale příkazy budu dávat já." Blanchard se odmlčel, protože jím začala prostupovat nová vlna bolesti jako zásah elektrickým proudem. Zaťal zuby a sklonil hlavu ve snaze ulevit si z nejhoršího.

"Je vám něco?"
Po vteřině bolest ustoupila alespoň tak, že se dala snést. Byl schopen znovu pohlédnout na obě ženy u sebe. "Ne," řekl kapitán Blanchard, jakmile se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil. "Teď mi pomozte na sedadlo pilota."

"Byla jste tam někdy?"
"Ne."
"Po schodech nahoru, první dveře vpravo, je to tak?"
"Tak to říkal." Eleanor Cameronová následovala svého asistenta nahoru po širokém schodišti vedoucím do prvního patra čínského velvyslanectví. Její pohled klouzal z jedné zdobené balustrády na druhou a prohlížela si jejich detaily.
"Pěkná práce, co?" podotkl Wagner Vanweele, když se ohlédl a všiml si, na co se jeho nadřízená dívá. Stalo se jeho zvykem, už od prvního okamžiku, kdy se u ní posadil k přijímacímu pohovoru a pak soustavně po dobu sedmi měsíců, odhadovat, co se děje v mysli té ženy. Většinou se mu to docela dařilo. "Nikdy jsem neviděl tak jemně vyřezávané schodiště."
"Velmi zajímavé," suše odpověděla Eleanor a potlačila nutkání říci, co si skutečně myslí.
"A viděla jste všechny ty zlacené lilie v portiku?" dodal spikleneckým šepotem Vanweele.
"To je ale hnízdečko pro velvyslance a pár ochránců, že?"
"Zmíním se prezidentovi, že to na tebe silně zapůsobilo. Možná pak bude chtít, aby se stejnými dekoracemi vyzdobil i vstup do Bílého domu."
"To není jeho styl."
"Opravdu? Jak to víš?" Eleanor se bavila tím, že může připomínat svému mladému asistentovi, že ona je ta jediná, ke komu se může v politické hierarchii dostat - a i to záleží na její vůli.

"Velmi dobrý závěr." Vanweele vážně přikývl - i jemu bylo jasné, že ho popichuje. I ve svých devětadvaceti letech měl dostatečně vyvinutý pud sebezáchovy, aby k takovým záležitostem neměl připomínky, aby je ani dále nerozváděl. "Takže je jisté, že se západní křídlo nebude předělávat na čínskou modernu?"
"Přesně tak."
Když se Eleanor blížila vrcholu schodiště, ještě jednou se rozhlédla. Ze své pozice vysoko nad hlavní vstupní halou velvyslanectví měla výhled na to, co tady čínští architekti vytvořili - a její mozek rychle dešifroval záměr: návštěvníci si měli neustále uvědomovat, že vstoupili do svatyně kultury, která je jejich vlastní kultuře cizí.
Byl to dobrý plán. Mohlo to dokonce pomoci zastrašit některé návštěvníky se slabší vůlí, ale návrháři si zřejmě neuvědomili, uvažovala Eleanor, že spojení všeho toho dřeva, slonoviny, nefritu a tapisérií zářících jasnými pastelovými barvami vytváří celek, který je spíš směšný než ohromující. Vstupní hala byla zařízena tak, že připomínala spíš lacinou čínskou restauraci než reprezentační prostory státu. Ti lidé potřebovali poradce. Naléhavě.
"Tohle je určitě jednací místnost, kterou hledáme," řekl Vanweele a přistoupil k dvojkřídlým dveřím. Jak ho učila Eleanor, jednou lehce zaklepal a otevřel dveře, aniž by čekal, až se z místnosti někdo ozve. Pak ustoupil a nechal Eleanor vejít jako první. Když procházela kolem něho, zachytil důvěrně známý závan jejího parfému.
"Pane velvyslanče, spěchala jsem, jak jsem mohla."
Vanweele pozoroval, lak Eleanor kráčí bez sebemenšího zaváhání přímo kupředu. Štíhlé tělo tanečnice a krása tmavých vlasů dokonale doplňovaly její smaragdové oči. Jejich pohled byl schopen narušit rozhodnutí nejtvrdšího politika Kapitolu nebo vyvolat strach u jejích kolegů na konferenci. Eleanor Cameronová se blížila padesátce, ale léta na ní nebyla znát. Stárla s grácií a stylem. Neustále dokazovala, že je vůdčí osobností všude, kam vkročí. Kráčela přímo

k jediné osobě v místnosti - ke staršímu muži stojícímu na protější straně u skupiny křesel a pohovky kolem konferenčního stolku. I ve slabém světle, které osvětlovalo jednací místnost, lehce zjistila, že tento jediný přítomný je legendární Li Jing-ti. Vanweele vstoupil do jednací místnosti a opatrně za oběma zavřel dveře.
"Je od vás laskavé, že jste přišla, zvláště po tak stručné výzvě," řekl velvyslanec Li Jing-ti poté, co se mírně uklonil, a pak ministryni nabídl ruku.
"Vůbec ne," odpověděla Eleanor a uchopila velvyslancovu napřaženou pravici.
Jeho prsty byly chladné a vlhké jako obvykle a jeho oči se dívaly stejně jako tolikrát předtím. Eleanor uměla číst v očích jiných lidí stejně dobře jako ovládala umění jednat s nimi. Přímo dokonale. Něco se dělo, i když Eleanor předtím soudila, že tato brzká ranní návštěva nebude nic víc než promyšlené předvádění velvyslance a jeho personálu. Byl to zvyk, který byl typický především pro Číňany.
"Přesto však musím přiznat, že jsem musela udělat opravdu významné změny ve svém programu, abych se sem dostala."
"Doufám, že se nejednalo o nic neodkladného," řekl Li a ukázal na pohovku, kam se měla posadit.
"Arabská delegace, jihoamerický diplomat - nic, co by nemohlo počkat." Eleanor se zeširoka usmála s náznakem, který její manžel před lety označil jako upozornění. "Nic, co by nemohlo počkat, dokud neposkytnu patřičnou pomoc v nedefinované tísňové situaci, o které jste hovořil," dodala, vynechávajíc fakt, že se zoufale chtěla vyhnout plánované ranní schůzce s těmi poháněči velbloudů, na které prezident trval, protože ještě neměla podklady připraveny v takové formě, v jaké je potřebovala.
"Ano. Nedefinovaná tísňová situace - vskutku velmi správný výběr slov." Li se na ni také usmál, pak se na okamžik odmlčel, a doplnil svá slova úsměvem, který způsobil, že jeho tvář roztála jako máslo na horké pánvi. "Přirozeně chápete, že bych nikdy nepoužil soukromé telefonní číslo, které jste mi tak velkoryse před několika měsíci svěřila, kdyby se nejednalo o smrtelně důležitou záležitost."
"Proto jsem vám to číslo dala." Eleanor poposedla na pohovce, protože jako pokaždé ji toto obvyklé slovní zahřívací cvičení poněkud rozčilovalo. Tak už pojď konečně k věci. Stejnou věc měl v oblibě i Alex, podobně zahajoval každé příšerné jednání své správní rady - což byl další důvod, proč nemohla snést pohled na svého manžela. "Jsem tady, abych vám pomohla, budu-li moci."
"Jsem si jist, že budete." Li přesunul pomalu oči z ministryně sedící proti němu na mladého muže, který přišel s ní. Stál vedle dvojitých dveří a očividně naslouchal jejich konverzaci. "Co vám musím říci, je ovšem přísně důvěrné."
"Dovolte, abych vám představila svého osobního tajemníka Wagnera Vanweela." Eleanor okamžitě postřehla, kam Li míří a - když už ne z jiných důvodů, tak alespoň proto, aby to velvyslanci znepříjemnila - měla v úmyslu nechat Wagnera tam, kde byl. Taktická výhoda, jak rádi říkali ti šašci v Pentagonu. "Pracuje výhradně pro mne. Nemusíte mít obavy."
Pohlédla na Vanweela, který, jak si všimla, měl dost rozumu, aby zůstal stát na stejném místě. Učil se rychle.
"Jistě. Přejete-li si," odpověděl Li, když odhadl situaci.
"Nemějte obavy," odpověděla Eleanor a pořád se dívala zpátky na Vanweela. Stál u dveří nehnutě jako socha. Adonis - absolvent Harvardu se zoufalou, nekonečnou touhou uspět v politice. Skvělá kombinace, pokud šlo o ni, a taková, kterou mohla ve všech směrech maximálně využít.
V tlumeném světle jednací místnosti jí teď Vanweele připadal mladší než na svých devětadvacet let, a dokonce ještě krásnější. Žlutý svit blízké lampy dodával vřelost jeho výrazu a zjemňoval linie a rysy jeho tváře. Dokonce i brýle s kovovými obroučkami

zvyšovaly jeho celkovou přitažlivost - byl fascinující kombinací eroticky přitažlivého a zároveň vysoce inteligentního mužského.
Eleanor si uvědomila už před měsíci, brzy po svých čtyřicátých osmých narozeninách - obávaná padesátka na ni útočila až příliš rychle ze všech stran - že už nemůže déle ovládat své zneklidňující pudy. Celých osmačtyřicet let se dokonale ovládala a nyní zjistila - ke svému zděšení a zároveň potěšení - že společnost mužů o polovinu let mladší, než je sama, by mohla být tím pravým večerním obveselením po stresujícím dni.
Zvláště dokonalým rozptýlením, byli takoví, kteří věděli, kdy mluvit a kdy být zticha - což Wagner zcela jistě věděl. Na okamžik si Eleanor dopřála potěšení a v duchu si představovala, jak řekne Wagnerovi, že v té chvíli vypadal ohromně hezky - což v osm hodin ráno a po jednom šálku kávy nebyla maličkost.
"Výborně." Protože Li neměl jinou možnost než smířit se s přítomností mladého muže v této místnosti - určitě nechtěl udělat nic, co by ohrozilo jeho vztahy s ministryní zahraničí, obrátil se přímo k ženě sedící před ním, jako by nic o jejím tajemníkovi ani neřekl. "Čaj?"
"Děkuji, nebudu," Eleanor vyčkávala a nasadila netrpělivý výraz.
Velvyslanec sebral z nízkého stolku před sebou dýmku, několikrát ji jemně pohladil, pak ji opět odložil. Pomalu se obrátil k paní Cameronové. "Udělali jsme hrubou chybu."
"Ano?" Předpokládala, že to je pouze prázdný úvod, který v podstatě nikam nevede. Hlavní problém bude asi ještě na hony vzdálený.
"Ano. Obávám se, že jistá frakce naší armády - bez sebemenšího náznaku příkazu shora - podnikla akci, za kterou se musím omluvit." Li měl samozřejmě velmi přesně naplánováno, co jí řekne - ale ke konečné verzi svého požadavku dospěl teprve před malou chvílí. Bylo to sotva před patnácti minutami, kdy Lia jako blesk zasáhlo poznání, jak úžasnou příležitost má; vrtoch štěstěny mu poskytl příležitost, kterou nemohl zahodit.
"Omluvit se?" Eleanor se v křesle napřímila. Očekávala, že z této "tísňové" schůzky se vyklube něco podstatně banálnějšího - květnaté pozvání prezidenta do Pekingu nebo informace o menších politických změnách v Číně nebo o smrti nějaké čínské významné osobnosti, o které nikdo z nich nikdy neslyšel a jejíž pohřeb vyžaduje přítomnost významného představitele Spojených států. Jinými slovy politické bláboly. Naprosto neočekávala něco důležitého. Omluvit? Koutkem oka Eleanor postřehla, že Wagner po prvních slovech velvyslance udělal pár nenápadných kroků směrem k nim.
"Ale než vám řeknu víc o akci samotné, rád bych vám předložil otevřený návrh." Li vyhladil tvář a začal se připravovat na zachycení její první reakce. Jak se on a Mao často shodovali, prvních několik vteřin reakce člověka na neočekávané zprávy ukázalo jeho pravé cítění, přirozenou odezvu, které svědčila o tom, jaký vítr tu osobu opravdu žene. Během několika okamžiků po prvních dojmech však to, co bylo zpočátku na lidské tváři čitelné, definitivně skryje maska přetvářky.
"Návrh?" Eleanor se znovu zabořila do pohovky, pokoušejíc se vyhlížet lhostejně. "Poslouchám."
"Prostě a otevřeně, nabízím vám toto." Když Li sahal po své dýmce, rozhlédl se ještě jednou po jednací místnosti. Peng Ming byl stále v sousední místnosti za pevně zavřenými dveřmi - a protože z té místnosti nebyl jiný východ, Li věděl, že ten hlupák tam zůstane. Obrazovka počítače na stolku z růžového dřeva, opatrně přemístěná tak, aby na ni Li sotva viděl a aby z místa, kam usadil americkou ministryni, nebyla vůbec viditelná, byla zapnutá a stále ukazovala tu zneklidňující zprávu. Na situaci letadla se nic nezměnilo - podle počítače bomba v kufru neexplodovala. Kostky byly vrženy, Li neměl jinou možnost, než pokračovat ve svém plánu. "Záležitost s obchodem. Všechny jednotlivé body. Všechno v souladu s posledním návrhem vaší země před dvěma měsíci."

"Prosím?" Eleanor byla přinejmenším v šoku. Volný trh s Čínou? Považovala jejich poslední dohodu téměř za urážku; byla tak nevýhodná vůči její zemi a v naprostém rozporu s tím, co mohla Čína přijmout. "Žertujete? Má to být nějaký vtip?"
"Volný trh, který vyžadujete, bude pro vás otevřen. Nejen ve velkých městech. Ve všech provinciích. Skutečný volný trh." Co Li neřekl, byla věc, kterou si uvědomil sotva před patnácti minutami - že díky selhání Penga a jeho stupidních poskoků teď on drží v ruce nástroje k tomu, aby odpůrci ve straně byli nuceni souhlasit se strategií Teng Siao-pchinga. Tím ovládnu celý ústřední výbor. Jediným aktem tajné dohody s Američany Li přinutí ty členy ústředního výboru, kteří se pokoušejí udržovat Čínu v závislosti na zastaralých způsobech, aby konečně umožnili svému slavnému národu vkročit do dalšího století - a dokonce je přesáhnout! Historický odkaz Li Jing-ti se bude měřit podle toho, jak šikovně dokáže využít hrozbu amerických sankcí a světového politického chaosu k tomu, aby navedl svou zemi pevně na směr, kterým se stejně jednou bude muset vydat. Tato záležitost, pokud se mu ji podaří správně dovést do konce, bude jednoznačně znamenat blaho pro něho i jeho vlast.
"Nemohu tomu uvěřit," kroutila hlavou Eleanor Cameronová. Odolala nutkání podívat se na Wagnera, i když nevěděla, co jiného by měla právě teď udělat. Nedostávalo se jí slov. "Ale proč?" zeptala se konečně a naklonila se k velvyslanci. Hned si všimla, že velvyslancova tvář zůstala nevzrušená, ale na čele se mu lesknou kapky potu. Myslí to opravdu vážně. "To je... úžasné," řekla. "Ale co za to budete chtít od nás?"
"Okamžité splnění jednoho úkolu," odpověděl Li. "Takového, který pro vás nebude příliš těžký, ale který - pokud bude proveden rychle a efektivně - spojí naše dva veliké národy. Miliardové národy lidí, které mohou být pevně spojeny vzájemným poutem volného a otevřeného trhu na příští desítky let." Li se usmál, tentokrát proto, že měl v úmyslu přednést tu část návrhu, o které si myslel, že bude nejzávažnější.
"Volný trh je to, co jsme vždycky chtěli," prohlásila Eleanor, spíš aby slyšela zvuk svého vlastního hlasu, a snažila se odhadnout, co bude následovat.
"A navíc," pokračoval Li, "tyto obchodní dohody budou připsány výhradně vám, síle vašeho osobního působení. Vy jste velká přítelkyně Číny a vždy jste s námi na to téma diskutovala, než jsme spolu dospěli k okamžiku, ve kterém je všechno konečně možné."
"Proboha, řekněte mi, co je to?" Eleanor už nemohla vydržet a ohlédla se na Wagnera, než se znovu podívala na velvyslance. "Prosím - vysvětlete mi to úplně od začátku," řekla a její hlas zněl hlasitěji a ostřeji, než chtěla.
"Ovšem. Když to řeknu primitivně, veškeré výhody, o kterých jsem se zmínil, jsou spojeny s letovou dráhou jednoho letadla."
"S letovou dráhou letadla?" Eleanor nevěřícně zamrkala.
"Ano. Mám informaci od našeho bezpečnostního personálu, že v americkém letadle - na letu 42 Trans Continental došlo právě teď k únosu. Cílem únosců je Jang-čou v Číně."
"Únos do Číny! To je neuvěřitelné!" Eleanor na pohovce zkameněla. "Předpokládám, že od nás budete chtít vojenskou spolupráci, že?"

"Spíš naopak. Co od vás potřebuji, je váš přímý vliv, který byste použila, abyste zabránila vaší armádě zasáhnout, jakýmkoliv způsobem se do toho zainteresovat."
"Cože?"
"Potřebuji určitou záruku, že nic nenaruší stav a náladu na palubě toho uneseného letadla, že žádný vnější vliv nezkomplikuje plán únosce dovést letadlo k přistání v Jang-čou." Jak měl Li ve zvyku, rozhodl i tentokrát v rámci možností příliš se neodchylovat od pravdy, jen vynechat nebo překroutit určitá fakta a vyložit je americké ministryni jenom v případě, že budou jednoznačně v jeho zájmu. Soudil, že nejlepší lež je taková, která je jen o stín vzdálená od·absolutní pravdy.

"Chcete po mně, abych pomáhala bandě únosců?!" Eleanor se zhroutila do pohovky a ramena jí poklesla, když uslyšela tu neuvěřitelnou cenu za zrovna tak neuvěřitelné obchodní výhody.
"To není možné," odpověděla. "Něco takového nemohu udělat."
"Chápu vaše rozpaky, přestože jsem si jist, že změníte názor, až vyslechnete celý příběh."
"A ten zní?"
"Že naše armáda předem věděla o tomto únosu a že ho plně umožnila..."
"To je opovrženíhodné," přerušila ho Elenor hlasem plným hořkostí. Jestli existovala nějaká záležitost, která trvale přiváděla do varu krev občanů - a samozřejmě i její - byla to neschopnost Spojených států poradit si s problémy terorismu a únosů.
"Velmi správně. Souhlasím," řekl Li. "Opovrženíhodné. Nicméně záměry našich lidí jsou řádné. Armáda ve spolupráci s naší tajnou policií přichystala past na tento gang politických extrémistů a pašeráků - past, která je definitivně polapí, jakmile přistanou v Jang-čou. Jediným pohybem můžeme zlomit vaz jedné z největších kriminálních organizací v Číně. Uděláme to tak, že zatkneme její klíčové osoby a zdiskreditujeme jejich organizaci."
"Ach. Chápu." Eleanor úplně nechápala, ještě ne, ale nesmírně toužila vyslechnout víc - vyslechnout cokoliv, co by mohlo přispět k otevření volného trhu s Čínou. Problémy s nějakým únosem ve srovnání s politickými důsledky volného trhu byly neměřitelné.
"Pokračujte."
Velvyslanec Li Jing-ti se opřel ve svém křesle. Zpráva z obrazovky počítače na stole z růžového dřeva byla pořád špatná, ale tvář americké ministryně zahraničí signalizovala dobrou zprávu. Docela dobrou.
"Dejte mi své slovo, že budete mlčet a že můj návrh skutečně objektivně posoudíte. To je všechno, co od vás žádám, než vás s největší ochotou seznámím se všemi detaily."

12. KAPITOLA

Stálo to více úsilí, než si kapitán Blanchard představoval, aby byl schopen upoutat se v pilotním křesle letadla. Přesto, že mu obě ženy pomáhaly překonat krátkou vzdálenost ze zadní části pilotní kabiny, byla to pomalá a bolestná cesta. Jakmile ho dostaly k sedadlu druhého pilota, mohutný sloupek s ovládáním vyčnívající mezi pilotními křesly ženám znemožnil, aby dál kapitána podpíraly; další pohyb k sedadlu musel už zvládnout sám.
"Pozor!" vykřikla Kathy.
Blanchard jednou zavrávoral, pak přepadl přes sloupek, když mu povolily oslabené svaly na nohách. Začal ztrácet rovnováhu. Před sebou měl regulátory výkonu, páky pro ovládání přísunu paliva a primární spínače pro ovládání sklonu a kdyby zatlačil na některý ovladač v nesprávném směru, mohlo by to znamenat okamžitou katastrofu.
"Bože!" Ron Jennings kradmo sledoval celý manévr a viděl, co by se mohlo stát. Zareagoval okamžitě - veden okamžitým reflexem chránit ovládání pustil pravou rukou knipl a udeřil Blancharda do klesajícího levého ramena.
Rychlá rána, kterou se mu podařilo umístit, stačila, aby Blancharda zadržela. Napřímil se a částečně získal rovnováhu. "Chyť ho, rychle."
"Mám ho." Barbara Jenningsová se natáhla, jak mohla nejdál, pevně uchopila Blancharda za límec krví nasáklé košile jeho uniformy a snažila se mu zabránit v pádu. Uvědomila si však, že ho nebude schopna udržet v úzkém prostoru mezi křeslem druhého pilota a centrálním ovládacím sloupkem, proto udělala další nejlepší věc, kterou dokázala: přitlačila Blancharda k pilotnímu křeslu dál od ovladačů, které se Ron snažil chránit.
Blanchard napůl upadl a napůl se posadil do křesla druhého pilota, jeho tělo těžce kleslo, nohy a trup se vychýlily z přirozené polohy. Vězel nešikovně v pilotním sedadle, ale alespoň teď neznamenal nebezpečí pro žádný z palubních přístrojů kolem sebe.

"Řekl jsem vám, abyste zůstal vzadu, sakra!" řekl Jennings, protože se už neovládl. Pak se znovu s plnou pozorností začal věnovat řízení letadla a zjistil, že i za tak krátký čas, kdy jeho pozornost byla rozptýlena, se směr letadla odchýlil a zrovna tak i jeho výška. Usilovně se snažil dostat opět ukazatele tam, kde původně byly.
Blanchard několik vteřin lapal po dechu, pak chvíli mlčel, protože jím projela další vlna bolesti, tentokrát v důsledku jeho pohybu na pilotním křesle. Po chvíli, která mu připadala jako věčnost, se mu podařilo promluvit. "Do prdele." Držel hlavu strnule zpříma a jeho oči se vyhýbaly pohledu na kohokoliv z přítomných, než pominul zbytek záchvatu bolesti. Konečně zvedl oči. "Nezačínejte mi tady říkat, co mám dělat, kruci. Nikdo z vás." A prudce se odvrátil.
Protože seděl v sedadle druhého pilota natočen bokem, ovládací panel druhého pilota byl přímo u jeho pravého ramene. Nejprve začal panel studovat - byl to přesný duplikát kapitánského řídicího panelu, na který se díval během svých letů už tisíce hodin - aby zjistil jejich současnou polohu. Okamžitě poznal, že rychlost, výška a směr jsou v pořádku. Blanchard se natočil trochu doleva.
Před ním byl centrální přístrojový panel s ukazateli systému letadla a parametry motoru. Další rychlý pohled na řady přístrojů mu řekl, že všechno je, jak má být - až na několik výjimek. První a nejvýraznější abnormalitou bylo, že kabina letadla byla bez tlaku, přestože se zdálo, že tlakový systém pracuje normálně. "Ztratili jsme tlak?"
"Ano. Přišli jsme o všechen tlak v kabině, hned jak vybuchla bomba. V trupu musí být díra," řekl Jennings, aniž pohlédl na Blancharda. "Slyšíte hluk větru zezadu."
"Správně." Blanchard si nyní vzpomněl, že mu jedna z žen říkala, že ve stropě kabiny je díra přesně nad místem, kde vybuchla bomba. Letadlo zjevně přišlo o stlačený vzduch mnohem rychleji, než ho tlakový systém stačil doplňovat - což způsobilo ztrátu tlaku a také hluk. Nebyl to velký problém, i když to znamenalo, že budou muset zůstat po zbývající dobu letu v malé výšce, aby bylo možné dýchat. Jedinou nevýhodou takové nízké výšky bylo, že podstatně vzroste spotřeba paliva - ale naštěstí ne natolik, aby jim chybělo. Blanchard zjistil, že bude stačit pro to, co ještě bude muset udělat, ale v každém případě se rozhodl přesně spočítat potřebu paliva, až bude mít chvilku času.
Byl tu však ještě jeden ukazatel, jehož ručička se vychýlila z obvyklé pozice, a ta nesrovnalost ho trápila víc. Monitor vibrací levého motoru - matně si vzpomínal, že to byla další věc, o které se mu jedna z žen zmínila - ukazoval trvalou řadu nevýrazných pulsací s občasnými výchylkami na stupnici. Jednoznačně špatné vyhlídky. "Jak dlouho už máme ty vibrace na levém motoru?"
"Od okamžiku exploze pořád." Jennings ani nezvedl oči od ovládacího panelu před sebou.
"Nezhoršuje se to?"
"Ne. Drží se na stejné úrovni, tak jak to vidíte. Možná i trochu méně." Jennings chtěl říct víc - o pocitu vibrace trupu letadla, o tom, že při držení kniplu se mu zdá, že by to mohlo být tření kovu o kov. Ale neřekl nic.
"Ostatní ukazatele motoru zůstaly obvyklé?"
"Ano." Jennings si nebyl jist, co by vibrace mohly znamenat - mohl to být u tohoto typu letadla normální jev a nechtěl zbytečně lekat Barbaru a Kathy, které stály přímo za ním a poslouchaly každé slovo. Kromě toho Blanchard byl kapitán, byl to jeho stroj a on by měl vědět, co je důležité, a co ne. Měl by také vědět, co dělat dál - to už ostatně všem naznačil. Jennings nemohl vinit toho muže z výbuchu vzteku. Je to jeho hra. Jennings dál řídil letoun západním směrem a oči upíral přímo před sebe na přístrojový panel.
"No, mohli bychom odstranit nános smetí na sání levého motoru. "Něco zachytil," řekl Blanchard a mávl k ukazateli vibrací. Nebyl ochoten myslet na zastavení jednoho motoru; s tím, co měl na mysli, to nepřipadalo v úvahu. "Nemělo by se to zhoršit."
"Jak myslíte."

"Jsou to pevné motory, ty něco vydrží." Když domluvil, otočil se v pilotním sedadle a usadil se přirozeně, s nohama roztaženýma kolem velkého kniplu s černou plastikovou rukojetí, s chodidly pevně spočívajícími na pedálech směrového kormidla. Přece však pro něho bylo obtížné řídit; celý pravý bok jako by byl zdařilou imitací dvacetikilového pytle sekané, na kterou ho před chvílí rozsekal nějaký sadistický řezník. Blanchard hleděl přímo před sebe na měsíční noční oblohu, pokoušel se ignorovat bolest a začal analyzovat situaci.
Téměř dvě minuty všichni mlčeli, oba piloti ve svých křeslech, Barbara i Kathy za nimi a o něco dál Charlene Jenningsová. Nikdo z nich neřekl ani slovo. Za Charlene přímo v otevřených dveřích pilotní kabiny klečel mladý chlapec, který stále ošetřoval svého dědečka - i on pracoval mlčky. Ti jediní z cestujících a posádky v přední části letadla přežili chaotický let a explozi bomby a nikomu nebylo nějaký čas do řeči. První se nakonec ozval Ron Jennings. "Co uděláme teď?"
"Řeknu vám to za minutu," odpověděl po několika okamžicích Blanchard. Oči mu sklouzly z měsíce před sebou opět k přístrojovému panelu. Pomalu a metodicky začal kontrolovat všechny přístroje, rádia a elektrické součásti. Za celou tu dobu neřekl ani slovo.
"Mimochodem, našla jsem zbraň toho únosce," řekla Barbara, která se rozhodla prolomit ticho, aby přidala další informace k těm, které kapitán už znal.
"Opravdu?" Blanchard se obrátil a se zájmem na ni pohlédl. "Kde ji máte?"
"Za sedadlem navigátora, u boční stěny pilotní kabiny." Barbara ukázala vlevo. "Musela se zakutálet zpátky při tom prudkém manévrování. Byl jste ještě v bezvědomí, když jsem ji našla."
"Kde je tedy?"
"Zastrčila jsem ji do kapsy sedadla, aby se tu nepletla." Barbara ukázala na plátěnou kapsu na zadní straně křesla druhého pilota.
"Tady?"
"Ano."
"To byl kruci dobrý nápad." Blanchard sáhl přes opěradlo a do kapsy. "Určitě nebudeme potřebovat, aby se nám v pilotní kabině pletlo něco takového," dodal a vytáhl zbraň z jejího úkrytu. Držel malou pistoli, opatrně ji obracel a prohlížel si ji.
"Jak se tomu chlápkovi podařilo dostat pistoli přes bezpečnostní kontrolu?" zeptal se Jennings a na okamžik pohlédl na zbraň, než se zase začal věnovat řídicímu panelu.
"Kdo ví?" Blanchard držel pistoli v ruce ještě chvilku, pak pokrčil rameny a odložil zbraň na podlahu vedle sebe. "Ale to teď není náš problém, máme už tak dost věcí k přemýšlení. Dejte mi ještě trochu času na kontrolu přístrojového panelu, ano?"
"Jak chcete," odpověděl Jennings a dál řídil letadlo.

"Podívám se na toho chlapce a jeho dědečka," zašeptala Barbara Kathy, protože nechtěla už vyrušovat kapitána ani manžela. Obrátila se a pohlédla dozadu k širšímu prostoru, ven z dveří pilotní kabiny, kde byl hoch se svým dědečkem. I v slabém světle viděla, že chlapec pořád přikládá na mužovy rány plátěné ubrousky, které našel v kuchyňce. Bylo to, jak všichni věděli, marné počínání, protože stařec bude brzy mrtev bez ohledu na to, co kdo pro něho udělá. "Vezmu s sebou Charlene."
"Dobře." Kathy natáhla ruku, dotkla se Barbařiny paže a obě se na sebe krátce zahleděly se vzájemnou sympatií. Nakonec se Kathy přinutila k malému úsměvu - byla v něm spíš naděje a víra než jiný zjistitelný důvod. "Řeknu vám, kdyby se k něčemu rozhodli. Zavolejte mě, jestli budete potřebovat nějakou pomoc tam vzadu."
"Zvládneme to." Barbara se usmála na mladou letušku, pak ustoupila do prohlubujícího se stínu. Mávnutím vyzvala Charlene, aby ji následovala.
Blanchard si dění za sebou nevšímal. Ještě značnou chvíli zkoumal přístroje a pak pohlédl na Jenningse. "Proč nepoužijete autopilota?"

Jennings se téměř hlasitě rozesmál; Blanchardův tón v něm vyvolal pocit, že je tím, kým nebyl už skoro třicet let - novým druhým pilotem, kterého přistihl kapitán při zjevné technické chybě a nutí ho k tomu, aby se pokusil vysvětlit její důvod. "Nesměju se vám, opravdu."
"Odpovězte sakra na otázku, nemáme čas na hloupé kecy."
Jennings pocítil, jak se v něm začíná hromadit vztek, ale vypudil ho z hlasu i z myšlenek. Za pár vteřin, když si to promyslel, byl rád, že se ovládl - Blanchard měl naprostou pravdu, měli pořád velké potíže, nebyl čas na hádky. "Nezapnul jsem autopilota, protože nevím přesně, jak to mám udělat. Ale jsem si jistý, že kdybych ho zapnul a on se zablokoval, určitě bych pak nevěděl, co dál."
"Zapnu ho." Blanchard sáhl po spínači na přístrojovém panelu před sebou. Když stiskl tlačítko, začala hlasitě houkat siréna pilotní kabiny a na přístrojovém panelu se rozblikalo několik červených světel. Blanchard rychle stiskl tlačítko ještě jednou a houkání i blikání varovných světel ustalo. "Do prdele."
"Co ta troubení a světla znamenala?"
Blanchard potřásl hlavou. "Interní poruchu autopilota, bezpečnostní obvod neumožnil zapnutí. Proč, to možná zjistíme později."
"Možná."
"Nemáte něco, s čím bych vám mohla pomoci?" zeptala se Kathy ze svého místa za Jenningsovým křeslem. Pohlédla na Blancharda, ale v duchu hovořila s Ronem.
"Ne," odpověděl Blanchard, aniž na ni pohlédl.
"Zatím ne," přidal se Jennings. Na okamžik se na Kathy podíval, pak se opět obrátil k přístrojům.
"V tom případě se vrátím dozadu a pomůžu Barbaře a Charlene. Vypadá to, že je tam dost práce s tím chlapcem a starým pánem." Kathy ukázala přes rameno ke stínu za sebou, kde se v polotmě nedaleko vstupu do kuchyňky první třídy tísnily čtyři osoby.
"Fajn." Jennings se podíval přes rameno a sledoval, jak odchází. Pak se otočil a pokračoval v řízení letounu západním směrem, přímo k měsíci jasně zářícímu vysoko nad temným obzorem. Po několika vteřinách promluvil k Blanchardovi. "Připadá mi, že fungující autopilot by nám zjednodušil život," řekl, vraceje se k tématu, o němž hovořili předtím. "Ale myslím, že je to přílišný luxus."
"Zřejmě ano."

"Ano. Jsem přesvědčen, že budu schopen dobře řídit stroj, než na tom bude vaše ruka líp," prohlásil Jennings povzbudivým hlasem. Z toho, co mu řekly obě ženy a co viděl sám, věděl, že nebude možné, aby byl Blanchard schopen úspěšně manipulovat s kniplem v příštích několika dnech, natož v několika dalších hodinách.
"Dobře, můžete letět, já to převezmu později."
"Fajn." Jennings moc dobře věděl, že bude muset letět sám celou cestu, tolik už mu bylo jasné. Ale věci se nezdály teď tak špatné, protože měl vedle sebe Blancharda, který ho bude vést, jak bude třeba. Ze sedadla druhého pilota mu Blanchard může radit, jak pracovat s nejdůležitějším zařízením, jak seřídit výkon a rychlost během klesání a přistání, poskytne mu všechny nutné technické instrukce k věcem, ze kterých měl obavy. A co víc, Blanchard je člověkem, který bude rozhodovat a zabraňovat problémům - Jenningsovou starostí zůstane jen řízení. Jennings byl přesvědčen, že s takovou pomocí bude schopen dovést letoun k cíli.
"Takže prozatím zapomeňme na autopilota," promluvil Blanchard spíš k sobě. Ukázal na ovládání rádia mezi sedadly pilotů. "Zkoušeli jste se s někým spojit?"
"Samozřejmě. Udělal jsem všechno, abych to mohl na ně prásknout. Ale z žádného přístroje se neozval ani hlásek."
"Na jakých frekvencích?"

"Na všech, které jsme vyladili. Nechal jsem Charlene ladit každý přijímač, u kterého fungovaly knoflíky, a volali jsme všechny frekvence, jenom pro jistotu."
"Rozumím." Blanchard pozorně zkoumal rádia a ohmatával otvory po střelách v čelní straně, kudy pronikly tři kulky v prvních okamžicích výstřelů v pilotní kabině. Většina ladicích knoflíků byla zlomená nebo rozdrcená a displej frekvencí téměř na padrť. Kdysi úhledný a fungující centrální pult vyhlížel, jako by do něj někdo udeřil kladivem. Nahoře, navzdory zjevnému úsilí odstranit špínu a nepořádek, byly pořád zřetelné stopy zaschlé krve a drobné zbytky lidské tkáně přischlé k rohům pultu. "Řekl bych, že ten krám už nebude fungovat. Je to pěkně rozstřílené."
"To je fakt."
"A co navigace? Zkontrolovali jste zařízení?" Blanchard se snažil pohlédnout na panel přímo nad sebou, ale když se o to pokusil, projela jím prudká bolest a přinutila ho sklonit hlavu a zůstat bez hnutí sedět.
"Pomůžu vám. Na co se chcete podívat?"
"Inerční navigační zařízení." Blanchard mluvil tiše, usilovně se snažil zvládnout nesmírnou bolest v pravém boku a v rameni. "Primární displeje jsou na horním panelu."
Jennings pohlédl na panel nad sebou. "Už to vidím. Osvětlené okénko a vícepolohové přepínače." Takové zařízení bylo pro něho nové, za celé roky pilotování nepracoval s ničím, co by se tomu alespoň vzdáleně podobalo.
"To je ono. Co ukazuje displej?"
"Nic, je prázdný."
"Ten hajzl." Blanchard se pokusil zvednout hlavu, aby se přesvědčil sám, ale nemohl. "Pod okénkem je třípolohový spínač. Kterým směrem ukazuje?"
"Úplně vpravo." Po každém nahlédnutí na horní panel se Jennings otočil k palubním přístrojům, aby se ujistil, že letí přímo a udržují rovnováhu. Všechno bylo v pořádku.
"Fajn. Otočte spínač do středové polohy, pak mi řekněte, co se děje."
"Už je to." Ať to bylo cokoliv, Jennings věděl, že je to důležité. Obrátil spínač do středu; obrazovka byla stále nevýrazně šedivá. Počkal, doufaje, že se něco objeví, doufaje, že to bude zpráva, na kterou Blanchard čeká.
"Co ukazuje?"
"Nic. Pořád temno jako předtím." Jennings pohlédl na kapitána.
"Znamená to, že musíme zkontrolovat poslední inerční jednotku - že to je poslední šance, kterou máme, abychom zjistili, kde jsme?" Jennings už přišel na to, že bez správného určení jejich polohy nebudou schopni najít zemi dříve, než jim dojde palivo.

"Něco takového." Blanchard potřásl hlavou v naprostém znechucení, ve kterém se spojovalo jeho mimořádné fyzické vyčerpání a pocity spojené s mizící nadějí na možnost navigace. To je moje poslední šance. Nikdy nebudu schopen se z toho dostat bez nějakého navigačního zařízení.

"Už to mám." Jennings otočil spínač do poslední polohy. Najednou se okénko naplnilo jasnými luminiscenčními čísly. "Všemohoucí Bože, objevuji se čísla!"
"Co říkají?"
"Je to odečet polohy, zeměpisné šířky a délky." Jennings přečetl souřadnice. "Ale jak zjistíme, že jsou přesné?"
"Zní to dost pravděpodobně a kromě toho tohle vynikající zařízení dělá neustále sebekontrolu. Kdykoliv začne pochybovat, co vidí, samo se vypne. To se muselo stát u těch ostatních."
"Jo." Jennings úplně nerozuměl, ale na tom nezáleželo. Jejich noční můra se proměnila v pouhou řadu komplikovaných technických problémů - to už vypadalo snesitelněji, protože tady mohl spolupracovat s Blanchardem. Technické problémy, technická řešení. Nakonec z

toho nějak vyváznou. "Je nějaká naděje, že další dvě zařízení vyrazila své jističe, třeba během divokého letu nebo kvůli elektrickému zkratu po výbuchu bomby? Možná že bychom mohli jističe znovu zapnout a dát všechna tři navigační zařízení do pořádku?" Chovám se přesně jako pilot, pomyslel si Jennings - před minutou by si býval usekl tři prsty levé ruky, jen aby fungovalo alespoň jedno zařízení, teď chtěl všechna tři. Piloti jsou pěkní hamouni. Jennings se téměř rozesmál.
"V žádném případě." Blanchard se pootočil v sedadle a podíval se na Jenningse; několik okamžiků zkoumavě hleděl na muže řídícího letadlo, než dodal: "Každopádně nemůžeme znovu nastavit ty nefungující inerční navigační jednotky - letadlo musí být pro reset třicet minut naprosto bez pohybu, takže nezáleží na tom, proč se vypnuly. Když jednou přestanou fungovat, je s nimi definitivně konec."
"Dobře, ale co další jističe? Co jističe pro rádia nebo pro tohle? Jak tomu říkáte?"
"Terminálové spojení," odpověděl Blanchard a zamračil se. "Správně. Terminálové spojení."
Jennings plácl rukou do obrazovky na centrálním pultu. Byla také naprosto temná už od okamžiku, kdy usedl do kapitánského křesla. Byla to obrazovka, kterou předváděl Jenningsovi mrtvý druhý pilot během jeho první návštěvy v pilotní kabině, obrazovka spojující letadlo s dispečinkem aerolinek v San Franciscu. "Možná se dá znovu zapnout některý z jističů pro tahle zařízení."
"Podívám se." Blanchar proklínal sám sebe za to, že na to nemyslel, že nebral v úvahu jističe rádia sám. Vzpamatuj se, začni myslet. Obrátil se k jističům vpravo vzadu od sedadla druhého pilota tak rychle, jak mu zraněná paže dovolila. Vzadu byla tma a Blanchard si nebyl jist, co vidí. Moc dobře věděl, proč nechce, aby Jennings nebo letuška nakukovali na panel s jističi; potřeboval zjistit sám, jaká je situace. Pak Blancharda něco napadlo. "Myslím, že mám v boční kapse své letecké brašny svítící pero. Je na podlaze vlevo od vašeho křesla. Jestli se vám ho podaří najít, podejte mi ho."
"Myslel jsem, že jste říkal, že nemáte další baterku?"
"Tohle moc nesvítí, pokud vůbec funguje. Vzpomněl jsem si na ně až teď."
"Před chvílí jsme poslali Barbaru do kabiny s téměř vybitou baterkou. Kdybychom věděli o svítícím peru, bylo by to pro ni mnohem jednodušší." Jennings rychle našel pero v kapitánově brašně a podal mu je.
"Možná že ani nebude fungovat." Blanchard si pohrával se světelným perem, užívaje pouze levou ruku, protože pravá mu visela bezvládně u boku. Když poprvé stiskl tlačítko, nic se nestalo, ale po několikáté se mu podařilo pero slabě rozsvítit. "Jak jsem řekl, za moc to nestojí." Blanchard se otočil ve svém křesle a namířil svítící pero na panel s jističi za sebou.
"Jak to vypadá?"
Slabý a úzký paprsek světla přejížděl sem a tam po řadách jističů pro komunikační zařízení. Všechny vypadly z havarijních důvodů, vysunuté bílé okraje vnitřních táhel každého z nich vyčnívaly daleko ze zarovnané čelní strany černého plastikového panelu. "Hej, nechte mě, ať si to prohlédnu celé, ano?"
"Promiňte."
Blanchard předstíral, že pozorně studuje panel s jističi; ale usilovně přemýšlel o jiných věcech. Stav panelu byl očividně dostatečným důkazem, že celé komunikační zařízení se zastavilo v důsledku náhlého přetížení nebo elektrického zkratu. Mohla to být dočasná situace. V této chvíli však komunikační zařízení nemělo elektrický proud - což byl bezprostřední důvod, proč nepracovalo.
"Tak jak?"
"Všechny jističe jsou pořád zapnuty," řekl Blanchard. Rychle zhasl svítící pero a obrátil se zpátky k Jenningsovi. "Všechno na energetickém panelu vypadá normálně. Proud tam jde, musí to být něco jiného."
"Zatraceně."

"No, nic se neděje. Komunikace je ten poslední problém," ozval se Blanchard. "Aspoň můžeme navigovat - a to znamená, že se z toho dostaneme."
"Přesně tak," nadšeně kývl Jennings; Blanchard měl pravdu, nebylo důležité, jestli lidé na zemi vědí, co se stalo, pokud oni budou vědět, jak najít letiště. "Tak kam to namíříme?"
Blanchard se naklonil dopředu a začal ťukat do klávesnice k displeji na levém koleně. Po několika vstupech a několika dalších kontrolách kapitán mávl směrem k ručičce ukazatele navigace na přístrojovém panelu před Jenningsem. "Tohle je nový směr, vidíte? Asi patnáct stupňů doprava od směru, kterým letíme."
"Mám to." Jennings letadlem jemně manévroval v novém směru, pak srovnal křídla. "Kam letíme?"
"Letiště v Jang-čou v Číně."
"Cože?" Jennings nemohl uvěřit tomu, co slyšel. "Ale... proč?" bylo jediné, na co se zmohl.
"Protože nemáme jinou možnost," odsekl Blanchard. Jeho hlas zněl teď pevně a dokonce agresivně. "Možná jste zapomněl, ale na palubě jsou další únosci. I když jsou uvězněni v zadní části letadla, pořád nás mají v hrsti. Mají u sebe další bomby a při prvním náznaku, že neletíme tam, kam chtějí, je odpálí. To je naše jediná možnost..."
"Ne: Tomu nevěřím." Jennings také zvýšil hlas a zahlédl že Barbara a Kathy se vracejí dopředu. Když promluvil na Blancharda, byly už téměř za jejich sedadly. Jenningsovi bylo jedno, jestli to ženy slyšely; v žádném případě nemohl na něco takového přistoupit, nemohl uvěřit, že jsou pořád v smrtelném nebezpečí. Už předtím přemýšlel o hrozbě většího počtu únosců a dalších bomb na palubě, ale pustil to z hlavy jako pouhý bluf vyslovený jediným únoscem, který byl teď mrtev. Kromě toho se jim už podařilo přežít tolik nebezpečných situací. Prostě už nebyl ochoten připustit žádnou další. "Ne, sakra, ne, celá ta věc je směšná. Nemáte žádný důkaz o dalších únoscích ani bombách, proboha - jenom hádáte!"
"A vy zrovna tak!" Kapitán Alvin Blanchard vykřikl a jeho tělo se v pilotním křesle trochu zvedlo, když levou rukou mávl výhružně na Jenningse. "Ta zpráva mluvila o několika bombách, a taky únosce před střelbou, a já tomu budu věřit, dokud mi někdo nepodá jasný důkaz, že tomu tak není. Další únosci jsou ještě vzadu v letadle - a vědí jenom to, že jejich bomba vybuchla omylem a jejich kamarád je ještě v pilotní kabině a vede nás k jejich cíli. Odpálí nás jako rachejtli na Čtvrtého července, jestli neuděláme to, co nám řekli. Tak vycentrujte tu zatracenou navigaci a leťte s tím přesně tam, kam vám říkám - přímo do Jang-čou!"

Zadní část letadla se utápěla v naprosté tmě, zmírňované jen svitem měsíce pronikajícím bočními okny kabiny pro cestující a kuželem světla z baterky stevarda Freda Lyla. "Musím zhasnout. Je třeba šetřit baterie."
"Ne, potřebuju to. Nemůžu ho bez světla obvázat." Žena pohlédla na Freda prosebně, když se skláněla nad svým zraněným manželem a snažila se zastavit krvácení z proražené tepny v rameni. "Potřebuju to světlo. Prosím," řekla hlasem dost silným na to, aby ji bylo slyšet i v neustávajícím burácení větru, který naplňoval přední část oddělení druhé třídy.
"Zatraceně." Fred mířil baterkou na mužovy rány, i když byl přesvědčen, že baterie dlouho nevydrží. Měl v kapse další výkonnou baterku - Claudiinu; byla sotva při vědomí a pociťovala tak silné bolesti, že se nemohla ani hnout - a malé svítící pero, které vždycky nosil na kroužku na klíče. Kromě toho nebylo v oddělení druhé třídy letadla, kde byli uvězněni, jediné fungující světlo.
Fred držel baterku, čekal a rozhlížel se po kabině. Ve tmě mu jeho uši říkaly víc než oči; i přes pronikavé svištění větru, který se hnal horami trosek, slyšel tlumené vzrušené, nervózní hlasy a za nimi sténání a pláč, bolestné úpění, dokonce i hysterický výkřik, který najednou narušil iluzi klidu v kabině, dokud jeden z nezraněných pasažérů nepřišel na pomoc děsem zachvácenému spolucestujícímu a neuklidnil ho.

Ale přes všechny ty zvuky Fred sotva viděl na krok. Od prvního průzkumu, na který se vydal, jakmile byl schopen zvednout se po výbuchu, už nebyl schopen snášet pohled na lidské krveprolití, které osvětloval paprsek jeho baterky. Již jednou zvracel, poté, co zakopl o tělo ženy ležící v přední části oddělení, jejíž tvář byla téměř roztržena napůl. Od toho okamžiku se mu pak již nic nezdálo tak šokující.
"Tak honem, spěchejte."
"Ještě minutu."
Trosky byly nejneuvěřitelnější věcí, jakou kdy viděl. Co bývalo kdysi kuchyňkou první třídy a umývárnou první třídy, změnilo se v jediném okamžiku v neproniknutelnou změť zkrouceného kovu, která pokrývala vstupní prostor a zabraňovala pohledu do oddělení první třídy a pilotní kabiny před ní. Fred začal jemně bodat do hromady kusem kovového obložení obaleným odtrženou částí sklolaminátu. Brzy zjistil, že masa trosek je také nabitá elektřinou. Nebyla šance na to, že by někdo mohl odstranit barikádu, protože kdo by se o to pokusil, byl by zabit elektrickým proudem. Nebyla ani možnost dovolat se na druhou stranu, protože hučení větru zcela přehlušovalo jakýkoliv jiný zvuk.
"Už to mám."
"Fajn, ať zůstane v klidu, bude to v pořádku."
"Opravdu myslíte?"
"Ano." Fred se odvrátil od ženy a zamířil baterkou dozadu, ještě než mohla podle jeho očí poznat, že lže. Avšak mnohem víc cestujících na tom bylo daleko hůř než její manžel a jeho prognóza byla v jistém slova smyslu pravdivá: bude v pořádku jestli se brzo dostane do nemocnice, jestli přistanou na správném letišti a včas, jestli letadlo vydrží pohromadě, jestli bude vpředu schopná posádka...
Zapomeň na tu hrůzu, jenom dělej všechno, co můžeš dělat. Fred se snažil potlačit ostatní myšlenky a pohyboval se dál uličkou, baterkou přitom kontroloval ty, kteří přežilí a leželi na nepoškozených řadách sedadel. Všichni se snažili přesunout se dál dozadu, aby se zbavili hluku a zvířené směsi odpadu. Když Fred procházel kolem nich, znovu mu hlavou začala probíhat čísla. Ve druhé třídě bylo před explozi osmdesát sedm dospělých, šest dětí a čtyři pracovníci obsluhy. Mohl říct, že v nejlepším případě jich vzadu přežilo celkem čtyřiapadesát, tří děti, jeden kojenec - a že značný počet cestujících byl zraněn, někteří lehce, jiní mnohem hůř.
Dvě mladší letušky v posádce zemřely tam, kde je Fred opustil, v přední kuchyňce druhé třídy. Fred se zachvěl při pomyšlení na skutečnost, že to byl právě on, kdo jim přikázal tam pracovat. Potlačil vzpomínku na to, co viděl, když poprvé pohlédl na bariéru trosek pod elektrickým napětím, v niž se změnila přední kuchyňka druhé třídy; zachytil tam pohledem zkrvavený pahýl nohy a brzy poté odtrženou ruku. Pokaždé rychle uhnul světlem, než si mohl být naprosto jist, co vlastně vidí.
Fred vstoupil do zadní kuchyňky, zhasl baterku, pak zvedl sluchátko palubního telefonu.
"Haló, haló..." vykřikl několikrát do němého mikrofonu a zároveň poslouchal odpověď stejně mrtvého sluchátka. Ani zvuk, žádné hlasy, ani rušení, nic. Linka byla odříznuta explozí, tím si byl už jist.
"Je tam něco?" Fred byl sotva schopen rozeznat rysy muže, který k němu v kuchyňce přistoupil. Vysoký, středního věku nebo starší - zdánlivě nezraněn - Fred si matně připomněl, že v okamžiku, kdy vybuchla bomba, seděl úplně vzadu na konci kuřácké sekce. "Řekl bych, že kouření není pro zdraví zas tak špatné."
"Cože?"
"To nic." Fred zasunul sluchátko zpátky do vidlice. "Tahle věc je mrtvá, asi je to úplně zničené. Nemyslím si, že by to v dohledné době mohlo začít fungovat."
"Taky bych řekl. Už jsem to před chvilkou zkoušel - taky jsem nic neslyšel."

"Dobře." Normálně by Fred nesnesl cestujícího, který by se dotýkal zařízení určeného výhradně pro posádku. Ale teď se všechno změnilo, to bylo jisté.
"Tak co myslíte? Letíme zpátky domů? Převzali to piloti konečně zas pod kontrolu?"

Fred potřásl hlavou, a napadlo ho, jak mnoho z jeho výrazu mohl muž vidět. Doufal, že moc ne. "Poslouchejte, budu k vám upřímný. Přál bych si mít spojení s pilotní kabinou, abych to mohl zjistit," prohlásil a ukázal na hluchý telefon, "ale nemám."
"A jak to odhadujete?" Ten muž hovořil klidně a věcně, jako by se ptal, v kolik hodin budou podávat večeři nebo promítat film.
"No, zdá se, že to máme pod kontrolou, to poznám. Před chvilkou udělalo letadlo mírný obrat, takže změnilo směr. Od té doby letí stabilně."
"Jak můžete říci, že jsme udělali mírný obrat? Ničeho takového jsem si nevšiml."
"Podle měsíce." Fred už předtím nejednou poděkoval Bohu za ten vnější ukazatel - bez měsíce a jasné oblohy by byli jako v pytli. "Chvíli jsme ho měli přímo před nosem, ale teď je trvale na levé straně letadla."
"Jasně, to zní rozumně. Od téhle chvíle budu sledovat měsíc."
"Ale nikomu to neříkejte. Nechci, aby v kabině vznikla panika, až začne měsíc klesat na obloze - mysleli by si, že padáme, nebo tak něco."
"Nebojte se, nikomu nic neřeknu." Muž popošel o pár kroků blíž a ještě ztišil hlas. "Zavolejte mě, když budete něco potřebovat. Jsem opravdu docela kliďas a je mi jasné, v jakém jste stresu. Někteří lidi se začnou cítit dost ošklivě, až přejde první šok, jestli chápete, co tím míním."
"Ano." Fred nevěděl, co tím míní, alespoň ne přesně, ale vítal jakoukoliv pomoc, která se mu nabízela. Také si uvědomil, že se mu ten člověk okamžitě začal líbit, že byl rád, když k němu přistoupil a začal s ním mluvit. "Jak se jmenujete?"
"Max."
"Já jsem Fred. Kde sedíte, Maxi?"
"V první řadě za kuchyňkou vlevo."
"Fajn. Zavolám vás později, spolehněte se."
"Prima." Muž kývl a odešel, zcela zmizel, když udělal sotva pár kroků z místa, kde spolu stáli, do hluboké tmy zadní kuchyňky.
Fred ještě chvíli zůstal stát a přemýšlel. Udělal pro cestující všechno, co mohl, což nebylo mnoho a pokusil se navázat spojení s pilotní kabinou, ale zjistil, že spojení nefunguje. Všechno, co mohl dělat, bylo přemítat nad věcmi, které se staly, a myslet na to, co ještě zbývá udělat.
A modlit se.

13. KAPITOLA

Americká ministryně zahraničních věcí Eleanor Cameronová stála u stolu na čínském velvyslanectví s telefonním sluchátkem přitisknutým k uchu a nepřítomně hleděla před sebe. Čekala na odpověď. Byla ještě jednou vyzvána, aby počkala, protože spojovatelka z Pentagonu prohánělа její hovor na bezpečnostní lince přes různé stupně satelitních spojení, které ji nakonec měly spojit s leteckou základnou Spojených států v japonském Sasebu.
"Ještě něco?" zeptal se velvyslanec Li Jing-ti. Už začal s mírnou nervozitou přešlapovat vedle ministryně Spojených států, což bylo u něj velmi nezvyklé chování.
"Nic. Ale už za okamžik - to mi alespoň ti vojáci v telefonu pořád říkají."
"Rozumím." Li chápavě přikývl, pak pohlédl ke stolu z růžového dřeva, u kterého stál před obrazovkou počítače generálporučík Peng Ming. Peng se očividně necítil dobře - což byl

pochopitelný pocit vzhledem k situaci, do které se dostal. "Bez ohledu na to, jakou uniformu lidé ve vojenských zařízeních nosí, mají stejný vztah vůči času - jejich čas je vzácný, váš ne."
"To je pravda." Eleanor strávila ještě několik okamžiků poslouchánim neustálých šumů a praskání v telefonních linkách, pak pokynula svému asistentovi. "Tady máte, vezměte si tu příšernou věc. Dejte mi vědět, až ten zatracený plukovník, čert ví, jak se jmenuje, bude schopen přímět generála, aby zvedl ten zatracený telefon."
Wagner Vanweele obešel stůl a beze slova převzal sluchátko. Jeho myšlenky se rozbíhaly všemi směry - tak jako celou dobu poté, co velvyslanec skončil se svým neuvěřitelným vysvětlováním - ve snaze odhadnout, co bude následovat, aby se podle toho mohl patřičně zařídit. "Pořád jenom šum," řekl Vanweele, když přiložil sluchátko k uchu.
"Měl by se brzy vrátit na linku, pokud nás neodpojili. Ani to by mě nepřekvapilo."
"Ani mě ne." Velvyslanec nesdílel Eleanořinu nechuť k vojenským kruhům - která jí ostatně připravila během posledních několika měsíců nejednu horkou chvilku s prezidentem - ale věděl, že by jí neměl odporovat. Kromě toho jediné, na čem teď záleželo, bylo to, aby správně zareagoval na návrh, který by umožnil vytěžit maximum z fantastické situace, v které se nacházeli. Volný trh s Čínou by byl rozhodně skvělým tahem ministerstva zahraničí - a určitě by neublížil kariéře ani jednoho z nich. Myšlenka, že podávají pomocnou ruku skupině únosců, byla sice nepříjemná, ale Vanweele se jí zbavil s přesvědčením, že účel světí prostředky.
Jak zdůraznila Eleanor, otevření trhu s Čínou bude každopádně pro jejich zemi úžasné - a to znamenalo, že i potenciální možnosti osobního prospěchu budou téměř neomezené. Začnou se vytvářet nové vládní instituce, budou zapotřebí finance z průmyslu za konzultační servis a v hlavních exportních společnostech Spojených států vzniknou nová místa manažerů na vysoké úrovni především pro ty, kteří mají přehled o tom, co se děje v Číně. Pro lidi, jako je on a samozřejmě Eleanor. Wagner věděl, že události několika příštích hodin budou mít nesmírný vliv na jejich budoucnost. "Počkejte, je tam někdo... haló? Ano, slyším - trochu to praská, ale rozumím vám. Je právě tady."
Eleanor převzala telefon beze slova. Když se představila, zůstala stát vedle Wagnera s tváří naprosto bezvýraznou a naslouchala, co jí začal vysvětlovat generál na druhé straně satelitního telefonického spojení s Japonskem.
Peng Ming se zvedl ze své židle u monitoru a připojil se ke trojici u telefonu. Mlčky se postavil vedle velvyslance, začal soustředěně sledovat tvář ministryně a pokoušel se nalézt nějaké náznaky toho, co se dovídá. I on si samozřejmě uvědomoval, jak je pro něho důležité, co se stane v průběhu dalších několika hodin.
"Dobře, dovolte mi, abych vám to zopakovala, aby bylo jasné, jestli jsem všechno správně pochopila." Eleanor se odmlčela. Za pár okamžiků, sledována pohledy tří mužů kolem sebe, pak pokračovala. "Letoun je stále mimo jakékoliv spojení, přestože jste ho už identifikovali na dálkovém radaru japonské obrany. Letí v malé výšce a směrem, který je shodný s přímým kurzem, který byl předtím oznámen rádiem jako cíl únosců - do Jang-čou v Číně."
"Je to sto padesát kilometrů severozápadně od Šanghaje," pronesl Peng tiše v angličtině ke dvěma Američanům. "Přibližně sto kilometrů od pobřeží směrem do vnitrozemí." Zoufale chtěl, aby ho brali v úvahu, aby se mohl stát se velvyslancovým spojencem v plánu na záchranu celé situace. Tento vývoj událostí jasně ukazoval, že velvyslanec měl pravdu, že únos do Jang-čou probíhá stále podle plánu. Musel to být Kao Wei, kdo vypnul počítač - stále to má pod kontrolou se vším všudy. Ale i s tím vědomím Peng jen těžko chápal, jaké jsou velvyslancovy konečné záměry. Bylo mu však naprosto jasné, že v této chvíli není na místě ptát se.
"Předpoklad vašich expertů je takový," pokračovala Eleanor do telefonu, "že únosci mají naprostou kontrolu nad letadlem a že neumožňují posádce použít rádio. Je to logické zdůvodnění chybějící komunikace, přestože letadlo stále letí."

"Ano, to dává smysl," poznamenal Peng tlumeným hlasem zezadu. V duchu si dovedl představit Kao Weie na palubě letadla, zřejmě pořád ovládá situaci, ale zároveň má starosti s tím, že bomby nejsou pod jeho absolutní kontrolou, neboť byl nucen vypnout přenosnou detonační jednotku. Kao je inteligentní člověk. Bude správně improvizovat, poradí si s tím. Peng vypudil myšlenky z hlavy a místo toho se soustředil na vlastní situaci. Velvyslanec ho požádal, aby opatrně vysvětlil Američanům, jak jeho lidé před několika týdny "objevili" plán únosců, ale rozhodli se nechat jim volnou ruku - což byla obrovská, rafinovaná lež, o které Penga důkladně poučil, než ho přivedl do jednací místnosti na setkání s americkou ministryní zahraničí. "Únosci jsou bezohlední muži, schopni hrubého násilí," dodal Peng pro přikrášlení své smyšlené historky.
"Mlčte." Li svůj příkaz zdůraznil gestem. Měl pořád obavy, že Peng začne mluvit příliš mnoho a příliš brzy - že nechtěně prozradí Američanům, jak naletěli.
"Promiňte." Peng bezděčně zjistil, že hledá u Američanů podporu a povzbuzení, něco, co by signalizovalo změnu v jejich přístupu. Místo toho viděl jen nepřátelský pohled mladého asistenta a kamennou tvář ministryně - neustále se k němu chovali pohrdavě, stejně jako v okamžiku, co přišel do jednací místnosti a byl velvyslancem představen jako armádní činitel, který údajně "umožnil kriminálním živlům" na palubě letadla pokračovat ve svém plánu únosu.
"Dobře, rozumím," řekla Eleanor do telefonu. Zatímco mluvila, pohlédla na Wagnera a naznačila tázavé gesto, jako by se ho ptala na názor, co by měli udělat dál.
"Vyšlou k letadlu záchranáře a stíhačky?" zašeptal Vanweele.
Eleanor opakovala otázku do telefonu, pak poslouchala odpověď. "Ano, už jste poslali tři stíhací letouny s instrukcemi, že mají zůstat z dohledu za letadlem, aby únosci nezpanikařili. Výborně, ano, jak jsem řekla, jsme přesvědčeni, že to je v této situaci nejlepší taktika. Prostě doprovoďte letadlo k čínské hranici, aniž by kdokoliv na jeho palubě mohl spatřit vaši eskortu. Číňané budou moci vykonat svoji akci v závěru cesty k cíli únosců. Operativní plán je takový, že všichni zůstanou z dohledu, takže nikdo z únosců nepřijde na myšlenku, že po nich jdou obě země."
"Zjistěte časový odhad pro překročení hranice," řekl Vanweele.
"Od této chvíle přibližně za pět hodin," opakovala Eleanor, když slyšela odpověď na svoji otázku. Pohlédla na hodinky zlaté a diamantové hodinky Rolex, které jí věnoval před několika lety její bohatý manžel. Bylo 8.54 ráno washingtonského času. "Tady ve Washingtonu bude přibližně 14.00," oznámila do telefonu.
"To znamená asi v šest hodin ráno místního času na čínském pobřeží," ozval se Peng.
"Mlčte prosím!" procedil sevřenými zuby Li ke generálporučíkovi. Bylo ještě brzy na to, aby začala další fáze jeho plánu, a Li žil stále ve strachu, že ten vojenský skrček vedle něho zhatí brilantní závěrečný tah jeho hry tím, že předčasně otevře zobák.

"A abych nezapomněla, jak už jsem vysvětlila plukovníkovi, se kterým jsem mluvila předtím," pokračovala do telefonu Eleanor a ignorovala poznámky v místnosti, "jsem zde na čínském velvyslanectví ve Washingtonu a čínský velvyslanec stojí vedle mne. S Čínou budeme jednat přímo odtud. Můžete počítat s tím, že se Číňané setkají s letadlem brzy poté, co překročí hranice jejich vzdušného prostoru. S potěšením vám mohu oznámit, že čínský velvyslanec slíbil naprostou spolupráci své země." Po několika dalších slovech a slibu, že brzy znovu zavolá, Eleanor zavěsila.
"Předpokládám, že všechno probíhá tak, jak jsme doufali," řekl Li.
"Ano. Přesvědčila jsem letectvo, aby nechalo všemu volný průběh - což nebylo příliš těžké, protože nikdo si nebyl zcela jist, kdo za něco takového zodpovídá a co by se mělo udělat. Letectvo Spojených států každopádně vyšle ze své základny v Japonsku stíhačky, aby doprovázely letadlo k čínskému pobřeží. Japonci už nám dali souhlas k tomu, abychom

sledování prováděli sami, a také nás ujistili, že nebudou zasahovat, pokud se letoun neobjeví nad japonským územím."
"Vynikající."
"Dalším bodem v náš prospěch je to, že námořnictvo Spojených států nemá v této oblasti žádné letadlové lodě. To znamená, že nemám v průběhu akce žádné rivaly, se kterými bych mohla mít problémy."
"Výborně."
"Jakmile unesené letadlo vlétne do čínského vzdušného prostoru, váš vlastní letoun se může vydat naprosto bezpečně v jeho stopách." Eleanor se zastavila, upřeně hleděla na velvyslance a nechtěla už nic dodávat. I ve slabém světle jednací místnosti mohla snadno rozeznat kapky potu na velvyslancově čele - příznaky toho, že mu provinění Číny v této záležitosti dělá starosti. Co se týkalo Eleanor, jediné, na čem jí záleželo, byl problém volného obchodu - o tom teď chtěla mluvit, ne o stupidním únosu.
"Takže jakmile letoun překročí hranice čínského vzdušného prostoru, americké stíhačky se vrátí zpátky. Jediným doprovodem pak budeme my. To nám umožní naprosto kontrolovat situaci, abychom mohli úspěšně zatáhnout síť."
"To je naše naděje. Míč, jak se říká, bude pak na vaší straně."
"Výborně." Li se zhluboka nadechl, pohlédl na generálporučíka, pak znovu na Američany. Byl čas přejít k poslednímu kroku plánu, k závěrečné variantě. "Pak se musím přiznat ještě k jedné věci. Systematicky jsem vám lhal."
"Cože?" Eleanor ustoupila o půl kroku zpátky. Pohlédla na Vanweela. Byl stejně zděšen jako ona. "Lhal? V čem?"
"Řekl jsem vám jen půl pravdy. Skutečně došlo k únosu letu 42 a letadlo skutečně letí do Jang-čou. Ale to, co jsem vám říkal o kriminálnících a kontrabandu, není doslova pravda. Kriminálníkem, který to má na svědomí, je generálporučík Peng Ming, kořist je vojenská - přísně utajované válečné počítačové simulace, které byly odcizeny a nyní se vezou v nákladním prostoru letadla."
Peng vyskočil, uchopil velvyslance za ramena a začal jím třást. "Vy jste se zbláznil! Přišel jste o rozum? Co to děláte?"
"Pusťte mě, vy idiote!" Přestože byl velvyslanec už starý, měl ještě dost energie a síly a byl schopen snadno generálporučíka setřást. Obrátil se k Američanům, kteří stáli s otevřenými ústy a vytřeštěnýma očima. "Co jsem vám řekl teď, je absolutní pravda. Ale i to pro nás všechny znamená neuvěřitelné možnosti."
"Eleanor, musíme odtud. Okamžitě!"
Vanweele instinktivně věděl, že situace v každém případě zašla příliš daleko, začala být příliš komplikovaná a nebezpečná. Udělal krok k východu z jednací místnosti, ale pak si všiml, že Eleanor zůstala stát na místě.
"Wagnere, uklidni se." Eleanořin hlas byl klidný a pohled tvrdý. "Říkám ti, že to je něco, co chci slyšet. Naprosto jistě."
"Ano. Jste velmi moudrá, určitě budete schopná pochopit to, že v zájmu konečného pokroku musíme někdy dělat opovrženíhodné věci." Bez dalších okolků začal velvyslanec popisovat detaily únosu, obšírně vysvětlovat, co se stalo a proč. Během svého líčení několikrát pohlédl na Penga, který mu se směsí strachu a nenávisti pohled opětoval. Avšak velvyslanec pokračoval dál, dokud nevypověděl celý příběh, aniž by ho kdokoliv přerušil.
"Takže záležitost s volným obchodem je reálná?" řekla Eleanor až dlouho poté, co velvyslanec dokončil své vysvětlování.
"Ano. To je skutečný cíl. My v této místnosti zcela chápeme, že volný obchod mezi Čínou a Spojenými státy je nejlepší věc, jaká nás všechny může potkat."
"Ale proč jsme prostě..."

"To není možné!" přerušil ji Li. "Vnitřní faktory v Číně by mohly zbytečně protahovat tento vývoj po celá staletí, kdybychom nenašli energický a účinný způsob, jak celý proces urychlit."
"A potenciální odhalení zápletky s únosem by bylo vaší zbraní, umožňující přinutit různé frakce ve vládě, aby s volným obchodem souhlasily?"
"Ano, ano." Li teď hovořil rychle, jeho slova se valila jako jeden proud ve snaze přesvědčit. Musel přinutit Američany, aby mu uvěřili, aby spolupracovali. Bylo to pro dobro všech! "Vy a já musíme důvěrně spolupracovat proti čínskému Ústřednímu výboru, proti té snůšce vykopávek, jejichž kosti jsou stejně staré jako moje, ale jejichž mozky jsou o stovky let starší! Jsou to anachronické fosilie ze středověku, které se dobrovolně nevzdají ani zrnka moci. Musíme je k tomu přinutit - pokořit je, zastrašit!"
"Takže stručně řečeno, navrhujete mi, abychom vy a já bojovali proti celému světu," řekla Eleanor. Byla zjevně hluboce zamyšlená; v koutcích úst se jí objevil nenápadný, ale znatelný úsměv.
"U určitém slova smyslu ano."
"Teď chápu." Eleanor souhlasně přikývla. "Ale měla bych ještě jednu otázku, jestli smím."
"Ovšem." Eleanor ukázala na Peng Minga, který stál vedle stolu z růžového dřeva.
"Uvědomuji si, že z toho budou mít nevídaný prospěch naše země a důsledkem prosazení volného obchodu se všemi souvislostmi budou i naše osobní výhody. Ale co z tohoto uspořádání bude mít tento člověk?"
Li chvíli zaváhal, než odpověděl. "Svůj život," řekl konečně. "Mohl jsem dát generálporučíka okamžitě zlikvidovat za to, co udělal, za neoprávněnou iniciativu, kterou projevil. Ale místo toho mu nabízím možnost záchrany, nápravy. Výměnou za jeho naprostou spolupráci." Li věděl, že přišel pravý čas, aby ukázal svou neomezenou moc. "Pengu, mám zavolat dolů, abyste byl okamžitě odvolán a zatčen, nebo budete přísahat na spolupráci, podporovat mé záměry a udržovat danou záležitost v naprosté důvěrnosti, aby mohly být splněny naše cíle?"
Peng pohlédl na velvyslance, pak na oba Američany. Byl šokován a zmaten, ale bylo mu naprosto jasné, že má jen málo možností. "Budu spolupracovat," řekl konečně.
"Slibujete?"
"Slibuji. Přísahám."
"Ale bude s tím souhlasit ústřední výbor?" zeptala se Eleanor, když viděla, jak se generálporučík ošívá.
"To bude dost snadné zajistit. Nezapomeňte, že jsem sám členem ústředního výboru a mám mnoho přátel, kteří uvažují stejně jako já. Tím chci říct, že můžeme použít hrozbu odhalení a odsouzení k tomu, abychom vychýlili misku politických vah v náš prospěch, abychom si udělali pořádek v domě, abychom zavedli potřebné změny. Naše přístupy jsou shodné a všechno je pro tuto změnu připraveno - jediné, co potřebujeme, je počínat si odvážně."
"Mnoho se změnilo od té doby, co byla odstraněna Banda čtyř," ozvala se Eleanor, vzpomínajíc si na informační bulletiny ministerstva, které četla. Lehce ji zamrazilo, jakmile jí hlavou prolétla myšlenka na vlastní podíl, ale pak to pustila z hlavy, když si uvědomila, že je svědkem historického zvratu, konce jedné éry a začátku další. Byl to jeden z velkých okamžiků historie, o kterých vždycky žvanil Wagner - jenže tentokrát se ona o něj přičiní, nebude mu jen přihlížet. "Chápu, co říkáte. Myslím, že to může fungovat."
"Bude to fungovat, ujišťuji vás. Ale jen s vaší pomoci."
"S jakou pomocí? Mluvte otevřeně," řekla Eleanor.
"Během osmačtyřiceti hodin uspořádáme soukromou schůzku mezi vámi a ústředním výborem. Řeknu jim o naší dohodě, o tom, že budete ignorovat naše neuvěřitelné vojenské faux-pax výměnou za volný trh. Výsledek je jasný, odpůrci budou odstraněni a země otevřena. Jakmile k tomu dojde, nebude už cesta zpátky." Li se usmál a kývl hlavou; viděl, že jeho velmi dlouhá osobní cesta, kterou se pokoušel dovést do konce celých dvacet let,

konečně získala pevné základy právě v posledních minutách. Jak by řekl jeho prostořeký vnuk v Pekingu, starcovo volské spřežení najednou dostalo proudový pohon. Li se usmál.
"A pochopila jsem ještě něco. Že nemůžeme dovolit, aby letadlo přistálo v Jang-čou." Eleanor pohlédla na Vanweela, který vypadal zmateně. Pak se obrátila zpátky k velvyslanci. "Určitě moje hledisko chápete, že? Jste připraven přijmout i tuto část dohody?"
"To můžete posoudit jedině vy," odpověděl Li, než mohla Eleanor něco dodat; očekával, že by k tomu měla ještě něco říct. "V této chvíli vám dávám svůj slavnostní slib, že počítač s tajnými válečnými simulacemi vrátíme, nebo zničíme. Mým jediným zájmem je definitivně zabránit odhalení naší akce, usvědčení z trestného činu, zabránit pokusu o nepřátelský akt vůči národu, jehož spolupráce je správně hodnocena jako velmi důležitá pro další růst a vývoj naší země. Naše provinění je zbraň, kterou mohu použít proti odpůrcům v Ústředním výboru, aby ustoupili a umožnili volné a otevřené uspořádání obchodních vztahů mezi Čínou a Spojenými státy. A bude toho dosaženo okamžitě, ne v období trvajícím celá desetiletí."
"Eleanor, tohle už nesmíme poslouchat," řekl Vanweele. Hlas měl dutý a rozechvělý, i když nakonec našel odvahu promluvit. "Vrcholem toho všeho je, že tady mluvíme o utajovaných informacích - o přísně tajném materiálu. Proboha, to je věc, která spadá do kategorie špionáže!"
"To je pravda," chladně odvětila Eleanor. "Dobrý postřeh, Wagnere. Samozřejmě si nemůžeme dovolit ani stín podezření na své straně; nemůžeme připustit jakoukoliv domněnku, že bychom neudělali absolutně všechno pro to, aby se materiál s nejutajovanějšími informacemi nedostal do nesprávných rukou."
"Přesně tak." Vanweele postoupil o další krok směrem ke dveřím, očekávaje, že ho bude Eleanor následovat. Nestalo se tak.
"A je tu ještě něco." Eleanor stála s rukama v bocích, zeširoka rozkročená a s rozzářenou tváří. Zcela už nabyla rovnováhy a každý, kdo ji znal, si uvědomil, že předtím své pochybnosti jen předstírala a že situaci zvládá naprosto suverénně. "Nejsem samozřejmě žádný zrádce..."
"Už jsem přece slíbil, že tajné materiály předám jen vám," ozval se Li poněkud rozhořčeně.
"Nesmysl." Eleanor mávla pohrdavě rukou. "Nezahánějme tuto věc důvěry a spolupráce příliš daleko. Je to skvělé pro trochu uvolnění, ale my v této místnosti víme, jak to vypadá ve skutečnosti. Je mi jasné, že s tímto postupem bych mohla souhlasit jedině v případě, kdybyste kompletně zničil letadlo a s ním ukradené přísně tajné informace."
"Eleanor!"
"Mlč, Wagnere." Eleanor se znovu obrátila k velvyslanci. "Je tu ještě další výhoda, kterou by zničení letadla přineslo."
"Jaká je to výhoda?" zeptal se Li, třebaže už věděl, co to bude. Také věděl, že bude znamenat mnohem víc, když tu myšlenku vysloví ona.
"Krev. Tím, že zničíme letadlo, stvrdíme naše spojenectví s ústředním výborem krví." Eleanor lehce zamrazilo, když to řekla, a uvědomila si, co všechno s tím souvisí, ale měla dost rozumu, že to nedala najevo. Jediné, na čem jí teď záleželo, byly obchodní vztahy; jim bylo podřízeno vše. O jedno letadlo více nebo méně, na tom nesejde. "Je to americká krev, o které tady mluvíme - červená, modrá a bílá. Nevím, nakolik jste si jist souhlasnými stanovisky v politických kruzích, ale jakmile to letadlo sestřelíte z oblohy, ústřední výbor už nebude moci od naší dohody ustoupit, aniž by jeho vláda padla."
"Výborně, sama jste to řekla. Letadlo bude zničeno."
"Musí být zničeno během letu," dodala Eleanor.
"Proč?" I v tomto případě už Li znal odpověď - ale zároveň věděl, že vyslovení otázky a vyslechnutí odpovědi udělá mnohem víc pro upevnění jejich vzájemných vztahů než pouhé jemné naznačení dohody.

"Letoun musí být zničen během letu, aby byly odcizené přísně tajné materiály naprosto zničeny. Ty věci musí být zničeny dlouho předtím, než se jich budete moci dotknout."
"Chápu." Li přikývl, předstíraje, že na ten bod sám nepomyslel.
"Pak budu já osobně doprovázet výzkumný tým, který bude prohledávat trosky vraku. Říkám vám rovnou, že bude lepší, když se nenajde jediný kousek větší než hromada smetí, která zůstala, když explodoval náš raketoplán. Jestli něco najdeme, rozpoutá se peklo - to vám mohu zaručit. Budu samozřejmě potěšena, když utajované informace budou zcela zničeny způsobem, který bude možné snadno ověřit."
"A způsobem, kterým budete moci snadno argumentovat vašim bezpečnostním složkám," dodal Li.
"Ano. Z našeho pohledu snadno proveditelným." Eleanor kývla na velvyslance. "To je naše nepsaná dohoda."
"Výborně, souhlasím." Velvyslanec Li Jing-ti složil ruce a obrátil se k Pengovi. "Dejte instrukce příslušné jednotce stíhaček našeho letectva, aby počítala s tím, že letoun překročí čínský vzdušný prostor přibližně za pět hodin. Dejte jim rozkaz, aby zničily letadlo, jakmile zmizí z dohledu americké eskortě."
"Počkejte okamžik," řekla Eleanor. Přestože tuto akci prováděli v plném rozsahu Číňané, pořád tu byla možnost, že by se mohla obrátit v aféru daleko větší než Watergate. "Pane velvyslanče, jak chcete zabránit tomu, aby diskuse, které tady spolu vedeme, nepronikly ven? Očividně bereme na sebe mnohem více iniciativy, než by byla ochotna připustit jakákoliv vláda. I když nejsem už nic jiného než nezúčastněný pozorovatel, někdo by si mohl vykládat, že to, co dělám, je spoluúčast na masové vraždě."
"Jsem přesvědčen, že znáte termín ‚právně zaručený zájem'," okamžitě odpověděl Li.
Eleanor neřekla nic; stála a čekala, že stařec bude pokračovat.
"V případě negativního výsledku bychom všichni platili vysokou cenu, kdyby pravda vyšla najevo. Pokud věc dopadne příznivě, můžeme naše svědomí zachránit vědomím, že blízké spojenectví našich zemí je nejlepší prostředek proti nukleární konfrontaci - jak mezi námi, tak i ve vztahu k našim společným nepřátelům. Dalo by se říci, že obětujeme málo, abychom zachránili nesčíslné miliony - a byla by to naprostá pravda."
"To je jedna interpretace," řekla Eleanor a její hlas byl radostný; zjevně chtěla být přesvědčována, chtěla souhlasit s tím, co starý muž navrhl.
"Dovolte, aby dokončil," řekl Li a zvednutím ruky naznačil, že chce pokračovat. "Skutečně vrcholným cílem, jak vy Američané rádi říkáte, bude to, že se ten předmět nikdy neobjeví. A nebude možné hovořit o tom, že byste byla zapletena do masové vraždy. Šílení únosci unesli letadlo, tečka. Za týden se ty zprávy přesunou na poslední stránku novin. Madam, jste ještě příliš mladá. Ve svém srdci možná dosud věříte, že důležitá rozhodnutí jsou závěrem racionálních a otevřených diskusí u jednacích stolů nebo na půdě konferencí."
"Už nejsem tak mladá," řekla Eleanor a znervózněla. "Mimochodem, myslím, že jsem vůbec nikdy nebyla tak mladá."
"Když přijde na vznešené koncepce, všichni jsme mladí, potenciálně naivní," odpověděl velvyslanec Li. "I já. Ale tady vidíme, jak to ve světě chodí a jak to bude chodit dál - tak dlouho, dokud bude člověk obývat Zemi."

"Zatáhněte jeho tělo co nejdál dozadu."
Několik vteřin hleděl Steven Stidham na letušku, která klečela vedle jeho dědečka, pak konečně přisvědčil na souhlas. "Dobře." Vstal a váhavě překročil tělo, které leželo nataženo na podlaze několik kroků od skupiny. Roztáhl vedle přikrývku, pak uchopil zezadu zčásti roztržený límec mužovy zkrvavené košile. Přední a boční strana mužova krku byla rozdrcena, zrovna tak i jeho ramena, a proto jeho krev stále stékala Stevenovi po prstech.

"Dávej pozor na volně visící dráty a nepřibližuj se moc k troskám," zavolala Kathy Davisová, když sledovala, jak hoch mizí v temné uličce.
"Dám." Steven podle jejich pokynů začal uvolňovat prostor a odtáhl tělo mrtvého orientálce co nejdál. Ale chápal - jako všichni - že pravý důvod přemisťování bezvládného těla je prostě ten, že mělo zmizet z dohledu. Nikdo z nich nemohl snést další svědectví připomínající jim jejich situaci jenom pár kroků od místa, kde se všichni snažili zachránit život Stevenovu dědečkovi. "Zůstaňte u dědečka. Hned se vrátím."
Steven nešikovně táhl tělo, pohyboval se opatrně a pomalu, ohlížel se zpátky k temnotě za sebou, pak hleděl před sebe do slabě osvětlené pilotní kabiny, aby se zorientoval. Když se dostal ke třetí řadě sedadel první třídy - byla to první řada ještě nepoškozená, jak říkala letuška - měl v úmyslu nechat tělo tam a pak se vrátit k dědečkovi.
Čím víc Steven pronikal dozadu, tím víc hluku slyšel v kabině. Zastavil se, zachvěl, pak se rozhlédl. Pilot jim už vysvětlil, že muselo dojít k proražení trupu letadla a úniku vzduchu, jenž způsoboval ten řvoucí, kvílivý zvuk. Pilot také vysvětlil, proč se rozhodli zamířit s letadlem na území Číny, tak jak vyžadovali únosci.
Ten druhý pilot říkal, že letět do Číny je nesmysl, ale skutečný pilot - jmenoval se Blanchard, jak si Steven vzpomněl - říkal, že musí dělat přesně to, co jim řekli únosci, aby byli v naprostém bezpečí. To mělo logiku.
Určitě budou vzadu další bomby a další únosci a Steven byl rád, že kapitán Blanchard už přišel k sobě a byl schopen vrátit se ke svým povinnostem v pilotní kabině. I když všichni viděli, že jeho paže a rameno jsou ošklivě poraněny, bylo výborné, že byl teď v pilotní kabině, protože samozřejmě věděl, o čem mluví, a mohl radit druhému pilotovi, co má dělat. Jak říkal Blanchard předtím, jakmile přistanou v Číně, příslušné orgány poskytnou okamžitou pomoc zraněným - především Stevenovu dědečkovi - protože tam mají vynikající zdravotnická zařízení.
Vítr svištěl Stevenovi kolem uší a podle změny jeho tónu a výšky tušil, že je velmi blízko hromady trosek, která oddělovala přední část letadla od zadní. Znovu si přál, aby měl s sebou baterku, ale byla tam jen jedna a ta svítila jen slabě. Kapitán Blanchard logicky trval na tom, že jejich jediné světlo zůstane v pilotní kabině, kde je mohou potřebovat nejvíc, že lidé v kabině pro cestující si budou muset poradit i ve tmě, protože žádné ze světel v oddělení pro cestující nesvítilo.
Steven postupoval dále dozadu. Po dalších několika krocích narazil pravým bokem do opěrky sedadla 3 C - a řekl si, že už je dost daleko. Začal tlačit tělo mrtvého muže do úzkého prostoru mezi řadami, usilovně se bránil tomu, aby na něho stékala krev mrtvého, ale věděl, že už má od ní ruce, košili i kalhoty. To byla určitá výhoda tmy v kabině; alespoň nebylo vidět krev, kterou měl všude.
Přes hučící kvílení vzduchu najednou Steven uslyšel něco jiného. Ten nový zvuk byl přehlušován a přerušován větrem, ale přesto patrný. Uložil tělo dolů mezi sedadla, pak zůstal nehnutě stát v uličce a poslouchal dál.
Chvíli neslyšel nic, jen okolní řev vzduchu nasávaný přes hromadu trosek a proudící ven. Pohlédl stranou od slabého osvětlení pilotní kabiny, které viděl v dálce. Stevenovy oči už přivykly interiéru temné kabiny. Při nejasném měsíčním světle, které pronikalo okny kabiny pro cestující, mohl teď Steven vidět obrysy haldy trosek.
Byla to směsice žebroví, zkrouceného kovu a nepravidelných plátů sklolaminátových panelů, které se zvedaly z podlahy ke stropu a ode zdi ke zdi. Kromě toho neviděl téměř nic a to, co přece jen zahlédl, jako by neustále měnilo absurdní rozměry i tvary - chvíli to připomínalo četu miniaturních bezhlavých jezdců cválajících lesem, chvíli zas zástup obrovitých příšer všeho druhu, zvedajících se z doutnajícího masového hrobu. Steven věděl, že nic z toho není pravda, že všechno je jen optický klam, šalba smyslů, ale neubránil se, aby se znovu

nezachvěl - tentokrát spíš vlivem děsivých představ než chladem. Přece však byl schopen zachovat rozvahu; tiše stál a čekal.
Znovu k němu dolehl stejný zvuk - a nepochybně přicházel z místa velmi blízkého hromadě trosek. Mohla to být slova, nebo pláč, nebo obojí. Nebo snad to nemuselo být nic, jen vítr hučící v troskách, nebo jen další klam, tentokrát jeho uší. Steven si nebyl jist. Udělal další krok do uličky, pak se naklonil a bedlivě poslouchal.
Tentokrát se zvuk ozval zcela jasně a on mohl určit jeho původ i směr: zpod rozbitých laminátových plátů, které byly nakupeny sotva krok vlevo od něho, na něho volal člověk.

"Někdo tady vzadu je!" vykřikl Steven směrem k přední částí kabiny, než se znovu pohnul dozadu. "Rychle."
Steven viděl, že k němu přicházejí dvě osoby od přední kuchyňky, jejich temné siluety se pohybovaly pomalu, stejně jako on před malou chvílí. Aniž by čekal, až se dostanou k němu, udělal další krok dozadu a položil ruku na trosky.
Náhlá rána elektrickým proudem by mu stačila spojit prsty s kusem hliníku, na který sáhl, kdyby nebylo úhlu, ve kterém se změti dotkl. Stevenovy nohy byly doslova sraženy dávkou vysokého napětí z odtržených kabelů, které byly zapleteny v hromadě odpadu, upadl dozadu a váha jeho těla odtrhla jeho ruce ze zelektrizované konstrukce.
"Ničeho se nedotýkej!" vykřikla na hocha Kathy, i když věděla, že je pozdě mu to připomínat, varovat ho. Zahlédla před sebou elektrické jiskry, šedomodrý záblesk, který na okamžik osvětlil prostor kabiny a nevýrazný obrys chlapcovy postavy vrávorající dozadu v zajiskření světla. Dostala se k němu o pár vteřin později a klesla vedle něho na podlahu v uličce.
"Buďte opatrná, ani vy se ničeho nedotýkejte!" Barbara Jenningsová se také propracovávala uličkou k nim, nechávajíc vpředu u kuchyňky se starým mužem Charlene. Viděla a slyšela vzruch před sebou a uvědomila si, co se stalo. "Nedotýkejte se ho!"
Kathy už držela chlapce, když si uvědomila, že by měla být opatrnější: chlapcovo tělo mohlo ještě mít v sobě elektrický náboj. Ale nemělo - díky Bohu - a chlapec dýchal. Kathy cítila, jak se jí sevřela hruď a roztančil žaludek. "Slyšíš mě?"
Stevenovi trvalo několik vteřin, než odpověděl, ale konečně promluvil - spíš hlasitým zasténáním než zřetelnými slovy. Byl omámen, ale protože byl mladý a velmi silný, brzo se začal zvedat. Když se posadil, ucítil kolem sebe letuščiny paže, které mu pomáhaly posadit se, i když ji ještě v temné kabině neviděl.
"Jsi v pořádku?" křičela Kathy, aby ji bylo ve větru slyšet.
"...si jo." Steven potřásl hlavou, pak se několikrát zhluboka nadechl, aby se vzpamatoval. Vzápětí začal cítit bolest v levé ruce - pronikavou, bodavou bolest. "Spálil jsem se."
"Moc?"
"Ne, moc ne, myslím." Steven si nebyl jist, ale nechtěl si připustit nic jiného. "Bude to dobrý."
"Řekni mi, co jsi tady slyšel." Kathy vycítila, že je vedle ní Barbara. "Odkud ten zvuk přicházet?"
"Z té hromady," ukázal Steven, ale hned si uvědomil, že ženy za ním nemohou nic ve tmě vidět. "Vlevo."
"Co je to?"
"Říkal jsem vám to. Hlas. Křik. Někdo tam je."
"Víš to jistě?"
"Jo."
"Dobře, tak chvilku vydrž." Kathy se obrátila k místu, kde chlapec předpokládal, že něco slyšel. "Jestli mě slyšíte, řekněte něco," vykřikla Kathy tak hlasitě, jak dokázala. "Ale nehýbejte se - v kovových částech kolem vás je elektrický proud. A nevím, jak to vypnout."
Chvíli trvalo, ale hlas se konečně ozval, mužský hlas. "...pomozte mi..." bylo vše, co řekl.

Obě ženy se zvedly a pomáhaly chlapci vstát. "Slyšíme vás," vykřikla zpátky Barbara jako první. "Nehýbejte se."
"Nemůžu se pohnout... pomoc..." hlas se ztrácel a mísil se s neustávajícím svištěním vzduchu ženoucího se kolem nich.
"Vidíte nás?" Kathy tu otázku vykřikla, pak pohlédla přes rameno směrem ke světlům pilotní kabiny v dálce. Protože stáli mezi pilotní kabinou a hromadou trosek, může se stát, uvědomila si, že ten, kdo je pod nimi zasypán, je může proti osvětlenému pozadí lépe vidět a zkusí je navést přímo k místu, kde byl uvězněn. Musela se dovědět alespoň tolik, protože nebylo možné, aby se prohrabávaly hromadou sutin nabitých elektřinou.
A zase se dlouho nic neozvalo. Když se hlas konečně ozval, zněl ještě namáhavěji než předtím. "Slepý..." bylo jediné slyšitelné slovo a bylo následováno hlasitým a bolestným zasténáním, které nenechávalo nikoho na pochybách, že tento muž zavalený hromadou trosek, je těžce zraněn.
"Nerozumím," řekla Barbara.
Ale Kathy najednou pochopila. "Ten slepý muž."
"Cože?"

"Je slepý. Seděl v poslední řadě. Musel nějak přežít výbuch a teď se na něho zhroutily stěnové sklolaminátové panely."
"Bože."
"Je uvězněn uprostřed té zelektrizované hromady, o které kapitán Blanchard řekl, že ji nemůžeme vypnout. To bude největší problém." Kathy proklínala sama sebe za to, že na toho muže nepomyslela už dřív, i když ji napadlo, jestli by tím něco zachránila.
"Co můžeme dělat?" zeptala se Barbara Jenningsová hlasem, který byl napjatý a chvěl se, protože začala ztrácet pracně udržovanou rozvahu.
Letuška Kathy Davisová stála v temné uličce poškozeného letadla, jednu ruku na paži zraněného chlapce, druhou pevně svírala Barbařino rameno. Po velmi dlouhé chvíli ticha řekla jedinou věc, která ji napadla, jedinou větu, která jí přišla na mysl. "Nevím."
Gerald Marks byl zcela slepý v důsledku zanedbaného léčení choroby, jež mu vzalo zrak už ve věku sedmi let. Bylo to dva týdny před jeho jednapadesátými narozeninami, když si koupil letenku společnosti Trans Continental do Japonska a nastoupil v Los Angeles na palubu letadla. V průběhu letu většinou pracoval na plánech příjmu pro společnost, kterou vlastnil a před lety i založil a jež se zabývala uplatněním zručnosti slepých osob. Marks krátce usnul před prvním zběsilým letem letadla a v okamžiku, kdy bomba explodovala nedaleko za ním, seděl zas pozorně v poslední řadě první třídy.
Nejmenší síla výbuchu se projevila ve směru dolů a dopředu. To, spolu s dvojitou přepážkou kovové stěny a stěny ze sklolaminátu, kterou probíhala instalace toalety, poskytlo dostatek ochrany, takže v prvních chvílích destruktivní síly bomby Marksovi vážně neublížily. Jeho záda a krk byly opakovaně zasypávány kovovými úlomky a ztratil dost krve, ale většina energie výbuchu mířila mimo zborcené stěny, pod nimiž byl teď uvězněn.
"Slepý..." podařilo se vyslovit Marksovi jako odpověď na přidušené hlasy, které ho volaly v hluku větru, jenž vířil kolem něho. Marks byl nepříjemně zkroucen na podlaze, nohy měl podivně stočeny pod sebou a obě byly zachyceny kusy trosek, které se na něho tiskly ze všech stran. Byl nějaký čas po výbuchu v bezvědomí - v důsledku toho, že jeho hlava tvrdě udeřila o zem, naskočila mu na čele veliká modročerná modřina. Poté se probral do jakéhosi polovědomí, racionální myšlenky mu plynuly hlavou jako voda sítem a nebyl schopen soustředit pozornost déle než několik vteřin. Bylo to jako děsivý noční sen, kterého se nemůže zbavit, z kterého se nemůže probudit.
Konečně se Marksovi podařilo uvědomit si, co se mu stalo a proč. Po výbuchu mu trvalo značnou chvíli, než sluchem začal vnímat a identifikovat neustálý hluk větru, pak tlumené

zvuky za hromadou trosek, pod nimiž ležel. Pochopil, že také utrpěl poškození sluchu, protože byl v přílišné blízkostí výbuchu. Věděl však, že to je nejmenší z jeho problémů. Hlasitě a nepřetržitě sténal, vydával ze sebe bezděčně tiché zvuky navzdory snaze ovládnout se, poslouchat pozorně to, co mu říkaly hlasy v dálce. Bolest - na zádech a na krku, v nohách, v levé paži a v několika prstech - pronikala ze všech stran a znemožňovala mu myslet na něco jiného. Ale Marks věděl, že bude muset myslet na jiné věci, jestli má přežít. Pohnout se, ukázat jim, kde jsem, najdou mě, jestli jim pomůžu. Zhluboka se nadechl, pak se postupně snažil pohnout rukama a nohama.
Obě nohy měl zcela nehybné a jeho levá paže byla zachycena v jakémsi svěráku trubek, ze kterého nebyl schopen se uvolnit. Pravá paže byla uvězněna nejméně a za několik okamžiků se mu podařilo vyprostit ji zpod předmětu, který ji držel u ramene.
Je tam ještě něco - něco jiného. Marks se snažil využít své vnitřní vidění - zvláštní citlivost, kterou mají někteří slepci, zesilující jejich ostatních smysly a umožňující jim počítat s překážkami - mapovat si prostor přímo před sebou. I ve stísněném úzkém prostoru v odpadu, do kterého byl Marks stěsnán, začalo jeho vnitřní vidění pracovat docela dobře a on ucítil překážku z masa a krve nedaleko místa, kde ležel. To byl jediný moment, kdy byl Marks relativně ve výhodě oproti ostatním kolem - tma v letadle, černá jako inkoust, mu vůbec nevadila, protože většinu svého života žil jen ve tmě.
Další člověk. Možná žije. I kdyby osoba, kterou cítil před sebou, nebyla živá, uvědomoval si, že zatlačením do toho těla by mohl odsunout část trosek a přivábit pozornost zachránců, kteří ho volali. Marks nerozuměl většině jejich slov, ale věděl, že tam byli, věděl, že se pokoušejí najít ho, pomoci mu.
Po velkém úsilí, které ho vyčerpalo natolik, že se téměř vzdal, se Marksovi podařilo dostat pravou paži k tělu a pak ji natáhnout směrem k objektu, jehož blízkost cítil. Jeho prsty přejížděly po hromadě sklolaminátu, látky a vinylu ze zdemolovaných sedadel a po jídelních podnosech, až projely pár centimetrů kolem jeho obličeje. Cítil, že objekt, který hledá, je jen o kousek dál. Marks posunul ruku dopředu a hmatal jí po posledních kusech odpadu.
Prsty slepého muže zamířily přímo do tkáně, která byla mrtvým torzem letušky Debbie Biedermanové. Jeho citlivým prstům to trvalo jen pár okamžiků. Uvědomil si, na co sáhl. Neschopen zadržet své zděšení a odpor, s hrůzou vykřikl a strhl ruku zpět. Poté se jeho tělo mírně zvedlo proti hromadě trosek.
Elektrický proud o vysokém napětí, kterým byla napájena kovová změť jen kousek nad ním, našel novou cestu nejmenšího odporu, když se o ni otřely pot a krev na odhalené lidské kůži pod roztrhanou košilí. Za necelou vteřinu Marksovým tělem proběhly stovky voltů, ožehly jeho tělo v místě, kudy do něho vnikly, a vyrazily ven, zastavily jeho srdce a spálily jeho mozkové buňky. Dlouho předtím, než pominul bezděčný třas jeho svalů, byl slepý muž mrtev.
Modré obloukové světlo při průchodu vysokého napětí zapůsobilo na tří svědky slepcovy smrti děsivějším dojmem než mužův zděšený výkřik; ten byl ztlumen hromadami odpadu obklopujícími oběť a přehlušen větrem, který se prohánět troskami a unikal ven dírou v trupu. Světlo samo trvalo jen několik vteřin, ale to stačilo, aby všichni tři v uličce pochopili, co se stalo.
"Ach, můj Bože!"
"Nehýbejte se!" vykřikla letuška Kathy Davisová a ještě pevněji sevřela ostatní. Kathy, Barbara Jenningsová a Steven Stidham ztuhli na místě s očima přimraženýma k děsivé scéně smrti sotva tří metry od nich. "Zůstaňte tady, nemůžeme nic dělat."
"Já vím." Barbara se zachvěla, pak položila ruku na Kathyinu, která ji držela za paži. "Nemůžeme už nic dělat."
"Ano." Kabinu pro cestující opět zahalila úplná tma, a protože jejich oči, které si už předtím na vidění ve tmě zvykly, oslepil elektrický oblouk, zůstali bez jakéhokoliv vizuálního kontaktu s okolím. "Buďte opatrní, obraťte se pomalu, držte se mě," křičela Kathy na ostatní.

"Musíme se dostat zpátky ke kuchyňce." Vedla je uličkou; s každým dalším krokem hluk kolem slábl a v přibývajícím světle z pilotní kabiny se také mohli lépe orientovat.
Těsně předtím, než se dostali do kuchyňky první třídy, Steven vyrazil ke svému dědečkovi. Poklekl vedle Charlene Jenningsové, která zůstala s umírajícím mužem, vzal jí z ruky plátěný ubrousek a začal sám otírat dědečkovo čelo. "Řekl něco?"
"Něco ano." Charlene se podívala na matku; i ve slabém světle z pilotní kabiny bylo vidět, že jí po tváři stékají slzy. "Řekl... že ví, že umírá. Chce mluvit s vnukem."
Nikdo se ani nepohnul, když se Steven sklonil blíž ke svému dědečkovi. "Prosím, neumírej," řekl chlapec bezvýrazným hlasem, ve kterém kupodivu nebylo slyšet žádné emoce.
"Neumírej. Nesmíš umřít. Potřebuju. tě." Steven tohoto muže potřeboval víc než kohokoliv na světě.
"Stevene..." Stařec otevřel oči; jeho vidění bylo zamlženo bolestí, potem a krví, která mu stékala po tváři. Ale přesto viděl svého vnuka, tak, jak ho viděl vždycky, bystré, cílevědomé oči, odhodlaný pohled, chápající mnohem více věcí, než by mu jeho mládí mělo dovolit. Vlastní syn Edwarda Stidhama řekl při mnoha příležitostech, že jeho syn Steven je darebák, příliš divoký, nevychovaný a neposlušný - ale dědeček věděl své. Steven dědečka vždycky poslouchal - tak, jak neposlouchal nikoho jiného. Byl si se starým mužem bližší než se svými oběma rodiči, se starší sestrou nebo s mladším bratrem.
"Prosím, neumírej," řekl znovu Steven. Přiložil svou tvář k dědečkově, cítil jeho dech, krátké dýchání, které se stávalo čím dál nepravidelnější. "Prosím."
"Nevěř ničemu, kromě toho, co ti teď řeknu." Stařec se mírně zvedl a díval se přímo do chlapcových očí.
"Prosím, lež klidně. Nesedej si."
"Poslouchej mě. Tvůj otec tě miluje, ale plete se v tobě... jsi dobrý kluk... nejlepší."
"Přestaň. Ne..."
"Základ máš dobrý." Pozornost starého muže se rozptylovala, rychle slábl. Ale věděl, co chce ještě říci, co musí říci. "Nepochybuj o sobě... jdi za svým instinktem... za tím, co v nitru cítíš... budeš moc dobrý chlapec, moc dobrý člověk, jestli takový zůstaneš," řekl stařec slábnoucím zastřeným hlasem. Na okamžik se odmlčel, oči se mu v bolesti rozšířily, ale pokusil se ji ignorovat, pokračovat v tom, co chtěl říci problémovému dítěti svého syna.
"Stevene... jsi..."
"Ne!" Steven uchopil hlavu starého muže, než mohla dopadnout na podlahu, ale když mu jeho tělo spočinulo na rukou, věděl, co se stalo. Stařec mu zemřel v náručí. "Ne, prosím." Steven držel starcovu tvář proti své a začal neovladatelně plakat. "To není spravedlivé," vzlykal chlapec a třel si tvář starého muže o svou, jeho slzy se mísily se slzami a potem dědečka. "Bože, to je nespravedlivé, ach, Bože."
Kathy, Barbara a Charlene udělaly bezděčně krok zpátky při scéně, jíž byly svědky. Nebylo nic, co by mohly dělat, jak by mohly pomoci, žádné slovo zde nic neznamenalo. Od prvního okamžiku, kdy starce spatřily, věděly, že zemře. Ale to vědomí nezmenšilo bezmeznou lítost ani pocit nenahraditelné ztráty, který je teď zachvátil. Během několika minut byli mrtvi další dva z těch, kdo přežili na palubě letu 42. A ony byly přesvědčeny, že jsou mrtvi i všichni ze zadní části letadla.
Barbara Jenningsová objala svou dceru, obrátila se k mladé letušce, opřela se o její rameno a začala také nepokrytě plakat. "Není to spravedlivé, ani trochu," řekla Barbara přerývaně, automaticky opakujíc to, co řekl chlapec, protože to byla naprostá pravda - pravda, kterou pociťovali všichni.
Kathy Davisová ovinula pažemi Barbaru a pevně ji sevřela. Také se rozplakala. Kathy plakala za všechny, i za sebe. Není to spravedlivé, vůbec ne. "Ne," zašeptala, neschopná nalézt jediné utěšující slovo, neschopná přijít na nic, co by je mohlo jen trochu povzbudit. "Ne." Každým dalším okamžikem se osud zbytku lidí na palubě letu 42 zdál bezútěšnější.

14. KAPITOLA

Stevard Fred Lyle vyhlédl z okna kabiny temného letadla snad už posté v posledních dvaceti minutách. Přestože měsíc téměř v úplňku za poslední dvě hodiny, co ho sledoval, klesl na obloze trochu níž, nebylo vidět nic kromě hvězd. Stříbrné jiskření oceánu dole zahalila clona nízké oblačnosti.
"Pořád nic, že?" ozval se Max Berger ze svého sedadla vedle Freda v poslední řadě zadní části letadla.
"Ne," pokrčil rameny Fred. "Mraky jsou husté." Pohlédl na svítící náramkové hodinky, které byly pořád nastaveny na losangeleský čas. 8.10. "Původně jsme měli přistát v Ósace v 9.55 ráno losangeleského času, to znamená za necelé dvě hodiny. Za dalších padesát minut bychom už měli uvidět světla z pevniny severního Japonska," řekl Fred. Na této trase letěl už tucetkrát minulé léto, takže věděl, co bude následovat.
"Ta světla uvidíme jenom v případě, že se roztrhnou mraky, a jenom tehdy, jestli skutečně letíme do Ósaky. Možná nás piloti navádějí někam jinam." Bergerův tón byl suchý a věcný, jako by mluvil o naprosto banální záležitosti. "Kromě toho, nic se nestane, když neuvidíme pobřežní světla, dokud se nedostaneme na místo, kam letíme. Začínám si myslet, že není moc dobré počítat s něčím novým - jako třeba že se objeví pobřežní světla - v této fázi. To by mohlo stačit k tomu, aby se zas narušila rovnováha."
"Nerozumím vám."
"Poslední dvě hodiny jsme tu měli - už jsem skoro ztratil přehled - asi sedm nebo osm výbuchů hysterie a tři výbuchy jasného vzteku. Když na vás vyrazil ten poslední chlápek, ten starší v roztrženém saku, málem jsem nezachránil vaši lebku od úderu kusem tvrdého plastiku, kterým mával."
"Ještě jednou díky." Fred uhnul do temné uličky právě včas, ale zahlédl dvě temné siluety - Maxe a starého muže, jak se střetli několik kroků za ním. Boj trval jen několik vteřin, než Max vtěsnal starce do křesla a vzal mu provizorní zbraň.
"Nevím, jak dlouho nám takové štěstí vydrží. Ten kus plastiku by vás nezabil; ale určitě byste z něho měl pěkné bolení hlavy."
"Jestli ne víc." Fred se zachvěl při pomyšlení na to, co se málem stalo - mohlo dojít přesně k tomu, co předvídal Max. Někteří z těch, co v zadní kabině přežili, se chovali nerozumně a nepřátelsky a začínali považovat Freda za zodpovědnou osobu, jež nese vinu na jejich osudu. Napadlo ho, že si svlékne sako uniformy a strhne označení aerolinek, ale pak se rozhodl, že to neudělá - teď už stejně všichni věděli, kdo je. Jestli ho budou chtít najít, najdou si ho i ve tmě.
"Taková věc je reakcí na smrt a destrukci. Není to moc racionální, ale pohled na to, jak se vaši milovaní mění v mrtvoly, naruší člověku zdravý rozum."
"Slyšel jsem o podobných věcech pří bojových akcích, ale nikdy pří nehodách."
"Bomba není nehoda."
"To je fakt."
"A vy jste tu jediný z posádky."
"Mělo by být každému zatraceně jasné, že jsem tam tu zatracenou bombu neuložil já."
"Je to zřejmé, když o tom začnete přemýšlet. Mně je jasné, že to není vaše vina, ale těmhle lidem," prohlásil Berger a mávl rukou směrem k ztemnělé kabině před sebou, "to moc rozumně teď nemyslí. Nemůžu říct, že bych je za to vinil."
"Možná." Fred se obrátil k oknu a podíval se na měsíc. Byl velmi nízko nad obzorem před nimi a začal připomínat obrovský žlutočervený kotouč - obvyklý vizuální přelud, který znamenal, že měsíc brzy zmizí z dohledu za horizontem. "Zatraceně brzo zapadne měsíc."
"Jo. Pak tady bude ještě větší tma."

"Tma? Už teď je tady jako v pytli."
"Ne, není, pořád ještě něco vidím - například vás. Můžu říct, že jste zvedl ruku, pak ji dal dolů a k ústům."
"Správně." Fred se pootočil ve svém sedadle.
"Všichni budeme moc překvapení, kolik odraženého měsíčního světla sem pronikalo."
"Nemyslím si, že by mě ještě něco překvapilo. V tomhle ohledu ne."
"Asi máte pravdu." Berger vytáhl další cigaretu, a když to udělal, všiml si, že už má pryč skoro celý balíček. Až do dnešního večera se mnohokrát pokusil přestat s kouřením, nebo přesněji, alespoň je omezit. Sakra, cigarety přece nic moc neznamenají. Berger vytáhl zápalky - zbylo mu jich už jenom pár - zaclonil zápalku dlaní a škrtl. Kabina byla tak temná, že jediná zápalka by mohla ostatní vyděsit, a tak ji Berger opatrně skrýval.
Fred koutkem oka sledoval, jak si Max zapaluje cigaretu, viděl příjemné rysy tohoto muže, hřívu černých vlasů tu a tam prokvetlou šedinami, silný, svalnatý krk a živé, zvědavé oči. Fred při jejich konverzace v posledních dvou hodinách zjistil, že je to sedmačtyřicetiletý majitel instalatérské firmy ze San Diega, člověk, který proměnil dílnu, jež se dědila z otce na syna, na malý, ale úspěšný podnik s téměř stovkou zaměstnanců. "Na co zemřela vaše žena?"
"Nádor. Moc kouřila." Berger si ještě jednou potáhl z cigarety, chvíli se na ni opovržlivě zadíval, pak ji váhavě típl do popelníku. "Neměli jsme děti, a tak jsme trávili většinu času v práci. Její pracovní stůl vypadal jako cigaretová fabrika. A doma na stole to bylo ještě horší."
"Kdy zemřela?"
"V červnu to bude dva roky. Jmenovala se June."
"Chybí vám?"
"Ano." Fred už nechtěl nic dodávat, i když toho měl mnoho na mysli. Usadil se znovu ve tmě a o všem chvíli přemýšlel. Obklopovala ho smrt, ale nalezl v sobě víc vnitřní síly a odvahy, než si kdy představoval. Seděl vedle člověka, který znamenal mnohem víc, než kterýkoliv z jeho minulých milenců, a přece cítil něco jiného než dřív. Cítil obdiv a soudržnost, přátelství a upřímnost, cítil sympatie - ale necítil nic, co by jen vzdáleně připomínalo tělesnou touhu po osobě Maxe Bergera. Změnil se Fred, nebo se jen změnila situace? Byla to dočasná reakce na smrt, zkázu a děs kolem něho? Fred to nevěděl určitě, ale věděl, že v té chvíli je to příjemný pocit. "Asi jsem v šoku."
"Proč myslíte?"
"To nic. Jenom tak žvaním."
"Pokračujte, řada je na vás."
"Díky." Fred zjistil, že se usmívá poprvé od okamžiku, kdy začala ta noční hrůza. "Až se z toho dostaneme, osobně vás zvu na nejlepší večeři, kterou najdem, abych vám projevil vděčnost za vaši pomoc."
"Sakra, až se z toho dostaneme, vezmu vás na týden na lyže do Tahoe a potom sjedem dolů do Vegas trochu se odreagovat."
"Jak chcete." Fred byl udiven, jak rychle nalézá slova. Za celý život byl v posteli se třemi dívkami, a to spíš v důsledku provokace jiných mužů než z jiných důvodů. Kdyby si vyrazil s Maxem, mohla by z toho být docela psina. "Už se těším."
"Ruku na to." Berger se ošil v sedadle, pohlédl do opuštěné uličky, pak se znovu obrátil k Fredovi. "Všude klid. To je dobré znamení."
"Mohli bychom teď využít těch dobrých znamení."
"Jo. Možná to znamená, že je všechno v pořádku, že nic z toho, s čím si nedovedeme poradit, nedopadne špatně."
"S čím si nedovedeme poradit? Co myslíte?" Fred se nechtěl vydávat na tuto cestu úvah, ale věděl, že je nutná, byla to jeho práce, plánovat dopředu, uvažovat o problémech.
"Nevím. Něco katastrofického - jako náhlý požár nebo další bomba."

Další bomba. Ta slova se Fredovi zaryla do mozku neobyčejně hluboko. Další bomba na palubě. Myslí mu vířila vzpomínka na něco, co už někdy viděl, na co se dosud nesoustředil, ale co si odsunul do paměti, s úmyslem, že se tím bude zabývat později, a vzápětí se mu vybavila zřetelně. Před očima se mu s děsivou jasností objevila slova, která předtím byla zatlačena do pozadí potřebou okamžité záchranné činnosti, jakmile došlo k výbuchu, elektronická slova, která viděl v druhém řádku přenosného počítače: DOLNÍ ZAŘÍZENÍ - PROBÍHÁ ODPOČÍTÁVANÍ.
"Ach můj Bože."

"Co je?"
Stevard Fred Lyle položil třesoucí se ruku na přítelovu paži. "Podejte ten počítač, je vedle vás."
"Proč?" Max Berger se natáhl přes uličku a sáhl po malém elektronickém přístroji na sedadlo, kam ho před chvílí uložili.
"Dejte mi to, musím se na to ještě jednou podívat. Myslím, že zpráva, která se objevila na obrazovce na druhém řádku, znamenala, že na palubě je ještě jedna bomba."

Rona Jenningse bolela ramena a krk, když seděl v pilotním křesle letounu Consolidated a dál jej řídil západním směrem přímo k čínskému Jang-čou.
Jediná ručička navigace na přístrojovém panelu zůstávala ve středu, jak přikázal kapitán Blanchard, což znamenalo, že míří přímo k cíli únosců. "Měl jste pravdu, co se týká toho autopilota, potřebovali bychom ho použít."
"Zkusil jsem všechno. Nemůžu ten zatracenej krám rozjet." Alvin Blanchard položil ruku na ovládání autopilota, jako by se o to chtěl pokusit ještě jednou, ale o pár vteřin později mu ruka zase klesla do klína. "Vypadá to mizerně. Budete muset letět sám."
"Já vím." Měsíc před hodinou sklouzl za obzor, což způsobilo, že tma venku byla ještě neproniknutelnější. Kromě oblohy plné hvězd neměli v temnotě nad sebou jediný záchytný bod. Jennings se soustředil na přístrojový panel před sebou, ale už se mu před unavenýma očima trochu rozmazával.
Asi před hodinou, když křižovali severní pobřeží Japonska, přestali pomýšlet na to, že Blanchard bude schopen ujmout se řízení letadla sám. Když kapitán přiznal, že se jeho stav zhoršuje, že ho paže a rameno pekelně bolí. Krátce poté také Jennings začal pozorovat zdravotní potíže - srdce mu prudce tlouklo; občas pocítil závrať a mírnou nevolnost; všiml si, že se mu vidění zamlžuje a ruce chvějí. Přesto pokračoval v řízení, protože Blanchard tvrdil, že by ho sám nezvládl.
"Můžete to převzít, můžete řídit levou rukou?" ozval se najednou Jennings a sklonil se dopředu v pilotním křesle. "Potřebuju si odpočinout. Hned teď," řekl prázdným, třesoucím se hlasem.
"Už jsem vám řekl předtím, nevím, jestli to dokážu."
"Budete to muset zkusit." Jennings se cítil slabý, jako by měl každým okamžikem omdlít, a věděl, že v mihotavém světle přístrojů z řídicího panelu musí teď vypadat jako duch. Byl rád, že ostatní čtyři sedí v kabině pro cestující a že naposled, kdy k ním přišly Barbara a Kathy, vypadal mnohem lépe.
"Dobře, pokusím se." Blanchard seděl vzpřímeně ve svém pilotním křesle, pevně uchopil knipl druhého pilota zdravou levou rukou a kývl na Jenningse, že může pustit. Hned nato se letoun trochu zhoupl dolů a pak poskočil nahoru, ale nakonec se zase vyrovnal. "Půjde to, myslím, že to na chvilku zvládnu. Co je vám?"
"Nevím přesně." Ale Jennings moc dobře věděl, co není v pořádku - srdce. Ta děsivá situace znamenala velké napětí i pro muže zdravého, ale na oslabené srdce to bylo až příliš mnoho.

"Stres, to je všechno. Bude to v pořádku, když si odpočinu, jenom když budu moct chvilku sedět a relaxovat a vy budete řídit."
"Budete schopen přistát?"
"Jistě." Jennings se snažil, aby to znělo přesvědčivě, ale zjistil, že mu docházejí síly. Hlavu sklonil ke kolenům a začal si masírovat spánky. Pomohlo to, alespoň jeho nevolnost začala polevovat. "Bude to dobrý, vím to jistě, jenom chvilku vydržte."
Dalších patnáct minut mlčeli. Letadlo se mírně kolébalo, ale v podstatě se drželo kurzu, Blanchard se věnoval řízení a Jennings seděl uvolněně v kapitánském křesle se zavřenýma očima, hlavu opřenou v dlaních, jako by si chtěl chvilku zdřímnout. Náhodnému pozorovateli by tato scéna mohla připadat jako ukázka technokratického poklidu letounu plujícího západním směrem, s řadami barevných světel a ukazateli na panelu svědčícími o tom, že všechno funguje, jak má. Na tomto obrázku samozřejmě nebyl patrný strach a obavy v myslích obou mužů v pilotních křeslech. Oba piloti však seděli stoicky, nedávajíce najevo nic z toho, co jim probíhalo hlavami.
Po několika minutách se Jennings konečně narovnal. Už se cítil mnohem lépe - únava polevovala, což ho samotného překvapilo. Úplně se mu obnovily síly, nebo se to alespoň zdálo. Rozhlédl se po kabině a uviděl, že všechno je jak bylo, že všechny ukazatele a ručičky jsou přesně tam, kde mají být. Letadlo letělo ve svém kurzu, všechny systémy pracovaly normálně - i vibrace levého motoru polevily a byly daleko pod maximální odchylkou. Spotřeba paliva byla také o trochu nižší, než Blanchard předpovídal, což znamenalo, že ho mají víc než dost, aby mohli bez obav doletět k cíli. "Jak to jde?"
"Fajn. Jak se cítíte?"
"O moc líp. Říkal jsem vám, že si jenom potřebuju odpočinout, že potřebuju přestávku."
"Dobře." Blanchard se trochu vytočil v pilotním křesle a kývl směrem k navigační mapě, kterou předtím rozprostřel nad rádiem na centrálním sloupku. "Už jsme skoro nad Japonským mořem, i když přes mraky není nic vidět. O pár set kilometrů dál ve směru pravého křídla je Jižní Korea, severní pobřeží Japonska je asi sto kilometrů vlevo. Brzo budem nad Východočínským mořem."
"Prima. Na kdy odhadujete náš přílet do Jang-čou?" Jennings pohlédl na hodinky, které byly seřízeny na losangeleský čas. V Kalifornii bylo 10.04 dopoledne, pravděpodobně docela teplo a slunečno. Na hladině moře pod mini byla tma a chlad. "Inerciální navigační zařízení ukazuje všechno podle předpokladu. Takže od této chvíle za hodinu a čtyřicet minut."
"V Kalifornii bude tou dobou jedenáct čtyřicet pět."
"Když říkáte."
Jennings se podíval na palubní přístroje, pak opět na Blancharda. "Potřeboval bych, aby mi někdo zezadu přinesl sklenici vody, pak budu moct zase řídit. Potom mi můžete dát instrukce pro přistání."
"Jistě."
"Nechcete taky něco donést?"
"Taky sklenku vody. Možná nějaký jídlo, jestli se podařilo z kuchyňky něco zachránit."
"Zeptám se." Jennings zvedl ze sloupku svítící pero a namířil ho do temné kabiny pro cestující. Dvakrát stiskl tlačítko, jejich předem domluvený signál, aby jedna z žen přišla do pilotní kabiny. Přestaly pravidelně navštěvovat piloty poté, co jim to Blanchard zakázal - poručil jim, aby klidně seděly, řekl, že zbytečné pohyby v kabině by mohly způsobit komplikace, že při přecházení sem a tam je obtížnější manuálně udržet letadlo ve správné rychlosti.

Několik vteřin poté, co Jennings blýskl baterkou, zpozoroval, že se k němu blíží ze stínu postava.

Letuška Kathy Davisová mířící do pilotní kabiny šla rychle, protože ji vedla světla z přístrojového panelu vpředu. Věděla, že kdyby se musela vrátit do naprosté temnoty kabiny pro cestující, trvalo by jí to mnohem déle, protože se jim dosud nepodařilo uvést do provozu žádné světlo v zadní části a neměli žádnou fungující baterku. Svou vlastní baterku sice Kathy nakonec našla v hromadě krámů v kabině, ale byla rozbita na kousky, jak se zřejmě otloukala o stěny kuchyňky během jejich divokého manévrování. "Co se děje?"
"Potřebovali bychom oba sklenici vody. Kapitán by se taky chtěl najíst, jestli se ti podaří něco objevit."
"Zřejmě ano, i když výběr bude asi trochu omezený."
"Může to být cokoliv, cokoliv kromě sýra. Sýr nemám rád."
"To není problém, určitě zůstalo nějaké ovoce nebo něco podobného." Kathy se obrátila k Ronovi. "Co mám říct tam vzadu, jak to tady vypadá?"
"Letadlo letí spolehlivě, paliva máme víc než dost a držíme se časového plánu. Za hodinu a čtyřicet minut přistaneme v Číně."
"Fajn, výborně." Kathy položila ruku Ronovi na rameno. "Jak se cítíš?" Zdálo se jí, že Ron je ještě bledší, než byl před chvílí, i když to snad mohla být jen iluze způsobená září světel z přístrojového panelu. Doufala, že je to tak. Kathy a Barbara hovořily před hodinou o Ronově zdraví a Kathy se zděsila, když zjistila, jak na tom Ron ve skutečnosti je, jak potenciálně kritický může být jeho stav.
"Líp. Co budu potřebovat, až tohle skončí, je týdenní dávka spánku." Jennings položil svou ruku na její. Přestože jeho žena byla sotva šest metrů odtud, Ron neměl chuť ruku odtáhnout - prožívali kdysi něco mnohem důvěrnějšího, než aby na něco takového mysleli.
"Pak ti budu muset nařídit dovolenou."
"Asi jo." Jennings přikývl - vzpomínal si na ty časy, kdy Kathy naléhala, aby spolu někam odjeli, vzali si společnou dovolenou - a na všechny ty výmluvy, kterými zdůvodňoval, proč nemůže. Uvědomil si, že celá ta záležitost s Kathy byla z jeho strany plná váhání, plná snahy bránit se tomu, aby byl vtahován do něčeho, co nemá žádnou perspektivu. Ale zároveň to bylo něco, čemu neměl odvahu učinit konec. "Co Barbara a Charlene? A co ten chlapec?"
"Tvoje rodina je skvělá. Barbara je mimořádná osobnost. Chápu, proč ji miluješ."
"Je to tak."
"Já vím." Kathy zmlkla. Jemně odtáhla ruku z Ronova ramene. "I Charlene. Nevěřila bych, že je jí teprve šestnáct. Chová se tak dospěle, tak rozumně."
"A ten hoch?" Jennings viděl chlapce jen na okamžik předtím, než zemřel jeho dědeček, a všiml si výrazu nesmírné bolesti a zoufalství v jeho tváři. "Jak to snáší?"
"Těžko říct. Sedí teď sám ve třetí řadě. Už nepláče, ale ani nechce mluvit. Párkrát jsem na něho promluvila, a neodpověděl mi."
"Nic jiného nemůžeš dělat. Věř mi, když někdo nechce mluvit, je nejlepší nechat ho samotného."
"Já vím." Kathy stála vedle Rona ještě pár okamžiků beze slova, pak se konečně obrátila a vydala se zpátky.
Jennings sledoval, jak zmizela ve tmě kabiny pro cestující. Otočil se k Blanchardovi. "Můžu to převzít."
"Vezměte si to." Blanchard pustil knipl, jakmile zjistil, že Jennings drží letoun stabilně, pak se opřel ve svém pilotním křesle. Jeho zranění a krátká námaha při letu ho vyčerpaly. "Doufám, že nepřinese sýr, nesnáším ho."
"Některé sýry nejsou špatné."
"Po sýru má člověk žízeň."
"Když myslíte."

Letěli dál mlčky ještě několik minut, než se vrátila Kathy. Přinesla sklenku vody, ovoce a pár plátků lisované šunky. I Ron si nakonec vzal, měl větší hlad, než si myslel. Zatímco Kathy čekala, až dojedí, pozorovala oblohu.
Nad nimi byl baldachýn z hvězd, některé v hustých seskupeních, jiné se táhly v řadách. Některé hvězdy byly jasnější než druhé, ale přes všechnu tu září nevrhaly sebemenší světlo na to, co bylo pod letadlem. Výhled na oblaka zmizel zároveň s měsícem a jediným potvrzením toho, že pod nimi je hustá clona mraků, byl fakt, že nebylo vidět žádná světla japonského pobřeží, podél něhož teď letěli, která Kathy vídala při svých minulých letech na této trase.
"Až budeme přistávat v Číně, bude už světlo?"
"Podle mých výpočtů jenom slabé," odpověděl Blanchard. "Když budeme přistávat, mělo by se slunce právě objevit nad obzorem."
"Dobře. Tím to bude pro mne jednodušší," řekl Jennings, aniž se na ně podíval, protože si pohrával s kniplem, aby udržel letoun přesně v kurzu.
"Jednodušší pro nás všechny," řekla Kathy. "Mimochodem, chtěly jsme vědět ještě něco - vlastně se na to ptala Charlene. Jestli jsme blízko Japonska - jak daleko jsi říkal, že jsme vzdáleni?"
"Kitakjúšú je přibližně sto šedesát kilometrů vlevo od nás," odpověděl Blanchard a ukázal na mapu.
"Výborně, sto šedesát kilometrů. Tak jak je možné, že k nám ještě nevylétly žádné stíhačky? Jistě vědí, že jsme tady, Japonci nás určitě vidí na radaru."
"O tom jsme mluvili předtím," odpověděl Jennings. "Napadlo nás, že je to proto, že jsme ztratili spojení hned po výbuchu a na zemi už vědí o našem únosu. Nezapomeň, že zprávu o únosu vysílal druhý pilot dlouho předtím, než explodovala bomba."
"Ano, už si vzpomínám."
"Druhý pilot pak ještě oznámil, že cílem únosců je Jang-čou v Číně," dodal Blanchard. "Bylo to těsně předtím, než jsem připravil únosce o pistoli."
"Aha."
"Stíhačky, o kterých mluvíte, jsou zřejmě někde nablízku, nejspíš letí za námi ve vzdálenosti několika kilometrů. Nechtějí riskovat a přiblížit se moc blízko."
"Takže nechtějí vyplašit únosce?"
"Přesně tak."
"To je výborný tah," řekl Blanchard. Trochu se v sedadle narovnal. "Taky nezapomeňte, že nevíme, co se děje vzadu," řekl důrazně kapitán a ukázal za sebe, "nebo co by mohlo přimět ty šílence, aby odpálili další bombu. Určitě vám nemusím říkat, co by z nás zůstalo, kdyby explodovala ještě jedna bomba - třeba i menší než ta první."
"Na to nechci ani pomyslet."
"Ani já ne. Takže nejlíp bude, když nebudem lidi nijak vzrušovat - ani s nějakou formací stíhaček někde u našeho křídla. To poslední, co bychom si přáli, je, aby vybuchla další z těch tří bomb."
"Ze dvou dalších bomb," konstatovala věcně Kathy a vyhlížela z okna pilotní kabiny. "Třetí bomba je ta, co už explodovala." Horizont bylo neproniknutelně černý; neviděla nic, co by jen náznakem připomínalo stíhačku, ať se podívala kterýmkoliv směrem. Napadlo ji, kde asi ty stíhačky mohou být.
"Tři," automaticky podotkl Blanchard. "Na palubě jsou ještě tři bomby, plus ta jedna, co už vybuchla."
Kathy ustoupila o půl kroku dozadu a pohlédla na kapitána. "Takže vy víte něco, co já nevím? Zpráva únosců říkala, že na začátku byly celkem tři bomby, včetně té v umývárně první třídy - která už vybuchla. Takže teď by měly být na palubě ještě dvě. To jsem vám řekla, když jsem poprvé přišla do kokpitu. Kde jste slyšel něco jiného?"

"No..." Blanchard se rozhlédl po pilotní kabině. Jennings pohlédl na něho a letuška také.
"Jasně jste mi řekla, že jsou tu ještě další tři bomby. Ten údaj si určitě pamatuju od vás."
"Ne, to jsem vám neřekla," energicky protestovala Kathy. "Řekla jsem vám další dvě bomby, i teď si na to pamatuju, pořád jsem na to myslela. Neřekla jsem vám tři, protože jsem si myslela, že tu jsou dvě. To je jediné číslo, které mám v hlavě, jediné číslo, které jsem vám mohla uvést."
"Na tom nezáleží," odpověděl Blanchard. "Jedna, dvě, tří nebo tucet - bylo by stejně po nás, kdyby ještě nějaká vybuchla."
"Počkejte okamžik." Jennings sáhl do kapsy a vytáhl složený papír s únoscovou zprávou, kterou mu Kathy předala před několika hodinami. "Ale já si nevzpomínám, že bych tohle někdy vytáhl a ukázal vám," řekl Jennings Blanchardovi, když už zpráva ležela na sloupku mezi nimi. "A Kathy mi říkala, že vám ji taky neukázala. Podívejte se na tohle."
"No a co?" Blanchard pohlédl na únoscovu zprávu. Bylo v ní jasně řečeno, že na palubě jsou ještě tři další bomby. "Říká se tu přesně totéž, co tvrdím já."
JEDNÁ SE O ÚNOS. NEDOTÝKEJTE SE TÉTO BOMBY ŘÍZENÉ RÁDIEM, JINAK EXPLODUJE.
NA PALUBĚ NĚKOLIK ÚNOSCŮ S DALŠÍMI TŘEMI BOMBAMI. DALŠÍ INFORMACE ZA HODINU.
"Omlouvám se," Kathy zmateně potřásla hlavou. "Byla jsem nervózní a přečetla tu zprávu nepozorně, to je všechno. Viděla jsem ji jen jednou v umývárně - zřejmě jsem přehlédla slovo dalšími, a zaměřila se na slovo tři. Proto jsem si myslela, že jsou tu celkem tři bomby, což by znamenalo, že zbývají jen dvě, když ta první v umývárně explodovala. A tak mi zůstalo v paměti číslo dvě, protože jsem o tom byla přesvědčena. Promiňte."
"To nic." Blanchard mávl rukou, jako že jde o nepodstatnou věc, pak sáhl po zprávě o únosu. Jennings chytil kapitána za paži volnou pravou rukou, zatímco levou stále pevně svíral knipl.
"Počkejte."
"Co je?"
"Lžete." Jennings nevěděl, jestli to má říct, ale byl příliš unaven na to, než aby svá slova důkladně uvážil - zareagoval zcela bezprostředně.
"Co to sakra říkáte?" Blanchard pohlédl dolů na své zápěstí, kolem něhož se sevřela Jenningsova ruka, ale neudělal žádný pohyb, aby je vyprostil. "Mluvíte nesmysly."
"Ale nemluvím." Jennings pohlédl přes rameno na Kathy. "Nechápu, proč mi trvalo tak dlouho, než jsem na to přišel, ale už je mi to jasné. Zvedni baterku."
Kathy bez jediné otázky zvedla svítící pero, které leželo na centrálním sloupku. "Co teď?"

"Posviť na řadu jističů za sedadlem druhého pilota. A řekni mi, co vidíš."
Kathy stiskla tlačítko. Pero sotva svítilo; mělo už slabé baterie. Ale přece jen poskytlo dost světla, aby bylo vidět na blízký panel.
"Všechny jističe jsou vypnuté."
"Víš to jistě?"
"Ano. Vidím bílý kroužek kolem každého z nich - obvody jsou jednoznačně přerušené. Co to znamená?"
"Mohly se vypnout právě teď," řekl Blanchard. Seděl teď vzpřímeně, vyhlížel nervózně a nakláněl se k centrálnímu sloupku, neboť ho Jennings pořád držel za levé zápěstí. Zraněná pravá paže mu bezvládně visela po boku.
"Blbost. Vy jste věděl, že jističe jsou celou dobu vypnuté, ale nepotřeboval jste žádné spojení - znamenalo by pro vás příliš velké komplikace."
"Pusťte mě, sakra."

Jennings dál řídil letadlo, už se začalo mírně houpat a kymácet, vždy když se obrátil k dalším dvěma lidem v pilotní kabině. "Kathy se spletla a řekla vám, že na palubě jsou ještě dvě bomby, protože špatně přečetla únoscovu zprávu..."
"Musel jsem tu zprávu vidět, když jsem se přišel podívat na bombu do umývárny," řekl Blanchard. "Ano, tak je to. Už si vzpomínám."
"To je kruci taky lež," řekl prudce Jennings. "Kathy měla tu zprávu v kapse, když jste šel dozadu a mě jste tu nechal s druhým pilotem. Ale přesto jste znal přesné číslo, i když až do této chvíle měla lístek v kapse. Kathy byla taky jediná, kdo s vámi o zprávě mluvil. Na váš výslovný rozkaz neřekla o únosu nikomu z dalších členů posádky."
"To není pravda, to..."
"Taky si vzpomínám, že jste přišel do kabiny pro cestující ještě před filmem - šel jste dozadu do umývárny - ale nedal jsem si to dohromady. Teď je mi jasné, kdy jste to udělal, ale pořád nemůžu přijít na to, proč."
"Rone, o čem to mluvíš?!" Kathy se udiveně dívala z jednoho pilota na druhého; nic z toho, co se tu dělo, jí nedávalo ani trochu smysl.
Jennings sevřel Blanchardovo zápěstí ještě pevněji. "O tom, že Blanehard věděl, co stojí v únoscově zprávě, protože to byt on sám, kdo umístil bombu do umývárny a napsal ten lístek, tvůj kapitán unesl vlastní letadlo!"
Blanchard se naklonil kupředu, stahoval Jenningsovu paži s sebou, ale náhle trhl svým tělem tak daleko, jak mu dovolily zarážky bezpečnostních pásů a muž, který ho držel. V té poloze se oba muži zastavili - každý měl jen jednu volnou ruku. Jenningsova levice svírala knipl letadla, Blanchardova pravá ruka visela bezvládně po boku - kapitánovi se podařilo dosáhnout tak daleko doleva, že narazil na jeden z regulátorů, zatlačil ho zpět a zredukoval tak výkon na levé straně letadla téměř na nulu. Náhlý prudký úhybný manévr, který letadlo provedlo, strhl Kathy na zem a oba muže k protější stěně.
Nečekaný pohyb způsobil, že Jennings pustil ze sevření Blanchardovu paži. Protože zároveň bojoval s kniplem, aby neztratil kontrolu nad letadlem, nemohl Blanchardovi zabránit, aby se zmocnil zbraně, kterou před chvílí položil vedle křesla druhého pilota.
Malý černý revolver, který Blanchard zvedl ze země, se zaleskl v odraženém světle z přístrojového panelu a v tom okamžiku vypadala hlaveň i kohoutek větší, než byly ve skutečnosti. "Ani se nehněte," řekl kapitán Blanchard a mávl zbraní proti oběma před sebou. "Vy oba. Jestli se hnete, ustřelím vám hlavu."

15. KAPITOLA

Kapitán Alvin Blanchard držel revolver nízko u boku, prsty levé ruky svíral pevně pažbu, ukazováček se tvrdě opíral o malý stříbrný kohoutek. "Zůstaňte, kde jste, a ruce dejte nahoru na opěradlo," řekl Blanchard. "A nehýbejte se."
Letuška Kathy Davisová se zvedla ze země a stála, kde jí poručil, její ruce ležely na opěradle kapitánského křesla, prsty se dotýkaly Jenningsovy zpocené košile. "Ale proč?" řekla úpěnlivě, když pohlédla na zbraň. Hlaveň mířila někam mezi ni a Jenningse a pohyb o pár centimetrů kterýmkoliv směrem by mohl stačit, aby je oba zastřelil. "To je šílenství."
"Nic z toho všeho se nemuselo stát," řekl Blanchard. Jeho hlas byl napjatý a přeskakoval mu a revolverem mával ze strany na stranu. "Nikdy by se to nestalo, kdyby ten zatracený pilot udělal, co jsem mu řekl. Ten idiot." Blanchard ještě nevěděl, co udělá dál, ale dobře si uvědomoval, že nikdo z těchto lidí nesmí přežít, že je musí zabít co nejdřív, protože zjistili pravdu.
"Clancy na to přišel," řekl Ron Jennings z kapitánského křesla a dál řídil letoun západním směrem, pozornost plně soustředěnu na přístrojový panel před sebou. Třásl se a ruce se mu

chvěly, ale hlavu měl jasnou a naprosto chápal, jaká je situace: kapitán Blanchard zaranžoval únos vlastního letadla, i když důvody zatím Jenningsovi jasné nebyly. Blanchard musel spolupracovat s orientálcem - tím, který se objevil před několika hodinami u dveří pilotní kabiny - což vysvětlovalo, proč mimo jiné umožnil tomu muži tak rychle vstup do pilotní kabiny. "Clancy byl bystřejší než vy - a určitě i chytřejší než my. Přišel na to už dávno."
"Kecy!" Blanchard začal zvyšovat hlas, téměř křičel a tvář se mu zkřivila vzteky. "Ten váš chytrák Clancy byl pěknej pitomec. Nezjistil vůbec nic! Jediný, co se mu podařilo, bylo všechno zmrvit, dostat nás do průseru!"
"Opravdu? Jak?" Kathy ještě pořád úplně nechápala, co se stalo, ale věděla, že je třeba Blancharda uklidnit, zabránit mu, aby na ně mával zbraní. "Nechápu, co to říkáte o Clancym. Co vlastně udělal?"
"Ten zatracenej idiot se rozhodl chovat se jako hrdina, to je všechno. Když si uvědomil, že ta žlutá huba nemá zbraň, skočil na něho a začal ho škrtit. Zabil by toho malého grázla, kdybych nevytáhl revolver..." Blanchard řekl víc, než chtěl, ale nevěděl, co dál. Nechtěl ještě převzít řízení letu, protože ho nesmírně bolela pravá paže, i když věděl, že bude muset, že bude muset zabít všechny v oddělení první třídy a pak zařídit všechno tak, aby se zdálo, že to udělal únosce, který také zastřelil druhého pilota.
"Takže to byl váš revolver, že? No ovšem," řekl Jennings. "Jedině tak se mohl dostat přes bezpečnostní kontrolu na letišti v Los Angeles - přinesl jste revolver do letadla ve své letecké brašně. Tak se taky dostala na palubu bomba."
"Máte pravdu." Blanchard dál hrozivě mával zbraní. "Je to moje zbraň. Mělo by vám tedy být jasné, že s ní umím zacházet."
"Ale proč? Nic z toho nedává smysl." Kathy hleděla na kapitána vyčítavýma očima, snažíc se pochopit, jak a proč se do něčeho takového pustil, proč na ně hrozí zbraní a co má v úmyslu udělat dál. I když se to zdálo neuvěřitelné, byla schopná pochopit skutečnost, že za únosem zcela jistě stojí Blanchard, ale nemohla uvěřit, že je chce zabít.
"Dobře vám zaplatili, že? Co to bylo, nějaká šmelina drogy nebo co?" Jennings se úkradkem podíval na Blancharda, ale nechal ruce na kniplu a nehýbal se, aby ho neprovokoval.
"Zavři hubu." Blanchard mírně pohnul pistolí a namířil ji na Jenningse.
Jennings si jí nevšímal. "Nikomu by se neublížilo, že?" Uvědomil si, že Blanchard je zabije v prvním okamžiku, kdy bude moci. Usoudil, že ho musí nechat mluvit a sám hrát o čas. "Už chápu, proč jste byl tak vyplašený, když jsme objevili bombu. Byla to komedie, co? Ale jedna věc je jistá, moc dobrý herec nejste, a tak to své hraní trochu přeháníte."

"To je pravda. Nejsem dobrý herec - a teď už vůbec nic nehraju." Blanchard se uklidnil, začal přemýšlet a zvažovat své možnosti. Pohlédl na přístrojový panel po pravé ruce. Letadlo letělo stále v kurzu, přímo k cíli únosců v Číně. Kdyby jenom fungoval ten zatracený autopilot.
To, že musí zabít všechny v první třídě, bylo jisté, jedinou otázkou bylo, kdy. Kdyby je Blanchard zabil okamžitě, musel by sám řídit letadlo ještě celé dvě hodiny do přistání. Pochyboval, že by to tak dlouho vydržel. "Za všechno může Clancy, protože vyjel po tom šikmookým, i když jsem tomu pitomci řekl, aby ho nechal být, aby vyšel únoscům ve všem vstříc. Musel jsem vytáhnout revolver, aby toho Číňana nezabil, protože jsem nevěděl přesně, jak se ovládá ta bomba - když mi ji včera předali, řekli mi, že trhavina je falešná a že celý to rádiový ovládání je taky bouda. Nevěřil jsem jim."
"Měl jste pravdu, bomba byla zatraceně skutečná." Jennings mluvil tiše a očima pomalu přejížděl po pilotní kabině. Hledal něco, cokoliv, co by mohl použít jako zbraň proti Blanchardovi. Rozhodl se, že se při první příležitosti pokusí toho šílence přemoci - byla to jejich jediná šance. "A na palubu jste tu bombu přinesl vy sám, protože to byla jediná možnost, jak mohli únosci obejít bezpečnostní kontrolu."

"Jo." Blanchardovi se objevil na čele pot a jeho chladný pramínek mu začal stékat po tváři. "Ale to celý byla jenom komedie, prokrista," dodal Blanchard. "Nic z toho nebylo zapotřebí; bylo to jenom fingování, promyšlená záminka, abych zavezl letadlo do Číny. Ten zatracený Clancy..."
"A když popadl toho Číňana..."
"Jo, tehdy jsem ho musel zastavit. Ale potom ta mizerná žlutá huba vzala moji pistoli a pustili jsme se do sebe všichni. Autopilot vypadl a letadlo se začalo propadat, revolver vystřelil, Číňan byl tuhej, já jsem dostal zásah a potom se mi podařilo obrátil zbraň proti Clancymu, ještě než letadlo začalo provádět výkrut..."
V té chvíli se ze stínu v zadní části pilotní kabiny vynořila další postava. První spatřil její siluetu Jennings, přestože Blanchard seděl také v úhlu, kdy mohl zachytit svým periferním viděním pohyb toho stínu. Postava rychle urazila zbytek vzdálenosti směrem k nim a Jennings si uvědomil, kdo je to: ten mladý chlapec.
Steven Stidham vyskočil ze svého sedadla ve druhé řadě v temné kabině první třídy, když letadlo prudce uhnulo doleva. Řekl oběma ženám, které v kabině byly s ním - Barbaře Jenningsové a její dceři Charlene - aby zůstaly na svých místech, a pak rychle vyrazil k pilotní kabině. Když poprvé uviděl lidi před sebou - letušku vlevo a oba piloty ve svých křeslech - domníval se, že pokud došlo k nějaké závadě, už byla napravena, a že je tedy zas všechno v pořádku. Ale než se rozhodl přesvědčit se, zůstal chvíli tiše stát, protože mu najednou na celé scéně připadlo něco podivného, i když nevěděl proč.
Nepochybuj o sobě, poslouchej své instinkty, své nitro. V mysli mu zněla poslední dědečkova slova, když stál vzadu v pilotní kabině a pozoroval ostatní. Oba piloti a letuška hovořili, ale Steven sotva rozuměl jejich slovům. Přesto poznal, že z kapitánova hlasu zní hněv - a kapitán byl jediným člověkem na palubě, kterého Steven uznával. Kapitán zcela jistě ví, co dělá, ví, o čem mluví. Kapitán se zlobí proto, že druhý pilot nedělá, co má, a zřejmě právě proto došlo k prudkému manévru letadla stranou. Není divu, že se rozčílil.
Steven chtěl právě přistoupit ke skupince, vtom mu něco kapitánovo gesto, výraz divokého vzteku na jeho tváři, způsob, jakým držel tělo, naprosté zděšení ve tvářích letušky a dalšího muže - napovědělo, že ještě něco není v pořádku, že se děje cosi mnohem strašnějšího. A právě v té chvíli Steven spatřil v kapitánově ruce revolver, protože mírná změna úhlu výhledu způsobila, že světla panelu ozářila ocelový plášť malé zbraně.
Jednej podle svých instinktů. Bez rozmýšlení se Steven vrhl k hloučku. Skočil střemhlav doprava, přímo na kapitána, přehoupl se přes opěradlo jeho křesla a dopadl na kapitána celou svou vahou.
Blanchard se otočil a zvedl proti pohybujícímu se stínu revolver, ale bylo už pozdě. Silný výrostek měl převahu a během několika vteřin se mu podařilo zkroutit Blanchardovu levou ruku dozadu. Ale Blanchard začal o revolver usilovně bojovat, protože věděl, že je to jeho poslední šance, jeho jediná šance. Z posledních sil trhl levou rukou zpátky.
Ozval se výstřel, pak další. Obě kulky o vlas minuly chlapcovo rameno a zaryly se do centrálního sloupku mezi křesly pilotů, jedna zasáhla poškozená rádia a druhá rozbila klávesnici terminálového spojení. Úlomky plastiku a kovu se rozlétly po pilotní kabině a Blanchard s chlapcem dál zápasili o zbraň.
"Pomoz mu!" Jennings sám byl příliš daleko a v nevhodné pozici, aby mohl mladíkovi pomoci, ale viděl, že by mohla zasáhnout Kathy. "Rychle!"
Kathy skočila kupředu a pokusila se chytit Blancharda, ale pokaždé byla odražena zpět prudkými výpady obou. "Nemůžu se k němu dostat!"
"Seber revolver!" Jennings téměř pustil knipl, protože chtěl pomoci, ale v poslední chvíli se zastavil, když si uvědomil, že kdyby se letadlo začalo propadat, pravděpodobně by nebyli schopni znovu nabrat výšku. Také váha obou zápasících mužů neustále působila na řídicí páku, a Jennings proto musel vyvinout všechnu svou sílu, aby ji udržel a zabránil letadlu

zamířit nosem dolů. Musel v každém případě zůstat u řízení stroje. "Obejdi ho! Zkus to z druhé strany!"
Kathy se vrhla doprava, ke druhé straně křesla druhého pilota. Přestože se letadlo neustále houpalo a kymácelo, podařilo se jí chytit ho za rukáv košile. Ale protože Blanchard i chlapec se při zápase váleli po celém sedadle v prudkých pohybech Blanchard vespod, hoch nad ním - nevěděla, čí rukáv drží. Kathy se modlila, aby byl Blanchardův. Trhla prudce dolů.
Blanchard chtěl znovu stisknout spoušť, protože se mu podařilo zbraň mírně pozvednout a zamířit na chlapcovu hlavu. V té chvíli Kathy jeho zraněné rameno strhla k přístrojovému panelu druhého pilota.
Blancharda zalila náhlá vlna nesmírné, nesnesitelné bolesti a jeho sevření povolilo. Chlapec na něm pořád nepolevoval v zápase a Blanchard ztratil poslední zbytek kontroly nad situací. Zbraň v jeho ruce se teď obrátila dolů a dozadu, hlaveň mířila Blanchardovi na hruď.
Blanchard se pokusil v poslední chvíli znovu změnit polohu, ale jeho prst bezděčně přitlačil na spoušť. Revolver vystřelil potřetí a hlasitý zvuk střelby naplnil celou pilotní kabinu. Kulka zasáhla Blancharda přímo do prsou, pronikla srdcem a pak páteří, vylétala zády a neškodně se zaryla do podlahy. Blanchard byl mrtev, než prsty jeho levé ruky uvolnily stisk zbraně.
Několik dalších vteřin se nikdo ani nepohnul, všichni čekali, co bude následovat. Nakonec se ozvala Kathy. "Je mrtev. Vstaň." Pomohla chlapci zvednout se z pilotního křesla.
"Víš to jistě?" zeptal se Jennings. Z místa, kde seděl, viděl Blanchardovo natažené tělo, ale ne jeho tvář.
"Ano."
"Dobře. Odsuňte ho někam dál od řízení." Poslední věcí, kterou by teď Jennings potřeboval, bylo, aby váha Blanchardova těla tlačila na knipl druhého pilota. "Aby se ničeho nedotýkal a nepřekážel u centrálního sloupku," řekl Jennings a soustředil se na opětné získání správné výšky a směru. Jen koutkem oka sledoval, jak Kathy s chlapcem opatrně vytahují Blanchardovo tělo z pilotního křesla.
"Můj Bože, co se stalo?" ptala se Barbara, když se přihnala zezadu ke kapitánskému křeslu, ve kterém seděl její muž. Charlene přiběhla hned za ní a matka i dcera zůstaly stát s otevřenými ústy nad celou tou scénou.
"Blanchard patřil k únoscům - ten gauner unesl vlastní letadlo."
"Cože?!" Zatímco Ron detailně vysvětloval, co se stalo, co se dověděli a co sami zjistili, Kathy s chlapcem odtáhli Blanchardovo tělo do kabiny pro cestující a pak se vrátili. Celá čtveřice se sklonila u kapitánského křesla nad Jenningsem.
"Charlene, sedni si na místo druhého pilota," příkázal najednou Jennings.
"Rone, jsi v pořádku?" zeptala se Barbara a sledovala, jak se její dcera usazuje v zakrváceném křesle, v němž před několika minutami zemřel kapitán Blanchard. Přes slabé osvětlení pilotní kabiny viděla, že Ronovi není dobře.
"Ano, jsem v pořádku. Jenom unavený." Jenningsovi prudce tlouklo srdce a znovu pocítil závrať a nevolnost - ale tentokrát si byl jist, že indispozice pomine, jakmile si na pár minut opře hlavu a odpočine. Naprosto jist. "Víš určitě, že nás udržíš v rovnováze?" zeptal se Jennings dcery, když viděl, že už pohodlně sedí v pilotním křesle. "Tak jako předtím. Drž stejnou výšku i směr."
"Ano, jsem připravena." Charlene uchopila knipl a začala zvládat relativně jednoduchý úkol: udržovat letoun v kurzu a výšce, ve které jí přikázal její otec.
"Jde ti to dobře." Jennings se uklidněn opřel v sedadle, zavřel oči a začal si třít spánky. Tentokrát mu tento pohyb nepřinesl téměř žádnou úlevu. Ve skutečnosti se zdálo, že se jeho stav zhoršuje.
"Rone, určitě se cítíš dobře?" zeptala se Kathy. Také ona si všimla křídově bledé barvy jeho tváře a kapiček potu na jeho čele.
"Bude to v pořádku, jenom mě chvilku nechte být."

Barbara pohlédla na Kathy, ale ani jedna z nich neřekla jediné slovo. Až po chvíli si odkašlala a zeptala se: "Pořád letíme do Číny?" Barbara promluvila jemným hlasem, nechtěla rušit svého manžela, ale zoufale potřebovala vědět, co s nimi bude dál.
Jennings dlouho mlčel, než odpověděl. "Ano," řekl nakonec, otevřel oči a napřímil se v kapitánském křesle. Hlava ho bolela čím dál víc, v pažích cítil mravenčení a chtělo se mu zvracet - ale věděl, že musí udělat všechno, aby je zachránil, že je jediný, kdo to může dokázat. Modlil se, aby se jeho stav zlepšil, než se dostanou k čínskému pobřeží.
"Proč letíme pořád do Číny, když je to místo, kam nás chtěli dostat únosci?"
"Ze tří důvodů." Jennings se zhluboka nadechl, což mu trochu pomohlo. "Za prvé proto, že vzadu v letadle jsou snad opravdu ještě nějací únosci a tohle je jediný způsob, jak jim zabránit, aby odpálili další bomby. Je možné, že v téhle věci Blanchard nelhal."
"A druhý důvod?" zeptala se Kathy. Stála za Ronem spolu s chlapcem, Barbara za Charlene sedící v pilotním křesle. "Druhý důvod je ten, že Blanchard nastavil navigační zařízení na směr do Číny, a já nevím, jak se s ním zachází. Jak se teď zdá, všechno, co musím dělat, je sledovat tuto ručičku a najít letiště v Jang-čou, které je údajně dost velké pro naše letadlo. Ale kdybych s něčím začal hýbat, mohl bych všechno zkazit. Funguje jen jedna z inerčních navigačních jednotek, takže kdybych se pokusil s ní nějak manipulovat, mohlo by se stát, že nám pro navigaci nezbude nic."
"To je špatné." Barbara udělala půl kroku směrem k Ronovi a položila mu ruku na rameno. "Radši bychom měli hrát na jistotu."
"Jako v golfu, že?"
"Ano, jako v golfu. Nebudeš střílet birdie, když ti stačí par*." Barbara byla ráda, že slyší Rona takhle mluvit, možná to znamenalo, že se už cítí líp.
"A ty myslíš, žes mě o golfu nikdy nic nenaučila, že?" řekl Jennings a položil svou ruku na manželčinu. Přes bolest hlavy se mu podařilo usmát se.
"Asi jsem se spletla."
"Asi jo."
"A jaký je důvod číslo tři pro náš let do Číny?" zeptala se Kathy. Oči jí zabloudily k místu, kde ležela Barbařina ruka na Ronově rameni.
"Třetí důvod je také důležitý - jsme bez jakékoliv možnosti komunikace. Nemohu vzkřísit ani jedno rádio a pravděpodobně všichni na zemi čekají, že poletíme do Číny. Abychom získali maximální pomoc od lidí na zemi, měli bychom se zřejmě držet plánu, se který m všichni počítají."
"Ale když přistaneme na místě, kde únosci očekávají, nebudeme mít pak další problémy?"
"Nemyslím. Blanchardova účast byl nějaký trik, nějaká finta, jak dosáhnout toho, aby věci vypadaly jinak než ve skutečnosti jsou - to je jediné přijatelné vysvětlení. Nevím přesně, jak nebo proč, ale jsem ochoten vsadit se, že kdyby šly věci podle jeho plánu, pak by po našem přistání v Číně únosci vystoupili a my bychom mohli odletět do Japonska. Proto ho do celé akce vlákali, aby něco takového mohli provést."
"Pak měl Blanchard pravdu, že to byl druhý pilot, kdo to zvoral."
"V určitém smyslu ano." Jennings se naklonil v křesle dopředu a ťukl do elektronického displeje pro navigační přístroj, jehož ručička stále seděla přesně uprostřed a ukazovala, že letí ve správném kurzu. Přestože cítil ještě slabou závrať, jeho nevolnost a bolení hlavy už polevily. "Dobré zprávy," řekl Ron Jennings, když se obrátil k ostatním a snažil se, aby jeho další slova zněla čtyřem lidem v pilotní kabině optimističtěji, než jak se ve skutečnosti cítil, "jsou, že za necelou hodinu přeletíme čínskou hranici. Pak už poletíme nad pevninou a od letiště v Jang-čou nás bude dělit jen krátká vzdálenost."
Ani jeden ze skupiny k tomu, co bylo řečeno, nic nepoznamenal. Stáli na svých místech a mlčky sledovali, jak letadlo pokračuje v letu západním směrem. Z nějakého důvodu nikomu z nich myšlenka na to, že brzy překročí čínskou hranici, nepřipadala zvlášť příjemná.

"Letoun překročí hranici čínského vzdušného prostoru během dvaceti pěti minut," pronesl generálporučík Peng Ming ke skupině shromážděné na druhé straně stolu z růžového dřeva v budově čínského velvyslanectví ve Washingtonu. Pohlédl na monitor, aby si ověřil zprávy, které jim právě byly předány na zvláštním kanálu, aktualizované zprávy o poloze a kurzu letu 42. "Musíme se teď okamžitě rozhodnout, nemůžeme už déle čekat."
Americká ministryně Eleanor Cameronová se oběma rukama opřela o desku konferenčního stolku a obrátila se k mladému asistentovi. "Takže předpokládám, že jste pořád proti?"
"Bože všemohoucí, ano," promluvil Wagner Vanweele chraptivým šepotem, přešlápl, pak se odvrátil. "To je zločin a my se ho nemůžeme účastnit. Vidím v tom pro nás jen problémy," pokračoval naléhavým hlasem, snažil se najít nějaký způsob, jak by změnil Eleanořin názor.
"Pak tedy přimhuřte oko." Velvyslanec Li Jing-ti začal být roztrpčen tím mladým americkým tajemníkem, který viděl víc problémů než řešení, víc otázek než odpovědí. Li usoudil, že je dokonalým prototypem amerického právníka. "Takže když nemůžeme dospět k dohodě, snad bychom měli hlasovat - takovou věc vy a vaše vláda přece rádi děláte."
"To je rozumný nápad." Eleanor se na svého mladého asistenta usmála. "Od čínské strany je velkorysé, když se snaží připomenout nám demokracii, že?"
"Eleanor, prosím!" Vanweele se nepobavil; byl k smrti vyděšený při pomyšlení na to, co dělají, vyděšený myšlenkou na to, že by neposlechl Eleanor, a zároveň tím, že by situaci měl rozhodnout on sám.
Eleanor uchopila Wagnera za paži, ustoupila od stolu a vedla mladého asistenta na druhý konec místnosti. Začala mluvit, až když byli zcela jistě mimo doslech Číňanů. "Wagnere, jsi ještě vůbec chlap?"
"To je šílenství, něco příšerného..."
"Držela jsem ti je včera v noci," šeptala sevřeně Eleanor, "tak moc dobře vím, že jsi v pořádku."
"To je nelidské, je to vražda..."
"Stiskla jsem ti je moc silně, nebo v čem je problém?" pokračovala jízlivým hlasem. "Proto nemůžeš najít ani špetku odvahy udělat věci, které se udělat musí?"
"Prosím, musíme okamžitě zaujmout stanovisko," ozval se z druhého konce místnosti velvyslanec. "Jinak ztratíme veškeré výhody."
"Dobře." Eleanor kráčela zpátky ke stolu z růžového dřeva a vlekla Wagnera s sebou.
"Načrtněme si ty dvě možnosti ještě jednou, abychom všichni jasně pochopili, do čeho jsme se pustili." Eleanor udělala další krok k monitoru na stole, ale ani se na něj nepodívala. "Plán, který jste nám předtím vysvětlil, spočíval prostě v tom, že jsme měli zabránit americkým a japonským vojákům, aby se přiblížili k letadlu. Bylo to něco jako pojistný plán, který garantoval, že únos nebude ohrožen."
"Přesně tak," odpověděl Li.
"Co zamýšlíte udělat potom, je oblast, o které nemáme informace," řekla Eleanor a mávla rukou, aby naznačila, že záležitost je tím odbyta - i když moc dobře věděla, že Číňané chtějí sestřelit letoun ihned, jakmile překročí hranice.
Zatímco Li poslouchal Američanku, zvedl ze stolu šálek čaje a usrkl, pak opatrně postavil šálek zpátky. Touženě si přál umožnit jí, aby předstírala, že neví nic o definitivní likvidaci letadla, protože kdyby to přiznala, narušila by tím jeho záměry. "I když tady nemluvíme oficiálně, dovolte mi prosím říci, že Pengův návrh na použití původního plánu, tedy zničení letadla, má také velké přednosti."
"Eleanor, pro lásku boží, nemůžeme se nechat zatáhnout do něčeho tak záludného," přerušil ho Vanweele. Nervózně si setřel z čela kapky potu.
"Wagnere, prosím, pokus se zachovat klid. Prosím, snaž se mít na paměti cíl věci," řekla starostlivě Eleanor.

"Já ti chci jen říct, že tento cíl dopadne stejně bez ohledu na to, jak se ho snažíš zamaskovat! Vždyť se staneme dobrovolnými svědky masové vraždy!" Kdybych měl trochu rozumu, dávno bych odešel - vypadl bych z těch zatracených dveří a už bych se nevrátil. Ale místo toho stál Vanweele na místě, protože velmi dobře věděl, že něco takového nikdy neudělá, že není schopen promrhat příležitost k úspěšné kariéře.
"Nesmysl!" Eleanor udeřila do stolu z růžového dřeva, pak pohlédla na Vanweela s opovržením v očích. "Jestli jsme svědky něčeho, pak je to tvorba historie! Jsme svědky prvního smysluplného aktu zajišťujícího nezrušitelné vazby mezi dvěma zeměmi, které ovládají osudy téměř jedné a půl miliardy lidí!" To bylo mnohem víc než jen příležitost a Eleanor byla přesvědčena, že ji nic nemůže odradit, že není čas na žádné obavy ani starosti, s výjimkou starostí o konečný cíl. To bylo jediné, na čem jí záleželo.
Li mlčky sledoval, jak oba Američané na sebe hněvivě zírají; nezajímal ho výsledek jejich konfrontace, protože žena zcela jistě zůstane vládkyní situace, a Li instinktivně věděl, jaké bude její konečné rozhodnutí.
Po několika okamžicích, kdy Eleanor hleděla na Vanweela, se obrátila k velvyslanci. "Prosím, pokračujte v tom, co jste mi říkal předtím."
"Samozřejmě." Li navázal na jejich předchozí konverzaci tam, kde před chvílí skončil, jako by se mezi Američany nic nepřihodilo. "Protože jsme si ověřili, že na palubě amerického letadla je alespoň jedna bomba v aktivním stavu, tedy všecko, co požadujeme, je jeden kódovaný signál z detonátoru na patřičné rádiové frekvenci, který by je zasáhl pří letu. Teď, když se Peng probral ze své zjevné duševní strnulosti a uvědomil si, že je k dispozici druhý vysílač, který bychom mohli využít pro tento účel," dodal Li a pohlédl opovržlivě na Penga, "je to přirozená možnost."
"Z mnoha důvodů," prohlásil Peng. Měl v úmyslu za každou cenu ignorovat velvyslancovy provokace a urážky, chtěl se zcela zaměřit na to, aby přiměl Američany k souhlasu s novým plánem.
"Ano, z mnoha důvodů," souhlasil Li. "Nezapomeňte, tento přenosný rádiový detonátor má dosah přibližně tři kilometry a nezávisle jsme si ověřili rezervní detonátor na palubě letadla..."
"Který byl prostě vypnutý," přerušila ho Eleanor.
"Ano, vypnutý," souhlasil Li. Znovu pohlédl na Penga, než se obrátil k americké ministryni. "V každém případě, náhradní detonátor je na letišti v Jang-čou, v rukou jednoho z generálporučíkových lidí, plukovníka Qi Šui. Už podal zprávu, že tato jednotka - je to jejich záložní jednotka, jejich rezerva je naprosto v pořádku. Když počkáme, až se letadlo dostane do vzdálenosti tří kilometrů k Jang-čou..."
"Pak můžeme odpálit bombu na palubě, přesně tak, jak by byla odpálena podle původního plánu!" Peng začal hovořit rychle, už se nemohl udržet. Blížil se k závěru svého plánu na zničení letadla - mohl by znamenat další hlas v jeho prospěch, až by ústřední výbor rozhodoval o jeho osudu.
"Vidím, že tato myšlenka má veliké výhody," přidala se Eleanor. "První a největší je, že jakákoliv průzkumná skupina - a už jsme se dohodli, že čínská vláda okamžitě pozve do země americký vyšetřovací tým - by sama viděla, že letadlo bylo zničeno bombou umístěnou na palubě."
"Ano, velmi rádi pozveme americké specialisty, aby si prohlédli trosky letadla z této nešťastné katastrofy," prohlásil vážně velvyslanec.
"Děkuji," odpověděla Eleanor s hranou upřímností. Celá ta pokračující komedie s nešťastnou katastrofou jí byla k smíchu, ale viděla, že pro Číňany je něco takového velmi důležité, že je to jejich přirozený způsob jednání. Číňané zjevně byli schopni brát tento konflikt protichůdných plánů a zájmů jako naprostou samozřejmost - jako by za tím vším nebyli lidé.
"Kdybychom pokračovali s prvním plánem, mohlo by být trochu obtížnější uspokojivě vysvětlit díry po střelách ve vraku."

"Možná." Li smrtelně vážně přikývl, jeho tvář byla stále bez výrazu. "Už jsem požádal o spolupráci svůj technický personál a oni mi řekli, že není možné zjistit, není možné předem vědět, jak bude vrak vypadat. Záleží na tom, jaké specifické škody udělá střela typu vzduch-vzduch a jak a kam se letadlo zřítí - to bude rozhodovat o tom, jestli vyšetřovací komisi bude jasné, že byla použita zbraň zvenku."
"To je značná komplikace." Eleanor sáhla po svém šálku čaje, zvedla ho ke rtům a zhluboka se napila. Docela jí chutnal.
"A navíc je tu ještě něco," dodal Peng.
"A to?" Eleanor už věděla, jaké bude konečné rozhodnutí - od začátku neměli jinou možnost - chtěla jen, aby se všechno projednalo a zapsalo, aby se probrala každá související otázka a vyřešily všechny možné problémy. Napadlo ji na okamžik, pro koho to proboha zapisuje, protože jí bylo jasné, že pokud celý plán ztroskotá, pak se potopí i ona - bez ohledu na všechna ujištění čínského velvyslance. Přesto to za riziko stálo.
"Dalším problémem je, že sestřelit letadlo vyžaduje zapojení většího počtu lidí."
"Více lidí?"
"Ano. Přinejmenším piloty stíhaček a podpůrný personál, který je nutný pro dokončení jejich úkolu."
"Jsou už čínské stíhačky na cestě?"
"Jsou. V oblasti hranic je skupina tří stíhaček, která dostala instrukce, aby sledovala letoun v bezpečné vzdálenosti. Jsou vybaveni střelami typu vzduch-vzduch, ale pilotům ještě nebylo řečeno nic o střelbě na cíl."
"Chápu."
"Je tu další nepříjemná možnost," pokračoval Peng.
"Jaká?" zeptala se Eleanor a srdce se jí zastavilo. Zdálo se jí, že výčet nepříjemných možností je nekonečný - začala se bát, že škálu nepříjemností budou objasňovat po celý zbytek dne. A co bylo horší, nyní si plně uvědomovala, že už ji nemůže nic zastavit.
"Svědkové na zemi, kteří by mohli lehce rozpoznat, že to byly střely ze stíhaček, které sestřelily letadlo."
"Zatraceně."
"Přirozeně, tato možnost bude záviset na podmínkách místní oblačnosti a viditelnosti a na neznámé skutečnosti, kolik lidí na zemi se bude v čase útoku dívat daným směrem." Peng už věděl, že oblast kolem Jang-čou pokrývá mohutná oblačnost, ale o té skutečnosti se nezmínil - samozřejmě nechtěl říci nic, co by mohlo obrátit rozhodnutí proti němu.
Eleanor při pomyšlení na svědky střelby zbledla. "Mohly by to vidět stovky lidí - možná i tisíce." Udivilo ji, že na to nepomyslela sama - a teď začínala mít starost o to, jaké další důležité fakty mohla přehlédnout. "Určitě bychom nemohli něčemu takovému zabránit."
Li se raději rozhodl upustit od vysvětlování tohoto aspektu, protože skutečnost byla taková, že sebevětšího počtu čínských venkovanů se nemuseli obávat. Co by venkované na svých rýžových polích viděli, nebo co by si mysleli, že vidí, by bylo naprosto nepodstatné, protože i kdyby něco říkali, stejně by je nikdo neposlouchal. Na rozdíl od Američanů Li mohl kontrolovat, co se děje uvnitř jeho země, a také to dělal. Ale zároveň neměl v úmyslu dobrovolně něco takového přiznávat, protože by si tím sám podrážel nohy. "Případní svědkové vzdušného útoku jsou skutečně důležitým faktorem."
"To tedy ano."
"Ale když uděláme, co nyní navrhuje Peng, pak bez ohledu na to, kdo letadlo uvidí explodovat, vše, co o tom může být řečeno, je v naprostém souladu s tím, čemu má svět věřit." Li se nestaral o to, aby Pengovi zjednodušil situaci, ale chtěl dosáhnout toho, aby při vyšetřování bylo možné snadno vymezit podíl Číny na celém případu a nekomplikovat to diskusemi o "sebeobraně" nebo "vojenské chybě". Li se vždycky řídil příslovím, že nejlepší

jídlo je z hrnce, kterým míchala jen jedna ruka, a nechtěl, aby se do aktu likvidace a kamufláže vměšoval někdo další.
"Vynikající závěr." Eleanor kývla na Vanweela. "Ta druhá bomba na palubě je skutečně dar z nebes," řekla smířlivým tónem, "Ukončí celou věc způsobem, který je pro nás přijatelný, a přitom nehrozí nebezpečí nevítaných očí odněkud ze silnice. Když se to tak provede, závěrečná zpráva bude uvádět, že únosci ve zmatku odpálili bombu těsně předtím, než letadlo zamířilo k přistání k určenému cíli."
"A kdy přesně bude bomba explodovat?" zeptal se Vanweele, udiven sám sebou, jak rychle se zapojil do tohoto zrůdného plánu. Roztřásl se, když čekal na odpověď.
Generálporučík Peng Ming se díval na zprávu na obrazovce počítače, pak se obrátil ke skupině. "Letadlo přeletí čínskou hranici během patnácti minut. Od té chvíle, bereme-li v úvahu jeho průměrnou rychlost a směr, by se mělo dostat k letišti Jang-čou za dvanáct minut."
"Takže ještě dvacet sedm minut. Výborně," řekla klidně Eleanor. Uvnitř však byla celá rozechvělá - nikdy se neúčastnila akce, ve které by měla takovou osobní zodpovědnost a která by se jen trochu významem blížila této - ale musela by se propadnout, kdyby měla ukázat sebemenší záblesk vzrušení. Risk - zisk. "Pak tedy nemáme na co čekat." Místo uvažování o letadle si Eleanor už v duchu představovala rozhovor s prezidentem, až mu řekne o převratném kroku v záležitostech volného obchodu s Čínou. Ne, rozhodla se, žádný telefonický hovor do Bílého domu - bude vyžadovat okamžitou soukromou schůzku s tím nafoukaným šaškem. Pak mu to řekne osobně. Bude mít nesmírné potěšení z toho, jak mu poklesne čelist.
"Čím dřív, tím líp," dodal Wagner Vanweele tichým, nejistým hlasem. V hloubi duše také myslil na něco jiného - ne však tak příjemného, jako bylo to, čím se v té chvíli nechávala unášet Eleanor. Jestli to hodlají udělat, měli by to udělat okamžitě, než se něco stane. Riskují příliš mnoho.

16. KAPITOLA

Čínská letecká základna v Jang-čou byla pusté a šedivé místo s pásy holého betonu přerušenými tu a tam shlukem šedivých budov. Na západní straně letiště sídlilo v jednopatrové dřevěné administrativní budově velitelství 97. taktické letecké eskadry. Budova pocházela z dob druhé světové války a poslední vrstva hnědého nátěru z ní už oprýskávala v celých kusech, jako by to byl kus přezrálého ovoce, ze kterého se loupe slupka. Prostorný hangár pro údržbu byl hned po pravé straně administrativní budovy a vlevo stálo několik zrezivělých plechových hangárů a garáží různé velikostí a tvaru, ve který ch bylo umístěno pomocné vybavení letecké eskadry.
Plukovník Qi Šui si ohrnul límec zelené vojenské blůzy, aby se chránil před mrazivým severozápadním větrem na rampě za svou přízemní kanceláří, odkud hleděl na vzdálený východní obzor. První stopa ranního úsvitu se objevila před necelými dvaceti minutami, a protože čekal venku, viděl, jak se obloha na východě rychle rozjasňuje.
"Alespoň počasí je na naší straně," řekl Qi a obrátil se k mladému nadporučíkovi, který právě přistoupil k němu. Věděl, že je to jediný další člověk v Jang-čou, který znal plnou pravdu o očekávaném přistání amerického civilního letadla, na něž byla základna upozorněna oficiálním hlášením.
"Ano. Meteorologové hlásí, že vrstva oblačnosti sahá do výše nejméně osm set metrů, někde i výš. Letová viditelnost je víc než deset kilometrů."
Nadporučík Fei Siaotong podával své hlášení úsečně a jasně, jak bylo jeho zvykem. Jako osobní asistent velitele letecké eskadry věděl, že jeho úkolem je znát odpověď na jakoukoliv otázku, kterou by mu plukovník Qi mohl položit. A co víc, byl hluboce poctěn tím, že byl zasvěcen do této speciální mise, očividně velmi choulostivé. "Vítr při zemi je jediným

možným komplikujícím faktorem - severozápadní, od dvaceti do třiceti metrů za sekundu. Ale věřím, že ten americký pilot si s tím snadno poradí."
"S tím bych souhlasil." Na rozdíl od ostatních v Jang-čou Qi dobře znal Američany a uznával jejich schopnosti - sám je pozoroval ve Vietnamu během několika svých tajných operací v té zemi během posledního asijského fiaska Američanů. I když pilot dopravního letadla byl civilista, představoval si, že takový člověk musí mít stejnou kombinaci důmyslu a odvahy jako piloti amerických stíhaček, které viděl ve Vietnamu v akci. "Vítr teď nic neznamená. K přistání nedojde," prohlásil Qi a pokrčil rameny.
"Ovšem." Když nadporučík, jehož základním úkolem bylo obsluhovat přísně tajné komunikační zařízení pro plukovníka, obdržel poslední zprávu, i on byl poněkud vyděšen jejím obsahem:

POUŽIJTE REZERVNÍ RÁDIOVÝ OVLÁDAČ NA PŘEDEM NASTAVENÝCH KÓDECH PRO AKTIVACI BOMBY NA PALUBĚ, JAKMILE SE LETADLO DOSTANE NA DOSAH VAŠEHO ZAŘÍZENÍ. LETOUN MUSÍ BÝT PŘED PŘISTÁNÍM ZCELA ZNIČEN - LIKVIDACE ZA LETU MUSÍ BÝT POVAŽOVÁNA ZA ABSOLUTNÍ PRIORITU. PODEPSÁN GENERÁLPORUČÍK PENG MING.

Fei nedal najevo žádné emoce, když předával tuto zprávu a čekal na plukovníkovu odpověď.
"Myslíte, že letadlo nejprve obletí letiště, nebo přímo přistane?" Qi kopl do malého chomáče prachu, který byl hnán větrem přes rampu z jednoho ze zemědělských družstev v okolí základny. Smotek špíny se okamžitě rozpadl a jeho zbytky roznesl vítr.
"Soudil bych, že nejprve udělají oblet, aby pilot získal představu o celé přistávací ploše."
"To je i můj názor." Qi ukázal k širokému prázdnému prostoru směrem k severní hranici letištní plochy. "Jestli budou kroužit doleva, což je pravděpodobné, protože na té straně bude sedět pilot, pak pošlu kódovaný signál pro detonaci v okamžiku, kdy budou na úrovni tamté otevřené plochy. Nemá smysl riskovat zničení vlastního vybavení padajícími troskami."
"Výborně, pane." Fei se rozhlédl po letištní ploše. V dálce viděl požární vozy a sanitky, kterým již byl oznámen přílet amerického letadla. Za nimi stálo několik armádních osobních aut, několik vozů pro mužstvo a pěší četa se samopaly, která chodila sem a tam po obou stranách ranveje. "Armáda je připravena."
"Ale ne na to, co se skutečně stane. To vás ujišťuji," řekl nedůtklivě Qi.
"Jistěže ne." Fei pohlédl na rampu před sebou. Bylo tam tucet stejných stíhaček F-6 - čínské varianty Migu 19 parkujících v řadě na letové dráze, se třemi prázdnými místy po letadlech, která již byla vyslána do vzduchu. Za dráhou letu byly budovy eskadry a hangáry. Občas zahlédl pracovníky údržby, ale v podstatě byla rampa prázdná- stejně jako většina administrativní budovy v tuto časnou ranní hodinu.
"Jestli se přece pokusí přistát přímo na západní ranveji, budeme mít řadu příležitostí. Mělo by být času víc než dost udělat tu práci přímo z místa, kde jsme. Souhlasíte?" Qi se vždycky rád ptal svých podřízených na názor, protože zjistil, že ho to nic nestojí a občas na svoji otázku dostal skvělou odpověď, za kterou byl pak oceněn sám.
"Ano, pane. Měl byste vidět letadlo dost dlouho předtím, než se přiblíží k ranveji," odpověděl Fei na souhlas, chtěje se plukovníkovi zavděčit. V nejlepším případě byl plukovník Qi člověkem, se kterým bylo obtížné spolupracovat - byl tvrdohlavý a prudký a dovedl být neuvěřitelně zabedněný - ale byl také klíčem k Feiově budoucnosti, k dalšímu nadporučíkovu postupu. "Další výhodou toho, že zůstaneme zde, je to, že nikdo z vojenského personálu na ranveji nás nebude obtěžovat ani nám nebude klást otázky."
"Dobrý postřeh. Každopádně nepotřebuju, aby mi nějaký idiot z pozemní jednotky nakukoval přes rameno nebo se mě ptal, co dělám - stejně mu po tom nic není."
"Samozřejmě, pane."

"Ale na druhé straně není důvod obávat se nějakých zvědavců, zvláště když poneseme něco, co vypadá spíš jako počítač než jako malá vysílačka."
"Ano, pane, souhlasím." Fei se na okamžik odmlčel a rozhlédl se po letišti, pak se obrátil zpět k plukovníkovi. "Musím upozornit na to, že načasování detonace ke konečnému přiblížení letadla - jestli chcete udělat právě to - způsobí, že většina trosek spadne do rokle Chungdreichu."
"Bohužel, ale tomu se nedá zbránit." Qi uvažoval, jestli Peng od něho ještě očekává, že se pokusí zachránit pozůstatky počítače s válečnými simulacemi z vraku, protože žádná zpráva z washingtonského velvyslanectví se o této otázce nezmiňovala. "Je nějaká možnost, jak dostat naše lidi do rokle během několika minut po výbuchu?"
"Bojím se, že ne, pane. Mužům s lany by to trvalo celé hodiny a pro helikoptéru je příliš silný vítr. Říká se, že ta rokle je notoricky známá svými vertikálními proudy."
"Rozumím," odpověděl váhavě Qi. Normálně by takovou odpověď nepřijal - ale tentokrát to asi bude nejlepší. Čím víc o tom plukovník přemýšlel, tím víc si uvědomoval, že Peng vůbec nechtěl, aby hledal vrak - což znamenalo, že dopad vraku na dno rokle Chungdreichu bude přesně to pravé. Jak on, tak i Peng od začátku svého projektu jasně chápali, že nutnost odpálit bombu v zavazadle znamenala, že problémy se získáním počítače s válečnými simulacemi pro Čínu dosáhly hrozivých rozměrů a jediným řešením je naprosté zničení všech důkazů. Cokoliv jiného by bylo počátkem osobní katastrofy - z tohoto důvodu bylo v Pengově zprávě tak zřetelné upozornění: ABSOLUTNÍ PRIORITA.
"V žádném případě si nedovedu představit, že se ve vraku najde něco užitečného," řekl Fei. "Nikdo nepřežije."
"Máte pravdu." Kdyby Qi poslal kódovaný signál přímo do centra, letoun by byl roztříštěn na kusy zkrouceného kovu padajícího z oblohy. Je to neštěstí pro Kao Weie, ale jeho smrt bude jen dalším nevyhnutelným důsledkem nikdy nekončícího boje mezi Západem a Východem. V mnoha těchto bitvách, které Qi zažil a viděl kolem sebe, byli tak jak tak hlavním zdrojem katastrof civilisté - a Kao Wei se jejich plánu účastnil dobrovolně. Co se týče ostatních na palubě letadla, na ty Qi nepomyslel ani na okamžik.
"Očekávám, že bychom každým okamžikem měli dostat další zprávu z Jin jedna-osm," prohlásil Fei. Nejraději by se vrátil do radiostanice, a tak už se obrátil čelem ke dveřím kanceláře, kterou měl třicet metrů za sebou. Přesto však neudělal jediný krok, dokud mu plukovník nedal pokyn na souhlas.
"A jaká je pozice Jin jedna-osm ?"
"Podle vašeho rozkazu, pořád beze změny, soudruhu. Letka tří F-6 udržuje polohu nedaleko místa u pobřeží, kde letoun překročí hranici. Během několika minut očekávají vizuální kontakt s letadlem. Pak budou udržovat minimální vzdálenost pět kilometrů za cílem. Jejich poslední zpráva z doby asi před čtyřmi minutami," řekl Fei, když se podíval na hodinky, "říká, že ve směru, výšce nebo v rychlosti letadla nedošlo ke změně. Odhad pro přílet k letišti je stále stejný, od této chvíle za devatenáct minut."
"Pak tedy myslím, že bychom měli jít dovnitř." Přestože Qi trávil v posledních deseti letech mnohem víc hodin u svého stolu než v letadle, neustále odkládal návrat do kanceláře, kdykoliv mohl. Dělal to především ve dnech, kdy se měl zabývat něčím, do čeho se mu nechtělo - odpálení bomby v zavazadle znamenalo totální selhání jejich plánu, něco, s čím nebyl schopen se smířit.
"Ano, soudruhu, měli bychom se plně připravit. S vaším dovolením, soudruhu, provedu zapojení vnějšího zdroje, abychom měli pro odeslání povelu maximum energie a tím i maximální dosah vysílače, až přijde čas vyslat signál."
Qi souhlasně přikývl.
"Také bych rád ještě jednou zkontroloval přenosnou jednotku autotestem, aby bylo jisté, že síla signálu bude dostačující."

"Výborně." Qi se váhavě obrátil a kráčel k administrativní budově a k přenosnému detonačnímu počítači, který měl na svém stole. Nevěděl, proč selhal plán ukrást Američanům software s válečnými simulacemi, který zosnoval spolu s Peng Mingem, a nevěděl, jaké budou konečné důsledky akce, kterou má teď podniknout. Jediné, co znal, byly Pengovy příkazy: zničit letoun v okamžiku, kdy se dostane do vzdálenosti tří kilometrů od místa, kde jsou teď. "Tři kilometry. Neuvěřitelné."
"Prosím, pane?" ozval se zmateně nadporučík Fei Siaotong.
"To nic." Qi otevřel dveře administrativní budovy a vstoupil dovnitř, aby se připravil na akci, která bude přiznáním porážky v okamžiku, kdy úspěch byl na dosah ruky. Poprvé ve své kariéře si Qi uvědomil ještě něco - kolik věcí se ve skutečnosti v armádě změnilo za posledních třicet let. Teď viděl, že by mohl řídit bojové operace vysoké úrovně doslova ze své otáčecí židle v kanceláři. Nebyla šance vidět nepřítele zblízka, jak tomu bývalo v případě konfliktu kdysi - což by mu pomohlo přijmout porážku jeho mise. Tři kilometry, pak stisknout tlačítko. Pomyšlení na to, že bude muset provést klíčovou akci neúspěšné bitvy stisknutím tlačítka dálkového ovládání, působilo plukovníkovi Qi Šui lehkou nevolnost.

Ranní slunce se zvedlo nad vrcholek oblaků přímo za ocasem proudového letounu 787, jenž pokračoval v letu západním směrem. Okolní světelné podmínky se v pilotní kabině v poslední půlhodině podstatně zlepšily, takže Ron Jennings mohl snadno sledovat všechno kolem sebe. V posledních deseti minutách už přibylo světla natolik, že viděl většinu zkázy kabiny první třídy, když se ohlédl dozadu.
"Hrozné, že?" řekla Barbara Jenningsová, když si všimla, na co se její muž dívá.
"Neuvěřitelné." Jennings pozoroval příšerné detaily hromady zborceného materiálu, které blokovaly prostor mezi kabinou první třídy a kabinou druhé třídy. Dokonce i na tu vzdálenost se mu zdálo, že vidí krev a sraženinu smíšenou s kusy hliníku a pláty laminátu a že slyší pronikavé skučení větru proudícího dírou ve střeše trupu, které znemožňovalo zaslechnout jakýkoliv hovor vzadu v letadle. Jennings se zachvěl, pak se obrátil k přístrojovému panelu.
"Tati, mám pořád držet letadlo na stejné výšce?" zeptala se Charlene Jenningsová z pilotního křesla a ukázala na výškoměr. Řídila letadlo skoro celou hodinu, udržovala ho ve výšce asi tří tisíce metrů a dařilo se jí to docela dobře. "Už jsme pěkně blízko."
Jennings pohlédl dolů na navigační údaj před sebou, který ukazoval, kde se nacházejí. Do Jang-čou zbývalo sto dvacet sedm kilometrů - což znamenalo, že teď už byli v čínském vzdušném prostoru v blízkostí pobřeží. Mohutná oblačnost pod nimi způsobovala, že se všechno zdálo být stejné jako před několika málo hodinami. "Drž se v téhle výšce ještě chvíli."
"Kdy budeš chtít sestoupit?"
"Protože neznáme výšku terénu ani výšku oblačnosti, musíme počkat, až budeme někde těsně nad letištěm. Pak prudce sestoupíme dolů, abychom se nedostali do nějaké hornaté oblasti, kdyby tu kolem něco takového bylo. Vycházím však z předpokladu, že by Číňané nestavěli velké letiště uprostřed hor a že něco uvidíme, když se spustíme dost nízko." Jennings věděl, že pořádně riskují, ale kdyby přes mraky neviděli nic až do přistání nebo kdyby Jang-čou bylo obklopeno věncem hor, neměli by šanci bezpečně přistát.
"Jak přesný je navigační přístroj?" zeptala se letuška Kathy Davisová a sledovala údaj na něm. Ukazoval teď sto šestnáct kilometrů do Jang-čou, což znamenalo ještě sedmnáct minut letu.
"Blanchard mi řekl, že je přesný jako hodiny. Řekl, že kdyby něco nebylo v pořádku, přístroj by se sám vypnul - což se zatím nestalo."
"Blanchard ve spoustě věcí lhal."
"Doufejme, že v tomhle ne." Jennings se modlil, aby jejich jediný inerční navigační přístroj byl přesný, protože kdyby se vynořili z mraků a letiště nebylo nablízku, nevěděl by, co dělat

dál, kterým směrem zamířit. Měli stále dost paliva, ale jistě nebudou moci kroužit nad čínským vnitrozemím věčně. Pokud budou mít opravdu štěstí, mraky pod nimi se protrhnou těsně před Jang-čou. "Zas si to vezmu," řekl Jennings a uchopil knipl.
"Dobře, vezmi si to."
Jennings si pár okamžiků pohrával s řídicí pákou, než se znovu podíval na dceru. "Charlene, opravdu jsi udělala kus dobré práce. Jenom si pamatuj, o čem jsme mluvili, jak mi pomůžeš s podvozkem a přistávacími klapkami během přistání."
"Rozumím," přisvědčila Charlene.

"A já budu odečítat rychlost vzduchu," ozvala se Kathy z bočního sedadla v pilotní kabině za kapitánským křeslem. "Jenom mě upozorni, kdy mám začít."
"Ano."
"Řekni taky Stevenovi a mně, kdy se máme vrátit do kabiny pro cestující," řekla Barbara a nervózně přešlápla. Stála přímo za Charlene, chlapec vedle ní. Barbara si položila pravou paži s těžkou bandáží nahoru na opěradlo křesla druhého pilota a teď, když nastalo denní světlo, viděla, jak je špinavá. Hnědý obvaz byl potřísněn krví a začaly se z něho odvíjet celé pásy.
"Řeknu ti, až bude třeba jít dozadu," řekl Jennings. "Bude to tak deset minut před vlastním přistáním, než vyrazíme dolů do mraků."
"Fajn." Barbaru moc netěšilo, že během přistání nebude v pilotní kabině, ale viděla logiku v tom, jak se věci mezi nimi vyvinuly: Ron bude samozřejmě řídit letadlo, Charlene bude na místě druhého pilota ovládat podvozek a přistávací klapky. Kathy, která znala palubní přístroje mnohem víc než ona, zaujme místo na dalším pilotním křesle v pilotní kabině za Ronem, aby mohla odečítat rychlost vzduchu a případně další ukazatele, jejichž hodnoty bude Ron chtít znát během přistávání. Barbara a chlapec, pro které už nebylo vhodné místo v pilotní kabině, se připoutají do sedadel v první řadě kabiny pro cestující. Pouhá bezpečnostní opatření, řekl Ron, jenom pro případ tvrdého dosednutí. To všechno bylo příliš rozumné, než aby proti tomu protestovala, ale přesto se jí příčilo pomyšlení, že se má vrátit dozadu. "Jsme připraveni, stačí říct."
"Fajn."
"Tati, podívej se, další zpráva!" Charlene ukázala na obrazovku terminálového spojení na centrálním ovládacím sloupku mezi sedadly pilotů. Obrazovka oživla krátce poté, co zatlačili jističe za křeslem druhého pilota - jističe byly celou dobu vypnuté, protože jim Blanchard lhal - a zpráva se opakovala v minulé hodině již mnohokrát:

LET 42. OBDRŽELI JSME AUTOMATICKÉ HLÁŠENÍ Z DATOVÉHO SPOJENÍ, KTERÉ OZNAMUJE, ŽE LETÍTE ZÁPADNÍM SMÉREM VE VÝŠCE DVA TISÍCE ČTYŘI STA METRŮ, RYCHLOSTÍ 463 KILOMETRY. JSME SI VĚDOMI VAŠÍ SITUACE. ODPOVĚZTE JAKÝMKOLIV ZPŮSOBEM, KTERÝM MŮŽETE DÁT NAJEVO, ŽE JSTE TUTO ZPRÁVU DOSTALI. POEL/DISPEČINK SAN FRANCISCO.

"Zatraceně, tak rád bych jim odpověděl." Jennings pohlédl dolů na klávesnici terminálového spojení pod obrazovkou, z něhož trčely kusy plastiku a drátu, které byly odtrženy po Blanchardových náhlých výstřelech. Poprvé téměř před hodinou, jakmile se objevila zpráva na obrazovce, si uvědomili, že terminál může zprávy přijímat, ale není schopen je vysílat, protože jeho klávesnice byla zničena střelbou. Podobně na tom byly i normální rádiové vysílače na centrálním sloupku také byly ošklivě rozstříleny a žádný z nich nefungoval, i když všechny jističe byly znovu zapnuty.
"Neměla bych se pokusit poslat přes terminál další zprávu?" zeptala se Kathy. Věděla, jak se zařízení ovládá, protože klávesnice byla stejná jako ta v zadní kuchyňce letadla - klávesnice, kterou příležitostně používali během cesty pro spojení s pasažéry a objednávání zásob.

"Ne, na to zapomeň, to je ztráta času." Jennings viděl, že není naděje, že by se jim podařilo klávesnici opravit, že lidé na druhém konci - dispečink letecké společnosti v San Franciscu - se v žádném případě nedoví, že se jejich zpráva k nim dostala. Ale bylo to vlastně jedno. Ať by jim dali jakoukoliv informaci - třeba o počasí v Jang-čou nebo o podmínkách na letišti - Jenningsovi to moc nepomůže. "Tak pozor. Zapomeňte na zprávy z terminálového spojení a zapomeňte na bomby a únosce. Vyrazíme dolů."
"A co mraky?" zeptala se Charlene.
Jennings vyhlédl před sebe na nepropustnou oblačnost pod nimi. Zcela jistě je nečeká žádná změna - mraky před nimi se neprotrhnou. Budou muset slepě proniknout nad neznámý terén.
"A na mraky taky zapomeňte. Všechno, na co se teď soustředíme, je nalezení letiště a přistání. Barbaro..."
"Ano." Postoupila o půl kroku k manželovi a položila mu ruku na rameno.
"Je načase, abys šla se Stevenem dozadu. Pevně se připoutejte."

"Jasně. Budem v pořádku, neboj se o nás."
"Jakmile zastavíme, otevři přední dveře pro cestující, jak jsem ti ukazoval. Sjeďte dolů po skluzu a zatraceně rychle utíkejte od letadla."
"Počkám na vás dva."
"Nemusíš čekat, Charlene a já poběžíme hned za vámi. Kdybyste se zastavili, mohli bychom se s vámi srazit."
"Vy dva byste měli být hned za mnou, nebo vám máma pěkně zatopí." Barbara stiskla manželovo rameno.
"Mám tě ráda, zlato."
"Já vím. Taky tě mám rád. Vás obě." Aniž Barbara něco dodala nebo na někoho pohlédla, obrátila se a vykročila dozadu. Ron Jennings počkal několik vteřin, aby dal manželce možnost dojít do kabiny pro cestující, pak položil pravou ruku na dvojité regulátory letounu. "Tak fajn. Jdem na to," řekl, když snížil výkon a zamířil sedmsetosmdesátsedmičku nosem dolů k horní vrstvě mraků.

Když se najednou v přední části dispečinku Trans Continental v San Franciscu znovu rozsvítilo červené světlo, Wally Poel hleděl přímo na ně. Byl naprosto šokován tím, že se objevilo, a trvalo mu celých deset vteřin, než zareagoval, než pochopil, že komunikační zařízení letu 42 nějak ožilo, přestože několik posledních hodin nefungovalo.
To se stalo víc než před hodinou. Od toho okamžiku Poel uvědomil všechny vládní instituce, že dostali průběžný automatický výstup letových údajů z letadla, a pak strávili dlouhou dobu vysíláním tuctů specifických komunikačních zpráv, které vyžadovaly od letadla odpověď. Za celou dobu však neobdrželi na své dotazy jedinou odpověď a Poelovi došly nápady.
"Pořád nic?" zeptal se Poel svého asistenta Toma Labitzkeho, když k němu mladý muž přišel ze zadní místnosti, kde byla umístěna tiskárna.
"Nic, jenom automatické hlášení polohy. Jsou pořád ve výšce dva tisíce čtyři sta metrů, rychlost čtyři sta šedesát tři, směr dvě stě sedmdesát čtyři." Labitzke znechuceně potřásl hlavou. "Alespoň údaje o nich jsou správné, protože souhlasí s informací, kterou jsme dostali od japonského pobřežní radaru a z vojenského letounu, který sleduje let 42. Náš letoun stále letí, udržuje stabilní kurz - ale to je všechno, co víme."
"To není pravda." Druhý vedoucí dispečer ve službě, Byron Stark, stál v blízkostí viceprezidenta na druhé straně řídicího pultu. Díval se na Poela a jeho asistenta.
"Cože?" Poelova slova zazněla ještě podrážděněji, než chtěl - byl k smrti unaven a věděl o tom.

"Také víme, že armáda a ministerstvo zahraničí sdělily, že dvaačtyřícítka se blíží k čínskému pobřeží a míří přímo k cíli původního únosu, do Jang-čou. Protože Číňané spolupracují, vypadá to, jako by to všechno byl jen normální únos."
"Žádný únos není normální, ty idiote."
Stark zbledl, tvář mu zbělela a ustoupil o půl kroku dozadu. Pohlédl na staršího viceprezidenta Recksona, ale viděl, že se odvrátil, očividně nechtěl být zatahován do veřejné konfrontace mezi svými dvěma nejlepšími pracovníky. Stark usoudil, že tento Poelův dětinský výbuch je něco, co by mohl využít ke svému prospěchu. "Uklidni se, Wally. Víš, co jsem tím myslel."
"V tom máš naprostou pravdu, Byrone - vím, co si myslíš už celé roky. Hovno." Poel sestoupil z centrální řídicí plošiny na podlahu dispečinku. Pohlédl na červené monitorovací světlo v přední části místnosti - stále svítilo, což znamenalo, že mají pořád elektronické spojení s letem 42. Ale bohužel letadlo neinformovalo nikoho, všechny vládní úřady podávaly zprávy, že nedošlo k žádnému hlasovému spojení, že jediným elektronickým spojením s letadlem je automatický výstup údajů o rychlosti, výšce a směru letadla, který neustále přichází do dispečinku v San Franciscu. To nedávalo žádný smysl, ledaže...
Byron Stark sestoupil ze schůdků řídicí plošiny ihned za Poelem. Stark už vycítil, že by mohl ztratit viceprezidentův respekt, kdyby tomu šaškovi dovolil, aby mu prošly takové urážky, i když jakákoliv konfrontace byla silně proti jeho přirozené povaze. "Víš, už mám dost tvého nafoukaného řečnění," řekl Stark, pokoušeje se, aby to znělo spíš rozzlobeně než vyděšeně.
"Nevím, kdo si sakra myslíš, že jsi..."
"Jsem pokládán za kouzelníka, kruci," řekl Poel energicky a jeho hlas zněl najednou radostně. Očividně na něco přišel, dostal nějaký nový nápad.
Poel hleděl přímo na Starka, ale Stark nevěděl, zda k němu vlastně mluví: Poel hovořil nahlas sám k sobě. "Všemohoucí Bože, já jsem ale pitomec!"
Napřed Stark myslel, že mu Poel nabízí omluvu. Po několika vteřinách si uvědomil, že to tak není. "Nerozumím ti." Stark ustoupil o krok dozadu a rozhlédl se kolem, aby zjistil, kdo je sleduje. Dívali se na ně všichni v místnosti, včetně viceprezidenta.
"Jak už jsem zjistil," pokračoval Poel, "posádka neodpovídá, protože nemůže - buď proto, že se jim pokazilo zařízení, nebo proto, že jim únosci nedovolí."
"To už taky víme." Stark začínal být nervózní; kdyby se Poel propracoval k něčemu velkému, mohl by zatraceně zabodovat a být dosazen na Dunlapovo místo. "Ale na tom nemůžeme nic změnit. Pokud je zařízení na palubě poškozeno nebo únosci prostě nedovolí, aby je použili, je to totéž. S tím my nemůžeme nic dělat."
"Omyl. Opravdu existuje možnost, jak se s nimi domluvit."
"Jak?" Stark otevřel ústa a na čele se mu objevily kapičky potu. V duchu se modlil, aby se Poel mýlil, aby nepřišel na žádný způsob, jak je možné přimět let 42 k odpovědi na datovém spojení.
"Kouzelnický trik, eskamotérský kousek, léty ověřený způsob, jak vytáhnout z balíčku karet pikové eso!" Poel teď mluvil vzrušeně, mával rukama a jeho slova se jen hrnula. Všichni v dispečinku na něho upírali zrak, nikdo ho ani slovem nepřerušil, protože jim bylo jasné, že Poel přišel na něco ohromného. Poel sám měl oči upřené na červené monitorovací světlo, které trvale svítilo a signalizovalo, že datové spojení s letem 42 je dobré. "Zatímco všichni na dvaačtyřicítce sledují terminál v kokpitu, my uděláme to, co by udělal kouzelník - vytáhneme ukryté eso z druhého rukávu! Tome..."
"Ano?"
"Adresujte nenápadnou zprávu na terminál v kabině pro cestující, jako kdybychom odpovídali na žádost cestujících o informaci."
"Mám to - jenom zařízení v kabině, ano?"

"Správně. A nezapomeňte zprávu zakódovat tak, aby šla jenom na výstup v kabině. Jestli únosci sledují obrazovku v kokpitu, nebudou vědět, že zadní jednotka obdržela nějakou zprávu."
"Přesně tak. A jestli důvodem toho, že od nich nemáme informace, je porucha na zařízení v kokpitu, pak je ještě naděje, že by mohlo fungovat spojovací zařízení v kabině pro cestující. Víme, že základní jednotka sama je funkční, protože neustále vysílá průběžné automatické hlášení."
"Možná budeme schopni dostat odpověď od někoho v kabině pro cestující, protože to není běžný způsob, kterým s nimi komunikujeme. Možná na to posádka ani nepomyslela, a proto toho nevyužili, Mohli bychom být schopni dovědět se, co se tam děje, jestliže pošleme zprávu na datové spojení vzadu v kabině - a je tu naděje, že bychom jim mohli i pomoct, kdybychom je přiměli k odpovědi a zjistili, jaká je jejich situace." Poel byl tak vyčerpán, že se musel opřít o sousední stůl, aby udržel rovnováhu, ale jeho mozek stále rychle pracoval, stále se pokoušel přijít na další způsob, jak by mohli být letadlu nápomocni.
"Zpráva do kabiny bude venku do šedesáti vteřin." Labitzke se hnal do zadní místnosti, aby ji odeslal.
Poel stál uprostřed dispečinku a všechny oči se upíraly na něj. Nicméně zapomněl, že má kolem sebe Byrona Starka a staršího viceprezidenta a tucty dispečerů a úředníků z místnosti. Wally Poel usilovně přemýšlel, byl zcela pohroužen do promýšlení svého nového plánu komunikace s letem 42. Bude to zrovna tak jako vytáhnout pikové eso zprostřed balíčku, řekl si. Možná.

Stevard Fred Lyle stál asi tři metry od zadní kuchyňky, když uslyšel někde za sebou vzdálené dvoutónové zvonění. Několik vteřin nereagoval, dokud ho nezasáhla síla nového zvuku.
"Co to bylo?" zeptal se Max Berger a zvedl se. Zadní část kabiny letadla se vrátila do stavu, který budil alespoň zdání normálního stavu, a okny pronikal dostatek světla. Max právě dokončil ošetřování několika raněných, přemístil všechny v kabině co nejdál dozadu, kde byl mnohem větší klid, a uspořádal je do evakuační skupiny pro přistání. I on uslyšel dvoutónové zvonění.
"Terminálové spojení - Bože!" Fred se vrhl do kuchyňky a otevřel sklolaminátový kryt, za který m byla uložena komunikační jednotka.
"Jaké je to zařízení?" Max spěchal za ním a nakukoval Fredovi přes rameno. Viděl obrazovku o rozměrech miniaturního televizoru a klávesnici s čísly a písmeny pod ní.
"Elektronická komunikační jednotka. Používáme ji pro komunikaci s ústředím, abychom dostali na příští zastávce zásoby, abychom je upozornili na žádosti cestujících. Nevím, proč sakra jsem na to nemyslel dřív, leda snad proto, že ji nepoužíváme moc často, a když, tak pro rutinní záležitosti, hlouposti..." Fred nesouvisle hovořil a zároveň mačkal tlačítka na klávesnici, pozorně vyťukával správné kódy, aby přenesl na obrazovku jakoukoliv zprávu, která by varovné zvonění přinutila znovu se ozvat.
"Podívejte se na to, proboha." Max s úžasem sledoval, jak se na malé obrazovce nad klávesnicí začínají objevovat elektronická slova.

LET 42/JEDNOTKA V KABINĚ. POKUD OBDRŽÍTE TUTO ZPRÁVU A MŮŽETE ODPOVĚDĚT, POŠLETE JAKOULIV INFORMACI O PŘIJETÍ ZPRÁVY. POEL/DISPEČINK SAN FRANCISCO.

"Co to znamená?"
Fredovi se ruce třásly tak silně, že sotva ovládal tlačítka klávesnice. "Můžeme s nimi hovořit přímo... ach můj Bože... proč mě to nenapadlo dřív..." Co nejopatrněji naťukal Fred krátkou odpověď, pak stiskl vysílací tlačítko.

"Odeslal jste naši zprávu?" Max viděl, že obrazovka, jež obsahovala Fredovo sdělení, byla najednou prázdná. "Proto ta slova zmizela?"
"Myslím, že ano." Fred upíral na obrazovku oči, ale nic se nedělo. Letadlo se mu houpalo pod nohama a on vyhlédl z malého okna v kuchyňce. "Jsme už v mracích. Ježíšikriste, klesáme dolů na přistání, ještě dřív, než jsme si mysleli."
"Vypadá to tak." Max zakřičel do uličky na několik stojících cestujících, aby se posadili a připoutali, aby byli připraveni pro přistání. Když bylo vše hotovo, obrátil se k obrazovce terminálu. Byla pořád prázdná. "Možná nedostali naši odpověď."
"Možná, i když to vždycky chvilku trvá." Fred ještě jednou vyhlédl nervózně z okna. Byli pořád v mracích, trochu se kymáceli a zadní konec letadla se třásl tak, až poznal, že zřejmě vysunuli přistávací klapky. To znamenalo, že piloti za chvíli vytáhnou podvozek. "Jestli odpoví, měli bychom jim říct, co jsme zjistili o bombě?"
"Určitě."
"A taky jim řeknu, aby poslali zprávu o druhé bombě do kokpitu. Možná bychom mohli použít tohle spojení jako náhradu za zničený palubní telefon."
"Nerozumím," řekl Max. Vyhlédl z okna kuchyňky; zdálo se, že mraky, ve kterých letěli, prořídly.
"Pilotní kabina má také jednu takovou terminálovou stanici. Viděl jsem ji. Jestli terminál v pilotní kabině funguje a my můžeme mluvit se San Franciscem, můžu předat do San Francisca zprávu, kterou oni pak odvysílají do kokpitu."
"To je fantastická věc, posílat zprávy tisíce kilometrů do San Francisca, abychom se mohli domluvit s piloty, kteří sedí třicet metrů od nás."
"Jo, třicet metrů - ale za neprostupnou stěnou svinstva a odděleni randálem, který je stejný jak v kotelně. Vyjde to nastejno, jako kdyby byl kokpit na Měsíci." V tom okamžiku zaznělo znovu dvoutónové zvonění. Fred rychle vyťukal patřičnou odpověď a během několika vteřin naplnila obrazovku nová slova.

LET 42/JEDNOTKA V KABINĚ. DOSTALI JSME VAŠI ODPOVĚĎ. JAK VYPADÁ VAŠE SITUACE? POEL/DISPEČINK SAN FRANCISCO.

"Vylétli jsme z mraků," řekl Max, když poslední slova naplnila obrazovku. V pozadí bylo slyšet cestující: začali se radovat pří pohledu dolů, za který se modlili po všechny ty hodiny hrůzy, které strávili izolováni téměř v naprosté tmě. Viděli pestré hnědé a zelené odstíny mírně zvlněného terénu, shluky nevelkých budov, rozlehlá svěží pole. "Neztrácejte čas, řekněte jim, aby poslali zprávu do kokpitu. Když budou piloti vědět, že je na palubě ještě jedna bomba, budou možná chtít udělat něco jiného."
"Dobře." Stevard Fred Lyle ťukal do klávesnice, jak nejrychleji dovedl, podrobně líčil všechno, co zjistil o "dolním zařízení" na palubě. Aniž by zprávu po sobě četl, stiskl vysílací tlačítko. "Maxi, udělali jsme všechno, co jsme mohli. Musíme se teď připravit na přistání."
V tom okamžiku oba muži uslyšeli zvuk vytahovaného podvozku letadla.

17. KAPITOLA

"Spustit podvozek," zavelel Ron Jennings.
"Spouštění podvozku zahájeno," odpověděla jeho dcera Charlene, sáhla na velkou páku na centrálním přístrojovém panelu a stlačila ji dolů. Po několika vteřinách se ukázala indikační světla. "Tři zelená světla, všechna kola jsou dole a zajištěna."
"Fajn." Přestože Jennings slyšel slova své dcery a reagoval na ně, soustředil se především na scénu před sebou. Na deset kilometrů před nimi se táhl široký prostor četných betonových

ranvejí Jang-čou a poskytoval ten nejpříjemnější pohled, jaký se Jenningsovi kdy naskytl.
"Bože, to je nádhera - podívej se na ně!"
"Co?" Letuška Kathy Davisová, která seděla přímo za Ronem na zvláštním sedadle, se zvedla, jak jí to bezpečnostní pás dovolil, a vyhlédla předním oknem letadla na scénu před sebou.
"Jaká nádhera?"
"Ranveje. Jak řekl Blanchard, letiště v Jang-čou je velké víc než dost." Teď, když nalezli letiště, musel Jennings věnovat veškerou pozornost přiblížení a přistání. Byl přesvědčen, že to bude nejlepší přistání, které kdy dělal. Zároveň si byl jist, že tento úkol zvládne, že už se nestane nic katastrofálního. Nejhorší, co je ještě může čekat, je pár prasklých pneumatik, případně odřená špička křídla nebo upínací hlava motoru. Věřil teď, že z té noční můry nakonec šťastně vyváznou. "Máme to skoro za sebou."
"Díky Bohu." Kathy vztáhla ruku, aby ji položila Ronovi na rameno, ale pak si to rozmyslila. Ruka jí zas klesla do klína. Jennings mírně upravil výkon motoru a ještě trochu spustil nos letounu. Letěli teď ve výšce devět set metrů, těsně pod vrstvou mraků, a stále klesali. "Půjdu na šest set, sleduj okolní letadla."
"Jasně, tati." Charlene se předklonila a vyhlížela z okna pilotní kabiny. Pod nimi se rozkládala převážně pole, mezi nimi tu a tam skupiny nízkých budov, špinavé asfaltové silnice, vedoucí různými směry, po nichž občas projelo pár osobních nebo nákladních aut. Na jednom z polí spatřila skupinu lidí shromážděnou kolem několika traktorů a dívala se na ně, dokud nezmizeli pod pravým křídlem letadla. Charlene zvedla oči a znovu začala zkoumat horizont.
"Žádná letadla nevidím."
"Určitě vědí, že se blížíme; všechen provoz nám odstraňují z cesty," řekl Kathy, která zároveň sledovala obzor na levé straně.
"Možná." Jennings řídil sedmsetosmdesátsedmičku v širokém klesajícím oblouku, dokud nedosáhli výšky šesti set metrů.
"Vyrovnáváme," oznámil, zvedl výkon motoru a srovnal letadlo. Letěli teď v menší turbulenci, konstrukce se každých pár vteřin zatřásla občasnými menšími nárazy. "Je tu pořádný vítr," řekl Jennings, když zaregistroval pocit turbulence vyvolané větrem. Znovu ho překvapilo, kolik věcí si instinktivně vybavoval z činnosti, kterou neprováděl už víc než pět let. "Všichni se začněte dívat po kouři nebo po vlajkách nebo něčem podobném, co by nám řeklo, jak fouká vítr."
"Vlevo se kouří." Kathy ukázala na skupinu budov v dálce, z největší z nich stoupal světlý, ale zřetelný chochol šedého dýmu. "Vypadá to, že fouká zepředu a trochu zprava."
"Ano, už vidím." Jennings se obrátil a zkoumal ranvej před nimi - byli už od ní pouhých šest kilometrů. "Přistaneme západním směrem, na té dlouhé ranveji."
"Už jsme strašně blízko," řekla nervózně Charlene. Seděla pořád v křesle druhého pilota.
"Nepřistaneme při tomhle přeletu, ještě jednou obletíme letiště. Potřebuju získat dobrý výhled na celé letiště a umožní mi to taky srovnat se pro dosednutí."
"Kterým směrem budeme dělat obrat?" zeptala se Kathy.
"Doleva." Jennings vyhlédl dopředu. Mezi místem, kde byli, a částí ranveje, kterou si zvolil pro přistání, byla hluboká rokle, nad kterou museli přeletět pří posledním přiblížení. Kromě ní okolní terén nepředstavoval žádné problémy, především prostory na sever a na jih od letiště. Tím směrem se táhly rozlehlé oblasti rovinatých polí, většina z nich byla holá, některá porostlá osamělými stromy.
"Tati, myslím, že na ranveji jsou auta." Charlene ukázala na drobné objekty v dálce; které se s každým dalším okamžikem zvětšovaly.
"Ne, jsou po stranách ranveje... vypadají jako vojenská vozidla... lidi taky... možná vojáci..." Jennings se na okamžik soustředil na přístrojový panel; rychlost a výška byly v pořádku, motory pracovaly správně, paliva měli také dost, podvozek byl spuštěn a přistávací klapky zčásti roztaženy. Všechno bylo tak, jak by mělo být, včetně skutečnosti, že i on se cítil dobře -

bolest hlavy i nevolnost pominuly, závrať také. "Fajn, tak jdem na to," oznámil Jennings Kathy a své dceři, když se blížili východnímu okraji letiště. "Ještě jednou to obletíme, to bude stačit, pak se otočíme na poslední pětikilometrové přiblížení přes tu hlubokou rokli, nad kterou jsme teď letěli. Nezapomeňte se ozvat, když bude třeba."
"Počkej, Rone, podívej se!"
Jennings se obrátil ve svém křesle ve směru, kam ukazovala Kathy - k terminálu na centrálním sloupku. Byla tam zpráva, zcela nová zpráva, taková, která si okamžitě získala jeho pozornost.

LET 42: STEVARD U TERMINÁLU V ZADNÍ KABINĚ HLÁSÍ, ŽE VÍ URČITĚ, ŽE NA PALUBĚ JE JEŠTĚ ALESPOŇ JEDNA RÁDIEM OVLÁDANÁ BOMBA, TZV. "DOLNÍ ZAŘÍZENÍ", ALE UŽ ŽÁDÍ ÚNOSCI. POEL/DISPEČINK SAN FRANCISCO.

Nadporučík Fei Siaotong odložil dalekohled a obrátil se k muži vedle sebe. "Měli jsme pravdu, soudruhu. Očividně mají v úmyslu ještě oblétnout letiště doleva."
"Výborně." Plukovník Qi Šui spustil ruce z ovladače přenosné detonační jednotky a pomalu vydechl. Teď, když si byl jist, že letadlo dělá oblet, nemusel dát povel k odpálení okamžitě. Mohl počkat ještě asi minutu, tak dlouho zabere pilotovi manévrování s letounem přes pustý terén severně od Jang-čou. "Počkám, až se dostanou nad severní sektor."
"Ne nad rokli?" zeptal se překvapeně Fei.
"Ne." Qi právě změnil rozhodnutí o odpálení bomby při přeletu nad roklí Chungdreichu, protože usoudil, že přece jen bude stát za to pokusit se nalézt zbytky počítače se simulacemi válečných situací - konec konců, jednalo se o software, ne o hardware a Qi si myslel, že by mohli být schopni software zachránit, pokud by vrak nebyl naprosto zničen.
"Ale rozkazy říkají, že letoun musí být naprosto zničen," ozval se váhavě Fei. "Možná to znamená, že bychom měli vrak rozprášit, jak je nejvíc možné, a na to by byla rokle Chungdreichu nejlepší."
Plukovník Qi pohlédl na svého podřízeného se zřetelným opovržením.
"Vaším úkolem je vykonávat mé příkazy, ne vysvětlovat ty, které jsem dostal," prohlásil podrážděně.
"Ano, soudruhu. Promiňte."
Qi vyhlédl na malý černý bod na vzdáleném obzoru, což bylo letadlo, pak dolů na přenosný detonátor na svém stole. Detonátor byl přesným duplikátem toho, který měl Kao Wei s sebou na palubě letadla a připomínal spíš počítač než elektronické odpalovací zařízení. Z tohoto důvodu příkazy vyťukávané na klávesnici, kterým měl být dán signál k detonaci, byly poměrně komplikované a vyžadovaly přesný sled několika pohybů. Ale Qi potřebné kódy znal zpaměti, protože intenzívně studoval příslušné manuály.
"Míjejí bočně konec ranveje, podvozek je spuštěn a přistávací klapky zčásti roztaženy," řekl Fei s dalekohledem na očích. Nechtěl už plukovníkovi říci nic nepříjemného, neměl v úmyslu ho znovu rozzlobit. "Odhaduji to na dalších šedesát vteřin."
"Jsem připraven. Dejte mi vědět, až bude cíl vzdálen deset sekund od místa nad volným prostorem na severu. To by mělo umožnit, aby padající trosky dopadly na zem po patřičné dráze. Jakmile se letoun dotkne země, půjdete se mnou osobně hledat ten software s válečnými simulacemi."
"Ano, soudruhu."
"Za deset sekund po dopadu, ani více, ani méně," opakoval Qi. Věděl, že musí pronášet své příkazy opatrně a uvážlivě, protože mu bylo jasné, že v podstatě jedná s hlupáky - i Peng se nyní choval jako stará vyděšená baba - ...letadlo musí být zcela zničeno... absolutní priorita... Peng padne na zadek, až zjistí, že Qi nejenže nevykonal jeho rozkazy, ale také zachránil software s válečnými simulacemi.

"Čtyřicet sekund." I bez dalekohledu mohl nyní Qi sledovat zaprášeným oknem své kanceláře všechny prvky zapojené do akce. Po obou stranách ranveje vyčkávala stále armádní vozidla, požární vozy a sanitky, zástupy ozbrojených vojáků. Proti beztvarému šedivému pozadí zatažené oblohy vypadalo letadlo spíš jako smítko, otravná moucha, která se vůbec neliší od tisíců jiných mušek, které během roku prolétnou oknem Qiovy kanceláře. Stejně jako v minulosti, kdy byl Qi nucen likvidovat množství této okřídlené havěti, zamýšlel i dnes rozmáčknout pomyslný hmyz na prach několika rychlými pohyby ruky.
"Jsou na severovýchod od letiště, vyrovnávají křídla; během třiceti sekund se ocitnou nad severním otevřeným prostorem."
Qi přikývl, pak se podíval na přenosný detonátor. Najednou jeho oko upoutalo něco jiného.
"Počkejte - co to je?" zařval.
"Prosím, soudruhu?" Fei odtrhl dalekohled z očí a otočil se, kam ukazoval jeho velitel. Byl to odpojený kabel, který se kroutil na stole. Elektrická zástrčka na jeho konci sklouzla přes okraj jako návnada na ryby, která má být vržena do jezera. "Ten kabel?"
"Samozřejmě že ten kabel!" Idioti! Pitomci! "Copak jste mi neříkal, že pro velký dosah musíme být zapojeni do vnějšího zdroje energie?!" Zatímco Qi mluvil, zvedl konec volně visícího kabelu se zástrčkou, držel ho nad přenosným detonátorem a hledal vhodnou zásuvku, do které by ho zastrčil - nějak zřejmě došlo k tomu, že se odpojil. Jak mohl předpokládat, že nadporučík tu věc takhle zvorá, že zapomene na důležitý detail. Za tohle poletí. "Kam to sakra patří?"
"Ten kabel?"
"Ovšemže ten kabel, idiote! Neopakujte se!" Qi řval a zároveň zoufale hledal místo pro připojení přenosné jednotky k externímu zdroji energie. Neschopní pitomci, jeden jako druhý! Z otvoru v zadní části jednotky vystupoval další kabel, ale Qi usoudil, že je určen pro něco jiného. Odpojený kabel byl bezpochyby silový kabel, protože Qi viděl druhý konec visícího drátu zastrčený do elektrické zásuvky na sousední zdi.
Nadporučík Fei vyrazil pár nesouvislých zvuků, ale pak konečně nabral zas rovnováhu a promluvil: "Ne, nechte toho! Ten kabel není důležitý - nechte to být!"
"Není důležitý?" Qi zíral na svého asistenta se směsí zuřivosti a úžasu. "Jak to, že nezáleží na externím zapojení? Řekl jste, že to má mít mimořádný dosah, ne?"
"Protože je to záložní kabel, nic než rezerva, pro případ, že by se něco stalo s primárním kabelem!" Nadporučík Fei začal také křičet, jeho zvýšený hlas naplnil malou kancelář.
"Záložní?"
"Ano. Tohle," řekl Fei, rychle sáhl po druhém kabelu a mával jím plukovníkovi před očima, kabelem, který byl jedním koncem zapojen do jednotky a druhým do elektrické zásuvky na opačné straně místnosti. "To je externí silový kabel, který je zapotřebí! A pracuje perfektně!"
"Ksakru!" Qi rychle pustil z hlavy myšlenky na vlastní chybu a položil ruce na klávesnici počítače. Soustředil se na to, co bude muset udělat, aby vyslal signál. "Kde je letoun právě teď?" zeptal se, přestože soudil, že už asi minul otevřený prostor, minul ideální místo pro detonaci.
"Já..." Fei zvedl dalekohled a zkoumal obzor na sever od letiště. Neviděl nic. Nadporučík si okamžitě uvědomil, že zpoždění zaviněné hloupými plukovníkovými otázkami je zřejmě důvodem, proč už letadlo minulo pozici, na kterou čekali. Fei dál hleděl na západ. Ale ani on nic neviděl.
"Kde jsou, kruci!" Qi začal zase zlostně křičet - brzy se mu podařilo zapomenout na skutečnost, že to byla jeho vlastní nedůvěra a arogance, které byly příčinou zdržení. Byl teď téměř ochoten stisknout správný detonační kód kdykoliv, aniž by přesně věděl, kde je letadlo. Byla to léta poslušnosti, jeho hluboce zakořeněné vědomí povinnosti držet se předem dohodnutého plánu boje, kdykoliv je možné, které způsobily, že Qi nakonec vyčkal.

"Já... nevidím... snad..." I když to bylo proti jeho zdravému rozumu, Fei stočil dalekohled opět k východu. Najednou se objevil obrys letadla. "Už je mám!" V dálce se před šedivými mraky objevil drobný bod.
"Kde?"
"Na severovýchodě!" Cíl byl teď na druhé straně letiště. A mířil opačným směrem!
"Okamžitě vyšlete signál! Rychle!"
"Už vysílám," odpověděl Qi.
Ale už když nadporučík Fei Siaotong slyšel poslední plukovníkovy údery do klávesnice, věděl, že je pozdě, že signál z přenosné jednotky nedosáhne tak daleko, aby byl schopen odpálit bombu na palubě letadla. Z jakéhosi důvodu se letadlo během těch posledních několika okamžiků, kdy se přeli, najednou od Jang-čou odvrátilo a teď bylo od nich vzdáleno nejméně pět kilometrů. To už bylo příliš daleko pro omezený dosah jejich detonačního zařízení. Pokud letadlo nezamíří zase zpět, nebudou mít možnost splnit úkol, kterým byli pověřeni, a odpálit bombu na palubě letounu z místa, odkud ho nyní nadporučík s plukovníkem Qi pozorovali.

"Kam letíme!" vykřikla Barbara Jenningsová, když se přihnala do pilotní kabiny. Podle výrazů v jejich tvářích viděla, že se stalo něco velmi zlého, ale neměla tušení co. "Co se děje?"
"Podívejte se." Letuška Kathy Davisová ukázala na zprávu na obrazovce datového spojení na centrálním sloupci, zprávu, která jim oznamovala, že na palubě mají další bombu.
Barbara zprávu rychle přečetla, pak se podívala na Kathy. "Nerozumím tomu."
"Táta si myslí, že nás vlákali do pasti," ozvala se z pilotního křesla Charlene Jenningsová. Pohlédla na otce, který se stále věnoval řízení, pozornost zcela soustředěnu na okamžitý úkol dostat se co nejrychleji tak daleko od Jang-čou, jak se dalo.
"Rone, prosím, obraťto a přistaň." Barbaru samu překvapilo, co říká, a pak si uvědomila, že z ní promluvily pouze emoce - myslela, že ona a její rodina jsou v naprostém bezpečí, a teď jí i ten sebemenší pocit bezpečí vzali. Tentokrát jí ho vzal vlastní manžel.
"Nemůžeme přistát v Jang-čou..." Ron Jennings těžce dýchal, jeho tvář byla křídově bílá a ruce se chvěly. Bylo vidět, že rozhodnutí vzdát se možnosti přistání v Jang-čou bylo nejtěžším rozhodnutím v jeho životě. Teď se projevovaly jeho důsledky.
"Ale proč? Jestli je na palubě další bomba, je to přece jen další důvod k tomu, abychom hned přistáli!"
"Ne!" Jennings stáhl ruku z regulátorů letounu a setřel si z čela studený pot. Letadlo se kymácelo ještě víc než před chvílí v důsledku turbulence vyvolané větrem a zvyšující se rychlosti, kterou Jennings nasadil. Ručička ukazatele vyskočila o devadesát kilometrů a měl v úmyslu ji zvednout ještě výš, aby se odtud co nejrychleji dostal.
"Proč, kruci! Tak mi odpověz!" Barbara uchopila manžela za rameno a zatřásla jím, aby získala jeho pozornost - což se jí očividně nemohlo podařit, protože se plně soustředil na pilotování. Než se vzpamatovala a uklidnila, zjistila, že jí ruku z Ronova ramene násilím stáhl ten mladík, Steven, který stál vedle ní.
"Nechte toho. Neztěžujte mu to. Jedině on ví, jak nás dostat dolů. Nechte ho, ať se sám rozhodne, co udělat." Steven pohlédl na ostatní. "Když říká, že odtud musíme zmizet, pak to určitě bude pravda."
"Charlene, převezmi knipl," přikázal Jennings a pokusil se mírně se v kapitánském křesle natočit, aby viděl na ostatní.
"Teď nemůžu. Tak blízko země to nejde." Charlene viděla, že jsou ve výšce šesti set metrů nad zemí a při jejich rychlosti ubíhala země pod nimi rychleji, než vůbec kdy považovala za možné. Nedalo se to srovnat s malými cesnami nebo pipery, se který mi létala. "Nedokážu to."

"Ale dokážeš. Chytni ten knipl." Jennings odvrátil oči od své dcery s prosebným pohledem. Z tváří mu vyprchala všechna barva. Pokoušel se o něj záchvat, cítil, že mu nepravidelně tluče srdce. "Musíš," řekl a sklouzl ve svém křesle trochu níž, ale přesto pořád držel páku a udržoval letoun ve správném směru.
"Tati!" Charlene váhavě uchopila knipl a otcovy prsty sklouzly z řídicí páky před ním. Najednou byla nucena věnovat se pilotování a musela se na to soustředit, takže nemohla myslet na otce. V této rychlosti, kdy se potýkala s turbulencí, se letadlo zdálo nepoddajnější, mělo sklon dělat si, co chtělo, bylo méně stabilní než předtím. Ale i přesto, že se jí ovládání nedařilo jako prve, Charlene viděla, že dokáže alespoň udržovat srovnaná křídla a přímý směr letu, který určil její otec.
"Rone, co se stalo?" Barbara uložila bezvládné tělo svého muže zpátky do sedadla a podívala se na něho. Vypadal příšerně, celý se třásl a byl zalitý potem. "Ach, můj Bože, ty..."
"Bude to v pořádku," přerušil ji Jennings. "Nechejte mě, ať si odpočinu, vzpamatuju se." Na pár okamžiků zavřel oči a cítil, jak se ho dotýkají Barbařiny i Kathyiny ruce, zvedají ho a ukládají v kapitánském křesle co možná nejpohodlněji.
Po chvíli, která se zdála jako pouhý okamžik, Jennings zase oči otevřel. K jeho překvapení se scéna za oknem úplně změnila, terén přešel od mírně zvlněné krajiny v okolí Jang-čou k rovné ploše, která musela být příznakem blížícího se pobřeží. Pod nimi se objevil labyrint řek směřujících paralelně s jejich směrem letu.
"Jak dlouho jsem se nedíval?"
"Pět minut," odpověděla Kathy. "Možná déle."
"Bože." Jennings se ve svém sedadle trochu napřímil.
"Jak se cítíš?" zeptala se Barbara. Obě ženy se ho stále dotýkaly a obě ho bedlivě pozorovaly. Přestal se potit a do tváře se mu vrátilo něco barvy.
"Líp. Jednoznačně líp." Vrátila se bolest hlavy, ale nevolnost, chvění a studený pot polevily. Jennings pohlédl na Charlene, která se soustředila na řízení letadla. Viděl, že se jí práce docela daří, udržuje ho ve stabilním směru a těsně pod vrstvou hustých mraků.
"Prima, nemusíš si dělat starosti, buď klidný." Barbara stáhla ruku z Ronova ramene, ustoupila o kousek dozadu a pořád ho sledovala.
"Bude to dobrý."
"Kathy nám vysvětlila, co si myslíš o té bombě." Barbara ukázala na zprávu na obrazovce terminálu. "Co jsi říkal, je rozumné. Blanchard musel spolupracovat s někým v Jang-čou. Letiště v Jang-čou je určitě místem, odkud byl celý únos řízen. Jestli je na palubě další bomba, pak ti lidé dole musí být schopni ji odpálit. Je velmi pravděpodobné, že jsi měl pravdu. Mohli jsme se dostat do pasti."
"Právě to mě napadlo, když se objevila zpráva o další bombě, ale žádných únoscích na palubě. Vím, že jsme byli tak zatraceně blízko zemi, ale ta možnost, že..."
"Neměl jsi jinou možnost, chápeme to. Dostaneš nás bezpečně dolů. Věřím ti."
"Dostanu." Ale co Jennings zapomněl dodat, bylo, že zatím nepřišel na to, kam by měl letět teď, když se vzdaloval od Jang-čou. Neměl žádné mapy ani možnost navigovat. Pokud se brzy nedostanou k vhodnému letišti, napadlo ho, že by mohl s letounem přistát na otevřené ploše - což byl zatraceně riskantní manévr, ale přesto jim dával malou naději, že se z toho dostanou.
"Jak jsme na tom s palivem?" zeptala se Kathy.
Jennings pohlédl na ukazatel. "Máme ještě tak na hodinu, přibližně."
"Takže máme čas."
"Ano." Když o tom Jennings přemýšlel, došel k rozhodnutí, že pokud do třiceti minut nenajdou vhodné letiště, vybere si to největší pole, a pokusí se o nouzové přistání, dokud ještě bude mít k dispozici dostatečný výkon motorů. To byla jediná rozumná věc. "Tak fajn, dívejte se všichni po nějakém letišti, třeba i malém, kde bych mohl...

"Tati, podívej se!" Charlene Jenningsová ukázala doleva: právě spatřila rychle se přibližující formaci tří stíhaček, za kterými se táhly černé stopy jejich výfukových plynů zřetelně se rýsující na šedivém pozadí mračen.
"Všemohoucí Bože, ne!" Jennings s hrůzou sledoval, jak se k nim stíhačky nemilosrdně blíží. Jestli jejich piloti byli součástí Blanchardova plánu únosu, pak mu bylo naprosto jasné, že všichni na palubě letadla budou během minuty mrtvi. Neměl možnost tomu zabránit.

Wally Poel byl tak unaven, že sotva viděl na oči. Opíral se o stěnu dispečinku Trans Continental v San Franciscu a šálek s kávou se mu třásl, přestože ho držel oběma rukama. Horká černá tekutina se přelévala přes okraj a kapala na podlahu. Poel to nevnímal: oči měl upřeny k červeném světlu před sebou, k jasnému červenému signálu, oznamujícímu, že let 42 dosud letí, že je stále připojen k datové síti.
"Neuvěřitelné, že?"
Poel se obrátil k muži vedle sebe. Starší, viceprezident Chuck Reckson měl v kapse košile nacpán stoh telefonických zpráv, kravata mu visela nakřívo a sako, které si shodil už před časem, teď leželo pohozeno přes řídicí pult. Reckson ukazoval na světlo datového spojení vpředu, ale Poel jeho gesto ignoroval. "Neuvěřitelné na tom je, že teď nevypadáte jako reklama na pánskou konfekci, ale spíš jako reklama na léky na žaludeční vředy."
"Cože?" Poel věděl, že začíná být tak vyčerpaný, že už mluví hlouposti. "To nic." Pohlédl přes dispečink na Byrona Starka, který alespoň z dálky nevypadal jinak než před devíti hodinami, kdy ta hrůza začala. I to bylo neuvěřitelné.
"Uvěřil byste, že dvaačtyřicítka se obrátila na východ, že teď letí z Číny ven?" Reckson nevěřícně potřásl hlavou; nikdy by něčemu takovému nevěřil, kdyby mu to před několika minutami neukázal automatický výstup datového spojení.
"Netuším, co se bude dít dál," odpověděl Poel dutým, vyčerpaným hlasem. Poslední automatická zpráva o poloze letadla ho také šokovala.
"Nikdo to nemůže vědět, protože to nedává žádný smysl." Reckson se na okamžik odmlčel, pak začal říkat něco, co původně neměl v úmyslu. "Náhodou to byl od vás úžasný nápad poslat zprávu do terminálové jednotky v kabině pro cestující." Reckson se znovu obrátil k červenému světlu. Jako jasný maják za bouřlivé noci se světlo datového spojení stalo centrem pozornosti všech.
"Jo, úžasný," sarkasticky odpověděl Poel. "Tak fantastický, že uplynulo osm hodin, než jsem na něj přišel."
"To je relativní. Ve srovnání s námi," mávl rukou Reckson na dispečink a jeho gesto se na okamžik zastavilo ve směru, kde stál Byron Stark, "jste doslova zazářil. Nikdo z nás ani nezjistil, o čem to mluvíte, ještě když jste to začal vysvětlovat."
"To má být vyjádření nedůvěry mému logickému vysvětlení?"
"To je vyjádření důvěry vašemu myšlení, nápadům, vaší zanícenosti."
"A mým kouzlům?"
"Vašim kouzlům také." Reckson vyloudil unavený úsměv spolu s Poelem - oba byli na pokraji zhroucení, u konce svých sil v důsledku nekonečných změn a komplikací letu 42. Reckson přistoupil k Poelovi blíž, aby mohl promluvit tiše. "Poslechněte," řekl šeptem, "nevím v této chvíli, jak relevantní byly informace, které jste naposled poslal po datovém spojení, jestli vaše zpráva bude mít definitivní vliv na to, co se stane s dvaačtyřicítkou. Ale co vím určitě, je, že jste se pekelně snažil, že jste udělal jako člověk všechno, abyste pomohl cestujícím a posádce letadla."
"Pokud se ještě něco pro ně dá udělat, pořád se o to budeme pokoušet. Řekl jsem technickému a nákladovému oddělení, aby se pokusili přijít na něco s tím dolním zařízením."
"Dobře. Máte moji důvěru, pokračujte v práci."

"Nezapomeňte taky na Byronovy zásluhy." Poel se odvrátil od viceprezidenta a na okamžik pohlédl na druhou stranu na Starka - ten člověk se pyšně procházel po dispečinku a v ruce mával papíry, jako by to byly pověřovací listiny nějakého krále.
"Byronovy zásluhy?" Reckson pohlédl na Starka, pak se znovu obrátil k Poetovi se zmateným výrazem na tváři. "Proč? Co udělal?"
"Za to, že je Byron Stark, za to, že byl posledním ostnem, kterým jsem potřeboval popíchnout."
"Rozumím."
"Jo. Pokaždé, když Byron řekl ne, chtělo se mi říct o něco hlasitěji ano. Když Byron řekl, že už nemůžeme dělat nic, vyvolalo to ve mně absolutní jistotu, že musí existovat něco, nějaký způsob, jakým bychom těm lidem mohli pomoci."
"Měl jste pravdu."
"Možná ano, možná ne." Poel kývl směrem k řídicímu pultu, kde ležel stoh zpráv. "Opravdu se mi podařilo spojit se s terminálem kabiny letu 42 a pokusil jsem se poslat zprávu do kokpitu. Hned poté, co zpráva dorazila, se dvaačtyřicítka obrátila na východ. Ale může to být i náhoda."
"Může být. Na druhé straně možná vaše zpráva prošla do pilotní kabiny a dala pilotům informaci, kterou potřebovali. Nezapomeňte, že lidé v zadní kabině nám řekli, že se nemohou dostat dopředu kvůli zelektrizovaným troskám, že nevědí, co se děje. Všechno, co nám řekli, bylo, že mají podezření, že je na palubě další bomba, to dolní zařízení. V každém případě informace, které jste poslal do kokpitu, byly velmi důležité."
"Zatraceně doufám, že se s tou druhou bombou spletli," řekl Poel a znovu sjel očima k červenému světlu na čelní stěně místnosti. Pořád jasně svítilo, pořád ukazovalo, že let 42 je v pořádku. Wally Poel se začal v duchu modlit, aby světlo datového spojení svítilo ještě chvíli, dokud se nepodaří posádce letadla nalézt místo, kde by mohli s poškozeným letounem bezpečně přistát. Co se tam proboha mohlo stát?

18. KAPITOLA

Ze své vedoucí pozice ve formaci tří stíhaček kapitán Sun Heng věděl, že bude mít dokonalý výhled na narušitele, kterého měli příkaz zadržet. Špionážní letadlo, jež předtím v bezpečné vzdálenosti sledovali, protože před čtvrthodinou vniklo do čínského vzdušného prostoru, se teď, když se mu podařilo vyfotografovat utajovaná pozemní zařízení v okolí Jang-čou, evidentně pokoušelo uniknout. Neznámý narušitel - nikdo přesně nevěděl, z jaké země letoun pochází - ignoroval příkazy k přistání a ke kapitulaci a vysmíval se schopnosti Číny chránit vlastní hranice. Kapitána Sun Henga překvapilo, že tito cizinci se pokoušejí uspět s tak bezostyšným plánem. V duchu nepochyboval, že bude schopen zastavit je.
Za ním teď bylo jezero Gaoyouhu a silnici do Ji-lingu měl hned po pravé ruce. Letěli pod těžkými mraky, sotva pár set metrů nad zemí. Jak Sun oznámil na komunikační frekvenci mezi letadly před malou chvílí, jejich tříčlenná letka podnikne přímý útok. Postup, o kterém rozhodl, znamenal, že v okamžiku, kdy dá signál, odpálí jednu střelu, čímž by měli dosáhnout okamžitého a naprostého zničení narušitele. Další střelu zachovají pro případ, že by něco selhalo.
"Vypnout bezpečnostní spínače, nastavit automatické řízení střely," přikázal Sun dvěma dalším letounům. Současně stiskl příslušné spínače v pilotní kabině své vlastní F-6, aby svou výzbroj - dvě střely K-13A - připravil pro útok. "Jin jedna-devět a dva-nula, jste připraveni?" vysílal Sun v souladu se závaznými pravidly pro kontrolu před útokem.
"Příjem, jedna-devět připraven."
"Dva-nula připraven."

Sun, spokojen s tím, že střely jsou v pohotovosti, pohlédl doprava. Letoun blíže k němu, Jin jedna-devět, měl správnou pozici. Ale druhá stíhačka, Jin dva-nula, byla příliš vzadu a letěla pomaly. "Dva-nula. Zrychlit a zaujmout pozici pro útok."
"Příjem, dva-nula." Sun sledoval, jak poslední F-6 poslušně zareagovala. Jeho letoun, Jin jedna-osm, udržoval dál svůj směr, výšku i rychlost vůči cíli na radaru, který sledoval. Sun se ohlédl a viděl, že tři stíhačky zanechávají černou kouřovou stopu, jak se řítí nad poli pod sebou. Na okamžik ho napadlo, zda je na zemi někdo sleduje, zdali si nějací rolníci dole uvědomují, k čemu se chystají. Zřejmě ne. Ale Sun věděl, že brzy dostane veškerá uznání, která potřeboval: přinejmenším vyznamenání, možná dokonce povýšení. Znovu se podíval na obrazovku radaru. Prchající cíl, který stíhali, byl vzdálen ještě dvanáct kilometrů.
"Odpálení za čtyři minuty," oznámil Sun ostatním na komunikační frekvenci letky. Aby zabránil jakémukoliv selhání jejich mise, zvolil postup přibližování k cíli pomalým a plynulým tempem, stejnoměrně, stíhaje svou kořist jako vlk jehně. "Začíná pomalu stoupat. Sledujte jej pozorně."
"Příjem."
"Žádná změna hodnot. Cíl je připraven."
"Rozumím," odvětil muž na křídle.
Sun spokojeně ťukl do spínače rádia a přepnul ho z komunikační frekvence mezi letadly na frekvenci . své mateřské základny. "Jin jedna-osm a celá letka jsou necelé čtyři minuty od střetu s cílem. Požaduji verifikaci rozkazů k povolení útoku."
"Povolení provést útok verifikováno," zapraskalo v rádiu z jejich mateřské základny a jednotvárný hlas prostý emocí naplnil Sunovo sluchátko. "Letoun narušitele odmítl veškeré pokusy o komunikaci na stanovených mezinárodních frekvencích. Máte povoleno použít maximální dostupnou palebnou sílu k co nejrychlejší likvidaci subjektu. Narušitel nesmí uniknout za hranice."
Sun poznal po hlase plukovníka Qi Šui, velitele jeho eskadry. "Podáme hlášení, jakmile bude mise dokončena."
"Hodně štěstí," odpovědělo rádio.
Sun přepnul vysílačku opět na frekvenci pro komunikaci mezi stíhačkami. "Jin jedna-osm je zpátky na komunikaci." Podíval se znovu dolů na radar a sledoval jasně zelený bod na obrazovce, ukazující, že se vzdálenost mezi nimi zmenšuje. "Rozkazy k útoku byly verifikovány. K palbě zbývají dvě minuty," oznámil Sun dalším dvěma stíhačkám ve skupině.
"Vidíte už něco?"
"Ne."
"Zatím ne."
"Dobře, měli by být na jedničce, poněkud nad námi." Sun si pohrával s ovládáním svého záchytného radaru - 97. eskadra taktického letectva byla vybavena staršími letouny a starší elektronikou, ne jako 123. eskadra v Ning-po. Přesto Sun dokázal citlivým zacházením přimět tento archaický radar k dobré práci. "Devadesát sekund do odpalu. Cíl stále na jedničce, mírně nad námi."
"Tam je!"
"Kde?"
"Jedna třicet, těsně pod mraky, míří na východ."
"Příjem."
Sun chvíli pozoroval oblohu před sebou, než spatřil cíl. Byla to malá černá tečka na pozadí šedivých mraků, ale jak ubývala vzdálenost mezi nimi, rychle se zvětšovala. "Připravte se k palbě, ale čekejte na můj povel." Sun stočil tupý nos své F-6 mírně doprava, aby se srovnal s cílem. Tohle není nic jiného než lov na kachny.
"Jin dva-nula má střelu přesně zaměřenu."
"Jin jedna-devět také."

Sun ze svých vlastních přístrojů viděl, že jeho střely také získaly dostatečný signál narušitele, zaručující přesný zásah. "Příjem." Každým dalším okamžikem bylo jasněji vidět, že letoun, který měli zaměřený jako cíl, je něco většího - snad bombardér, nebo možná jedno z těch přestavěných ruských dopravních letadel, která byla užívána pro průzkum ve Vietnamu a v Afghánistánu. To by bylo takovým zemím podobné, pokoušet se o něco tak hloupého. Sun jim dá lekci, kterou si jejich generálové budou ještě dlouho pamatovat. "Sedmdesát sekund do momentu odpalu."
Přestože Sunovi nebylo jasné, proč dostal od plukovníka Qi příkaz zůstat asi patnáct kilometrů za cílem během počáteční fáze stíhání, jakmile špionážní letoun poprvé překročil hranice, ani na okamžik nezaváhal a jednal přesně podle rozkazu. Vzhledem ke vzdálenosti, kterou v té době udržovali, první vizuální kontakt s cílem, který sledovali, nastal až v této chvíli. "Připravit k palbě za čtyřicet sekund."
"Příjem, Jin jedna-devět."
"Rozumím, Jin dva-nula."
Sun sledoval zvětšující se siluetu. Ranní světlo mělo na zatažené obloze mdlý našedlý odstín a skutečnost, že cíl letěl přímo na východ, znemožňovala postřehnout jakékoliv charakteristické rysy letounu. Byli teď ve vzdálenosti pěti kilometrů, pomalu se blížili, jen natolik, aby dosáhli optimální vzdálenosti pro nulovou toleranci zásahu svými střelami K13A. "Pět sekund."
Proudový letoun. veliký. Moderní. I když se o to Sun usilovně snažil, nebyl schopen proti pozadí, které měl před sebou, rozpoznat označení letadla. A z nějakých důvodů se ho na to ani neptali - což se samo o sobě vymykalo běžnému postupu při obranném útoku. Ale už měl své rozkazy, a tak vypustil tento aspekt celé akce z hlavy. "Připravit..."
Najednou se cíl obrátil. Prudce se stočil doleva a zároveň vyrazil příkře vzhůru. Manévr sám nepředstavoval žádný problém pro konečné rozhodnutí o palbě, protože takové chabé pokusy setřást pronásledovatele nepřesahovaly rámec naprogramovaných parametrů, které střely K-13A byly schopny zvládnout. Zničení cíle pořád nebude nic jiného než nudné cvičení, příslovečný lov na kachny.
Ale nový úhel mezi nimi a cílem způsobil, že kapitán Sun mohl poprvé pozorovat tvar letounu. Navíc mohl zjistit označení na straně trupu letadla a na ocase. Dopravní letadlo! Poprvé od počátku stíhání si kapitán Sun uvědomil, jaké letadlo má zničit.
"Zajistit - zajistit!" vykřikl Sun do rádia, aby zabránil dalším dvěma stíhačkám své letky vypálit střely. Velkými písmeny podél horní linie trupu nad okny viděl jméno letecké společnosti - Trans Continental - vyvedené velkými písmeny v latince. Na ocase dopravního letounu byla americká vlajka! "Nestřílet, opakuji, nestřílet. Střely zajistit."
"Příjem, Jin jedna-devět. Střely zajištěny."
"Jin dva-nula také."
"Letko Jin, poslouchejte mě." Kapitán Sun Heng se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, pak stočil svou F-6 prudce doprava a zjistil, že další dvě stíhačky ho následují. Teď se musí dostat pryč od toho amerického letadla - které právě zmizelo do clony hustých mraků nad nimi - aby se vyhnul možnosti nechtěné srážky. "Letko Jin, začněte sestupovat na výšku tři sta metrů. Vracíme se do Jang-čou." Stiskl tlačítko pro spojení se svou mateřskou základnou.
Kapitán Sun věděl, že musí okamžitě hlásit plukovníkovi Qi, že se jednalo o kolosální, téměř katastrofický omyl někoho z velení. Že se ve skutečnosti jedná o americké civilní letadlo, které zřejmě z nepozornosti překročilo čínskou hranici a téměř se dostalo do mezinárodního konfliktu největších rozměrů. Mohla by to být ještě větší katastrofa, než když před několika lety Rusové vyslali bojové letadlo proti korejskému dopravnímu letounu - což byl případ, o kterém všichni v 97. taktické letecké eskadře věděli, že se za žádných okolností nesmí opakovat.
Čím víc na to kapitán Sun Heng myslel, tím víc cítil, že by i v tomto případě mohl dostat vyznamenání nebo povýšení, až velení zjistí, co udělal. "Základno, slyšíte Jin jedna-osm?"

"Příjem, Jin jedna-osm. Provedli jste úkol?" ozval se hlas ze základny.
"Ne, přerušili jsme kontakt."
"Cože?!"
"Prosím, plukovníku Qi, dovolte, abych to vysvětlil."

"Drž se."
"Všemohoucí Bože." Max Berger pevně stiskl opěrku svého sedadla a snažil se vzdorovat vzrůstající síle prudkého obratu a rychlého stoupání, které letoun právě zahájil. "Co se sakra děje?"
"Nevím." Stevard Fred Lyle vyhlédl z okna po pravé straně. "Letíme do mraků. Co dělají piloti?"
"Prchají."
"Co?"
"Před něčím utíkají, něčemu se vyhýbají. To si myslím."
"Ano. Je to pravděpodobné. Slyšel jste, co říkali přes uličku," dodal Fred a ukázal na cestující o několik řad za nimi, kteří seděli na levé straně. "Slyšel jste, co viděli?"
"Tři stíhačky." Max také slyšel cestující sedící nalevo, kteří volali něco o blížící se formaci letounů - prvních, které spatřili od okamžiku, kdy vylétli z Los Angeles. Ale když se jejich letadlo obrátilo a zamířilo rychle do mraků, hlasy v kabině najednou umlkly. "Myslíte, že prcháme před těmi stíhačkami?"
"Těžko říct. Možná."
"Jo." Max se rozhlédl po kabině. Několik cestujících křičelo, někteří se rozplakali, ale většina z nich nepromluvila ani slovo. Všichni byli v šoku pří náhlém obratu z letiště před několika minutami, a teď tohle! "Možná se pleteme. Možná jsou vpředu ještě únosci."
"Nebo to má možná něco společného se zprávou, kterou jsme poslali po datovém spojení." Max ukázal ke kuchyňce před nimi, od níž seděli jen kousek směrem k zadnímu konci letadla. "Možná pilot zjistil, že jsme vedeni do nějaké pasti."
"Nevím." Než mohl Fred cokoliv dodat, ozvalo se znovu dvoutónové zvonění datového spojení. Odepjal si bezpečnostní pás a vyšel k němu, opatrně se alespoň jednou rukou přidržoval, aby zvládl nárazy turbulence způsobené větrem a mraky. Zatímco Fred otevíral přístupový kryt k datovému spojení, Max už stál vedle něho.
"Prorazili jsme mraky, jsme zase nad nimi," řekl Max a ukázal na malé okno kuchyňky. Dovnitř zasvítil paprsek jasného slunečního světla, neboť poslední z šedivých oblaků nechali pod sebou. Také pohyb letounu se uklidnil.
"Vyrovnává to." Fred ucítil, jak podlaha pod ním se ustálila ve vodorovné poloze, a slyšel, že otáčky motoru se snížily ze stoupání na úsporný výkon.
"Na tom teď nezáleží. Co nám říkají?"
Fred vyťukal přístupový kód. Na obrazovce se začala objevovat zpráva z datového spojení:

LET 42/JEDNOTKA V KABINĚ. NEJSME SCHOPNI ZÍSKAT ZPRÁVU Z PILOTNÍ KABINY. AUTOMATICKÝ VÝSTUP INFORMACÍ UKAZUJE, ŽE JSTE PROVEDLI OBRAT NA VÝCHOD A ZVÝŠILA SE VAŠE VÝŠKA I RYCHLOST. CO SE DĚJE? POEL/DISPEČINK SAN FRANCISCO.

"Co mu řeknem?"
Fred muži vedle sebe neodpověděl; začal okamžitě vyťukávat zprávu do klávesnice.

DISPEČINK SAN FRANCISCO. NEVÍME. TĚSNĚ PŘEDTÍM, NEŽ JSME VLÉTLI DO MRAKU, JSME VIDĚLI TŘI SÍHAČKY. VYUŽIJEME ČASU A POKUSÍME SE NAJÍT DALŠÍ BOMBU, "DOLNÍ ZAŘÍZENÍ". LYLE/JEDNOTKA V KABINĚ LETU 42.

"Najít další bombu? Vy si myslíte, že bychom to měli zkusit?" zeptal se Max, když Fred stiskl tlačítko k odeslání zprávy do San Francisca. "Nemohli jsme ji přece najít."
"Já vím, ale měli bychom se o to pokusit ještě jednou." Jestli piloti vpředu věděli, že na palubě je další bomba, nebo ne, mu připadalo jen jako akademická otázka - Fred si uvědomil, že když pokračují v letu, musí bombu najít nebo se alespoň o to pokusit. Pohlédl na obrazovku malého počítače únosců, která ležela na sousedním sedadle.
Malé pevné plastikové pouzdro přenosného počítače leželo čelem k ním. Přestože byl vypnutý a jeho šedá obrazovka byla prázdná, Fred měl stále před očima jeho poslední zprávu, jež mu způsobila takový šok.
DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA: AUTOSPÍNAC ZAJISTĚN, kterou četl na obrazovce posledních několik sekund po zapnutí počítače. Pak se najednou slova na obrazovce změnila na něco mnohem děsivějšího, než Fred opět rychle počítač vypnul:

DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA; HORNÍ ZAŘÍZENÍ ZAJIŠTĚNO, DOLNÍ ZAŘÍZENI ODJIŠTĚNO.

Teď už on i Max věděli jistě, že na palubě je stále další bomba a že tato bomba může být odjištěna a pravděpodobně i odpálena. Stačila by k tomu podobná přenosná jednotka, která by odněkud vyslala povel. Důkladně prohledali zadní kabinu s pasažéry a ověřili si, že další jednotka není nikde v jejich okolí, ale Fred nemohl zjistit, jestli snad není vpředu v kabině první třídy nebo v pilotní kabině.
"Pořád si myslíte, že se dá spodní zařízení odpálit?" zeptal se Max. Oba mluvili o té eventualitě v největší tichostí, aby v zadní části kabiny nevypukla mezi cestujícími všeobecná panika. Kdyby ti, co přežili, jen tušili možnost výskytu další bomby, nebyl ani schopen představit si, jaké zoufalství, strach a zděšení by mohlo cestující postihnout.
"Kdo ví?" Fred se odmlčel. "Jo, taky myslím." Rozhlédl se s úzkostí po kabině, zvědav, kde by proboha mohla být ta druhá bomba. Možná ani neexistuje, uvažoval, i když si uvědomoval, že by to bylo až příliš krásné, než aby to byla pravda. Takovou obavu bude moci vypustit z hlavy, až budou mít pod sebou letiště a bezprostřední přistání, dřív ne.
"Protože zřejmě brzo nepřistaneme," řekl Max a ukázal na okno v kuchyňce s výhledem na nepropustnou clonu mraků pod nimi, "měli bychom se pokusit najít druhou bombu."
"Jasně."
"Ale co s ní ksakru budeme dělat, když ji najdeme, to nevím."
"Budeme si s ní lámat hlavu, až se k ní dostaneme." Fred měl v úmyslu znovu začít prohledávat prostor pod sedadly cestujících - vzpomněl si na bombu, kterou měl před pár lety pod sedadlem let TWA z Říma - i když během posledních několika hodin důkladně prohledali každý centimetr kabiny. Fred vyšel z kuchyňky a udělal pár kroků, vtom se znovu ozvalo zvonění. Otočil se, stiskl přijímací kód a čekal, až se objeví zpráva.

LET 42/JEDNOTKA V KABINĚ. TECHNICI SOUDÍ, ŽE DOLNÍ ZAŘÍZENÍ BY MOHLO BÝT V NÁKLADOVÉM PROSTORU V PŘIHLÁŠENÉM ZAVAZADLE. PODLE SEZNAMU NÁKLADU JE VĚTŠINA ZAVAZADEL UMÍSTĚNA V ZADNÍM ODDÍLE. PŘÍSTUP DO ZADNÍHO ODDÍLU MŮŽE BÝT UMOŽNĚN ODST'RANĚNÍM PODLAHOVÝCH DESEK V ULIČCE VEDLE SEDADLA ŘADY 35. PAK VYRAŽTE VNITŘNÍ PLÁŠŤ NÁKLADOVÉHO PROSTORU. POEL/DISPEČINK SAN FRANCISCO.

"Jdeme," řekl Fred. Vytáhl sekeru z držáku havarijních potřeb na stěně kuchyňky, pak vyšel do uličky a zamířil dozadu k třicáté páté řadě.

"Co řekneme cestujícím, až nás uvidí rozbíjet tu zatracenou podlahu?" zašeptal Max. Už viděl, že několik hlav se otočilo jejich směrem; neuplyne ani pár vteřin a celá kabina druhé třídy bude vědět, že on a stevard se pokoušejí vniknout do nákladového prostoru dole.
"Řekněte jim, že hledáme dráty palubního telefonu pro spojení kabiny pro cestující s kokpitem," řekl Fred, nadzvedl koberec u třicáté páté řady a začal zkoumat spoje v podlaze.
"To není moc dobrý nápad."
"Tak co?"
"Co když na to nenaletí?"
"Pak jim řekněte, že hledám svá zavazadla."
"É?"
"Řekněte jim, že zoufale potřebuju čisté spodní prádlo."
"Zase máte naprostou pravdu." Max Berger odsunul koberec a začal uvolňovat spoje podlahy nad nákladovým prostorem.

Plukovník Qi Šui dupl na brzdy své F-6 a okamžitě ji zastavil na rampě Jang-čou. Před ním, divoce mávaje pažemi, běžel nadporučík Fei Siaotong.
Qi stiskl tlačítko pro zvednutí krytu pilotního prostoru, když Fei doběhl k němu. Jakmile se kryt začal zvedat, vnitřní prostor ve stíhačce se naplnil pronikavým nepříjemným hlukem dvojitých motorů letadla... "Zřítilo se letadlo?" zařval Qi ve hřmotu, když Fei vběhl na schůdky zapuštěné do boční strany stíhačky. Napadlo ho, že se jeho problém nějak zázračně vyřešil.
"Ne." Fei se nemotorně naklonil do pilotní kabiny a zavěsil se do malých příček pod zvednutým krytem.
"Tak co chcete?" řval Qi, ještě než mohl Fei něco dodat. "Nemůžeme ztrácet čas!"
"Vezměte si to!" vykřikl Fei. Hodil plukovníkovi malý plastikový balíček.
"Co je to?"
"Baterie."
"Cože?"
"Náhradní baterie pro přenosný počítač," snažil se Fei překřičet rachot motorů. "Právě jsem si uvědomil, že baterie v jednotce mohou být slabé. Nevyměnil jsem je, protože jsme používali externí zdroj," vysvětloval Fei, jak nejlépe dovedl na svém vratkém postavení na boku stíhačky.
"Budou baterie uvnitř počítače fungovat?" chtěl vědět Qi.
"Možná. Pravděpodobně."
"Tak vypadněte, vy idiote! Už jste mě připravil o spoustu času!" Jakmile Fei dopadl na asfalt, Qi spustil kryt F-6 a zatlačil regulátory dopředu. Špička křídla otáčejícího se letadla minula nadporučíkovu hlavu sotva o metr a stíhačka rychle ujížděla na konec ranveje Jang-čou.
Qi pohlédl na plastikový balíček s náhradními bateriemi v ruce, pak jej zasunul do horní kapsy své letecké uniformy. Idiot. Ohlédl se pak na náhradní přenosný počítač ležící vedle něho - nacpaný do rohu za spínači pro generátory letounu a elektrické obvody.
Po cestě k ranveji se začal vztekat ještě víc. Ten zatracený Sun Heng, vyrazím s ním dveře. I kdyby Qi chtěl, věděl, že kapitánovi Sunovi nemůže nic udělat, protože ten člověk se prostě řídil zdravým rozumem: nevypálit střely na dopravní letadlo. Zatraceně.
Když se letadlo dostalo z dosahu přenosného detonačního vysílače v Jang-čou, první Qiova myšlenka byla, aby tří stíhačky jeho eskadry prostě letoun sestřelily. Prostě hrozná chyba, faux pax. Kdyby Qi předstíral, že nevěděl, že je to americké dopravní letadlo - že nikdy nedostal oficiální informaci o únosu - pak by mohl nařídit střelbu.
Qi si uvědomil, že se může dostat před vojenský soud pro nedodržování správných postupů pro obranný útok, které vyžadovaly jednoznačnou identifikaci cíle, ale myslel si, že by Peng Ming mohl využít svého vlivu, aby dosáhl nízkého trestu. Qi se prostě chtěl pokusit o

sestřelení letadla "omylem" a jeho plán by fungoval perfektně, kdyby kapitán Sun neidentifikoval cíl těsně předtím, než odpálil střely.
Hned poté, co kapitán Sun sdělil rádiem informaci, že přerušil útok, Qi ještě uvažoval, že dá rozkaz stíhačkám, aby se obrátily, odřízly letadlu ústup a sestřelily ho i tak. Kdyby byl dost energický a dal jim přímý rozkaz, pravděpodobně by ho vykonali. Ale kdyby takový rozkaz dal, absolutně by se nevyhnul trestnímu stíhání. Neměl by žádnou omluvu na to, že dal příkaz k sestřelení letadla, o kterém dostal jednoznačnou informaci, že je to neozbrojené americké dopravní letadlo. Několik zoufalých okamžiků si Qi myslel, že už nemá žádnou možnost. Kdybych si jenom nevšímal toho náhradního kabelu! Proklínal sám sebe za to, že byl před chvílí tak blízko definitivnímu řešení, a samozřejmě proklínal nadporučíka Feie za to, že nechal ošidný kabel tak blízko toho pravého. Téměř dvě minuty měl Qi letadlo ve výhledu přímo z okna své kanceláře a jeho prsty už visely nad klávesnicí počítače. Nyní už mohly být doutnající trosky rozprášeny nejméně na deseti kilometrech pusté krajiny a velmi pravděpodobně by byl schopen nalézt software s válečnými simulacemi. Místo toho ten debil Fei umožnil americkému pilotovi bezpečně uniknout. Jakmile se letadlo dostalo do větší vzdálenosti od hranice letiště, bylo prostě příliš daleko na to, aby mohl vyslat signál k detonaci ze svého počítače.
Příliš daleko! Ale teď si Qi uvědomil ještě něco jiného - že jeho problémem není jak zničit letoun, ale odkud ho zničit! I když už k sobě nemohl letadlo přivolat, uvědomoval si, že by mohl dosáhnout stejného výsledku, kdyby vzal s sebou přenosný počítač do letadla!
"Příjem, Jin-nula jedna je připraven k odletu," vysílal Qi, když začal rolovat po ranveji v Jang-čou. Během půl minuty byl ve vzduchu, F-6 v prudké pravotočivé zatáčce východním směrem stoupala k mrakům s motory nastavenými na plný výkon.
Qi zapnul v letadle radar a zamířil ho přímo před sebe. Přitom jeho F-6 prolétla vrchní vrstvou mraků a ocitla se v jasné obloze s ranním sluncem oslepujícím ho přímo zepředu. Qi si slunce nevšímal; raději se soustředil na míhající se zelenou linii svého radaru, zachycující první impulsy toho, o čem soudil, že musí být letadlo, které hledá. Třicet šest kilometrů přímým směrem.
Stiskl několik tlačítek na svém taktickém displeji a sledoval, jak bojový palubní systém zpracovává úkol související s přípravou útoku na nepřítele. Za několik okamžiků se bleskla na obrazovce odpověď: za předpokladu, že rychlosti obou letadel budou zachovány, může podle předpokladů palebného systému dojít k útoku v místě osm kilometrů před pobřežím Číny, to znamená uvnitř čínského vzdušného prostoru.
Plukovník Qi Šui sáhl za sebe pro přenosný počítač a položil si ho na klín. Pokračoval v řízení své F-6 přímo k cíli a připravoval se na závěrečnou fázi operace. Až se dostane do potřebné tříkilometrové vzdálenosti od cíle, stiskne patřičné tlačítko a odpálí bombu na palubě letadla. Pak to jistě bude vypadat, jako by se únosci amerického dopravního letounu zbláznili a provedli masovou sebevraždu. Dokonalé. Poslední příležitost skončit s tímto nešťastným experimentem nastane maximálně za šest minut.

19. KAPITOLA

Bylo to příliš děsivé, ale nedalo se dělat nic jiného, než se s tím smířit. Barbara Jenningsová měla ruku položenu na manželově krku a cítila vlhkou lepkavost jeho kůže, chladný pot, slábnoucí puls na tepně, kterou měla pod konečky prstů. "Opři si hlavu," opakovala Barbara Jenningsová co nejklidněji, vědouc velmi dobře, že mu dává zbytečnou radu. "Zůstaň v klidu. Bude to v pořádku."

Ale Ron Jennings neslyšel ani slovo z toho, co mu říkala jeho žena. Ležel zhroucen bezvládně v kapitánském křesle, útržky myšlenek, které mu vířily hlavou, nebyly ničím jiným než sérií jednotlivých zbytků vzpomínek, naděje a strachu.
V té chvíli probíhala Jenningsovou myslí představa mosazného lodního zvonu, který mu Barbara koupila loni k Vánocům. V jednom okamžiku se na něho díval ve své lodi, v další chvíli se najednou zvon změnil v mořskou nestvůru, která se hnala přímo proti němu, její šupinaté bezbarvé tělo zavalilo jedinou únikovou cestu. Tato surrealistická vize se dále transformovala v bezednou jámu, do které byl Jennings strháván ostrým větrem zezadu, ztratil pevnou půdu pod nohama a padal vstříc jisté smrti.
Jak halucinace pokračovaly, Jennings cítil, jak se jeho tělo přehouplo přes okraj imaginární hlubiny a řítí se do černé nicoty, snad do brány samého pekla. Pod vlivem děsivých představ začal najednou Ron Jennings hlasitě vzlykat, v bolestné křeči mu z hrdla vycházely nesouvislé zvuky a usilovně se snažil posledním zbytkem sil popadnout dech.
"Přestaň!" Letuška Kathy Davisová držela Rona z druhé strany jeho sedadla, rukama pevně svírala jeho levou paži a rameno a snažila se ho udržet v klidu, zabránit mu, aby se zvedal ke kniplu. "Přestaň!" vykřikla znovu Kathy a její hlas přehlušil Ronovo hysterické blouznění. Začal se v křesle podivně zmítat a Kathy se snažila udržet ho - a udržet i sama sebe, protože se jí chtělo plakat i křičet zároveň.
"Držte ho, nepouštějte." Barbara se naklonila kupředu, aby zesílila svůj stisk, a když to udělala, Ronova pravá paže se vykroutila a srazila ji zpět. Ale držela se pevně, aby si zachovala rovnováhu, a její manžel měl v sobě jen nepatrnou sílu, a tak byla schopná ho přemoci: v několika vteřinách ho opět chytila za paži a násilím ji oddalovala od důležitých ovladačů, které ho obklopovaly.
"Mami, pomoz mu. Prosím." Charlene Jenningsová pohlédla ze sedadla druhého pilota na otce a matku vedle něj. Vyslovila nesmyslnou, iracionální prosbu, protože už neexistoval způsob, jak mu pomoci.
"Snažím se!" Barbara Jenningsová se pokoušela zůstat klidná, ale podle zvuku svého hlasu - zdál se prázdný a jakoby vzdálený, jako by patřil někomu jinému, ne jí - poznala, že se jí to nepodaří. Umírá. Prosím, Bože, ne.
Charlene sotva slyšela odpověď své matky; když už nemohla déle sledovat své rodiče, obrátila se zpátky k přístrojovému panelu před sebou. Ještě předtím, než její oči zachytily hodnoty a trend ukazatelů, ucítila, že se s letadlem zase děje něco špatného. Rychlost byla teď trochu nižší a klesala, zatímco výška byla příliš velká.
Charlene zatlačila knipl dopředu, aby dostala letoun zpátky do polohy, kterou jí otec přikázal držet, ještě než se zhroutil. Ale ve spěchu a strachu provedla s kniplem mnohem prudší pohyb, než bylo nutné.
"Opatrně!" vykřikla Barbara, neboť letadlo zamířilo prudce dolů. Žaludek jí stoupl až do hrdla a nohy se jí téměř zvedly ze země. Dál držela oběma rukama svého blouznícího manžela, musela si najít v klesajícím letadle pevnou polohu a bránit mu, aby se nezhroutil na ovládací pult.
"Buď klidná. Dokážeš to." Steven Stidham stál přímo za Charleninym sedadlem, obě ruce pevně sevřeny na opěradle křesla druhého pilota, a prsty se dotkl Charlenina krku, když se obrátila s rostoucími obavami.
"Ne - nedokážu!"
"Ale ano."

"Už ne! Musí to vzít někdo jiný. Prosím..." Charlene zavzlykala, oči se jí naplnily slzami. Sotva sledovala ukazatele na přístrojovém panelu a venku - kde pod nimi zářila bílá oblaka, slunce jim svítilo přímo do tváří a nad sebou měli jasně modrou oblohu - viděla všechno jen jako zamženou skvrnu. "Pomoz mi..."

"Jenom dělej to, co předtím. Děláš to dobře. Musíš to udělat, nikdo jiný tu není. Musíš dát svému otci možnost, aby se vzpamatoval." I Steven viděl, že její otec je na tom zle, ale na nejhorší si nikdo z nich nemohl dovolit pomyslet ani na okamžik. Její otec se musí vzpamatovat, protože jen on ví, jak s letadlem přistát - byla to Charlene, která to znovu a znovu opakovala, když převzala řízení, a všichni tomu věřili, protože viděli, že i pouhé udržování směru a rovnováhy je téměř nad její síly.
"Nedokážu to, je to těžké!" Charlene teď zápasila s kniplem, reagovala na změny příliš pozdě, příliš prudce, nebo vůbec ne. To způsobilo, že se letadlo neustále naklánělo ze strany na stranu a jeho nos se houpal nahoru a dolů.
"Pomůžu ti." Steven se naklonil blíž k ní, hlavu měl těsně u její hlavy. "Budu číst údaje na ukazatelích, jenom mi řekni, které potřebuješ. Můžeš se dívat ven." Steven viděl z jejího pilotního umění už dost, aby mohl říci, že letoun se v podstatě drží nad vrstvou oblačnosti a má srovnána křídla i nos. To bylo určitě nejdůležitější, i když o údaje na ukazatelích šlo jistě také.
"Rychlost a výška! Ty dva ukazatele!" Charlene ťukla prstem do dvou přístrojů na komplikovaném panelu, které ji tak trápily. "Musíme držet rychlost na čtyřech stech šedesáti a výšku na dvou tisících čtyřech stech." Tak jí to řekl otec. Nevěděla ale, jak dalece se od těchto čísel mohou odchýlit, než se dostanou do skutečného nebezpečí - a teď, když byl její otec v bezvědomí, neměla možnost, jak to zjistit. Musela udržovat stroj tak blízko daným ukazatelům, jak jen to šlo. "Řekni mi, kdybychom se začali odchylovat od správné rychlosti a výšky!"
"O kolik?"
"Nevím!" Charlene měla slzy na krajíčku, když zápasila s kniplem.
"Buď klidná, já to zjistím." Steven začal nahlas číst údaje z měřidel, zatímco Charlene se soustředila na práci s ovládáním a přitom sledovala výhled z okna. Zpočátku se zmítali na obloze jako předtím, ale pak se letoun začal uklidňovat a letěl zas stabilizovaně - zdálo se, že odměřený Stevenův hlas odečítající rychlost a výšku Charlene trochu uklidňuje. "Výška i rychlost jsou velmi blízko hodnotám, které jsi mi řekla," prohlásil Steven.
"Zůstávají tak?" Charlene odolala nutkání podívat se na ukazatele sama a raději se soustředila na výhled z okna pilotní kabiny.
"Skoro," odpověděl Steven pevným, konejšivým tónem.
"Dej mi vědět, kdyby se zas začaly prudce měnit. Jestli budu muset dělat jenom malé korekce, udržím letadlo stabilní."
"Vím, že to dokážeš." Steven upíral oči na přístrojový panel, soustředil se na svůj úkol sledovat ukazatele, ale jeho myšlenky byly teď úplně někde jinde. Všem už bylo víc než jasné, že Charlenin otec - muž na kapitánském křesle, který teď sotva dýchal - je jejich poslední šance, jejich jediná šance, že přežijí. "Drž letadlo v rovnováze, než se tvůj otec dá dohromady."
Charlene se párkrát nadechla, aby se trochu uklidnila, pak stáhla jednu ruku z kniplu a setřela si slzy, které jí stékaly po tvářích. "Dobrý. Už je to v pořádku... určitě to zvládnu." Charlene cítila Stevenovu ruku na krku. Jeho dotek ji uklidňoval. Ten chlapec byl o pár let mladší než ona, ale byl silný a chytrý, tak silný, že dodával odvahu i jí, a tak chytrý, že ji přiměl, aby znovu začala věřit sama sobě. "Mami, starej se o tatínka," mohla teď říct Charlene hlasem už jistějším a klidnějším. "Dokážu držet letadlo ve správném směru a sklonu, než mu bude dobře."
"Dobře," odpověděla Barbara. "Bude to v pořádku," řekla bez velkého přesvědčení. Snažila se, aby to neznělo beznadějně, ale když se podívala vlevo na Kathy, spatřila na letuščině tváři výraz, který musel být velmi podobný jejímu. Jejich oči se setkaly a obě ženy poznaly, že sdílejí stejnou jistotu: bez ohledu na to, co řeknou nebo udělají, je zcela jasné, že Ron Jennings zápasí se smrtí.

Navíc obě ženy také pochopily ještě něco: že jestliže Ron zemře, všichni ostatní na palubě zemřou brzy po něm. Charlene neměla nejmenší naději s letadlem přistát - to bylo zřejmé - a nikdo z ostatních neměl ani tolik kvalifikace pro pilotování jako ona. Kdyby Ron zemřel, všichni by zemřeli brzy po něm, ve chvíli, kdy jim dojde palivo nebo jakmile něco jiného naruší jejich status quo.
"Dýchání se zhoršuje," řekla Kathy hlasem tak tichým, aby ji slyšela jenom Barbara. "Je namáhavější. Kolísá." Kathy zavřela oči a spustila hlavu o kousek níž, položila ji lehce na Ronovo rameno, vlhkost jeho košile cítila na tváří, kde se mísila s jejím potem a slzami.
Na pouhý okamžik Kathy probleskl v paměti naprosto stejný okamžik - jak hlavu lehce opírá o jeho rameno, zatímco on sedí na místě kapitána - tak častý v minulosti, kdy ona a Ron létali společně. Jako by od těch dob uplynul snad celý život.
Celý život. Kathy se skoro zdálo, jako by to byl život někoho jiného, na který si teď vzpomínala, nebo spíš jako by ta vzpomínka patřila k jejímu vlastnímu životu, ale v době, kdy byla zcela jiným člověkem. Kéž by mohla být takovým člověkem navěky!
Bez ohledu na to, co v dalších letech prožila, Kathy už věděla, že čas strávený před lety s Ronem byl základem téměř všeho, co pro ni i dnes tolik znamenalo - a téměř všechno, co pro ni bude kdy znamenat. Kathyiny ruce pevně objímaly Ronovu paži a cítila, že se z něho vytrácí život jak pomalu ustupující odliv.
"Měl vás rád, že?" řekla Barbara také velmi tiše, vztáhla ruku, kterou držela manžela, a položila ji na skloněnou Kathyinu hlavu. Barbařiny prsty pohladily dlouhé prameny jejích plavých vlasů. "Já vím, že ano," pokračovala, aniž čekala na odpověď. Její hlas zněl jemně, upřímně a bez sebemenšího náznaku trpkostí. "A vidím, že i vy jste ho milovala. Velmi milovala."
Kathy pomalu zvedla hlavu. Podívala se na Barbaru. "Ano." Nový příval slz se jí vehnal do očí a pak začal stékat po tvářích. "Ano, měli jsme se rádi," odpověděla zaškrceným hlasem. "Máte pravdu, moc jsem ho milovala. Vím, že mě taky měl rád. Ale nemiloval mě tak jako vás."
Obě ženy setrvaly v hlubokém mlčení, dívaly se na sebe a jejich ruce spočívaly na těle muže, kterého obě tak nesmírně milovaly. Letadlo pokračovalo v cestě na východ nad souvislým příkrovem zářivě bílých oblaků, přímo k jasnému rannímu slunci. Mířili vstříc nepředstavitelnému osudu, který však měli poznat už velmi brzy.

Plukovník Qi Šui zacházel s kniplem své F-6 rutinně, až automaticky, jeho pozornost byla především soustředěna na přenosný detonační počítač, který mu teď ležel na klíně. F-6 pokračovala v letu na východ přímo k cíli na radaru. Osm kilometrů přímým směrem. Ještě dvě minuty.
Sledoval zelenou linii na obrazovce svého radaru, která proběhla ještě dvakrát přes cíl, potvrzujíc vzdálenost a výšku mezi ním a americkým letadlem. Při této míře přibližování bude Qi v tříkilometrovém dosahu svého detonačního zařízení, ještě když budou zcela bezpečně v čínském vzdušném prostoru - viděl v tom šťastné znamení, byl přesvědčen, že konečné řešení jejich problému je vzdáleno jen pár okamžiků.
Vyhlédl z kupole své stíhačky. Mraky pod ním byly neproniknutelné a rozpínaly se do nekonečna všemi směry - což znamenalo, že dole nebudou žádní svědci toho, co se stane. To byla také šťastná okolnost, protože to znamenalo o jednu případnou komplikaci méně.
Qi vyhlížel oknem stíhačky přímo před sebe, aby konečně spatřil letadlo. Ale bylo ještě příliš brzy, zvláště proto, že se musel dívat přímo do slunce. Už to bude, je třeba se připravit.
Přenosný detonační počítač na jeho klíně byl pořád vypnutý, obrazovka nevýrazně šedivá. Měl v úmyslu nezapínat ho, dokud nebude v dosahu použitelného signálu, kdyby nadporučík Fei - jeho pitomý asistent - měl pravdu o slábnoucích bateriích přístroje.

Qi pustil levou rukou regulátory F-6 a přitiskl ji na levou náprsní kapsu. Uvnitř cítil plastikový balíček se čtyřmi náhradními válcovitými bateriemi. I přesto, že si byl jist, že náhradní baterie nebude pro vyslání signálu k té jednoduché detonaci potřebovat, ho dotek uklidňoval.
Zelená míhající se linie na obrazovce jeho radaru projela ještě jednou přes cíl, ukazujíc ho ve vzdálenosti pěti kilometrů, mírně doprava a několik set metrů nad F-6. Qi se zadíval k místu, které mu radar ukázal.
Byli tam! Černá tečka proti jiskřivě zářícímu rannímu slunci; kontrast a rozlišitelnost cíle se výrazně zvětšovaly. Americké letadlo letělo vyrovnaně a přímo, vypouštělo jen nepatrnou stopu kouře z motorů, po stranách tečky se začala rýsovat křídla, jak se F-6 dál přibližovala.
Qi seděl několik vteřin jako hypnotizován, než konečně zahájil akci. Ještě jednou ověřil taktický radar, tentokrát proto, aby se ujistil, že je ještě bezpečně před hranicemi čínského vzdušného prostoru. Podle obrazovky přelétl právě nad městem Rudong a pobřeží měl ještě několik kilometrů před sebou. Odpálit těsně za pobřežím, aby nebylo možné nalézt žádné trosky, žádný důkaz, o který by se musel starat.
Protože už nebude mít příležitost zachránit software s válečnými simulacemi z vraku - Feiova blbost se záložním externím silovým kabelem tu možnost zničila - věděl, že už klidně může pohřbít veškeré důkazy pod několika sty metry mořské vody. I při detonaci nad oceánem bude mít ještě k dobru patnáct kilometrů čínského vzdušného prostoru, než se americké letadlo dostane do mezinárodních vod.
"Jin nula-jedna, slyšíte Jang-čou?"
"Příjem," odpověděl Qi neosobnímu kovovému hlasu ve sluchátkách. Poznal hlas nadporučíka Feie, vysílajícího na bezpečnostní a kódované frekvenci; i kdyby ho podle hlasu nepoznal, věděl, že Fei je jedinou osobou v Jang-čou, která věděla, kam letí, a věděla, na jaké frekvenci ho má hledat. "Pokračujte s aktualizací."
"Ověřil jsem si, že dodatečným rozkazům generálporučíka Peng Minga vyhověly všechny eskadry a žádným jiným jednotkám nebude dovoleno ohrožovat cíl. Jste sám."
"Výborně." Qi upíral oči na letadlo. Velký ocas a horizontální stabilizátor se zvětšovaly z nevýrazné skvrny na jasně viditelný obrys a bylo teď možné vidět i světlý pruh barvy táhnoucí se podél trupu. "A co americké stíhačky?"
"Patnáct kilometrů od pobřeží, za hranicemi vzdušného prostoru. Letka osmi stíhaček. Jsou přímo ve směru letové dráhy cíle, zcela jistě vědí, že cíl míří k nim."
"Cíl se nikdy nedostane tak daleko." Qi vypnul vysílačku a pohlédl na letoun. Slunce ozařovalo křídla a kovové kryty motorů a téměř bylo vidět řady oken kabiny pro cestující podél trupu. Necelé tři kilometry. Qi obrátil pozornost k přenosnému detonačnímu počítači na klíně.
Zapnout jednotku, vyťukat kód. Sáhl na malý posuvný vypínač po straně přístroje a sledoval, jak obrazovka ožívá. Písmena na obrazovce provedla rychlý self-test a oznámila, že jednotka je plně funkční. Na konci testovacího cyklu se objevila jediná nesrovnalost: slabé vnitřní baterie - síla 2. Qi tu informaci ignoroval, protože byl přesvědčen, že zbývá dost energie pro tento blízký dosah.
Pak rychle stiskl tlačítka, aby získal spojení. Potřeboval dostat přenosnou jednotku do smyčky s vysílačem v zavazadle letounu a jeho bombou. Sledoval, jak se šedivá obrazovka znovu začíná plnit písmeny:

DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA;
HORNÍ ZAŘÍZENÍ ZAJIŠTĚNO
DOLNÍ ZAŘ1ZENÍ ODJIŠTĚNO

Když plukovník Qi Šui viděl, že dosáhl rádiového kontaktu s bombou na palubě letadla a že toto spojení může využít, rychle vyťukal patřičný detonační kód. Teď! Aniž pohlédl na cíl, stiskl poslední tlačítko potřebného sledu; jedním rychlým pohybem odeslal elektronický signál, který odpálí bombu na palubě.

20. KAPITOLA

Když si letuška Kathy Davisová konečně uvědomila, že je tu něco, čím by mohla přispět na pomoc, vrhla se k přístupovým dveřím u bočního pultu pilotní kabiny. "Tady!" Vytáhla z tvarovaného plastikového pouzdra po straně stolu kyslíkovou masku, pak rychle stiskla tlačítko pro nafouknutí a zavedla přívod kyslíku. "Nasaďte mu to."
"Podejte mi ji." Barbara Jenningsová vzala od Kathy masku a nasadila ji manželovi na obličej. Barbara právě před okamžikem skončila s otíráním zbytků zvratků kolem Ronových úst a malého množství žaludečních šťáv, které tvořily louži kolem kapitánského křesla. Ron teď sténal, pomalu kýval hlavou ze strany na stranu, oči měl stále zavřeny.
"Sledujte ho. Budeme muset masku sundat, jestli začne znovu zvracet."
"Já vím." Barbara si otřela z čela pot, pak se rozhlédla. Charlene pořád seděla na místě druhého pilota, Steven stál přímo za ní, radil jí a dodával odvahu.
Letadlo letělo v té chvíli v podstatě přímo a vyrovnaně, i když v posledních několika minutách zažilo několik zvratů. Přestože Charlene prohlásila, že bude schopna letadlo zvládnout, dokud jejímu otci nebude lépe, každých pár minut se zdálo, že naprosto ztratila sebedůvěru a úplně to vzdala. Při každé takové příležitosti ostatní reagovali výkřiky a soustavnými prosbami - od Stevena se dočkala i pošťuchování, aby ji přiměli znovu se věnovat kniplu. V každém případě se jí podařilo dostat se z hrozivé situace právě v okamžiku, kdy se už zdálo, že není naděje. Charlene byla u konce svých možností.
"Moc dlouho to takhle nemůžeme vydržet." Kathy pohlédla za Barbaru, přímo na Charlene. Nedá se počítat s tím, že vydrží. "Nezvládá to, je toho na ni moc," řekla Kathy tichým vyděšeným hlasem.
"Myslíte, že byste to mohla zkusit vy?" zeptala se Barbara.
"Ne. Charlene je jediná, kdo má alespoň částečně šanci nás udržet přímo v kurzu. Nevěděla bych ani, jak začít."
"Musíme vydržet, než Ron přijde k sobě. To je naše jediná naděje."
"Máte pravdu." Kathy pohlédla na Rona Jenningse, jeho rysy byly strhané a bledé, kyslíková maska pevně přiléhala k jeho nosu a ústům. V posledních deseti minutách pravidelně otevíral oči, i když ve všech těch případech nebylo jisté, jestli ví, kde je nebo co se děje. Nyní měl oči pevně zavřeny a vyhlížel příšerně, ale zdálo se, že se jeho dýchání zklidnilo, začalo být hlubší a pravidelnější, jeho hruď se pohybovala v pravidelném rytmu.
"S kyslíkem dýchá mnohem líp, to je jasné," řekla Barbara, když správně odhadla, na co Kathy myslí. "Jednoznačně došlo ke zlepšení," pokračovala a snažila se, aby to znělo věcně a nezaujatě, jako kdyby se nejednalo o život. "Byl to moc dobrý nápad s tím kyslíkem."
"Je to naše poslední šance."
Barbara váhavě přikývla. "Já vím." Barbara jednou rukou držela manžela, druhou měla položenu na letuščině rameni. Obě pevně tiskla gestem, kterým chtěla zároveň odvahu dodávat i získávat. "Podaří se nám to, jestli Ron bude schopen pomoci s přistáním. Až přijde k sobě, sestoupíme pod mraky a přistaneme na nějakém velkém poli, které objevíme."
Barbara pronesla svůj názor jako konstatování, i když to byla spíš otázka, protože měla jen velmi nepatrnou představu o tom, co by měli dělat nebo jak by to měli dělat.
"Možná že už jsme nad oceánem."

"To ani neříkejte, na to vůbec nechci myslet." Barbara se otočila a pohlédla za sebe. "Našel jsi ukazatele paliva?" zeptala se Stevena, vracejíc se zpátky k otázce, na kterou se ho ptala před pár minutami, když si vzpomněla, že se Ron staral i o palivo.
Steven se odmlčel, pak ukázal vlevo. "Už se probral?" zeptal se, ale nepohlédl na muže, na jehož životě byli tak zoufale závislí. Charlenin otec dosud zhrouceně seděl v kapitánském křesle, kyslíkovou masku na obličeji, oči zavřené.
"Ano, myslím, že přichází k sobě," lhala Barbara. Stiskla ještě víc manželovo rameno, její ovázaná paže se opírala o opěradlo pilotního křesla. Bože, prosím, dej, ať se probere. Nedopusť abychom tady zemřeli. "Myslím, že se probere každým okamžikem."
"Motory se drží. To je dobrá zpráva." Kathy ukázala na ukazatel vibrací levého motoru, protože chtěla dodat také něco optimistického. Poslouchat věci, které byly pro ně příznivé, byla jediná možnost, jak zabránit tomu, aby úplně nezpanikařili, jediná možnost, jak mohli v sobě nalézt sílu nevzdat to, nepřipustit, aby se letoun zřítil.
"Co tím myslíte?"
"Problém s vibracemi, nevzpomínáte si?" Kathy si před několika minutami vzpomněla na potíže s vibracemi a trvalo jí chvíli, než vůbec našla příslušný ukazatel na přístrojovém panelu. Až ho konečně objevila, potřebovala další minutu na to, než zjistila, co vlastně ukazuje, a pokoušela se vzpomenout si, co jí říkal Ron. Nakonec si uvědomila, že alespoň problém s vibracemi pominul, že ručičky ukazují normální chod obou motorů. "Ron si myslel, že bychom mohli zastavit jeden motor."
"Správně. Už si vzpomínám." Barbara se podívala na místo, kam Kathy ukazovala; ale ani v nejmenším netušila, co ukazatele znamenají.
"Zřejmě už nemusíme."
"Dobře." Barbara na tu věc hned přestala myslet, s něčím takovým si nedokázala poradit. Místo toho se obrátila k manželovi. "Zase se pohnul," řekla bezvýrazným hlasem, protože nechtěla projevovat příliš mnoho citu v situaci, kdy se mohlo jednat o další falešný poplach.
"Ano." Letuška Kathy Davisová se sklonila, zadržela dech a zblízka pozorovala Rona Jenningse. I ona se bála příliš se radovat, bála se vidět příliš mnoho za Ronovými náhodnými pohyby. Přesto však se mu vrátilo alespoň trochu barvy, dýchání bylo pravidelnější, jednoznačně vypadal lépe. Bože, prosím. Prosím, přiveď ho zpátky k nám.

Plukovník Qi Šui si jemně pohrával s kniplem své F-6 udržoval stále stejnou relativní polohu letounu, když čekal na první projev vzdušné detonace. Ještě pár vteřin. Relé bomby se musí sepnout.
Ale když hleděl před sebe, nic se nezměnilo. Americké letadlo pokračovalo v letu na východ se srovnanými křídly, oba motory dál vypouštěly jemnou černou čáru výfukových plynů. Nic! Qi se přinutil odvrátit oči od cíle; oči mu sjely k přenosnému počítači na klíně.
Sotva byl schopen uvěřit tomu, co viděl. Uprostřed šedivé obrazovky, pod původními řádky textu, který oznamoval použitelné spojení k bombě na palubě letadla - se objevilo něco nového. Byla to věta navíc - taková, kterou Qi tvrdohlavě odmítal vzít na vědomí i jako málo pravděpodobnou, přestože mu nadporučík Fei tvrdil něco jiného.

DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA;
HORNÍ ZAŘÍZENÍ ZAJIŠTĚNO
DOLNÍ ZAŘÍZENÍ ODJIŠTĚNO
NEDOSTATEČNÝ VÝKON VYSÍLAČE

Baterie! Ten zatracený Fei měl nakonec pravdu; vnitřní baterie počítače stačily jen na to, aby přijaly signál z bomby v zavazadle letadla - ale byly příliš slabé, aby přenesly detonační kódy na vzdálenost tří kilometrů mezi nimi a nákladovým prostorem letounu! Qi si teď uvědomil,

že se krutě mýlil, že síla 2 není dostačující k přenesení informace do letounu, stačila pouze na přijetí vstupního signálu z bomby na palubě letadla ovládané rádiem!
Qi věděl, že musí okamžitě vyměnit baterie, a byl najednou vděčný Feiovi, že mu podal náhradní, ještě než uzavřel kryt stíhačky na letišti v Jang-čou. Sáhl na levou náprsní kapsu své uniformy, aby se ujistil, že baterie jsou na místě. Byly tam. Ale ještě předtím, než je začal vyměňovat, nemohl se udržet a chvatně začal bušit do tlačítek na svém taktickém radaru. Čínské pobřeží již měl za sebou a zbývalo mu jen necelých patnáct kilometrů vzdušného prostoru, než vletí mezi americké stíhačky, které kroužily nad mezinárodními vodami. Rychle!
Qi uchopil levou rukou řídicí páku F-6, pravou ruku natáhl a trhnutím rozepjal zip náprsní kapsy, ve které měl uloženy baterie. Jeho prsty chvíli zápasily s dlouhými štíhlými válečky, než se mu podařilo vytáhnout je. Fei je měl vyměnit už předtím, sakra. Byly tam čtyři válcovité baterie, kompletní sada, a jediné, co zbývalo Qiovi udělat, bylo vzít je do levé ruky, obrátit přenosný detonační počítač, otevřít zadní kryt, vytáhnout staré baterie a nahradit je novými. Fei to měl udělat, než jsem odletěl z Jang-čou. Ale práce s výměnou baterií nebyla v těsném prostoru kabiny proudové stíhačky vůbec jednoduchá. A co bylo horší, Qi potřeboval ovládat stroj, nemohl si uvolnit obě ruce, aby vytáhl staré baterie a vložil nové.
Napřed první dvě, pak další. Podíval se na letadlo - stále letělo vyrovnaně, přibližně tří kilometry před ním. Ještě pár vteřin. Rychle pohlédl na přenosný počítač a právě v tom okamžiku se to stalo.
V dlani levé ruky - v té, kterou zároveň lehce přidržoval i knipl - svíral dvě další nové baterie a čtyři staré. Mírný pohyb stíhačky způsobil, že se knipl pohnul a Qi najednou ucítil proti své dlani tlak. Z ruky mu vyklouzlo všech šest dlouhých, štíhlých baterií a upadly na podlahu stíhačky.
"Aj!" Hlasitě vykřikl v úžasu a hrůze, když viděl všechny nové i staré dohromady - jak se rozlétly po podlaze a skutálely se někam pod jeho pilotní křeslo! Zoufale se rozhlédl, posunul se v sedadle, jak mu to bezpečnostní pás dovolil, ale nemohl žádnou najít. Znovu pohlédl na letoun, který pořád zaujímal stejnou pozici, pořád mířil na východ; pak se podíval na taktický radar. Začal zachycovat americké stíhačky, znázorněné teď jako jasné cíle sotva dvanáct kilometrů od místa, kde byl.
Myslet! Zachovat klid! Qi věděl, že potřebuje nezbytně do detonátoru vložit alespoň dvě nové baterie, aby mohl pracovat - nebudou-li na svém místě všechny čtyři, nebude spojení, nebude proud, nebude nic! Najít baterie! Ale čím dál hledal, tím víc si uvědomoval, že již téměř nemá šanci dostat je zpod složité soustavy výztuh, příček a desek, které tvořily spodní část jeho palubního křesla.
Pak si Qi uvědomil, co musí udělat. Levou rukou prudce trhl kniplem a F-6 okamžitě zareagovala. Během zlomku vteřiny se převrátil vzhůru nohama a jeho stíhačka na záda. Dál cloumal kniplem dopředu a dozadu, aby konstrukci víc rozhýbal.
Najednou se jedna z baterií vykutálela z místa, kam upadla, a narazila do krytu z plexiskla jen pár centimetrů od Qiovy přílby. Qi levým předloktím přitiskl k sobě přenosný počítač, aby si ho udržel v klíně a pravou rychle chňapl po baterii. Ještě jednu.
Znovu zacloumal kniplem. Nic. Ještě jednou, a pořád nic. Konečně na čtvrtý pokus se Qiovi podařilo dostat dvě další baterie z místa, kde se zachytily pod jeho pilotním křeslem. Rychle je sebral z krytu, pak opět obrátil F-6 do běžné polohy.
Které použít? Qi se díval na baterie ve své dlani. Na žádné nebylo zvláštní označení, takže neexistoval způsob, jak zjistit, které jsou nové a které staré. Rozhodl se pro dvě levé. Rychle je zasunul dozadu do počítače, uzavřel kryt a přístroj převrátil. Poslední baterii zasunul do náprsní kapsy, pak zapnul počítač a s obavami sledoval self test. Po několika okamžicích se objevila zpráva o chybě:

SLABÉ VNITŘNÍ BATERIE - SÍLA 4

To stačí! Qi tušil, že jedna ze dvou baterií, které právě vložil do přístroje, je ze staré náplně, což by znamenalo mírné snížení výkonu oproti optimu. Nemohl nijak zjistit, jestli další baterie v jeho náprsní kapse je stará, nebo nová. Ale pak si uvědomil, že na tom stejně nezáleží, že přenosné detonační zařízení teď už má víc energie - sílu 4, a ne sílu 2 - takže by už určitě mělo být schopno fungovat na tříkilometrovou vzdálenost, ledaže...
Z oblohy před ním přímo seshora svištěla dolů eskadra amerických stíhaček F-15, které Qi před chvílí viděl na svém taktickém radaru. Všech osm výkonných, obratných letounů se řítilo směrem od slunce přímo k němu a k letadlu před ním. Qi nebyl na pár okamžiků schopen pohybu a nevěděl, co dělat dál.
Během několika sekund se americké F-15 rozdělily do dvou skupin, tři letouny zůstaly kolem dopravního letadla, další tři se zařadily vedle Qia. Qi si všiml, že stíhačka vpředu očividně navádí, ukazuje letadlu cestu, která nepochybně vede k americké základně na severovýchodním pobřeží Japonska.
Pět dalších amerických stíhaček z letky se zařadilo po obou stranách jeho F-6 a nad něho. Qi mohl jasně vidět pilota letounu, který měl po pravici, a zjistil, že americký pilot gestem ukazuje dolů a dozadu. Pět proudových stíhaček americké eskadry letělo v těsné sevřené formaci kolem něho. Vzadu dole byl jediný volný prostor, kam mohl Qi letět. Je jich moc, nemám šanci. Nemůžu s nimi bojovat. Americké stíhačky nutily Qia klesat, nutily ho zůstávat čím dál víc vzadu, s každým dalším kilometrem ho nutily zvětšovat vzdálenost mezi ním a dopravním letounem. Qi v duchu klel, když se díval na siluetu letadla mizejícího v dálce - ve vzdálenosti, která nyní činila nejméně sedm kilometrů a dále se zvětšovala.
"Jang-čou, slyšíte Jin nula-jedna," vysílal Qi na bezpečnostní frekvenci s vyschlými ústy a ochraptělým hlasem. Zatímco čekal na odpověď, stiskl patřičné klávesy přenosného počítače v klíně. Pak uviděl signál, který již na obrazovce zařízení očekával - signál ovlivněný zvětšenou vzdáleností mezi ním a dopravním letadlem.

DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA;
HORNÍ ZAŘÍZENÍ ZAJIŠTĚNO
DOLNÍ ZAŘÍZENÍ ODJIŠTĚNO
NEDOSTATEČNÁ KVALITA SPOJENÍ

"Pokračujte, Jin nula jedna. Tady Jang-čou."
"Spojte se okamžitě s velvyslanectvím ve Washingtonu. Řekněte jim, že jsem zablokován příliš daleko vzadu za letadlem eskadrou amerických stíhaček." Plukovník Qi Šui vynechal zmínku o tom, jak se do této situace dostal a proč. Místo toho pokračoval s vysíláním zprávy, kterou měl nadporučík Fei předat Peng Mingovi. "Přenosné detonační zařízení funguje, ale jsem blokován mimo potřebný dosah. Pokud americké stíhačky z nějakého důvodu neustoupí a nedovolí mi dostat se blíž, nebudu - opakuji - nebudu schopen provést detonaci!"

"Ne, musíme!"
"Neblázni - to je šílenství!"
"Wagnere, přestaň!" Americká ministryně zahraničí Eleanor Cameronová chytila svého mladého asistenta a třásla jím. "Už je pozdě ustoupit, musíme to dovést do konce. Pamatuj na záležitost s obchodem, to je to, na čem záleží."
"Ne!" Wagner Vanweele pohlédl na dva orientálce v místnosti, pak znovu na Eleanor. "Přijde se na to, prokrista! Skončíme v base!"
"To není pravda." Velvyslanec Li Jing-ti zvedl ruku s gestem, který m chtěl získat klid k další diskusi. Ještě předtím, než se objevila zpráva z Pacifiku na obrazovce počítače na

velvyslanectví, všichni čtyři přímo šíleli nad zásahem amerických stíhaček a zjevným doprovázením letadla k Japonsku. "Nic se nezměnilo, pořád máme všechny karty my. Ještě jsme neměli příležitost je všechny vytáhnout."
Generálporučík Peng Ming postoupil kupředu. "Zpráva říká, že bomba na palubě bude fungovat, jakmile uděláme něco, aby plukovník Qi mohl vydat patřičné povely." Peng volil svá slova opatrně; ukázal na obrazovku počítače na stole z růžového dřeva, jako by si ověřoval to, co právě řekl.
"O čem to mluvíte?" zeptal se Vanweele a v jeho hlase se mísil hněv se strachem a zoufalstvím.
Peng pohlédl na amerického asistenta přímo. "I když naši lidé na palubě letadla už očividně nad ním nemají kontrolu, museli udělat něco, co způsobilo výpadek rádiového spojení. Proto letadlo nemá možnost jakékoliv komunikace. Tato skutečnost je velice důležitým bodem našeho plánu." Penga napadlo, jak se Kao Weiovi podařilo udělat něco tak složitého, jako bylo vyřadit veškerá rádia letadla z provozu, i když pochyboval, že vůbec věděl, co dělá.
"Přestaňte s těmi nesmysly - jenom mi řekněte, jak můžeme pomoct vaší stíhačce, aby odpálila tu bombu!" rychle se ozvala Eleanor.
"Tím, že dáte stejný příkaz, jaký jste dala už jednou." Velvyslanec Li se podíval na obrazovku počítače, pak opět na americkou ministryni. "Odvelte americké stíhačky zpátky, aby se plukovník Qi mohl dostat blíž k letadlu."
"Pod jakou záminkou, sakra?" vykřikl Vanweele a jeho hlas naplnil celou jednací místnost. "Tato žena je ministryně zahraničí, ne ministryně obrany! Nemá žádné zákonné právo přikazovat něco letectvu!" Vanweele chrlil slova, vyveden z míry pouhou vtírající se představou, jak budou souzeni a posláni do vězení. Ale také věděl, že nikdy nenajde odvahu odporovat Eleanor přímo, že ji potřebuje, aby se z toho dostal.
"Má pravdu," odpověděla nervózně Eleanor. "Musela bych jít za prezidentem a on by musel dát rozkaz letectvu. Tak bychom to museli udělat."
"A co bychom jim měli říct!" dodal Vanweele a hlas měl pořád ostrý, vzteklý a vyděšený. "Že přikazujeme americkému letectvu, ať dá ruce pryč, aby čínské letectvo mohlo odpálit bombu na palubě amerického dopravního letadla a otevřít volný trh! Všemohoucí Bože, mějte rozum! Budem sedět, až zčernáme!"
"Váš asistent pronesl jeden velmi dobrý postřeh," odpověděl Li klidně, ignoroval Vanweela a místo toho se soustředil na americkou ministryni. "Opravdu potřebujete ospravedlnitelný důvod, abyste mohli požádat o stažení vašich letadel."
"To je pravda." Eleanor hleděla na velvyslance a modlila se, aby na něco přišel.
"Pak musíme opravit sami sebe, změnit své myšlení." Li mluvil pomalu a jemně, používal veškerou sílu svého umění přesvědčovat, aby se dostat k svému závěru. Jsem už příliš blízko, než aby mi to uklouzlo. Celá Čína, celý svět bude mít z našeho činu prospěch. Musím to dovést do konce.
"Změnit myšlení?"
"Ano. Nemáte žádné právo přikazovat vašemu letectvu a tak musíte vyslovit návrh - takový, který bude zcela vhodný, aby ho podala osoba vašeho postavení."
"Napjatě poslouchám. Snad bude dobrý."
"Je to jednoznačný zájem amerického ministerstva zahraničí. Postaví vás to mimo kritiku." Li se na okamžik odmlčel, naposled pohlédl na obrazovku počítače a pokračoval. "Veřejná ukázka mezinárodní spolupráce, soustavné upevňování spojenectví mezi naší zemí a Spojenými státy..."
"O čem to sakra mluvíte?" Vanweele udeřil rukou o stůl, pokoušeje se zastavit jakýkoliv vývoj v diskusi. "Nebuďte..."
"Moment." Li ukázal výhružně prstem na Vanweela. "Hovoří z vás strach, ne rozum. Jste tak roztřesen, že ani neslyšíte slova. Jste příliš mladý a nezkušený, než abyste byl povolán k

rozhodování o osudu dvou velkých národů." Velvyslanec se chvíli díval na Vanweela, pak se obrátil k ministryni zahraničí. "Nic se nezměnilo, až na to, že nějaký generál letectva v Japonsku rozhodl, že unesený letoun nebude doprovázet žádné jiné letadlo než jeho vlastní. Ten generál rozhodl ze své vlastní vůle, protože pro takový případ nemohou být předem dané jednoznačné postupy."
"Správně," přisvědčila Eleanor; už začínala chápat velvyslancův návrh. "Naši vojáci v Japonsku bezpochyby dělají to, co považují za správné, ne něco, co by jim přikázal někdo seshora."
"Přesně tak. Takže navrhnete vašim stíhačkám, aby se stáhly jen proto, aby dovolily jednomu čínskému letounu přiblížit se k dopravnímu letadlu. Pro blaho koncepce mezinárodní spolupráce, pro blaho dalšího projevu solidarity s Čínou jí dovolíte spolupracovat při konečné záchraně letadla v potížích. Připomenete vašim vojákům, jak vstřícní byli Číňané v celém průběhu tohoto případu."
"A podtrhnu také možnost případné ztráty tváře," dodala nadšeně Eleanor. "Velmi pravděpodobná možnost, v případě, že si dovolíme udělat něco, co by později mohlo být vykládáno jako neochota spolupracovat s Čínskou lidovou republikou. Zdůrazním generálovi letectva, že jeho operativní rozhodnutí izolovat čínské letadlo od dopravního letounu by mohlo vypadat, jako že chceme zabránit čínské straně podílet se na poslední fázi záchrany, přestože Čína až do tohoto okamžiku ochotně spolupracovala."
"Krásně řečeno."
"Já samozřejmě také navrhnu, aby generál změnil plán, dokud je ještě čas - ale také naznačím, že jakékoliv jeho váhání by mohlo být později interpretováno ze strany prezidenta a Pentagonu jako poněkud jednostranný pohled pro osobu jeho postavení."
"Všechno to je z vašeho hlediska víc než ospravedlnitelné. Mezinárodní vztahy jsou jistě tím nejsprávnějším zájmem ministryně zahraničí."
"Přirozeně," přikývla Eleanor.
"Jakmile letadlo spadne, projevíme všichni hlubokou lítost nad tím, že šílení únosci nevysvětlitelně odpálili bombu na palubě."
"Správně."
"A když to uděláme, ještě víc tím podpoříme základnu pro kompletní a volný obchod. Formace tvořená z několika amerických a jedné čínské stíhačky po boku letounu odsouzeného k záhubě bude první gesto, počátek úplné a všestranné spolupráce mezi oběma zeměmi." Li se odmlčel: věděl, že řekl všechno, co mohl, že to tu a tam přehnal, ale že v podstatě řekl jenom pravdu. Obával se jen, že by mohl narazit na západní myšlení, prosazující jednoznačný zájem lpět na každém jednotlivém lidském životě bez ohledu na vyšší zájmy - západní myšlení v této věci ho nikdy nepřestalo udivovat. Li pokrčil rameny; pochyboval, že by ona byla ten případ, a kromě toho, buď ji přesvědčil, nebo ne.
Eleanor chvíli mlčela a přemýšlela. "Co myslíš?" zeptala se konečně tichým, klidným hlasem, když se otočila k Vanweelovi. "Nic se nezměnilo. Vůbec nic. Důvod umožnit čínskému letounu letět blízko je pochopitelný - nikdo nebude za mým návrhem letectvu vidět nic podezřelého. Vlastně, když na to myslím, lidé by mohli spíš uvažovat, proč jsem něco takového nenavrhla."
Vanweele se ani nepohnul. Oči upíral na slova na obrazovce počítače, jeho mysl byla chaosem protichůdných myšlenek. Volný obchod. Sedět, až budou černí.
"Tak co?" řekla Eleanor, pokoušejíc se o nátlak. Najednou věděla, že má v úmyslu tak jak tak s plánem souhlasit, bez ohledu na to, co udělá nebo řekne on. Ale Eleanor přece chtěla, aby se Vanweele do toho zapojil, pokud to vůbec bude možné. Na okamžik ji napadlo, proč vlastně - jestli v tom byl sex a nějaká prastará představa o lásce, nebo to byla jen neomezená moc a potřeba naprosto ovládat osud toho mladého muže - ale pak tu myšlenku vypustila z hlavy jako příliš triviální, než aby se jí v té chvíli zabývala.

Vanweele stále neodpovídal. Místo toho se k ní po několika vteřinách obrátil. Jejich oči se spojily. V koutcích očí se mu objevily slzy. Odejít odtud. Okamžitě.
"No?"
Vanweele jí pořád neodpovídal; místo toho se otočil a prudce vyrazil. Ale nezamířil ke dveřím a k východu z jednací místnosti, nýbrž opačným směrem, dál doprostřed místnosti. Wagner Vanweele měl teď mysl posedlou jedinou představou - prostou představou, která se mu v posledních chvílích usadila v mysli. Volný obchod s Čínou.

21. KAPITOLA

Ksakru! Stevard Fred Lyle si několikrát pořezal ruce o ostré kusy sklolaminátu, když se násilím snažil prorazit kryt oddělující zadní nákladový prostor od kabiny druhé třídy. Fred odtáhl ruku od střepin a pohlédl na šrám a čerstvou krev, která začala proudit z rány.
"Nedělejte si starosti s pořezáním," zašeptal sevřeně Max Berger, sáhl dolů a vytáhl další kus sklolaminátu, odkrývaje tak větší prostor, kterým by mohl spolu s Fredem proniknout. Max pak zvedl sekeru a začal odsekávat rohy zvětšující se díry. "Jestli bouchne ta druhá bomba, nebudem se muset starat, jak vypadají naše ruce."
"Jasně." Fred pohlédl na Maxe. I on měl pořezané ruce a krvácel ještě víc než Fred.
"Zatraceně jistě... si zasloužíme... odškodné pro zaměstnance..." řekl Fred, lapaje po dechu vyčerpáním. Obrátil se zpátky k díře v podlaze mezi nimi a dál odtrhával poslední desky, které jim bránily ve vstupu do zadního oddílu. "Jsou americké stíhačky pořád v těsné formaci s námi?" zeptal se Fred, i když moc dobře věděl, že by pasažéři v kabině letadla začali hystericky křičet, kdyby tři letouny ve formaci kolem nich najednou zmizely.
"Co myslíte?" Max kývl k řadám cestujících, jejichž tváře byly přitisknuty k oknům. "Tihle lidi nekoukají na mraky, to vás ujišťuju."
"Asi ne." Fred vytáhl další plát sklolaminátu a i ten byl potřísněn jeho krví. Díval se na úlomky v rukou. "Možná jsme cvoci, že tohle děláme."
"Možná. Ale nic nám to neudělá."
"Zřejmě jo." Fred se na okamžik zadíval do uličky. Všichni kromě něho a Maxe byli pevně upoutáni do sedadel. Tucty lidí hlasitě, vzrušeně hovořily - nálada v kabině byla stále vystrašená, ale nesměle se ozýval optimistický tón. Ti, kteří byli vážněji zraněni a nemohli sedět a vyhlížet z oken, dostávali zprávy od těch, kteří na tom byli lépe. "Stačí umístit ke křídlům pár supermoderních stíhaček a každý se cítí skvěle. Není v tom moc logiky. Pořád jsme uvězněni v aluminiové rouře, a tihle andílci nám nemůžou moc pomoct."
"Já vím." Max Berger pohlédl doprava k oknu, kde před okamžikem bylo vidět jednu ze stíhaček. Byla pořád tam, její zářivý aluminiový trup se výrazně leskl v ranním slunci. I z této vzdálenosti - proudová stíhačka letectva Spojených států byla asi sto metrů od nich - americká vlajka na ocase připadala Maxovi krásnější než cokoliv jiného. Rozeznával i hlavu pilota v přilbě pod bublinovitým krytem letounu. "To je pohled, co? Musím říct, že se i já cítím o moc líp."
"Já taky." Fred se soustředil na to, co dělal - byl už skoro za sklolaminátovým obložením, počítal, že za několik okamžiků se dostane do nákladového prostoru. "Alespoň teď víme, že míříme někam do rozumného místa," řekl, aniž zvedl hlavu. Pod prsty už cítil volný prostor, protože vypáčil poslední vrstvu sklolaminátu.
"Tohle je ztráta času. A já obvykle nerad ztrácím čas."
I Max už prorazil poslední vrstvu a protáhl jednu ruku do prázdného prostoru nákladového oddílu dole. "Už jsem tam."
"Já taky."
"Co teď?"

"Opravdu myslíte, že děláme nesmysl?" zeptal se Fred. "Začínám si to myslet."
"Musím přiznat, že já taky." Fred potřásl hlavou. Prostoupil ho podivný pocit neobvyklého klidu - a byl to velmi příjemný pocit, jako když se člověk v chladné zimní noci zabalí do teplé přikrývky. "Zřejmě jsme se s tou další bombou na palubě spletli; byli jsme moc vystrašení a došli jsme k ukvapenému závěru. Měli bychom tady přestat blbnout s tím rozbíjením, posadit se s nosy na oknech a obdivovat naše odvážné hochy letící v té nádherné modři."
"Možná." Max se rozhlédl po kabině po ostatních cestujících. Jen on a Fred měli podezření, že je na palubě letounu další bomba - a ta myšlenka je dost rychle opouštěla. Optimistická nálada v kabině byla nakažlivá, což byla logická reakce na děsivou situaci, ve které byli ještě nedávno. Po období divokého letu následovalo uklidnění a návrat k přímému a vyrovnanému letu a vrátila se nálada jednoznačně plná naděje. V té době všichni v kabině byli přesvědčeni, že přežijí, nikdo z nich nečekal, že by se z této děsivé situace nedostal živý. "Je to zatraceně lákavé udělat to tak, jak říkáte, vybodnout se na tuhle dřinu a posadit se na zadek, než doletíme k civilizaci."
"Jo." Fred myslel na to, o čem hovořili, a nutil se vidět všechno objektivně. "Ale jestli mám být upřímný, jediné, co se pro nás změnilo, je tenhle falešný pocit naděje, kterému jsme teď podlehli. K záchraně máme ještě daleko. Jsme rádi, že žijem, a asi nám to nemyslí úplně logicky. Měli bychom pokračovat v tom, co děláme, neměli bychom to brát tak na lehkou váhu."
"Dobrý názor. Líbí se mi váš styl," souhlasně přikývl Max. "To je přesně to, co mi říkala June když jsem chtěl udělat nějaké stupidní obchodní rozhodnutí - že bych si měl přestat dělat srandu. Kromě toho, co se může stát tak hrozného? Když v tom budeme pokračovat, důsledkem bude jedině to, že ztratíme trochu času, že nás lidi budou považovat za cvoky, a že ta vaše společnost může chtít, abychom zaplatili poškozenou podlahu."
"Přesně tak." I když ani on, ani Max se práci nevěnovali s přesvědčením, Fred tušil, že by ji měli dokončit. "Jen pokračujte. Vezměte tam na druhou stranu sekeru - potřebujem víc prostoru, jestli tam chceme vlézt a rozhlédnout se tam."
"Fajn."
"Další potěšitelná věc," řekl Fred a pokračoval v práci se sklolaminátem na své straně, zvětšoval otvor, aby jím mohli prolézt, ale pocit nutnosti v této situaci u obou už pominul. "Teď alespoň víme jistě, že svět o nás ví, že je jim jasné, kde jsme a co se stalo," ukázal k výhledu na stíhačku za oknem letadla.
"Jo. Vědí, kde jsme, aspoň to je jisté."
"Jasně." Fred už na to všechno myslel - že se mohli zřítit minulou noc někde nad Pacifikem, aniž by kdokoliv přesně věděl, kde jsou, aniž by kdokoliv po nich našel nějakou stopu nebo místo, kde havarovali. Ta myšlenka byla dost zneklidňující a pak si Fred také uvědomil, že na celém světě není nikdo, kdo by se zvlášť staral, co se stalo jemu. Muž, který mu teď pomáhal - Max, majitel instalatérského podniku ze San Diega, se který m se seznámil před pár hodinami - mu připadal jako lepší přítel než kterýkoliv z jeho minulých kamarádů. Začínal se Fred nějak v podstatě měnit, nebo to byl jen strach? Nevěděl. "Myslíte, že ta díra je dost velká?"
"Ještě trochu." Max se odmlčel; pocítil houpavý pohyb letounu jako před chvílí a rozhlédl se po kabině. "Ach ne! Jdem dolů!" Letadlo se rozkolébalo a pak zamířilo nosem dolů.
"Držte se!" Fred se chytil okraje otvoru v podlaze, aby se zapřel - obával se divokých pohybů, které zažili několikrát od chvíle, kdy začali pronikat do zadního nákladového prostoru - ale tentokrát mohl říci, že tento nepravidelný let trval relativně krátce. Nos se několikrát zahoupal nahoru a dolů, ocas se zakymácel ze strany na stranu, ale za několika vteřin od začátku neklidného manévrování se zdálo, že sedmsetosmdesátsedmička je zase pod pevnou kontrolou. Několik lidí v kabině vykřiklo, ale všechno skončilo tak rychle, že cestující se brzy poté začali smát - jako by ten divoký let patřil jenom ke karnevalovému reji.

"Lidi jsou zvláštní."
"Cože?"
"Ale nic."
"Nebylo to tak hrozné." Max se rychle vrátil k práci s odstraňováním sklolaminátu. "Možná je konečně v pilotní kabině všechno v pořádku."
"Možná." Fred neřekl Maxovi o tom, že mu připadá, jako by někdo, kdo nemá moc pilotních zkušeností, ovládal letoun, nedržel ho v rovnováze, nechával ho kymácet a třást se, a vždycky se mu nakonec podařilo zvládnout ho. "Díra už je dost velká. Jdem dolů, trochu se prohrábnem hromadou dámského prádla, abychom se ujistili, že jsme iracionální pesimisti, pak se vrátíme, připoutáme a budem čekat na přistání."
"Tak jdem." Max Berger se spustil otvorem dolů do zadního nákladového prostoru letadla.

"Jin nula-jedna, slyšíte Jang-čou?"
"Příjem, Jang-čou, Jin nula-jedna vás slyší," odpověděl plukovník Qi Šui, když stiskl tlačítko pro vysílání na bezpečnostní komunikační frekvenci svého ovladače na F-6. "Pokračujte."
Kovově znějící slova rádiové bezpečnostní frekvence naplnila Qiova sluchátka. "Obdrželi jsme aktualizovanou zprávu z velvyslanectví ve Washingtonu. Podepsal ji generálporučík Peng Ming. Navrhl, aby vám americké stíhačky umožnily přiblížit se k letadlu. Doporučuje, abyste provedl detonaci okamžitě, jakmile se přiblížíte na dosah k cíli. Pak přistanete na americké základně v Sasebu, doplníte palivo a ihned se vrátíte do Jang-čou. Povolení k přistání a doplnění paliva je zaručeno americkým velitelem základny se souhlasem Japonců."
Pak nastala ve vysílání krátká pauza, než se k němu dostala poslední část zprávy. "Vidíte nějaký náznak, že se americké stíhačky řídí příkazy, které jim byly předány?"
Qi vyhlédl ven z pilotní kabiny. Pět F-15 letectva Spojených států kolem něho tvrdošíjně setrvávalo na svých pozicích: jedna po každé straně, jedna vpředu, dvě nahoře. Nejbližší stíhačka byla po pravé straně - pilot udržoval vzdálenost sotva dvacet metrů - a většinu času měl hlavu obrácenu ke Qiovi. "Ne, Jang-čou. Žádná změna pozice amerických stíhaček, pořád mě blokují."
"Rozumím," odpověděl bezvýrazný, jakoby umělý hlas z Jang-čou. "Jaká je vzdálenost dopravního letounu? To je dotaz z velvyslanectví, na který musím odpovědět."
Qi se zadíval vpřed. Černá tečka, která představovala letoun, byla prostým okem téměř neviditelná; tečky dalších amerických stíhaček kolem dopravního letounu už nebyly vidět vůbec. "Moment." Qi se naklonil dopředu a seřídil nastavení svého taktického radaru. Počkal, až zelená linie projede přes cíl, a pak se znovu ozval do vysílačky: "Patnáct kilometrů," oznámil prázdným hlasem, ze kterého nebyla zřejmá jeho vnitřní úzkost. Je konec, pokud se něco velmi rychle nestane.
"Jin nula jedna, můžete také potvrdit svou pozici? Jak jste daleko od japonského pobřeží?"
"Řeči nevyřeší naše problémy, vy idiote!" zařval Qi do mikrofonu. Pod leteckou přilbou mu po tváří stékal pot, ale ruce měl chladné a vlhké. "Ať něco okamžitě udělají! Není čas na zbytečné řeči!"
Pár okamžiků bylo ticho, pak se ozvala odpověď z Jang-čou. "Jin nula-jedna, tato žádost je přímo z velvyslanectví ve Washingtonu. Stanovte svoji vzdálenost od japonského pobřeží. Musím jim odpovědět."
Qi bouchl rukou do obrazovky taktického radaru, než opět chytil ovládací knoflíky a natočil anténu dolů k zemi. Není divu, že to projedem! "Do Japonska je to dvaasedmdesát kilometrů - jste spokojen? Budou ti pitomci ve Washingtonu čekat, až budeme nad americkou základnou v Sasebu, než zvednou zadky a něco udělají?"
Z Jang-čou se už odpověď neozvala.
Qi sledoval radar o chvíli déle, pak vyhlédl ven. Ke svému údivu neviděl kolem sebe nic. "Jang-čou, americké stíhačky zmizely!" vykřikl do mikrofonu. F-15 vpředu a nad ním se už

odloučily; pilot stíhačky po pravé straně kýval na Qia, ukazoval mu vpřed, ukazoval směrem k vzdálenému letadlu! "Opakuji - americké stíhačky opouštějí formaci; pobízejí mě k letu za dopravním letadlem!"
Bez sebemenšího váhání pustil Qi vysílací tlačítko a zatlačil dopředu oba regulátory své F-6. Prvních pár okamžiků ještě soustředěně vyhlížel ven a sledoval americké letouny, aby se ujistil, že zůstanou od něho vzdáleny, a také si ověřil, že malý černý bod v dálce, za kterým míří, je vskutku letadlo.
Bylo. Během jediné minuty se Qi přiblížil se svým letounem tak blízko k cíli, že viděl jeho široká okna a jemné čáry výfukových plynů z motorů. Už žádná chyba.
Pohlédl dolů na přenosný detonační počítač v klíně. Jednotka byla zapnutá, self test proveden, stav baterií ověřen a víc než adekvátní pro blížící se detonaci, protože Qi využil chvíli času k výměně všech starých baterií za nové. Stiskl několik tlačítek a sledoval text na šedivé obrazovce.

DEKÓDOVANÁ ZPRÁVA;
HORNÍ ZAŘÍZENÍ ZAJIŠTĚNO
DOLNÍ ZAŘÍZENÍ ODJIŠTĚNO

Všechno bylo připraveno. Rychle se přibližoval k americkému letadlu. Qiova F-6 byla o něco níž než cíl a z tohoto výhodného postavení měl dohrý výhled na eskortu dalších tří amerických stíhaček - dvě stříbřité F-15 byly u každého křídla, jedna letěla vpředu. Doprovodná eskadra zřejmě ukazovala pilotovi letounu, kudy má letět, aby se dostal na americkou základnu v Sasebu. Nikdy se jim to nepodaří. Teď tomu udělám konec.
Vzdálenost mezi čínskou F-6 a cílem byla sotva kilometr. Plukovník Šui sáhl dolů a začal bušit do kláves počítače, který pošle signál k výbuchu bomby v zavazadle v nákladovém prostoru letadla.

22. KAPITOLA

V zadním nákladovém prostoru letadla bylo téměř tma. Otvorem ve sklolaminátu nad nimi pronikalo dost světla, aby se stevard Fred Lyle mohl bezpečně pohybovat.
"Tady nestojí za to hledat," prohlásil Max Berger nahlas z druhého konce nákladního prostoru, těsně pod sklolaminátovým stropním panelem. Bylo zde chladněji a hlučněji než v kabině pro cestující, ale ne nepohodlně. Max zvedl další kufr; byl příliš lehký. Odložil ho a zdvihl další. Tentokrát byl těžší. Zatřásl jím a ucítil, že se něco uvnitř posouvá. "Tenhle je zajímavý."
"Podejte ho sem. Taky jsem našel dva podobné." Fred zvedl další dva kufry, které mu byly podezřelé - velká, pevná zavazadla, která byla těžká a zřejmě nevyvážená. Určitě budou mít bezpečnostní zámky.
"Tady máte." Max vstoupil do prázdného prostoru uprostřed pod otvorem ve sklolaminátovém obložení odkud odsunuli před malou chvílí zavazadla. Seshora pronikalo denní světlo, i když bylo tou dobou už tak slabé, že většina prostoru zůstávala ve stínu. "Když jsem třásl posledním kufrem, dostal jsem najednou pocit, že bych to neměl dělat." Navzdory chladu v nákladovém prostoru se Max vydatně potil.
"Ano, taky mě to napadlo." Fred poklekl a zblízka si prohlížel zámky na kufru ležícího u jeho nohou. "Ale měli bychom se držet původního plánu. Jestli je tady dole bomba - o čemž oba pochybujeme, že - neměla by být příliš citlivá na dotyk, protože by nepřežila nakládání."
"Správně. Vzpomínám si na ty burany na rampě v Los Angeles, kteří zavazadla nakládali."
"Neříkáme jim pro nic za nic zavazadloví drtiči." Při řeči si Fred pohrával s jedním z kufrů. Zámek na něm odskočil. Jemně pak uvolnil západku na druhé straně a zvedl víko. Oblečení.

Cestovní vybavení, žehlička. Fred si zhluboka povzdechl. "Taky by tu mohlo být trochu víc světla."
"To už je jedno," řekl Max. Rozhlédl se po temném nákladovém prostoru. "Stejně nic nenajdem."
"Bohudíky."
"To je fakt."
"Fajn, že to říkáte." S každým dalším okamžikem, s každým dalším zavazadlem, které prohlédli, se Fred cítil lépe. Teď už také věřil, že z toho vyváznou živí.
"Chcete, abych prohlížel další?"
Fred se rozhlédl. Už už chtěl odpovědět záporně, ne, že to není nutné, ale spatřil další hromadu, ze které ještě neprohlédli ani jeden kus. "A co tamhleta várka? Ještě jste se na ně nedíval, že?"
"Ne."
"Zkusíme to. Zkusím otevřít ty dva zamčené kufry sekerou, i když ani jeden z nich nevypadá moc podezřele."
"Jasně." Max se zastavil nad zavazadlem, které mu stálo v cestě a opatrně se propracovával k malé hromadě kufrů, na které ukazoval Fred. Každým dalším krokem postupoval do větší tmy, protože nechával otvor s pronikajícím denním světlem za sebou. Zbytečná námaha, že June? řekl si Max sám pro sebe. Já vím, miláčku. Ale měl bych se držet plánu - je to jediná cesta, jak něčeho v podnikání dosáhnout. Jak myslíš, zlato. Přesunul napřed několik tašek, pak sáhl pro velký pevný kufr před sebou.
Srdce se mu zastavilo. Sotva ho zvedl, už mu bylo jasné, že něco našel. Bomba. Okamžitě věděl, že našel to, co hledali, o čem už skoro přestali věřit, že vůbec existuje! Všemohoucí Bože.
"Frede."
"Co je?"
"Mám to."
"Co?"
"Zůstaňte stát, jdu s tím k vám." Max se pohyboval s kufrem zpátky, překračuje hromady dalších zavazadel. Držel těžký, nevyvážený kufr opatrně v obou rukách. "Všemohoucí Bože, to je ono. Jsem si tím jistý, dal bych za to krk."
"To jo. Opatrně." Fred už odsunul zavazadla kolem, aby vytvořil místo pro to, co nalezl Max, pro to, o němž Max soudil, že je to pravé. "Víte to jistě?"
"Ano." Max teď těžce dýchal, oči na zavazadle. "Taky je na tom velký zámek, jak jsme předpokládali. A podívejte se, jméno na štítku zní čínsky."
"Buďte klidný, nesmíme teď znervóznět." Fredovi se najednou začaly třást ruce tak silně, že byl sotva schopen pevně uchopit sekeru.
"Já jsem klidný, prokrista! Otevřete to - honem!"
"Musíme být opravdu opatrní." Fred se zhluboka nadechl, pak poklekl vedle kufru. Třesoucíma se rukama namířil sekeru do místa úchytu zámku. Když byla zaklíněná, pokusil se zapáčit. Zkusil to dvakrát, ale ani jeden pokus nepřinutil zámek pohnout se. "Do prdele!"
"Ukažte!" Max si klekl vedle Freda. Sáhl po rukojeti sekery a zatlačil. Za pár okamžiků zámek odskočil.
"Fajn. Otevřu víko." Fred odepnul boční západky, pak jemně nadzvedl víko.
"Ježíšikriste, ochraňuj nás." I v slabém osvětlení Max viděl, že kufr obsahuje spoustu elektroniky, anténu, baterie a v samotném středu rozměrný balík šedivého tmelu zabalený v černé pásce. "Ten šedý tmel je určitě trhavina. Co uděláme?"

"Musíme ji zneškodnit." Fredův hlas byl překvapivě klidný, přes všechno, co cítil. Ale nejraději by zvedl ruce nad hlavu a začal odtud s křikem utíkat, jak by nejrychleji dovedl. Místo toho zůstal na místě a zíral na bombu.
"Vy víte, jak se zneškodňuje bomba?"
"Nemám nejmenší tušení."
"Musíme to zkusit."
"Já vím." Fred hleděl do kufru, sáhl na jednu část uvnitř, pak na druhou. "...kdybych na to aspoň líp viděl..."
"Tady." Max vytáhl poslední balíček zápalek. Když škrtl první sirkou, bylo zřejmé, že se mu ruce také značně třesou. Světlo ozářilo prostor kolem nich, obsah kufru byl teď jasně viditelný. "Jsem rád, že jsem toho kouření včera nenechal..."
"Je řízená rádiem, to je jasné. Musí to být ta baterie."
"Slyšel jsem, že když se člověk pokouší tyhle věci odtrhnout, vybuchne to hned."

"Taky jsem to slyšel." Fredovi stékal pot z čela do očí tak vydatně, že sotva viděl. "Měli bychom vytáhnout dráty z baterie."
"Víte to jistě?"
"Ne." Fred omotal prsty drát, který vedl z baterie, o níž myslel, že bude spojena s rádiovou částí bomby. Ale nezasáhl, aby ho rozpojil.
Zápalka v Maxově ruce dohořela. Rychle zapálil další, mezitím oba zůstali bez pohybu. Jasné světlo nové zápalky znovu ozářilo obsah kufru s bombou. "Nejsem si jistý, že bychom měli odpojovat nějaký drát."
"No, já..."
"Podívejte se!" Max ukázal na malou červenou kontrolku, kterou zpozoroval uprostřed rádiové části bomby. Důvod, proč si červeného světla tak náhle všiml, byl ten, že se právě zablesklo, jeho zlověstná barva jim oběma ozářila tvář. "Bože!"
Stevard Fred Lyle zareagoval na náhlý záblesk světla tím, že zavřel oči, pak bezděčně trhl dráty, které tak pevně svíral v prstech.

"Jin nula-jedna, obdrželi signál!" vysílal hlas v bezpečnostní komunikační frekvenci. "Signál se dostal na místo! Příjem té zprávy byl potvrzen z washingtonského velvyslanectví!"
Plukovník Qi nehnutě seděl ve své F-6, zatímco hlas jeho asistenta z Jang-čou vzrušeně ječel do sluchátek, uměle zkreslován šumem a dekódovacím zařízením, které chránilo přenos před nežádoucími posluchači. Qi se trochu zavrtěl v sedadle, pak pohlédl na přenosný detonační počítač na klíně.
Šedivá obrazovka zařízení obsahovala zprávu, která byla naprosto jasná, slova, na která tak dlouho čekal, se teď objevila velkými výraznými písmeny:

SIGNÁL UKONČEN

Bomba v kufru už nebyla dál připojena k čínskému satelitu, nebyla spojena s jeho počítačem ani s počítačovým terminálem na velvyslanectví ve Washingtonu. Qi upíral oči na vytouženou elektronickou zprávu na obrazovce přenosného počítače, zatímco jeho ruce si lehce pohrávaly s kniplem F-6, aby udržely směr a stabilitu.
"Jin nula jedna, slyšíte Jang-čou?" ozvalo se další vysílání nadporučíka Feie, tentokrát poněkud znepokojeného předchozím mlčením. "Pokud mě slyšíte, odpovězte."
"Jang-čou, slyším vás," konečně odpověděl Qi. S velkým úsilím zvedl zrak a pohlédl nad sebe a mírně dopředu. Tam ve vzdálenosti kratší než kilometr letělo americké dopravní letadlo. Majestátně plulo oblohou a jasné slunce ozařovalo jeho aluminiový trup. Letadlo pokračovalo

v cestě na východ přímo do Japonska - a bylo zcela nepoškozeno, bez jakýchkoliv známek výbuchu bomby v zavazadle!
"Příjem, Jin nula jedna, rozumím, že mě slyšíte. Vaše poslání skončilo. Doplňte palivo na americké základně v Sasebu, pak se okamžitě vraťte do Jang-čou. S nikým dole v Sasebu o výbuchu letadla nemluvte. Je to přímý příkaz generálporučíka Peng Minga."
"Jan-čou, mám pro generálporučíka Peng Minga zprávu."
"Pokračujte."
Qi si přejel jazykem přes rozpraskané rty. Bomba musela být zneškodněna na místě těsně předtím, než byl detonační cyklus ukončen. Není jiné vysvětlení. Qi stiskl vysílací tlačítko na ovladači. "Informujte washingtonské velvyslanectví..." řekl. Pak se odmlčel a prsty mu sjely z tlačítka.
"Jin nula jedna, byli jsme přerušeni. Opakujte."
Několik dalších vteřin seděl bez pohybu, díval se, jak se na vzdáleném obzoru začíná objevovat japonské pobřeží. Vrstva mraků pod nimi se rychle protrhávala a odhalovala rozsáhlé plochy temně modrého moře. Konec všem nadějím. Nakonec plukovník Fei opět stiskl tlačítko pro vysílání a předal krátkou informaci do Jang-čou. "Náš plán selhal."

Naštěstí se změnilo počasí. Také pobřeží přímo před nimi bylo jasně vidět a Barbaře Jenningsové se krátce poté zdálo, že už vidí letiště - to, na které je zřejmě navádí americká stíhačka před nimi. "Jak vypadá palivo?"
"Už ho pořádně ubylo," odpověděl Steven Stidham stojící stále za křeslem druhého pilota. Pohlédl na ukazatele paliva uprostřed přístrojového panelu, snažil se přečíst údaj u dvojice ručiček, které byly téměř na začátku své stupnice. "Ještě ho trochu máme, ale už ne moc," prohlásil nervózně.
"Jistě." Barbara pohlédla na Charlene, která se zcela soustředila na řízení letadla, udržování křídel v rovnováze a nosu ve směru, který jim ukazovala stíhačka. "Všichni dávejte pozor," ozvala se Barbara. "Až uvidíme letiště, měli bychom se pokusit okamžitě přistát."
"Jak je tatínkovi?" zeptala se Charlene, aniž odvrátila zrak. Rozeklané pobřeží v té chvíli klouzalo pod nosem letounu; zaoblené zelené pahorky za ním se zdály nesmírně krásným místem. "Může to převzít?" Charlene se podařilo udržet si přesvědčení - protože si nedovolila věřit ničemu jinému že její otec musí být připraven na přistání, protože není možné, aby je zvládla sama.
"Už je skoro připraven." Barbara se naklonila ke svému muži, který teď vzpřímeně seděl na kapitánském křesle. Jeho oči měly stále nepřítomný výraz, ale do tváří se mu vrátila barva, dýchal pravidelněji, reagoval rozvážně. "Rone, slyšíš mě?"
Letuška Kathy Davisová stála na druhé straně kapitánského křesla, jednou paží objímala Rona, aby se udržel v rovnováze, druhou rukou mu před okamžikem sňala z obličeje kyslíkovou masku. "Myslím, že nás slyší," řekla Kathy, vědouc velmi dobře, že si v žádném případě nemůže dovolit věřit něčemu jinému. "Jsem si jistá, že přichází k sobě."
Ronovou hlavou probíhal celý tok myšlenek a většinou byly přímo spojeny s podněty, které dostávaly jeho oči a uši. Barbara. Přistání. Palivo. Jennings párkrát zamrkal a pak se posadil ještě vzpřímeněji. Vyhlédl oknem pilotní kabiny na zemi dole. Bolest hlavy. Nevolnost. Přistát. Málo paliva. "...letiště..." řekl Jennings, to jediné slovo vyslovil tichým, avšak pevným hlasem. "... kde..."
Barbara poklekla k manželovi na pravé straně a pohlédla na Kathy, která stála vlevo. Oči obou žen se setkaly a obě v nich měly stejný výraz - směs strachu a naděje. "Rone, potřebujeme pomoc," konečně řekla Barbara. "Musíš s letadlem přistát. Charlene neví jak."
Vyslovila ta slova bez emocí, i když velmi dobře vědě1a, že je na pokraji zhroucení. Bylo jí však jasné, že kdyby se sesypala, přestala by se ovládat i Charlene - a to byl jejich konec, ještě než by měl Ron šanci něco udělat.

"Ano," dodala Kathy. "Musíš s letadlem přistát. Už brzo." Kathy se dívala, jak k ní Ron obrátil hlavu. A zčistajasna na něm viděla změnu - jeho oči byly živé a bystré! Seděl zpříma, plně se ovládal, pohyboval pažemi, zvedl hlavu! Vzpamatoval se, o tom nebylo pochyb! "Díky Bohu!" Aniž si to Kathy uvědomila, začala plakat; po tváři jí začaly stékat slzy radosti.
"Já... to zvládnu..." Jennings ještě párkrát zamrkal, pak se rozhlédl po pilotní kabině. Vrátily se mu zpět vzpomínky a poprvé v poslední hodině pochopil, kde je a proč. Pohlédl na svou dceru v sedadle druhého pilota a Charlene pohlédla na něho. Také ona teď plakala - a Jennings cítil bezděčné impulsy, které dávala kniplu, cítil, jak sebou nos letounu trhá mírně nahoru a dolů. Olízl si vyschlé rty. "Charlene."
"Ano," odpověděla staženým hlasem.
"Potřebuju pomoc. Vás všech. Společně." Jennings na okamžik zavřel oči; námaha pří mluvení i myšlení z něj rychle vyčerpala to málo energie, co mu ještě zůstalo. Znovu otevřel oči. "...potřebuju pomoc. Ode všech. Podaří se nám to."
"A jak?" zeptala se Barbara. Otřela si slzy radosti. "Řekni nám, co máme dělat."
Jennings položil levou ruku na knipl, pravou na regulátory rychlosti. "Charlene, pokračuj. Podle mých impulsů. Drž se jich."
"Ano, tati," přikývla Charlene; pochopila, co její otec chce - přesně to, co často vyžadoval jeden z jejích instruktorů tam doma. Bude pohybovat kniplem, zatímco ona poletí, tu a tam jí naznačí, co by měla udělat dál.
"Regulátory, Barbaro."
"Ano?" Barbara se naklonila blíž k manželovi, aby ho dobře slyšela.
"Dej ruku na moji. Sleduj mě."
"Takhle?" Barbara položila svou ruku na manželovu držící dvojité regulátory.
"Ano. Když přidáváš, zatlač trochu víc dopředu. Když chceš ubrat - zpátky." Jennings znovu zavřel oči a zhluboka se nadechl. Začalo mu zvonit v uších a pociťoval závrať.

Vydržet. Musíš. Zase otevřel oči. "Výkon je rychlost, větší výkon, větší rychlost."
"Měl bych odečítat rychlost, jako jsem to dělal pro Charlene?" zeptal se Steven. Přešlápl na místě za křeslem druhého pilota.
Jennings přikývl.
"Jaká rychlost je pro přistání nejlepší?"
Jennings pohlédl na kapitánův přístrojový panel. Začal studovat značky na indikátoru rychlosti a snažil se vzpomenout si, o čem se mu před mnoha hodinami krátce zmínil Blanchard. "Klapky naplno pro přistání. Mezi dvěma sty osmdesáti a třemi sty třiceti." Zdálo se mu, že Blanchard říkal, že pro přistání je dobrý kompromis mezi příliš pomalým letem se ztrátou rychlosti a mezi příliš velkou rychlostí, pří které by nestačila ranvej k zastavení.
"Mám to."
"Kathy?" Jennings se natočil mírně vlevo, až se mu podařilo zahlédnout záblesk jejích plavých vlasů. Svírala pevně paže, protože měla problém pohnout se.
"Ano?"
"Můžeš dát ruku sem?"
"Na knipl?"
"Ano. Taky mě sleduj." Jennings se odmlčel, aby znovu popadl dech. "Možná budu... potřebovat pomoc... zatáhnout pří dosednutí..."
"Jasně, rozumím," přisvědčila Kathy. Viděla, že Ron má stále živé oči, ale barva z jeho tváře se opět vytratila. "Nechceš kyslík?" zeptala se.
"Ano." Kathy mu přiložila na obličej kyslíkovou masku a otočila ventilem. Sledovala, jak se několikrát zhluboka nadechl, a poslouchala, jak kyslík se sykotem proudí trubicí. Konečně Ron mírně zavrtěl hlavou, aby naznačil, že chce, aby mu kyslíkovou masku sňala.
"Podívejte se!"

Všichni v pilotní kabině letadla vyhlédli ven, kam ukazoval Steven. V dálce před nimi začala první stíhačka prudce klesat.
Pod ní leželo rozlehlé letiště se sítí několika dlouhých a širokých betonových ranvejí.
"Neměli bychom..."
"Ano!" Jennings se usadil co nejpohodlněji. "Spustit podvozek!" přikázal Charlene.
"Roztáhnout přistávací klapky. Naplno." Jennings se silně chvěl; cítil podivný tupý pocit, který se v něm začínal šířit odněkud zevnitř. Ne. Bojuj s tím.
"Rone!"
"Regulátory. Ubrat." Jennings ignoroval Barbaru a Kathy i Charlene a chlapce; místo toho se plně soustředil na ranvej před sebou, potřeboval stabilizovat letoun a pozvolna klesat, dosáhnout správné rychlosti a úhlu pro dosednutí.
"Moc vysoko! Měli bychom obletět letiště!" vykřikla Kathy, ruku pevně sevřenou na Ronově. Cítila jeho slábnoucí podněty do kniplu, pokoušela se pomoci, ale byla zmatena. Letadlo se začalo kymácet, jeho nos se líně houpal nahoru a dolů.
"Tati!" Jennings neodpověděl ani jedné. Táhl dál zpátky regulátory a cítil, jak mu pomáhá Barbařina ruka.
"Rychlost tři sta devadesát!" hlásil Steven ostrým vystrašeným hlasem. "Moc rychle!"
Jennings také ucítil, že letoun začíná pulsovat, že se jeho nos zmítá v periodických výkyvech příčně přes horizont. Začal táhnout knipl zpátky a přitom ucítil Kathyinu reakci. Pomáhala mu přitahovat knipl zpět, působila jako posilovač tam, kde už neměl dost síly, aby to zvládl sám. Ranvej, ke které se Jennings snažil zoufale dostat, byla asi osm kilometrů před nimi, pořád ale byli víc než devět set metrů nad ní. Moc vysoko a moc rychle. Jennings se znovu zachvěl, proběhla jím další křeč. Ne. Instinktivně věděl, že je jejich poslední nadějí.
"Rychlost tři sta sedmdesát!"
Ještě šest kilometrů. Tupý pocit se v Jenningsovi rychle šířil; cítil, jako by jeho tělo znecitlivělo, jako by ho zaživa něco požíralo. Pokusil se na to nemyslet a zcela se soustředit na výhled z okna pilotní kabiny, na přiblížení a přistání, na kterém vše záviselo. Jenningsovo vidění se začalo zamlžovat a po stranách všeho, co se snažil zachytit pohledem, se začaly objevovat bílé skvrnky.
"Rychlost tří sta třicet!"
Křídla se začala mírně houpat, ale Jennings cítil, že Charlene houpání upravila, ještě než mohl zasáhnout sám. Koutkem oka zachytil údaj na ukazateli rychlosti na kapitánově panelu. Za okamžik chlapec za ním ohlásil náhlý úbytek rychlosti, Jennings ho už cítil. Zatlačil dvojité regulátory s Barbařinou pomocí víc dopředu, aby negativní trend vyrovnal.
"Rychlost dvě stě šedesát! Moc nízká - ale zvyšuje se!" Steven na okamžik zmlkl. "Rychlost tři sta!" oznámil radostným tónem, když si uvědomil, že katastrofický trend byl zažehnán.
"Rychlost je teď stabilní!"
Pět kilometrů. Bylo už jasně vidět obrovské číslice namalované na ranvejích, havarijní a záchranné vozy shromážděné na celém letišti blýskaly červenými světly. Jennings cítil, jak mu pravá ruka sjíždí z regulátorů, ale zároveň cítil Barbařiny prsty, které se pevněji sevřely kolem jeho, udržujíce regulátory přesně tam, kde potřeboval. Na druhé straně cítil, jak se k němu naklání Kathy, paži nataženu stejně jako on, a pomáhá mu tlačit a táhnout knipl, aby se nos letounu držel přesně tam, kde bylo třeba.
Barbara. Kathy. Charlene. V koutcích očí se Ronu Jenningsovi objevily slzy a ještě víc mu znemožňovaly jasný výhled na ranvej. Tři kilometry k dosednutí. Barbara. Kathy.
"Rychlost dvě stě osmdesát, a stabilní!"
Jeden a půl kilometru. Obrovský letoun sklouzl po přistávací dráze na širokou betonovou ranvej, jako by pojížděl na skrytých kolejnicích, které mu neumožní vychýlit se ze směru, křídla pevná jako skála, nos stabilní, motory produkující plynulé množství výkonu posledními zbytky zásoby paliva. Když konečně dojeli na konec ranveje, Jennings téměř ztrácel vědomí.

Barbara. Kathy. Ale silou vůle se mu podařilo udržet se; měl otevřené oči a jeho ruce přesně vykonávaly celý sled charakteristických pohybů, které mu umožnily vložit poslední energii do kniplu a regulátorů. Jeho nepatrné pohyby umožnily, aby ostatní ruce na ovladačích pochopily, kterým směrem a do jaké míry se mají hýbat.
Dosednutí. Ron Jennings se zhroutil v pilotním křesle právě v okamžiku, kdy jeho dcera začala brzdit.
V 7.52 místního času let 42 Trans Continental konečně zastavil na vojenském letišti Spojených států amerických v japonském Sasebu.

EPILOG

Kathy Davisová se zastavila na vrcholu dlouhé řady aluminiových schůdků, když vystoupila z letadla v Daytona Beach na Floridě. Pár okamžiků vdechovala teplo pozdního odpoledne a voňavý vzduch, pak se rozhlédla po vysokých palmách na nároží bílé letištní budovy.
"Mohu vám s tím pomoct, slečno?"
"Ne, zvládnu to sama." Kathy se usmála na pracovníka aerolinek na schodech vedle ní, který se nabízel, že jí vezme dolů kufr. "Ale každopádně díky." Kathy uchopila tašku, rychle sešla ze schodů a zamířila do letištní budovy. I přesto, že jim neřekla, v kolik dnes přijede, rozhlédla se, aby se ujistila, že ji nikdo z Jenningsových nečeká. Přirozeně nečekal.
"Taxi, paní?"
"Prosím." Cesta z letiště byla příjemná. Řidič taxíku jí ukázal pár zajímavostí, ale převážně mlčel a jel rozumně - změna, kterou dovedla okamžitě ocenit, protože měla zkušenosti s divokými jízdami po Los Angeles v otlučených taxících řízených muži, kteří sotva mluvili anglicky. Ron měl pravdu, svět je veliký a má spoustu nádherných míst, když je člověk hledá. Tady alespoň zjistila, že rozumí taxikářům. "Jak daleko je k moři?"
"Šest kilometrů přímo za nosem." Šofér pohlédl do zpětného zrcátka. "Ale adresa, kterou jste mi dala, není u moře víte to, že?"
"Ano. Řekli mi, že je to u řeky." Kathy si vzpomněla, co Ron vyprávěl o svém domě a loděnici, a na okamžik byla zvědavá, jestli všechno bude vypadat tak, jak si v duchu představovala. Brzy se to doví.
"Správně. Je to něco jako řeka. Intercoastal - slyšela jste o tom, ne?"
"Ano."
"Ta adresa, na kterou jedete, je na poloostrově na straně lntercoastalu. Oceán je o necelého půl kilometru dál. Zřejmě jste tady ještě nikdy nebyla, že?"
"Nikdy." Kathy mohla dodat, že ani nikdy nepředpokládala, že bude. Věděla, že se Ron přestěhoval do Daytona Beach poté, co odešel od aerolinek, ale úmyslně na tuto skutečnost odmítala myslet.
"V poslední době je pěkný počasí. Dneska máme devětadvacet stupňů - to je hezký na půlku prosince, že jo?"
"Ano."
"A mělo by to ještě pár tejdnů vydržet, až přes Vánoce. Zůstanete celou tu dobu?"
"Myslím, že ano." Kathy se odvrátila a vyhlédla z bočního okna. Širokou ulici lemovaly autosalony, bufety a restaurace, firemní budovy všeho druhu. Mlčky seděla a sledovala ubíhající scenérii. Přejeli padací most a pak spatřila označení Intercoastal Waterway. Po obou stranách byly lodě, i když žádná z nich nevypadala jako ta na obrázku, který jí ukazoval Ron. Taxík se pak začal proplétat několika bočními ulicemi. Velké oranžové slunce urazilo už značnou část cesty po západní obloze a Kathy sledovala jeho jasný odraz na vodní hladině, kdykoliv zachytila její záblesk mezi řadami domů, které teď míjeli.
"A jsme tady."

Kathy zaplatila taxikáři, pak chvíli počkala, než odjel, a vykročila směrem k domu. Byl to běžný atriový domek, úhledný a čistý, s několika upravenými květinovými záhony po obou stranách příjezdové cesty. Přistoupila ke dveřím a zazvonila.
Barbaře Jenningsové zazářil na tváři široký úsměv, když otevřela dveře a viděla, kdo je za mini. Bez jediného slova se obě ženy objaly. Chvíli tak setrvaly, a když se od sebe odtrhly, začaly hovořit obě najednou. Rozesmály se a pak si začaly povídat v chvatných krátkých větách, každá z nich měla toho tolik co říct.
Sotva vstoupily do domu, Kathy ji okamžitě spatřila zadními skleněnými posuvnými dveřmi.
"Je krásná."
"Ano, je."
"Je přesně taková, jak si ji pamatuju z fotky." Kathy prošla skleněnými dveřmi a kráčela k loděnici za domem. Pohlédla na jméno lodi namalované na zádi zlatým písmem na černém pozadí: Létající sedma.
"Říkala jsem ti, jak se jmenuje?" zeptala se Barbara.
"Ne."
"Byl to můj nápad. Napřed se to Ronovi nelíbilo, a pak se mu to začalo líbit moc." Slunce se sklánělo k vzdálenému horizontu. Barbara znovu pohlédla na Kathy. "Jak se cítíš? Jizva ti už skoro zmizela."
Kathy se dotkla čela, její prsty sáhly na poslední zbytek toho, co kdysi bývalo ránou, která jí způsobila otřes mozku a upoutala ji na nemocniční lůžko. "Cítím se fajn."
"Opravdu?"
"Ano." Barbara se odmlčela, obrátila se, aby se podívala na pelikána vrhajícího se do vody za rybou, pak pohlédla na hodinky. "Zastavila ses podívat se za Ronem?"
"Ne. Chtěla jsem napřed zajít sem."
"Chtěla bys tam jít se mnou?"
"Teď?"
"Ano."
"A co Charlene?"
Barbara se na okamžik zamyslela. "Je někde s přáteli, vrátí se až za několik hodin. Do té doby budeme zpátky."
"Dobře." Kathy ještě jednou pohlédla na loď, pak přikývla. "Tak jdeme."
Barbara řídila a obě během krátké jízdy nepřetržitě hovořily - především o vládních vyšetřovatelích, o tisku, právnících, neuvěřitelných zjištěních, co se stalo a proč. Dlouho si povídaly o úloze kapitána Blancharda v celém plánu. Měl dostat čtvrt milionu dolarů v hotovosti za to, že přenese bombu na palubu letadla, aby se bezpečně dostala přes letištní kontrolu, a za to, že bude souhlasit s tím, co budou vyžadovat únosci, tedy se zavedením letu do čínského Jang-tou.
"Jak říkali vládní vyšetřovatelé, nemělo to být pro Blancharda žádné riziko. Když únos začal, jediné, co musel udělat, bylo řídit letoun na místo cíle únosců - přesně to, co všichni od něho očekávali."

"Předpokládalo se, že to nebude žádné riziko, ale druhý pilot mu to překazil," odpověděla Barbara.
"Ano." S každým míjejícím kilometrem hovořily méně a méně, pak jen mlčky seděly a pozorovaly ubíhající cestu, až konečně projely širokou dvoukřídlou železnou branou. Zastavily u chodníku lemovaného stromy. "Jdi napřed. Já zaparkuju."
Kathy otevřela dveře a vystoupila. "Kudy?"
"Tím směrem," ukázala jí Barbara. "C-36, vlevo."
Po obou stranách pěšiny byly borovice a duby. Ptáci hlasitě zpívali a někde zdálky Kathy rozeznávala tichý šum dopravního provozu ze silnice. Ale s každým dalším krokem všechno

kolem ní utichalo víc a víc. Nakonec slyšela jen šumění větru ve větvích stromů a tlukot vlastního srdce. Kráčela po značené cestě, občas sledovala šipky, které jí ukazovaly směr. Najednou se před ní objevil pomník; slova z něho vyrážela výrazněji, než si představovala. Po celé čtyři týdny, které strávila v nemocnicích - první dva v Japonsku a další v Kalifornii - uvažovala nad tím, jak ta slova vypadají, jak se bude cítit, až si poprvé přečte zprávu, kterou je schopna přijmout jen stěží.
V žulovém náhrobku bylo vyraženo jméno Ron Jennings, pod ním byla data jeho narození a smrti - v den přistání letu 42 v japonském Sasebu. Kathy začala tiše vzlykat.
Za ní se objevila na pěšině Barbara. Na okamžik se zastavila. Pak došla ke Kathy. Kathy se obrátila, tvář měla rudou a v očích slzy.
Barbara Jenningsová a Kathy Davisová se objaly a chvíli nehnutě stály u hrobu. O pár minut později slunce konečně kleslo za obzor, zanechávajíc na západní obloze poslední paprsky světla.
"Je čas jít."
"Ano. Asi ano."
Obě ženy pomalu vykročily, ruku v ruce, ke hřbitovní bráně.

O DVANÁCT MĚSÍCŮ POZDĚJI

Velvyslanec Li Jing-ti byl čínskou vládou odvolán a přinucen odejít na odpočinek. Zemřel přirozenou smrtí devět měsíců po případu se společností Trans Continental v Pekingu. Generálporučík Peng Ming, plukovník Qi Šui a nadporučík Fei Siaotong byli zatčeni a souzeni čínským vojenským soudem. Nadporučík Fei Siaotong byl propuštěn z armády pro hrubý trestný čin a byl odsouzen k deseti letům těžkých prací. Generálporučík Peng Ming a plukovník Qi Šui byli popraveni.
Thomas Nicholetti nebyl nikdy zatčen vzhledem k nedostatku přímých svědectví a nedostačujících důkazů. Žije v Las Vegas s jednou postarší tanečnicí a prodává sportovní vozy.
Wally Poel byl povýšen na místo ředitele odboru u společnosti Trans Continental, kromě toho dostal prémii v hotovosti a placenou cestu na Mezinárodní konferenci kouzelníků v Londýně pro sebe i pro manželku. Byron Stark se rozhodl odejít od Trans Continental předčasně do důchodu a teď se zabývá prodejem nemovitostí v okolí San Francisca.
Charlene Jenningsová získala stipendium společnosti Trans Continental, aby mohla pokračovat v pilotním výcviku. V důvěrném záznamu prezidenta společnosti, který je založen mezi informačními materiály v evidenci osobního oddělení, je příkaz, aby byla okamžitě přijata do funkce prvního důstojníka u Trans Continental, jakmile se plně kvalifikuje.
Ministryně zahraničí Eleanor Cameronová a její asistent Wagner Vanweele byli souzeni, uznáni vinnými za porušování občanských práv a maření soudního rozhodnutí a odsouzeni k osmi a šesti letům vězení ve federálních věznicích.
Steven Stidham byl odměněn stipendiem společnosti Trans Continental, které mu uhradilo veškeré náklady na jeho studium na soukromé internátní střední škole a pak na universitě podle vlastního výběru.
Fred Lyle odešel od společnosti Trans Continental a začal pracovat pro Maxe Bergera v San Diegu, v jednom z největších konstrukčních a montážních center pro instalatérská zařízení v jižní Kalifornii. Tři měsíce po případu s Trans Continental Max Berger potkal ženu, do které se zamiloval, a o pět měsíců později se s ní oženil. Fred Lyle se zúčastnil svatby svého přítele jako ženichův svědek a brzy poté jeho společenský život upadl do rutiny, která zahrnovala téměř stejný počet mužských i ženských partnerů.

Barbara Jenningsová využila výnosu z pojištění a speciální prémie společnosti Trans Continental k otevření obchodu s tenisovými a golfovými potřebami v Daytona Beach, nedaleko od svého domu u Intercoastal Waterway. Obchod pak rozšířila a zřídila v Daytona Beach ještě jednu pobočku a počítá s dalším rozvojem.
Kathy Davisová opustila společnost Trans Continental, přestěhovala se do Daytona Beach a se svým odstupným při odchodu a zvláštní prémií se stala partnerkou Barbary Jenningsové v expandující řadě sportovních obchodů s golfovým a tenisovým vybavením, které teď vlastní společně. Kathy si koupila dům na Intercoastal Waterway a brzy poté, co se nastěhovala, koupila si i poloviční podíl na motorové lodi. Plavidlo, osmiapůlmetrová motorová jachta nese stále na zádi zlatý nápis na černém pozadí: Létající sedma.

* birdie - Výraz z golfu, počet úderů, který je o jeden nižší, než je norma (pozn. překl.).
* Par - výraz z golfu, normální počet úderů na jednu jamku.